

FORORD OG EFTERSKRIFT TIL UNDERSØGELSER AF FORHOLDENE I LANDDISTRIKTERNE

Marts og april 1941

FORORD

17. marts 1941

Partiets nuværende politik på landet er ikke en bonderevolution, som under de ti års borgerkrig, men en politik for den nationale enhedsfront mod Japan. Hele partiet må føre centralkomiteens direktiver af 7. juli og 25. december 1940¹ ud i livet samt direktiverne fra den kommende 7. nationale kongres. Dette materiale offentliggøres for at hjælpe kammeraterne til at finde en metode at studere problemerne på. Mange af vore kammerater har stadig en primitiv og sløset måde at arbejde på, de forsøger ikke at forstå tingene til bunds og kender måske endda overhovedet ikke noget til forholdene på de lavere niveauer, men har alligevel ansvaret for ledelsen af arbejdet. Dette er overordentligt farligt. Uden en virkelig konkret viden om de faktiske betingelser for klasserne i det kinesiske samfund kan der ikke eksistere en virkelig god ledelse.

Den eneste måde, man kan lære forholdene at kende på, er ved at foretage sociale undersøgelser, undersøge hver enkelt samfundsklasses faktiske livsbetingelser. For dem, der er ansvarlige for ledelsen af et arbejde, er den grundlæggende metode at lære forholdene at kende på at koncentrere sig om nogle få byer og landsbyer efter en plan og foretage en række grundige undersøgelser ved hjælp af marxismens grundlæggende synspunkt, dvs. klasseanalysens metode. Kun på den måde kan vi erhverve selv den mest ufuldkomne viden om Kinas sociale problemer.

For at gøre det må man for det første vende blikket nedad og ikke holde hovedet højt og stirre op i luften. Hvis man ikke er interesseret i at vende blikket nedad og ikke er fast besluttet på det, kan man aldrig nogensinde virkelig forstå forholdene i Kina.

For det andet skal man holde møder, hvor man finder frem til kendsgerningerne. Det er helt sikkert, at man ikke kan erhverve sig nogen omfattende viden ved bare at se sig lidt omkring og lytte til, hvad andre siger. Af de

oplysninger, jeg har samlet under møder for at indsamle kendsgerninger, er de fra provinsen Hunan og fra Ching kangshan gået tabt. Det materiale, der offentliggøres her, består først og fremmest i »En undersøgelse af Hsingkuo«, »En undersøgelse af Chang kang kommune« og »En undersøgelse af Tsaihsi kommune.« At holde møder for at finde frem til kendsgerningerne er den enkleste, lettest gennemførlige og mest pålidelige metode, og den har jeg høstet stort udbytte af. Det er en bedre skole end noget universitet. De mennesker, der deltager i sådanne møder, bør være virkeligt erfarne kadre på mellemste eller lavere niveau eller almindelige mennesker. Under mine undersøgelser af fem amter i provinsen Hunan og to amter i Ching kangshan, henvendte jeg mig til ansvarlige kadre på mellemste niveau; ved undersøgelsen i Hsunwu henvendte jeg mig til kadre på mellemste og lavere niveau, en fattig *hsiutai*², en forhenværende formand for et handelskammer, der var gået fallit, og en underordnet embedsmand, der havde haft ansvaret for amtets skatter og havde mistet sit arbejde. Alle disse mennesker gav mig en mængde oplysninger, som jeg aldrig havde så meget som hørt om. Den mand, der første gang gav mig et fuldstændigt billede af, hvor uhyrlige de kinesiske fængsler er, var en underordnet fængselsbetjent, som jeg traf under mine undersøgelser i Hengshan amt i Hunan. Under mine undersøgelser i Hsingkuo amt og kommunerne Chang kang og Tsaihsi henvendte jeg mig til kammerater, der arbejder på landsbyniveau og til almindelige bønder. Disse kadre, bønderne, *hsiutai*'en, fængselsbetjenten, købmanden og skatteembedsmanden var allesammen mine højtskattede lærere, og som deres elev måtte jeg være respektfuld og omhyggelig og kammeratlig i min holdning; ellers ville de ikke have taget hensyn til mig, og selv om de vidste noget, ville de ikke have sagt det, eller hvis de havde sagt noget, ville de ikke have fortalt mig alt, hvad de vidste. Et møde for at indsamle kendsgerninger behøver ikke at være stort; det er nok med tre til fem eller syv eller otte mennesker. Man må have tid nok og forberede en skitse for, hvordan undersøgelserne skal forløbe; desuden må man personligt stille spørgsmål, tage notater og diskutere med dem, der er med til mødet. Derfor kan man bestemt ikke foretage en undersøgelse, endsige lave den ordentligt, uden iver, uden at være fast besluttet på at rette blikket nedad og uden at tørste efter viden eller kaste den intellektuelle overlegenheds hæslige kappe af sig og blive en elev, der er villig til at lære noget. Man må forstå, at masserne er de sande helte, mens vi selv ofte er barnlige og uvidende, for hvis man ikke har forstået det, er det umuligt at skaffe sig selv den mest ufuldkomne viden.

Jeg vil gerne gentage, at hovedformålet med at offentliggøre dette studiemateriale er at vise en metode til at konstatere, hvilke forhold der hersker på de lavere niveauer; det er ikke for at få kammeraterne til at lære dette specielle materiale udenad sammen med de konklusioner, der er draget af det. Generelt set har Kinas spæde borgerskab aldrig kunnet og vil aldrig kunne fremskaffe et relativt omfattende eller bare ufuldkomment materiale om

samfundsforholdene, sådan som borgerskabet i Europa, Amerika og Japan har gjort; vi har derfor ikke anden udvej end at indsamle stoffet selv. I særdeleshed må de mennesker, der har med praktisk arbejde at gøre, til enhver tid holde sig à jour med de skiftende forhold; i den henseende er der ikke noget kommunistisk parti i noget land, der kan være afhængigt af andre. Derfor må alle de mennesker, der har med praktisk arbejde at gøre, undersøge forholdene på de lavere niveauer. Sådan en undersøgelse er især nødvendig for den, der kender til teori, men ikke kender de faktiske forhold, for ellers vil de ikke kunne forbinde teorien med praksis. Selv om min påstand »uden undersøgelse har man ikke ret til at udtale sig« er blevet latterliggjort som »snæver empiricisme«, fortryder jeg den dag i dag ikke, at jeg har fremsat den; så langt fra at fortryde den står jeg stadigvæk fast på, at man umuligt kan have ret til at udtale sig uden undersøgelser. Der er mange mennesker, der »i det øjeblik de stiger ud af en officiel vogn« laver en masse postyr, slynger om sig med meninger, kritiserer det ene og fordømmer det andet, men i virkeligheden vil ti ud af ti af dem ikke få udrettet noget. For synspunkter eller kritiske bemærkninger, der ikke bygger på en grundig undersøgelse, er ikke andet end uvidende sludder. Vort parti har utallige gange lidt under disse »udsendinge fra kejseren«, der er ilet her og der og alle vegne hen. Stalin siger helt rigtigt, at »teori er formålsløs, hvis den ikke bliver forbundet med revolutionær praksis.« Og han tilføjer helt rigtigt, at »praksis famler i mørke, hvis vejen ikke oplyses af revolutionær teori.«³ Man skal ikke kalde andre for »snævre empiricister« end de »praktiske mennesker«, der famler i mørke og ikke har noget perspektiv eller nogen forudseenhed.

Jeg føler stadig, at der er et stort behov for en grundig undersøgelse af forholdene i Kina og verden; det hænger sammen med, at jeg selv ved så lidt om forholdene i Kina og verden, og det betyder ikke, at jeg ved alting, og at andre er uvidende. Jeg ønsker at fortsætte som elev og lære af masserne sammen med alle andre partikammerater.

EFTERORD

19. april 1941

Erfaringerne fra perioden med ti års borgerkrig er de bedste og mest anvendelige for den nuværende periode, modstandskrigen mod Japan. Dette gælder i spørgsmålet om, hvordan vi forbinder os med masserne og mobiliserer dem mod fjenden, men ikke i spørgsmålet om den taktiske linie. Partiets nuværende taktiske linie er principielt forskellig fra den tidligere. Før i tiden var det partiets taktiske linie at bekæmpe godsejerne og det kontrarevolutionære borgerskab, nu er det at forene os med alle de godsejere og borgerlige, som ikke er imod at yde modstand mod Japan. Allerede i den senere fase af de ti års borgerkrig var det forkert ikke at føre en forskellig politik over for på den ene side den reaktionære regering og det reaktionære parti, som rettede væbnede angreb mod os, og på den anden side samfundslagene af kapitalistisk karakter under vort eget styre. Det var også forkert ikke at føre en forskellig politik over for de forskellige grupper inden for den reaktionære regering og det reaktionære parti. Dengang fulgte vi en politik med »kun kamp« over for alle andre dele af samfundet end bønderne og de lavere lag af byernes småborgerskab, og denne politik var utvivlsomt forkert. I landbrugspolitikken var det også forkert at forkaste den korrekte politik, der blev ført i den første og den midterste periode af de ti års borgerkrig,⁴ hvor godsejerne fik samme tildeling af jord som bønderne, så de kunne beskæftige sig med jordbrug og ikke ville blive fordrevet eller tage op i bjergene som banditter og forstyrre den offentlige orden. Partiets politik nu er nødvendigvis en anden. Den er ikke »kun kamp og ingen alliancer«, men heller ikke »kun alliancer og ingen kamp« (som Chen Tu-hsius linie i 1927). I stedet for er det en politik for enhed med alle samfundslag, der er imod den japanske imperialisme, for at danne en enhedsfront med dem og alligevel føre kampe imod dem, kampe som varierer i form afhængigt af, i hvilken grad deres væklende eller reaktionære side viser sig som kapitulation over for fjenden og opposition over for det kommunistiske parti og folket. Den nuværende politik er en tosidig politik, som sammenfatter »alliance« og »kamp«. I arbejderpolitikken er det den tosidige politik for at skabe passende forbedringer i arbejdernes levevilkår og for ikke at hindre en ordentlig udvikling af den kapitalistiske økonomi. I landbrugspolitikken er det den tosidige politik, som kræver, at godsejerne skal nedsætte jordafgiften og renten, og at bønderne skal betale denne nedsatte afgift og rente. Med hensyn til politiske rettigheder er det den tosidige politik, som giver alle de anti-japanske godsejere og kapitalister de samme personlige

og politiske rettigheder og samme ejendomsret som arbejderne og bønderne, og som samtidig er på vagt mod mulige kontra-revolutionære handlinger fra deres side. Den statsejede og kooperative produktion skal udvikles; den vigtigste, økonomiske sektor i vore baseområder på landet idag består imidlertid ikke af statslige, men af private virksomheder, og den ikke-monopolkapitalistiske sektor i vor økonomi skal gives mulighed for at udvikle sig og bruges imod den japanske imperialisme og det halv-feudale system. Dette er den mest revolutionære politik for Kina idag, og at modsætte sig eller hindre dens gennemførelse er uden tvivl en fejl. At bevare partimedlemmernes kommunistiske renhed med omhu og beslutsomhed og at beskytte den nyttige del af den kapitalistiske sektor i samfundsøkonomien og lade den udvikle sig passende, det er begge to uomgængelige opgaver for os i den periode, hvor vi gør modstand mod Japan og opbygger en demokratisk republik. I denne periode er det muligt, at nogle kommunister kan blive demoraliserede af borgerskabet, og at kapitalistiske ideer kan dukke op blandt medlemmer af partiet, og vi må bekæmpe disse dekadente ideer. Men vi skal ikke tage fejl og føre kampen imod kapitalistiske ideer inden for partiet over i samfundsøkonomien som en kamp imod den kapitalistiske sektor af økonomien. Vi må trække en klar skillelinie mellem de to områder. Kinas kommunistiske Parti arbejder under komplicerede omstændigheder, og hvert partimedlem, og især hver kadre, må udvikle sig til en forkæmper, der forstår marxistisk taktik. En ensidig eller overforenklet måde at angribe problemer på kan aldrig føre revolutionen til sejr.

Noter

¹ Centralkomiteens direktiv af 7. juli 1940 er »Kinas kommunistiske Partis centralkomites beslutning om den nuværende situation og partiets politik«. Centralkomiteens direktiv af 25. december 1940 findes i *Mao Tse-tung: Udvalgte værker*, bind 2, som artiklen »Om politik«.

² En *hsuitsai* var en person med den laveste grad af de kejserlige eksaminer.

³ J.V. Stalin; »Leninismens grundlag«, *Leninismens problemer*, Forlaget Tiden, 1949, s. 19.

⁴ Den første periode af de ti års borgerkrig varede fra sidst i 1927 til sidst i 1928 og kaldes almindeligvis Chingkangshan-perioden. Den midterste periode gik fra begyndelsen af 1929 til efteråret 1931, dvs. fra grundlæggelsen af det centrale røde baseområde til den sejrige afslutning på felttoget imod den tredje »omringning og udryddelse«. Den tredje periode gik fra sidst i 1931 til sidst i 1934, dvs. fra dette feltogs sejrige afslutning til det politiske bureaus udvidede møde i Tsunyi i provinsen Kweichow, indkaldt af partiets centralkomité. Tsunyi-mødet i januar 1935 bragte en ende på den »venstre«-opportunistiske linies herredømme i partiet, som havde varet fra 1931 til 1934, og styrede partiet tilbage til den korrekte linie.

MAO TSETUNG
UDVALGTE VÆRKER
BIND 3

Mao Tsetung: Udvalgte værker bind 3

er oversat fra Mao Tsetung: Selected Works vol. III. Udgivet af Peoples Publishing House, Peking januar 1969. Oversættelsen af dette og de øvrige 4 bind i serien er foretaget af en gruppe under ledelse af Andreas Nissen.

• Forlaget Oktober

Stuðiestræde 24,
1455 København.

November 1978.

Tryk: Special-Trykkeriet Viborg a.s.

ISBN: Bind 3 indb.: 87 87587 40 8

ISBN: Bind 3 hft.: 87 87587 41 6

ISBN: Bind 1-5 indb.: 87 87587 23 8

ISBN: Bind 1-5 hft.: 87 87587 24 6

INDHOLD

PERIODEN MED MODSTANDSKRIGEN MOD JAPAN (II)

FORORD OG EFTERSKRIFT TIL <i>UNDERSØGELSER AF FORHOLDENE I LANDDISTRIKTERNE (Marts og april 1941)</i>	9
Forord (17. marts 1941)	9
Efterord (19. april 1941)	12
OM FORBEDRING AF VORE STUDIER (Maj 1941)	14
AFSLØR SAMMENSVÆRGELSEN FOR ET MÜNCHEN I DET FJERNE ØSTEN (25. maj 1941)	21
OM DEN INTERNATIONALE ENHEDSFRONT MOD FASCISMEN (23. juni 1941)	23
TALE VED FORSAMLINGEN AF REPRÆSENTANTER FOR GRÆNSEOMRÅDET SHENSI-KANSU-NINGSIA (21. november 1941)	24
OM AT RETTE PARTIETS ARBEJDSSTIL (1. februar 1942)	27
BEKÆMP DEN STEREOTYPE SKRIVEMÅDE I PARTIET (8. februar 1942)	41
TALER VED KONFERENCEN I YENAN OM LITTERATUR OG KUNST (Maj 1942)	55
Indledning (2. maj 1942)	55
Konklusion (23. maj 1942)	59
EN YDERST VIGTIG POLITIK (7. september 1942)	80
VENDEPUNKTET I 2. VERDENSKRIG (12. oktober 1942)	83
TIL FESTLIGHOLDELSEN AF OKTOBERREVOLUTIONENS 25-ÅRS DAG (6. november 1942)	87
ØKONOMISKE OG FINANSIELLE PROBLEMER I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG (December 1942)	88
NOGLE SPØRGSMÅL ANGÅENDE LEDELSESMETODER (1. juni 1943)	93
NOGLE SKARPE SPØRGSMÅL TIL KUOMINTANG (12. juni 1943)	98
UDBRED KAMPAGNERNE FOR AT SÆNKE JORDAFGIFTERNE, FOR AT ØGE PRODUKTIONEN OG FOR AT »STØTTE REGERINGEN OG VISE OMSORG FOR FOLKET« I BASEOMRÅDERNE (1. oktober 1943)	104
EN KOMMENTAR TIL MØDERNE I KUOMINTANGS CENTRALE EKSEKUTIVKOMITÉ OG I FOLKETS POLITISKE RÅD (5. oktober 1943)	108
ORGANISER JER! (29. november 1943)	120
VORE STUDIER OG DEN AKTUELLE SITUATION (12. april 1944)	127
TJEN FOLKET (8. september 1944)	138

OM CHIANG KAI-SHEKS TALE VED »TO GANGE TI FESTEN« (11. oktober 1944)	140
ENHEDSFRONTEN I DET KULTURELLE ARBEJDE (30. oktober 1944)	144
VI MÅ LÆRE AT UDFØRE ØKONOMISK ARBEJDE (10. januar 1945)	146
DET ER OGSÅ MULIGT AT PRODUCERE I GUERILLAZONERNE (31. januar 1945)	152
TO MULIGHEDER FOR KINAS FREMTIDIGE SKÆBNE (23. april 1945)	156
OM KOALITIONSREGERINGEN (24. april 1945)	159
I. Det kinesiske folks grundlæggende krav	159
II. Den internationale og den hjemlige situation	160
III. To linier i den anti-japanske krig	162
Nøglen til Kinas problemer	162
Historiens gang er kroget	163
Folkekrigen	166
De to kampfronter	169
Kinas befriede områder	170
Kuomintang-områderne	171
En kontrast	173
Hvem »saboterer modstandskrigen og bringer staten i fare«?	174
»Ulydighed mod regeringens og militærets ordrer«	175
Faren for en borgerkrig	176
Forhandlinger	176
To perspektiver	176
IV. Kinas kommunistiske Partis politik	178
Vort generelle program	178
Vort specifikke program	184
1. Ødelæg de japanske angribere fuldstændigt, tillad ingen kompromiser på halvvejen	187
2. Afskaf Kuomintang's etpartidiktatur, opret en demokratisk koalitionsregering	188
3. Frihed for folket	190
4. Folkets enhed	191
5. Folkets hær	192
6. Jordproblemet	194
7. Industriens problemer	198
8. Problemerne i kulturen, uddannelsen og med de intellektuelle	200
9. Problemet med de nationale mindretal	201
10. Udenrigspolitiske problemer	201

Opgaverne i Kuomintang-områderne	203
Opgaverne i de japanske besatte områder	204
Opgaverne i de befriede områder	205
V. Lad hele partiet forenes og kæmpe for at fuldføre sine opgaver!	207
DEN TÅBELIGE GAMLE MAND DER FLYTTEDE BJERGENE (<i>11. juni 1945</i>)	214
OM HÆRENS PRODUKTION TIL SIT EGET UNDERHOLD OG OM BETYDNINGEN AF DE STORE RETTELSES- OG PRODUKTIONSBEVÆGELSER (<i>27. april 1945</i>)	217
HURLEYS OG CHIANGS DUET ER EN FIASKO (<i>10. juli 1945</i>)	221
OM HURLEY-POLITIKKENS FARER (<i>12. juli 1945</i>)	225
TELEGRAM TIL KAMMERAT WILLIAM Z. FOSTER (<i>29. juli 1945</i>)	227
SIDSTE OMGANG MED DE JAPANSKE ANGRIBERE (<i>9. august 1945</i>)	229

OM FORBEDRING AF VORE STUDIER

Maj 1941

JEG FORESLÅR, AT VI SKAL FORBEDRE
STUDIEMETODERNE OG STUDIESYSTEMET
I HELE PARTIET AF FØLGENDE GRUNDE:

I.

I løbet af de tyve år, som Kinas kommunistiske Parti har eksisteret, er marxismen-leninismens almenlydige sandhed i stadig højere grad vokset sammen med den kinesiske revolutions konkrete praksis. Hvis vi erindrer, hvor overfladisk og fattig vor forståelse af marxismen-leninismen og den kinesiske revolution var i partiets barndom, så kan vi se, hvor meget dybere og rigere den er nu. I hundrede år har den katastrofeplagede kinesiske nations bedste sønner og døtre kæmpet og ofret deres liv i søgen efter den sandhed, som kunne redde landet og folket, og når én faldt, stod en anden straks parat til at udfylde pladsen. Dette bevæger os til sang og tårer. Men det var først efter 1. verdenskrig og oktoberrevolutionen i Rusland, at vi fandt marxismen-leninismen, den bedste af alle sandheder, det bedste våben til at befri vor nation. Og Kinas kommunistiske Parti har taget dette våben i brug, propaganderet for det og organiseret brugen af det. Så snart marxismen-leninis-

Kammerat Mao Tsetung aflagde denne rapport til et kadremøde i Yen-an. Denne rapport og de to artikler »Om at rette partiets arbejdsstil« og »Bekæmp den stereotype skrivemåde i partiet« udgør kammerat Mao Tsetungs grundlæggende arbejder vedrørende rettelseskampagnen. Her sammenfattede han på det ideologiske niveau tidligere uoverensstemmelser i partiet om partiets linie og analyserede den småborgerlige ideologi og stil, der under en marxistisk-leninistisk maske dominerede i partiet, og som især udtryktes i subjektivistiske og sekteriske tendenser, hvis form var den stereotype skrivemåde i partiet. Kammerat Mao Tsetung opfordrede til en marxistisk-leninistisk opdragelseskampagne i hele partiet for at rette arbejdsstilen i overensstemmelse med marxismen-leninismens ideologiske principper. Hans opfordring førte meget hurtigt til en stor debat mellem den proletariske og den småborgerlige ideologi inden for som uden for partiet. Denne debat styrkede den proletariske ideologis stilling inden for som uden for partiet, den satte den store masse af kadrer i stand til at tage et stort skridt fremad på ideologiens område og satte partiet i stand til at opnå en hidtil uset enhed.

mens almenlydige sandhed blev forbundet med den kinesiske revolutions konkrete praksis, fik den kinesiske revolution et helt nyt præg. Siden modstandskrigen mod Japan brød ud, har vort parti, som bygger på marxismen-leninismens almenlydige sandhed, taget yderligere et skridt fremad i studiet af denne krigs konkrete praksis, af Kina og verden af i dag, ligesom det er begyndt at studere Kinas historie. Alt dette er meget gode tegn.

Vi har imidlertid stadigvæk mangler, og de er tilmed store. Hvis vi ikke overvinder disse mangler, vil vi efter min mening ikke blive i stand til at tage endnu et skridt fremad i vort arbejde og i vor store opgave at forene marxismen-leninismens almenlydige sandhed med den kinesiske revolutions konkrete praksis.

Tag for det første studiet af de aktuelle forhold. Vi har gjort fremskridt i vore studier af de aktuelle hjemlige og internationale forhold, men for et så stort politisk parti som vort er det materiale, vi har indsamlet, utilstrækkeligt, og vore undersøgelser af alle aspekter i disse spørgsmål, både de politiske, militære, økonomiske og kulturelle, er usystematiske. I de sidste tyve år har vi i det store og hele ikke udført noget systematisk og grundigt arbejde med at indsamle og studere materiale om disse emner, og vi savner en atmosfære, som støtter undersøgelsen og studiet af den objektive virkelighed. At opføre sig som »én, der fanger spurve med bind for øjnene« eller som »en blind der famler efter fisk i mørket«, at være klodset og skødesløs, at hengive sig til vidtløftig snak og lade sig nøje med bare en smule kundskaber – sådan er den særdeles dårlige arbejdsstil, som stadigvæk råder hos mange kammerater i vort parti, en stil som står i total modsætning til marxismen-leninismens grundlæggende ånd. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært os, at det er nødvendigt at studere forholdene samvittighedsfuldt og at gå ud fra den objektive virkelighed og ikke fra subjektive ønsker. Men mange af vores kammerater handler på en måde, som fuldstændigt bryder med denne sandhed.

Tag for det andet studiet af historien. Selv om nogle få partimedlemmer og sympatisører er gået i gang med dette arbejde, er det ikke blevet gjort på en organiseret måde. Mange partimedlemmer har stadig meget tågede forestillinger om den kinesiske historie, både om de sidste hundrede år og om ældre tider. Der findes mange belæste marxist-leninister, som ikke kan åbne munden uden at tale om det gamle Grækenland, men når det gælder deres egne forfædre – åh, undskyld, dem har de glemt! Der er ingen tradition for alvorlige studier af hverken nutidige forhold eller fortidens historie.

Tag for det tredje studiet af den internationale revolutionære erfaring, studiet af marxismen-leninismens almenlydige sandhed. Mange kammerater synes ikke at studere marxismen-leninismen for at imødekomme den revolutionære praksis' behov, men for studiets egen skyld. Selv om de læser, kan de ikke fordøje det læste. De kan kun citere fra Marx, Engels, Lenin og Stalin på en ensidig måde, men er ikke i stand til at anvende Marx', Engels', Lenins og

Stalins standpunkter, anskuelser og metoder i det konkrete studium af Kinas aktuelle forhold og historie, eller til konkret at analysere og løse den kinesiske revolutions problemer. Sådant en indstilling til marxismen-leninismen gør megen skade, især blandt kadrer på mellemste og højere niveau.

De tre fejl, jeg netop har omtalt, nemlig at forsømme studiet af de aktuelle forhold, at forsømme studiet af historien og at forsømme at anvende marxismen-leninismen, er alle tre eksempler på en yderst dårlig arbejdsstil. Dens udbredelse har skadet mange af vore kammerater.

Der er virkelig mange kammerater i vore rækker, der er ført på afveje af denne arbejdsstil. Uvillige til systematisk og grundigt at gennemføre undersøgelser og studier af de specielle forhold i og udenfor landet, provinsen, amtet eller distriktet udsteder de ordrer, som ikke grunder sig på andet end deres ringe kundskaber, og »det må være sådan, for sådan synes jeg, det er«. Findes denne subjektive stil ikke stadigvæk hos temmelig mange kammerater?

Der findes en del, der i stedet for at være flove, er stolte over ikke at vide noget eller kun meget lidt om vores egen historie. Hvad der er særligt betydningsfuldt er, at kun meget få virkelig kender Kinas kommunistiske Partis historie og Kinas historie i de hundrede år, der er gået siden Opiumskrigen. Der er næsten ingen, der alvor har taget fat på at studere de sidste hundrede års økonomiske, politiske, militære og kulturelle historie. Uvidende om deres eget land kan visse mennesker kun videregive beretninger fra det gamle Grækenland og andre fremmede lande, og selv denne viden er særdeles ynkelig, for den består kun af småbidder fra gamle udenlandske bøger.

I flere årtier har mange af de studerende, som er vendt hjem fra udlandet, lidt af denne sygdom. Hjemme igen fra Europa, Amerika eller Japan kan de kun efterplapre udenlandske ting. De bliver til grammofoner og glemmer deres pligt til at forstå og skabe nye ting. Denne sygdom har også smittet det kommunistiske parti.

Skønt vi studerer marxismen, er der mange folk, der studerer den på en måde, der strider mod marxismen. Det vil sige, at de bryder med det grundlæggende princip, som Marx, Engels, Lenin og Stalin alvorligt har påmindet os om at iagttage, nemlig enheden mellem teori og praksis. Efter at have brudt med dette princip opfinder de selv et modsat princip, teoriens adskillelse fra praksis. I skolerne og i uddannelsen af arbejdende kadrer lærer filosofilærerne ikke eleverne at studere den kinesiske revolutions logik. Lærerne i økonomi hjælper dem ikke til at studere den kinesiske økonomis særlige træk. Lærerne i statsvidenskab vejleder dem ikke i et studium af den kinesiske revolutions taktik. Lærerne i militærvidenskab får dem ikke til at studere den strategi og taktik, der passer til Kinas særlige forhold o.s.v. o.s.v. Derfor får fejlene lov til at sprede sig og gøre stor skade. Man ved ikke, hvordan man i Fuhsien¹ skal anvende det, man har lært i Yenan. Professorerne i økonomi kan ikke forklare forholdet mellem grænseområdets valuta og Kuomintang's valuta², og så kan de studerende naturligvis heller ikke forklare

det. På denne måde er der skabt en usund mentalitet hos mange af de studerende. I stedet for at interessere sig for Kinas problemer og tage partiets direktiver alvorligt, viser de stor interesse for såkaldt evige og uforanderlige dogmer, som de har lært af deres lærere.

Hvad jeg her har sagt, gælder naturligvis for den værste type i vort parti, og jeg hævder ikke, at det er almindeligt udbredt. Denne type mennesker eksisterer imidlertid, og hvad mere er, der er temmeligt mange af dem, og de forvolder ret megen skade. Dette problem bør man ikke tage let på.

III.

For yderligere at klargøre dette forhold vil jeg stille to modsatte indstillinger op imod hinanden.

For det første har vi den subjektive holdning.

En person med denne holdning foretager ikke en systematisk og grundig undersøgelse af sine omgivelser, men arbejder på grundlag af en rent subjektiv begejstring og har et uklart billede af Kina idag. Med denne indstilling skærer han historien i småbidder, kender kun det antikke Grækenland, men ikke Kina og har tågede forestillinger om Kina af i går og i forgårs. Med den indstilling studerer man den marxistisk-leninistiske teori abstrakt og uden noget formål. Man går ikke til Marx, Engels, Lenin og Stalin for at søge det standpunkt, synspunkt og den metode, hvormed man kan løse den kinesiske revolutions teoretiske og taktiske problemer, men for at studere teori for teoriens egen skyld. Man skyder ikke pilen mod målet, men skyder på mål og få. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært os, at vi skal gå ud fra de objektive kendsgerninger og af dem udlede love, der kan tjene os som vejledning til handling. Med det som mål bør vi, som Marx sagde, tilegne os materialet i detaljer og gøre det til genstand for en videnskabelig analyse og syntese.³ Mange af vore folk handler ikke på denne måde, men gør det modsatte. En hel del af dem driver forskning, men er hverken interesserede i at studere Kina af i dag eller Kina af i går og begrænser deres interesse til studiet af tomme »teorier« uden forbindelse med virkeligheden. Mange andre udfører praktisk arbejde, men de sørger heller ikke for at undersøge de objektive forhold, de stoler ofte på ren begejstring og sætter personlige følelser i stedet for politik. Begge slags mennesker stoler på det subjektive og lader, som om det objektive ikke eksisterer. Når de holder tale, frådser de i en lang række afsnit: A, B, C, D, 1, 2, 3, 4, og når de skriver artikler, udgyder de endeløse ordstrømme. De tænker ikke på at søge sandheden ud fra kendsgerninger, men ønsker kun at indynde sig ved hjælp af en masse populære fraser. Deres ord er flotte, men uden indhold, de lyder pænt, men er kun overflade. De har altid ret, de er den største autoritet her på jord, »kejserlige sendebud«, der farer rundt overalt. Sådan er arbejdsstilen hos en del kammerater i vore rækker. Folk, hvis optræden præges af denne arbejdsstil, skader sig selv – ved at lære andre den,

skader de også dem, og ved at anvende den i revolutionen, skader de revolutionen. Sammenfattende kan det siges, at denne subjektive metode, der er uvidenskabelig og i modstrid med marxismen-leninismen, er en farlig fjende af det kommunistiske parti, arbejderklassen, folket og nationen. Den er udtryk for forurening af partiånden. En farlig fjende står foran os, og vi må udrydde ham. Først når subjektivismen er udryddet, kan marxismen-leninismens sandhed råde, kan partiånden styrkes og revolutionen vinde sejr. Vi må gøre det klart, at manglen på videnskabelig holdning, dvs. manglen på den marxistisk-leninistiske forening af teori og praksis, betyder at partiånden enten helt mangler eller er ufuldstændig.

Der findes et vers, som skildrer denne type mennesker. Det lyder:

*Siv der vokser på diget,
Tunge i toppen,
Svage i strået
og uden rodfæste
Bambusskud blandt bakkerne
Skarptungede, tykhudede og hule.*

Er det ikke en passende beskrivelse af dem, som har en uvidenskabelig holdning, som bare kan opremse ord og sætninger fra Marx', Engels', Lenins og Stalins værker, og som nyder en anseelse, der ikke modsvares af virkelige kundskaber? Hvis nogen virkelig ønsker at helbrede sig selv for denne sygdom, vil jeg råde dem til at lære dette vers udenad eller at vise endnu større mod og sætte det op på væggen i deres værelse. Marxismen-leninismen er en videnskab, og videnskab betyder ærlige, virkelige kundskaber. Den levner ingen plads for kneb. Så lad os da være ærlige.

For det andet har vi den marxistisk-leninistiske holdning.

En person med denne holdning anvender marxismen-leninismens teori og metode til systematiske og grundige undersøgelser af sine omgivelser. Han arbejder ikke alene af begejstring, men forener – som Stalin siger – det revolutionære vingesus med praktisk sans⁴. Med denne indstilling skærer han ikke historien op i småbidder. Det er ikke nok for ham at kende det gamle Grækenland, han må kende Kina. Han må kende revolutionens historie, ikke bare i fremmede lande, men også i Kina, og ikke bare kende Kina af i dag, men også Kina af i går og af i forgårs. Med denne indstilling studerer man marxismen-leninismen med et formål, nemlig at forene den marxistisk-leninistiske teori med den kinesiske revolutions faktiske forløb og med udgangspunkt i denne teori at søge det standpunkt, det synspunkt og den metode, der kan løse den kinesiske revolutions teoretiske og taktiske problemer. Sådant en holdning er at ramme plet med pilen. »Plet« er den kinesiske revolution, og »pilen« er marxismen-leninismen. Vi kinesiske kommunister har søgt denne pil, fordi vi vil ramme plet, den kinesiske revolution og revolutionen i Østen. At indtage denne holdning er at søge sandheden ud fra kendsgerninger. »Kendsgerninger« er alle de ting, som eksisterer objektivt,

med »sandheden« menes deres indbyrdes forhold, dvs. de love der styrer dem, og »at søge« betyder at studere. Vi bør gå ud fra de faktiske forhold i og uden for landet, provinsen, amtet eller distriktet, og som vejledning for vore handlinger uddrage de love, som ligger i dem, og ikke nogle, som vi indbilder os, dvs. vi skal finde den indre sammenhæng i de ting, der sker omkring os. Og for at gøre det må vi ikke stole på subjektive forestillinger, øjeblikkelig begejstring, eller livløse bøger, men på objektivt eksisterende kendsgerninger. Vi må tilegne os materialet i detaljer, og vejledt af marxismen-leninismens almene principper må vi drage de rigtige slutninger deraf. Sådanne slutninger er ikke bare en fortegnelse over emner i A, B, C, D-orden eller skriverier, der flyder over med almindeligheder, men er videnskabelige slutninger. Det er en holdning, som søger sandheden fra kendsgerninger, og som ikke søger at indynde sig ved hjælp af populære fraser. Det er udtryk for partiånden, den marxistisk-leninistiske stil at forene teori og praksis. Det mindste man kan forlange af et kommunistisk partimedlem er, at han skal have den holdning. Den, som har denne holdning, vil hverken være »tung i toppen, svag i strået og uden rodfæste« eller »skarptunget, tykudet og hul«.

IV.

I overensstemmelse med de ovennævnte synspunkter vil jeg foreslå følgende:

1. Vi må overalt i partiet sætte os som opgave at foretage en systematisk og grundig undersøgelse af situationen omkring os. På grundlag af marxismen-leninismens teori og metode må vi foretage en detaljeret undersøgelse af udviklingen i vore fjenders, vore venners og vor egen økonomiske, finansielle, politiske, militære og kulturelle virksomhed og partivirksomhed, og derefter drage de korrekte og nødvendige slutninger. Af den grund bør vi henlede vore kammeraters opmærksomhed på undersøgelser af disse praktiske ting. Vi bør få vore kammerater til at forstå, at det kommunistiske partis ledende organ har den todelte, grundlæggende opgave at kende forholdene og beherske politikken. Det første indebærer at kende verden, og det sidste at forandre verden. Vi bør få vore kammerater til at forstå, at uden undersøgelse er der ingen ret til at udtale sig, og at bombastisk vrøvl og en simpel opstilling af emner i 1, 2, 3, 4-orden ikke er til nogen nytte. Tag propagandaarbejdet som eksempel. Hvis vi ikke kender forholdene omkring vore fjenders, vore venners og vor egen propaganda, vil vi være ude af stand til at træffe beslutninger om en rigtig propagandapolitik. I hver afdelings arbejde er det nødvendigt at have kendskab til forholdene, først da kan arbejdet udføres ordentligt. I en forandring af partiets arbejdsstil, er det væsentligste led at gennemføre planer for undersøgelser og studier i hele partiet.

2. Hvad angår Kinas historie i de sidste hundrede år bør vi samle kvalificerede folk til at studere den i fællesskab og med en omhyggelig fordeling af arbejdet, så vi på den måde kan overvinde den mangel på orden,

der nu hersker på dette område. Det er nødvendigt først at analysere flere områder af den økonomiske, politiske, militære og kulturelle historie, før det vil være muligt at foretage sammenfattende studier.

3. Hvad angår kadreuddannelse, både på arbejdet og på kadreskoler, bør vi indføre den politik at koncentrere uddannelsen om studiet af den kinesiske revolutions praktiske problemer og anvende marxismen-leninismens grundprincipper som vejledning. Metoden med at studere marxismen-leninismen statisk og isoleret må opgives. Desuden bør vi som grundmateriale til studiet af marxismen-leninismen bl.a. anvende »Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie«. Det er den bedste syntese og opsummering af den kommunistiske verdensbevægelse i de sidste hundrede år, et mønstereksempel på forening af teori og praksis og det hidtil eneste altomfattende eksempel i hele verden. Når vi ser, hvordan Lenin og Stalin forenede marxismens almengyldige sandhed med sovjetrevolutionens konkrete praksis og derigennem udviklede marxismen, så ved vi, hvordan vi skal arbejde i Kina.

Vi har været på mange afveje. Men fejltagelser er ofte en forløber for det rigtige. Jeg er overbevist om, at denne forbedring af vore studier vil give gode resultater med hensyn til alt, hvad der vedrører den kinesiske revolution og verdensrevolutionen, som er så intenst levende og så rig på variationer.

Noter

¹ Fushien amt ligger ca. 70 km syd for Yenan.

² Grænseområdets valuta bestod af de pengesedler, som regeringsbanken i Shensi-Khansu-Ningsia udstedte. Kuomintang's valuta var den papirmønt, som fra og med 1935 blev udstedt af Kuomintang's fire store bureaukrat-kapitalistiske banker med den engelske og amerikanske imperialismes støtte. Kammerat Mao Tsetung hentydede til svingningerne i vekselkurserne mellem disse to valutaer.

³ Se Karl Marx: Af efterskriftet til andet oplag af første bind af »Kapitalen«, (24. januar 1873) hvor han skrev »Forskningen må i detaljer tilegne sig stoffet, analysere dets forskellige udviklingsformer og opspore dets indre sammenhænge. Først når dette arbejde er fuldført, kan den faktiske bevægelse fremstilles sandfærdigt.« Marx og Engels: *Udvalgte Skrifter*, forlaget Tiden, 1971, bind 1, side 451.

⁴ Se J. V. Stalin: »Om leninismens grundlag«, (april - maj 1924), *Leninismens problemer*, forlaget Tiden, 1949, afsnit IX: »Stilen i arbejdet«, side 80.

AFSLØR SAMMENSVÆRGELSEN FOR ET MÜNCHEN I DET FJERNE ØSTEN

25. maj 1941

1. Et kompromis mellem Japan og USA på Kinas bekostning, og gennemførelsen af et Østens München rettet imod kommunismen og imod Sovjetunionen – det er indholdet af den sammensværgelse, som Japan, USA og Chiang Kai-shek nu brygger på. Vi må afsløre denne sammensværgelse og bekæmpe den.

2. Nu, hvor de japanske imperialister har afsluttet deres seneste serie af militære angreb, som var beregnet på at tvinge Chiang Kai-shek til at kapitulere, vil der givet komme forsøg på at overtale ham til at kapitulere. Det er en genopførelse af fjendens gamle politik med at bruge pisken og guleroden, enten skiftevis eller samtidig. Vi må afsløre denne politik og bekæmpe den.

3. Samtidig med sine militære angreb har Japan iværksat en rygtekampagne, hvor det hævdes, at »den 8. rutearmé ikke vil kæmpe i fællesskab med Kuomintangs Centrale Hær«, at »den 8. rutearmé griber enhver lejlighed til at udvide sit territorium«, at »den er ved at åbne en international forbindelseslinje«, at »den er ved at oprette en anden centralregering« osv. Dette er et udspekuleret japansk forsøg på at så splid mellem Kuomintang og det kommunistiske parti og derved gøre det lettere for dem at overtale Kuomintang til at kapitulere. Kuomintangs centrale nyhedstjeneste og Kuomintangs presse gengiver og udbreder disse rygter. De viser ingen skrupler ved at efterplapre Japans anti-kommunistiske propaganda, og deres hensigter er yderst tvivlsomme. Også dette må vi afsløre og bekæmpe.

4. Skønt den nye 4. armé er blevet erklæret for »oprørske«, og skønt den 8. rutearmé ikke har modtaget en eneste kugle eller en eneste skilling fra Kuomintang, så har de ikke et øjeblik ophørt med at kæmpe mod fjenden. Den 8. rutearmé har yderligere taget initiativet ved at koordinere sine operationer med Kuomintangstyrkernes i det nuværende felttogs kampe i det sydlige Shansi,¹ og i de sidste to uger har den indledt angreb på alle fronter i

Dette interne partidirektiv blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

Nordkina, hvor voldsomme kampe raser lige nu. De væbnede styrker og folket, ledet af det kommunistiske parti, er allerede blevet hovedkraften i modstandskrigen mod Japan. Alle bagvaskelserne mod det kommunistiske parti har til formål at sabotere modstandskrigen og bane vej for kapitulation. Vi skal udbygge den 8. rutearmés og den nye 4. armés militære fremgang og gå imod alle defaitister og kapitulanter.

Noter

¹ Det omtalte felttog i det sydlige Shansi er felttoget i Chungtiao-bjergene. I maj 1941 angreb en japansk invasionsstyrke på 50.000 mand Chungtiao-bjergområdet nord for Huangho i det sydlige Shansi. I dette område var der samlet i alt syv af Kuomintang's armékorps, og yderligere fire i Kaoping-området mod nordøst, med tilsammen 250.000 mand. Da kampen mod kommunisterne var hovedopgaven for Kuomintangtropperne nord for Huangho, havde de aldrig forberedt sig på at kæmpe mod japanerne, og de fleste af dem prøvede at undgå kamp, da de japanske overfaldsstyrker gik til angreb. Trods den 8. rutearmés energiske indsats for at støtte dem mod fjenden i dette felttog blev Kuomintangtropperne derfor fuldstændig revet op og mistede over 50.000 mand på tre uger, mens resten flygtede til syd for Huangho.

TALE VED FORSAMLINGEN AF REPRÆSENTANTER FOR GRÆNSEOMRÅDET SHENSI-KANSU-NINGSIA

21. november 1941

Medlemmer af forsamlingen! Kammerater! Åbningen idag af Forsamlingen af Repræsentanter for grænseområdet er af stor betydning. Forsamlingen har kun ét mål, at omstyrte den japanske imperialisme og opbygge det Nye Demokratis Kina, eller med andre ord et Kina baseret på de revolutionære Tre Folkeprincipper. I Kina idag kan der ikke være noget andet mål. For vore hovedfjender nu er ikke hjemlige, men de japanske fascister og de tyske og italienske fascister. I dette øjeblik kæmper den sovjetiske Røde Hær for Sovjetunionens skæbne og for hele menneskehedens skæbne, og vi for vor del bekæmper den japanske imperialisme. Den japanske imperialisme fortsætter sin aggression med det formål at underlægge sig Kina. Kinas kommunistiske Parti går ind for at samle alle anti-japanske kræfter over hele landet med det formål at styrte den japanske imperialisme, og for at samarbejde med alle anti-japanske partier, klasser og nationaliteter. Alle, bortset fra forræddere, må forenes i den fælles kamp. Dette har været det kommunistiske partis faste og konsekvente standpunkt. I mere end fire år har det kinesiske folk heltmodigt ført sin modstandskrig, en krig, som er blevet opretholdt ved samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti og alle klasser, partier og nationaliteter. Men den er ikke vundet endnu, og for at vinde den må vi kæmpe videre og sikre, at de revolutionære Tre Folkeprincipper føres ud i livet.

Hvorfor må vi føre de revolutionære Tre Folkeprincipper ud i livet? Fordi dr. Sun Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper indtil nu ikke er blevet omsat til virkelighed i alle dele af Kina. Hvorfor kræver vi ikke, at socialismen virkeliggøres nu? Socialismen er naturligvis et overlegent system, og det har længe været i brug i Sovjetunionen, men i Kina idag mangler forudsætningerne for det stadig. Det er de revolutionære Tre Folkeprincipper, som er virkeliggjort i vort grænseområde Shensi-Kansu-Ningsia. Vi er ikke gået ud over dem i løsningen af nogen af vore praktiske problemer. Hvad angår disse principper, så betyder Princippet om Nationalisme idag at styrte den japanske imperialisme, og Principperne om Demokrati og om Folkets Levevilkår betyder at arbejde til gavn ikke bare for nogle få, men for alle, som er imod

Japan. Overalt i landet skal folket nyde personlig frihed, ret til at deltage i politisk virksomhed og beskyttelse af ejendomsretten. Overalt i landet skal folket have adgang til at fremføre sine meninger, og det skal have tøj at klæde sig i, mad at spise, arbejde at passe og skoler at gå i. Kort sagt, der skal drages omsorg for enhver. Det kinesiske samfund er lille i begge ender og stort på midten, dvs. proletariatet i den ene ende, og godsejerklassen og storborgerskabet i den anden, udgør hver kun et lille mindretal, mens det store flertal af folket består af bønderne, byernes småborgerskab og de andre mellemklasser. Intet politisk parti, som vil varetage Kinas anliggender ordentligt, kan gøre det uden at dets politik tager hensyn til disse klassers interesser, uden at der drages omsorg for medlemmerne af disse klasser, og uden at de har ret til at fremføre deres meninger. Den politik, som Kinas kommunistiske Parti fremlægger, søger at forene alle folk, som går imod Japan, og den tager hensyn til de forskellige interesser hos hver af de klasser, som går imod Japan, specielt til bøndernes, til byernes småborgerskabs og til de andre mellemklassers interesser. Kinas kommunistiske Partis politik, som giver alle udsnit af folket mulighed for at fremføre deres meninger, og som sikrer, at de har arbejde og mad at spise, er en politik, som virkeliggør de ægte revolutionære Tre Folkeprincipper. I landbruget gennemfører vi på den ene side nedsættelse af jordafigter og renter, så bønderne kan få mad, og på den anden side sørger vi for betaling af de nedsatte afgifter og renter, så også godsejerne kan leve. I forholdet mellem arbejde og kapital hjælper vi på den ene side arbejderne, så de får både arbejde og mad, og på den anden side gennemfører vi en politik for udvikling af industrien, så kapitalisterne kan opnå en vis profit. I alt dette er det vort formål at forene folket i hele landet i den fælles indsats for modstand mod Japan. Det er det, vi kalder det Nye Demokratis politik. Det er en sådan politik, som virkelig svarer til forholdene i Kina idag, og vi håber, at dens anvendelse ikke vil blive begrænset til grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, eller til de anti-japanske baseområder i fjendens bagland, men vil sprede sig over hele landet.

Vi har fulgt denne politik med held og har vundet folkets bifald over hele Kina. Men der har også været mangler. Nogle kommunister ved stadig ikke, hvordan man samarbejder med ikke-partimedlemmer på en demokratisk måde, og de har en afvisende, tillukket eller sekterisk arbejdsstil. De forstår stadig ikke det grundlæggende princip, at kommunister har en ufravigelig pligt til at samarbejde med folk uden for partiet, som er imod Japan, og de har ingen ret til at udelukke dem. Dette princip betyder, at vi skal lytte opmærksomt til massernes synspunkter, holde os i nær forbindelse med dem og ikke blive fremmede for dem. Der er en paragraf i administrationsprogrammet for grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, som fastsætter, at kommunister skal samarbejde demokratisk med ikke-partimedlemmer og ikke må handle egenmægtigt eller holde alting for sig selv. Det sigter netop på de kammerater, som stadig ikke forstår partiets politik. Kommunister må lytte opmærksomt til

synspunkter fra folk uden for partiet og lade dem komme til orde. Hvis det, de siger, er rigtigt, bør vi tage venligt imod det, og vi skal lære af deres stærke sider. Hvis det er forkert, skal vi lade dem tale færdig og så tålmodigt forklare tingene for dem. En kommunist må aldrig være påståelig eller dominerende eller tro, at han kan det hele, mens andre ingenting kan. Han må aldrig lukke sig inde i sit lille rum eller skryde og prale og spille herre over andre. Bortset fra de forbenede reaktionære, som er i forbund med de japanske aggressorer og med forræderne, og som saboterer modstanden og enheden, og som naturligvis ikke har nogen ret til at udtale sig, så er enhver berettiget til at tale frit, og det gør ikke noget, om det han siger er forkert. Statens anliggender er hele nationens offentlige anliggender og ikke et enkelt partis eller en enkelt gruppes private anliggender. Af den grund har kommunister pligt til at samarbejde demokratisk med ikke-partifolk, og de har ingen ret til at udelukke dem og monopolisere alting. Det kommunistiske parti er et politisk parti, som arbejder i nationens og folkets interesse, og som ikke har nogetssomhelst privat mål at forfølge. Det skal overvåges af folket og må aldrig gå imod folkets vilje. Dets medlemmer skal være blandt folket og sammen med folket og må ikke sætte sig over folket. Medlemmer af Forsamlingen og kammerater, det kommunistiske partis princip for demokratisk samarbejde med ikke-partifolk er fast og ufravigeligt. Så længe der findes partier, vil folk, der går ind i dem, altid være et mindretal, mens de, der er udenfor, altid vil være flertallet. Derfor må vore partimedlemmer altid samarbejde med ikke-partifolk, og de skulle se at komme godt i gang netop her i denne Forsamling. Med denne politik tror jeg, at de kommunistiske medlemmer af Forsamlingen vil få vældig god øvelse her og vil overvinde deres tillukkethed og sektersisme. Vi er ikke en lille bedrevende sekt, og vi må lære, hvordan vi åbner dørene og samarbejder demokratisk med ikke-partifolk, og hvordan vi rådfører os med andre. Måske er der selv nu kommunister, som vil sige: »Hvis det er nødvendigt at samarbejde med andre, så hold mig udenfor.« Men jeg er sikker på, at de er meget få. Jeg kan forsikre jer, at det overvældende flertal af vore medlemmer bestemt vil være i stand til at gennemføre den linie, som er lagt af vort partis centralkomité. Samtidig vil jeg gerne bede alle kammeraterne uden for partiet om at gøre sig klart, hvad vi står for, og forstå, at det kommunistiske parti ikke er en lille sekt eller klike, der forfølger private mål. Nej! Det kommunistiske parti ønsker ærligt og oprigtigt at bringe orden i statens forhold. Men vi har stadig mange mangler. Vi er ikke bange for at indrømme dem, og vi er besluttet på at blive af med dem. Vi vil gøre det ved at styrke opdragelsen inden for partiet og ved at samarbejde demokratisk med ikke-partifolk. Det er kun ved at udsætte vore mangler for en sådan krydsild, både indefra og udefra, at vi kan afhjælpe dem og virkelig bringe orden i statens forhold.

Medlemmer af Forsamlingen! I har gjort jer den ulejlighed at komme her til dette møde, og det glæder mig at byde denne fremragende forsamling velkommen og ønske den al fremgang.

OM AT RETTE PARTIETS ARBEJDSSTIL

1. februar 1942

Partiskolen åbner i dag, og jeg ønsker den held og lykke.

Jeg vil gerne sige noget om problemet med arbejdsstilen i vort parti.

Hvorfor skal der være et revolutionært parti? Der skal være et revolutionært parti, fordi der her i verden findes fjender, som undertrykker folket, og folket ønsker at frigøre sig for fjendens undertrykkelse. I den kapitalistiske og imperialistiske epoke er netop et revolutionært parti som det kommunistiske parti nødvendigt. Uden dette parti er det simpelthen umuligt for folket at frigøre sig for fjendens undertrykkelse. Vi er kommunister, vi ønsker at lede folket til at styrte fjenden, og derfor må vi holde god orden i vore rækker. Vi må marchere i takt, vore tropper må være udvalgte og vore våben må være gode. Hvis ikke disse betingelser er opfyldt, kan fjenden ikke besejres.

Hvad er det for et problem, vort parti nu står overfor? Partiets almene linje er rigtig og udgør ikke noget problem, og partiets arbejde har båret frugt. Partiet har flere hundrede tusind medlemmer, som leder folket i overordentlig hårde og bitre kampe mod fjenden. Det står klart for alle, og ingen betvivler det.

Har vores parti så overhovedet problemer? Jeg mener, at der er et problem, og at det i en vis forstand er meget alvorligt.

Hvad er da problemet? Det er den kendsgerning, at der ved en del kammeraters måde at tænke på, er træk, der slår én som ikke helt rigtige eller ikke helt på sin plads.

Med andre ord, der er stadigvæk noget galt med vor studiestil, med stilen i partiets indre og ydre forhold og med vores måde at skrive på. Med noget galt med studiestilen mener vi subjektivismens sygdom. Med noget galt med stilen i partiets forhold mener vi sekterismens sygdom. Med noget galt med vor måde at skrive på mener vi den sygdom, som viser sig i partiets stereotype skrivemåde. Alt dette er forkert, det er onde vinde, men de ligner ikke den vinteragtige nordenvind, som fejer hen over himlen. Subjektivisme, sekte-

Denne tale holdt kammerat Mao Tsetung ved åbningen af Kinas kommunistiske Partis central-komités partiskole.

risme og stereotyp skrivemåde er ikke længere fremherskende i vores arbejdsstil, de er kun som enkelte pust af modvind, onde vinde fra luftbeskyttelsestunneller. (Latter). Men det er dårligt, at sådanne vinde stadig skal blæse i partiet. Vi må stoppe de åbninger til, som de kommer fra. Hele vort parti bør gå i gang med at stoppe disse åbninger til, og det bør partiskolen også. Disse tre onde vinde, subjektivism, sektarisme og stereotyp skrivemåde har deres historiske oprindelse. Selv om de ikke længere er fremherskende i hele partiet, skaber de stadigvæk betydelige vanskeligheder og besværer os. Derfor er det nødvendigt at modarbejde dem og at studere, analysere og forklare dem.

At bekæmpe subjektivismen for at rette partiets studiestil, at bekæmpe sektarismen for at rette stilen i partiforholdene og at bekæmpe partifraserne for at rette skrivemåden – det er den opgave, vi har foran os.

For at gennemføre den opgave at styrte fjenden må vi gennemføre den opgave at rette disse måder at arbejde på i partiet. Stilen i studierne og måden at skrive på indgår i partiets arbejdsstil. Når vort partis arbejdsstil er rettet helt, vil hele folket lære af vort eksempel. De mennesker uden for partiet, der har samme dårlige stil, vil, hvis de er gode og ærlige mennesker, lære af vort eksempel og rette deres fejltagelser. På den måde kommer vi til at påvirke hele nationen. Så længe der råder god orden i vore kommunistiske rækker og vi går i takt, så længe vore tropper er udvalgte og vore våben gode, så kan enhver fjende, hvor stærk han end er, besejres.

Lad mig nu tale om subjektivismen.

Subjektivismen er en dårlig studiestil. Den står i modsætning til marxismen-leninismen og er uforenelig med det kommunistiske parti. Hvad vi vil have, er den marxistisk-leninistiske studiestil. Med studiestil mener vi ikke kun studiestilen i skolerne, men i hele partiet. Det er et spørgsmål om den måde kammeraterne i vores ledende organer, alle kadrerne og partimedlemmerne, tænker på, et spørgsmål om vor holdning til marxismen-leninismen, om alle partikammeraters holdning til deres arbejde. Derfor er spørgsmålet af meget stor, ja, af største betydning.

Visse uklare tanker er almindelige blandt mange mennesker. Der forekommer for eksempel uklare forestillinger om, hvad en teoretiker er, hvad en intellektuel er, og hvad der menes med at forbinde teori og praksis.

Lad os først spørge om, partiets teoretiske niveau er højt eller lavt. I den sidste tid er flere marxistisk-leninistiske værker blevet oversat og flere mennesker har læst dem. Det er godt. Men kan vi af den grund sige, at partiets teoretiske niveau er hævet meget? Niveauet er sandt nok en smule højere end tidligere. Men vores teoretiske front svarer slet ikke til det rige indhold i den revolutionære bevægelse i Kina, og en sammenligning viser, at den teoretiske side halter langt bagefter. Sagt i al almindelighed kan vor teori endnu ikke holde trit med vor revolutionære bevægelse, og endnu mindre vise vejen for den, som den burde gøre. Vi har endnu ikke bragt vor rige og mangesidige

praksis op på det rette teoretiske plan. Vi har endnu ikke undersøgt alle problemer i den revolutionære praksis – ikke engang de vigtigste – og hævet dem til det teoretiske plan. Tænk blot efter, hvor mange af os der har skabt noget, der kan kaldes teorier om Kinas økonomi, politik, militære situation eller kultur, teorier som kan anses for at være videnskabelige og omfattende og ikke ufærdige og skitse-mæssige. Især inden for den økonomiske teori: Siden Opiumskrigen er der forløbet et århundredes udvikling af den kinesiske kapitalisme, og alligevel er der ikke skabt et eneste teoretisk værk, som stemmer med virkeligheden i Kinas økonomiske udvikling, og som er virkeligt videnskabeligt. Kan vi påstå, at det teoretiske niveau allerede er højt, for eksempel i studiet af Kinas økonomiske problemer? Kan vi påstå, at vort parti allerede har økonomiske teoretikere, som er denne titel værdige? Bestemt ikke. Vi har læst mange marxistisk-leninistiske bøger, men kan vi af den grund hævde, at vi har teoretikere? Det kan vi ikke. For marxismen-leninismen er den teori, som Marx, Engels, Lenin og Stalin skabte på grundlag af praksis, den almene konklusion, de drog af den historiske og revolutionære virkelighed. Hvis vi kun læser deres værker, men ikke går videre til at studere den kinesiske histories og revolutionens praksis i lyset af deres teorier, ikke gør os nogen anstrengelse for at tænke Kinas revolutionære praksis nøje igennem teoretisk, så bør vi ikke være så indbildske at kalde os marxistiske teoretikere. Hvis vi som medlemmer af Kinas kommunistiske Parti lukker øjnene for Kinas problemer og kun kan opremse løsrevne konklusioner eller principper fra marxistiske skrifter, vil vores fremskridt på den teoretiske front sandelig være meget usle. Hvis alt hvad man formår, er at lære noget marxistisk økonomi eller filosofi udenad og genfortælle det flydende fra kapitel I til X, men er helt ude af stand til at anvende det, kan man så anses for at være marxistisk teoretiker? Nej, det kan man ikke. Hvad for en slags teoretikere vil vi have? Vi vil have teoretikere, som i overensstemmelse med marxismen-leninismens standpunkt, synspunkt og metode kan fortolke de praktiske problemer, der opstår i historiens og revolutionens forløb rigtigt, og som videnskabeligt kan forklare og teoretisk kan belyse Kinas økonomiske, politiske, militære, kulturelle og øvrige problemer. Det er sådan nogle teoretikere, vi vil have.

For at være en sådan teoretiker, må man beherske det væsentlige i marxismen-leninismen, dens standpunkt, synspunkt og metode og Lenins og Stalins teorier om koloniernes revolution og den kinesiske revolution, og man skal kunne bruge det i en indgående og videnskabelig analyse af Kinas praktiske problemer og afdække lovene for disse problemers udvikling. Det er den slags teoretikere, vi virkelig har brug for.

Vort partis centralkomite har nu vedtaget en opfordring til vores kammerater om at lære, hvordan de kan anvende marxismen-leninismens standpunkt, synspunkt og metode på grundige studier af Kinas historie og af Kinas

økonomi, politik, militære forhold og kultur og at analysere hvert problem konkret på grundlag af detaljeret materiale og siden drage teoretiske konklusioner. Det er det ansvar, vi må påtage os.

Vore kammerater i partiskolen bør ikke betragte den marxistiske teori som livløse dogmer. Det er nødvendigt at beherske den marxistiske teori og at bruge den, at beherske den udelukkende med det formål at bruge den. Hvis I kan anvende det marxistisk-leninistiske synspunkt til at klarlægge et par praktiske problemer, bør I roses for at have gjort en god indsats. Jo flere problemer I belyser, og jo mere omfattende og dybtgående I gør det, desto større er jeres indsats. Vor partiskole bør også fastlægge regler for, hvordan studerende bedømmes som gode eller dårlige i overensstemmelse med, hvordan de ser på Kinas problemer efter at have studeret marxismen-leninismen, om de ser problemerne klart eller ikke, og om de overhovedet ser dem.

Lad os herefter gå over til spørgsmålet om de »intellektuelle«. Eftersom Kina er et halv-kolonialt og halv-feudalt land og dets kultur ikke er ret udviklet, er intellektuelle særligt værdsatte. I spørgsmålet om de intellektuelle, vedtog partiets centralkomite for over to år siden en beslutning², som sagde, at vi bør vinde de fleste af de intellektuelle over og, forsåvidt de er revolutionære og villige til at deltage i modstanden mod Japan, hilse hver eneste af dem velkommen.

Det er fuldstændig rigtigt af os at værdsætte de intellektuelle, for uden revolutionære intellektuelle kan revolutionen ikke sejre. Men vi ved alle, at der findes mange intellektuelle, som bilder sig ind, at de er meget lærde og som anlægger en lærd mine uden at indse, at denne mine er dårlig og skadelig og hindrer deres egen udvikling. De burde være klar over, at mange såkaldt intellektuelle relativt set faktisk er særdeles uvidende, og at arbejdere og bønder ofte ved mere end dem. Her vil nogen sige: »Ha! Du stiller tingene på hovedet og vrøvler.« (Latter). Men tag det roligt, kammerater. Der er en vis fornuft i det, jeg siger.

Hvad er viden? Lige siden klassesamfundet opstod, har der kun eksisteret to slags viden i verden. Den ene er viden om kampen for produktionen, og den anden er viden om klassekampen. Naturvidenskaben og samfundsvidenskaben er udkrystalliseringer af disse to slags viden, og filosofien er generaliseringen og summen af viden om naturen og viden om samfundet. Findes der nogen anden slags viden? Nej. Lad os nu betragte visse studerende, dem der opdrages i skoler, som er fuldstændigt afskårne fra den praktiske virksomhed i samfundet. Hvad skal man sige om dem? En person går fra sådan en underskole hele vejen op til et universitet af samme slags, tager sin eksamen og så regner man med, at han har et forråd af viden. Men alt hvad han har, er boglig viden. Han har endnu ikke deltaget i nogen praktisk virksomhed eller anvendt, hvad han har lært, på nogle af livets områder. Kan sådan en person anses for at være fuldt intellektuelt udviklet? Næppe efter min mening, for hans viden er stadigvæk ufuldstændig. Hvad er da en forholdsvis fuldstændig

viden? Al forholdsvis fuldstændig viden skabes i 2 faser: Den første fase er sansemæssig viden, den anden er begrebsmæssig viden, som er den førstnævntes udvikling til et højere stade. Hvad er de studerendes boglærdom for en viden? Selv om vi antager, at al deres viden er sand, så er den alligevel ikke en viden, som er erhvervet gennem deres personlige erfaring, men består af teorier, som blev opstillet af deres forgængere, når de sammenfattede erfaringer fra kampen for produktionen og klassekampen. Det er absolut nødvendigt, at de studerende får denne viden, men det må stå klart, at denne viden for deres vedkommende stadig er ensidig i en vis betydning, noget som er efterprøvet af andre, men endnu ikke af dem selv. Det vigtigste er at være god til at bruge denne viden i livet og i praksis. Derfor råder jeg dem, der kun har boglig viden, men endnu ingen kontakt med virkeligheden, og ligeledes dem, der kun har ringe praktisk erfaring, til at indse deres egne mangler og blive lidt mere beskedne.

Hvordan kan de, der kun har boglig viden, forvandles til intellektuelle i ordets egentlige forstand? Den eneste måde er at få dem til at deltage i praktisk arbejde og blive praktiske arbejdere, at få dem, der er beskæftiget med teoretisk arbejde, til at studere vigtige praktiske problemer. På den måde kan vi nå vort mål.

Det jeg har sagt, vil formentlig forarge en del mennesker. De vil sige: »Efter din forklaring skulle ikke engang Marx kunne betragtes som intellektuel.« Jeg siger, at de har uret. Marx deltog i den revolutionære bevægelses praksis og skabte også revolutionær teori. Idet han gik ud fra varen, kapitalismens enkleste bestanddel, foretog han en grundig undersøgelse af det kapitalistiske samfunds økonomiske struktur. Millioner af mennesker så og arbejdede med varer hver dag, men var så vant til dem, at de ikke lagde mærke til, hvad de egentlig var. Marx alene studerede varerne videnskabeligt. Han udførte et uhyre forskningsarbejde over deres faktiske udvikling og uddrog en helt igennem videnskabelig teori af det, der eksisterede overalt. Han studerede naturen, historien og den proletariske revolution og skabte den dialektiske materialisme, den historiske materialisme og teorien om den proletariske revolution. På den måde blev Marx en fuldstændigt udviklet intellektuel, som repræsenterede højden af menneskelig visdom. Han adskilte sig fundamentalt fra dem, der kun har boglig viden. Marx foretog detaljerede undersøgelser og studier under den praktiske kamp, formulerede generaliseringer og beviste så sine konklusioner ved at prøve dem i praktisk kamp – det er, hvad vi kalder teoretisk arbejde. Vores parti har brug for mange kammerater, som vil lære at udføre sådan et arbejde. Der er mange kammerater i vores parti, som kan lære at udføre denne slags teoretiske forskning. De fleste af dem er intelligente og lovende, og vi bør sætte pris på dem. Men de må følge de rigtige principper og ikke gentage fejltagelser fra fortiden. De må bryde med dogmatikken og må ikke begrænse sig til borgernes færdigsyede fraser.

Der findes kun én slags sand teori i denne verden, den teori, som er hentet

fra den objektive virkelighed og derefter bekræftet af den objektive virkelighed. Intet andet er værd at benævne 'teori' i vores forstand. Stalin sagde, at teorien bliver formålsløs, hvis den ikke forbindes med praksis.³ Teori uden mål er ubrugelig og falsk og bør forkastes. Vi bør med foragt pege fingre ad dem, der kan lide at teoretisere uden mål. Marxismen-leninismen er den rigtigste, mest videnskabelige og mest revolutionære sandhed, født af den objektive virkelighed og bekræftet af den objektive virkelighed. Men der er mange, der studerer marxismen-leninismen, der tager den som et livløst dogme, dermed hindrer de teoriens udvikling og skader både sig selv og andre kammerater.

På den anden side vil de kammerater, som er beskæftiget med praktisk arbejde også komme galt afsted, hvis de misbruger deres erfaring. Det er rigtigt, at disse mennesker ofte har rige erfaringer, og det er meget værdifuldt. Men det er meget farligt, hvis de lader sig nøje med deres egen erfaring. De må indse, at deres viden hovedsageligt er sansemæssig og ufuldstændig, og at de savner alsidig viden. Med andre ord, de savner teori, og selv deres viden er forholdsvis ufuldkommen. Uden en forholdsvis fuldkommen viden er det umuligt at udføre sit revolutionære arbejde godt.

Der findes således to slags ufuldkommen viden, den ene er den færdigsyede viden, som findes i bøger, og den anden er den viden som hovedsageligt er sanset og ukomplet. Begge er ensidige. Kun en sammensmeltning af disse to kan resultere i en viden, som er sund og nogenlunde fuldkommen.

For at studere teori må vores kadrer af arbejder- og bondeoprindelse imidlertid først erhverve sig en elementær uddannelse. Uden den kan de ikke lære marxistisk-leninistisk teori. Når de har erhvervet sig den, kan de når som helst studere marxismen-leninismen. I min barndom har jeg aldrig gået på nogen marxistisk-leninistisk skole, og jeg måtte nøjes med at lære ting, som: »Mesteren sagde: Hvor behageligt det er at lære og bestandigt gennemgå, hvad man har lært...«⁴ Skønt dette lærestof var forældet, havde jeg dog fordel af det, for det lærte mig at læse. Nu studerer vi ikke længere de konfucianske klassikere, men nye emner som moderne kinesisk, historie, geografi og elementær naturvidenskab, som er nyttigt overalt, når det først er lært. Partiets centralkomité kræver nu udtrykkeligt, at vore kadrer fra arbejdernes og bøndernes rækker skal have en elementær uddannelse, så de frit kan vælge et studium – politik, militærvidenskab eller økonomi. Ellers bliver de trods deres store erfaring aldrig i stand til at studere teori.

Heraf følger, at vi for at bekæmpe subjektivismen må sætte mennesker af disse to typer i stand til at udvikle de områder, de savner, og til at forene sig. De folk, der har boglig viden, må udvikle sig på det praktiske område. Kun på den måde vil de holde op med at lade sig nøje med bøger og undgå at begå dogmatiske fejl. De folk, der har erfaring i praktisk arbejde, må begynde at studere teori og må læse for alvor. Kun på den måde vil de blive i stand til at systematisere og sammenfatte deres erfaring og hæve den til et teoretisk plan.

Kun på den måde kan de undgå at forveksle deres begrænsede erfaring med den almenlydige sandhed og at begå empiristiske fejl. Dogmatisme og empirisme er begge subjektivisme, selv om de kommer fra modsatte poler.

Følgelig findes der to slags subjektivisme i vort parti, dogmatisme og empirisme. Hver af dem ser kun en del og ikke helheden. Hvis mennesker ikke er på vagt, ikke forstår at ensidighed er en mangel og ikke bestræber sig på at overvinde den, er der fare for, at de kommer på afveje.

Af de to slags subjektivisme er dogmatismen imidlertid stadig den største fare i vores parti. Dogmatikere kan nemlig let anlægge en marxistisk maske for at narre, fange og underordne sig arbejder- og bondekadrer, som ikke har let ved at gennemskue dem. De kan også narre og indfange naive unge mennesker. Hvis vi overvinder dogmatismen, vil kadrer med boglig viden let kunne slutte sig til dem med erfaring og begynde at studere praktiske ting, og så vil der vokse mange gode kadrer frem, som forener teori med erfaring, og desuden nogle rigtige teoretikere. Hvis vi overvinder dogmatismen, vil kammerater med praktisk erfaring få gode lærere, som kan hjælpe dem med at løfte deres erfaring op på et teoretisk plan og dermed undgå empiristiske fejl.

Foruden de uklare ideer om »teoretikeren« og den »intellektuelle« er der hos mange kammerater en uklar forestilling om »at forbinde teori med praksis«, en talemåde, som de har på læberne hver eneste dag. De taler bestandig om at »forbinde«, men mener i virkeligheden at »skille«, for de gør ingen forsøg på at forbinde. Hvordan skal den marxistisk-leninistiske teori forbindes med den kinesiske revolutions praksis? Det skal, for at benytte et almindeligt udtryk, ske ved at »skyde pilen mod målet«. Hvad pilen er for målet, er marxismen-leninismen for den kinesiske revolution. Men nogle kammerater »skyder uden mål«, de skyder på mål og får, og sådanne mennesker risikerer at skade revolutionen. Andre kæler bare for pilen og siger: »Sikken en fin pil, sikke en fin pil«, men vil aldrig bruge den til at skyde med. Disse mennesker er kun nipssamlere og har bogstaveligt talt intet at gøre med revolutionen. Marxismen-leninismens pil skal bruges til at skyde mod den kinesiske revolutions mål. Hvis ikke det står helt klart, kan det teoretiske niveau i partiet aldrig højnes, og den kinesiske revolution vil aldrig sejre.

Vore kammerater må forstå, at vi ikke studerer marxismen-leninismen for at prale med den og heller ikke, fordi der er noget mystisk ved den, men ene og alene fordi det er den videnskab, som leder proletariatets revolutionære sag til sejr. Selv idag findes der ikke så få mennesker, som stadig betragter løsrevne citater fra marxistisk-leninistiske værker som en færdiglavet patentmedicin, som let kan kurere alle sygdomme, bare man har skaffet sig den. Disse mennesker viser en barnlig uvidenhed, og vi bør oplyse dem. Det er netop den slags uvidende mennesker, der betragter marxismen-leninismen som et religiøst dogme. Til dem må vi uden omsvøb sige: »Jeres dogme er værdiløst«. Marx, Engels, Lenin og Stalin har gentagne gange fastslået, at vor teori ikke er et dogme, men en vejledning til handling. Men disse mennesker foretrak-

ker at glemme denne udtalelse, som er af største, ja yderste vigtighed. Kinesiske kommunister kan kun siges at forbinde teori med praksis, når de er blevet dygtige til at bruge marxismen-leninismens standpunkt, synspunkt og metode og Lenins og Stalins lære om den kinesiske revolution, og desuden når de ved grundig forskning i den kinesiske revolution og historie udfører et skabende teoretisk arbejde for at dække Kinas behov på forskellige områder. Udelukkende at tale om at forbinde teori og praksis uden faktisk at gøre noget ved det er ingen nytte til, om man så blev ved med at tale i hundrede år. For at bekæmpe den subjektive, ensidige måde at give sig i lag med problemerne på, må vi nedbryde den dogmatiske subjektivitet og ensidighed.

Det må være nok for i dag om bekæmpelsen af subjektivismen for at rette studiestilen i partiet.

Lad mig nu tale om sekterismen.

Vores parti er hærdet gennem tyve år og domineres nu ikke længere af sekterisme. Rester af sekterisme støder man imidlertid stadig på, både i partiets indre forhold og i dets forhold udadtil. Sekteriske tendenser i de indre forhold leder til afsondrethed fra kammerater inden for partiet og står i vejen for den indre enhed og solidaritet i partiet, mens sekteriske tendenser i forholdet udadtil leder til afsondrethed fra mennesker uden for partiet og hindrer partiet i dets opgave at forene hele folket. Kun ved at rykke begge former af dette onde op med rode kan partiet uhindret gå fremad i sin store opgave at skabe enhed mellem alle partikammerater og blandt hele folket i vort land.

Hvad er resterne af den indre partisekterisme? De er hovedsageligt følgende:

For det første hævdelser af »uafhængighed«. Visse kammerater tilgodeser kun den enkeltes og ikke helhedens interesser. De lægger altid urimelig vægt på den del af arbejdet, som de selv er ansvarlig for, og vil altid have helhedens interesser underordnet deres egen dels interesser. De forstår ikke partiets system med demokratisk centralisme. De indser ikke, at det kommunistiske parti ikke blot behøver demokrati, men i endnu højere grad behøver centralisering. De glemmer den demokratiske centralismes system, hvor mindretallet er underordnet flertallet, den lavere instans står under den højere, delen under helheden og samtlige medlemmer er underordnet centralkomiteen. Chang Kuo-tao⁵ hævdede sin »uafhængighed« i forhold til partiets centralkomité, og som følge heraf »hævdede« han sig til at forråde partiet og blev Kuomintangagent. Selvom den sekterisme, vi nu diskuterer, ikke hører til denne yderst alvorlige slags, må vi alligevel beskytte os mod den, og vi må fuldstændigt overvinde alle former for uenighed. Vi bør opmuntre kammerater til at tage hensyn til helhedens interesse. Hvert partimedlem, alt arbejde, hver udtalelse og handling må gå ud fra hele partiets interesser. Det er absolut utilladeligt at bryde med dette princip.

De mennesker, som hævder denne slags »uafhængighed«, bekender sig

sædvanligvis også til »mig først«-doktrinen og tager i almindelighed fejl af forholdet mellem individ og parti. Skønt de i ord foregiver respekt for partiet, sætter de i praksis sig selv først og partiet sidst. Hvad er disse mennesker ude efter? De er ude efter berømmelse og position, og de vil gerne stå i rampelyset. Når de sættes til at varetage et arbejdsområde, hævder de deres »uafhængighed«. I den hensigt trækker de visse mennesker til sig, skubber andre væk, praler og smigrer kammeraterne og forsøger at prakke dem deres ideer på og fører således de borgerlige partiers vulgære stil ind i det kommunistiske parti. Det er deres uærlighed, som gør, at det går dem dårligt. Jeg mener, at vi skal være ærlige, for uden en ærlig holdning er det helt umuligt at udrette noget i denne verden. Hvilke mennesker er ærlige? Marx, Engels, Lenin og Stalin er ærlige, videnskabsmænd er ærlige. Hvilke mennesker er uærlige? Trotskij, Bukharin, Chen Tu-hsiu og Chang Kuo-tao er yderst uærlige. De folk, som ud fra personlige interesser eller gruppeinteresser gør krav på »uafhængighed«, er også uærlige. Alle listige mennesker, alle de folk, som ikke har en videnskabelig indstilling til deres arbejde, bilder sig ind, at de er dygtige og kvikke, mens de i virkeligheden er de dumme, og de vil komme til kort. Studenterne i vor partiskole må være opmærksomme på dette problem. Vi må opbygge et centraliseret, forenet parti og gøre rent bord for al principløs fraktionskamp. Vi må bekæmpe individualisme og sekterisme for at gøre hele vores parti i stand til at gå i takt og kæmpe for et fælles mål.

Kadrerne udefra og lokale kadrer må forenes og bekæmpe sekteriske tendenser. Vi må passe særligt på forholdet mellem lokale kadrer og kadrer udefra, for mange anti-japanske baseområder blev først oprettet efter den 8. rutearmés eller den nye 4. armés ankomst, og meget af det lokale arbejde udvikledes først efter, at der var kommet kadrer udefra. Vore kammerater må forstå, at det under disse forhold kun er muligt for vore baseområder at konsolideres og for partiet at slå rod, når begge slags kadrer enes som én mand, og når et stort antal lokale kadrer udvikles og forfremmes. Ellers er det umuligt.

Både kadrerne udefra og de lokale kadrer har deres stærke og svage sider, og for at gøre fremskridt må de overvinde deres egne svage sider ved at lære af de andres stærke sider. Kadrerne udefra kan som regel ikke måle sig med de lokale kadrer med hensyn til kendskab til de lokale forhold og forbindelser med masserne. Tag mig som eksempel. Selvom jeg har opholdt mig i det nordlige Shensi i fem eller seks år, ligger jeg langt efter de lokale kammerater i forståelsen af de lokale forhold og med hensyn til forbindelser med folket her. Vore kammerater, som tager til de anti-japanske baseområder i Shansi, Hopei, Shantung og andre provinser, må være opmærksomme på dette. Selv indenfor et og samme baseområde er der iøvrigt forskel på de lokale kadrer i et distrikt og de kadrer, som kommer fra et andet, fordi nogle distrikter udvikles tidligere end andre. Kadrer, der kommer fra et mere udviklet til et mindre udviklet distrikt er også fremmede i forhold til denne egn, og de bør også være

meget omhyggelige med at opdrage og hjælpe de lokale kadrer. De steder, hvor kadrer udefra har ledelsen, er det som regel dem, der må bære hovedansvaret, hvis deres forhold til de lokale kadrer ikke er godt. Og de ledende kammerater må bære det største ansvar. Nogle steder skænkes dette problem stadig for lidt opmærksomhed. En del mennesker ser ned på de lokale kadrer, gør nar af dem og siger: »Hvad ved sådan nogle lokale møgbønder?« Disse mennesker begriber overhovedet ikke de lokale kadrers betydning. De kender hverken disses stærke sider eller deres egne svagheder og indtager en fejlagtig, sekterisk holdning. Alle kadrer udefra må værdsætte de lokale kadrer og hjælpe dem hele tiden og må ikke have lov til at latterliggøre eller angribe dem. De lokale kadrer må naturligvis for deres vedkommende lære af de udefra kommende kadrers stærke sider og skaffe sig af med uheldige snævre anskuelser, så at de og de fremmede kadrer forenes og ikke skelner imellem »dem« og »os« og på den måde undgå sekteriske tendenser.

Det samme gælder forholdet mellem kadrer i hæren og de andre kadrer, som arbejder på stedet. De må forenes helt og må vende sig imod sekteriske tendenser. Hærens kadrer må hjælpe de lokale kadrer, og omvendt. Hvis der opstår gnidninger mellem dem, bør hver af dem bære over med den anden og gennemføre passende selvkritik. De steder, hvor hærens kadrer har den faktiske lederstilling, er det dem, der bør bære ansvaret, hvis deres forhold til de lokale ikke er godt. Først når hærens kadrer forstår deres eget ansvar og er beskedne overfor de lokale kadrer, kan der skabes gunstige betingelser for vor krigsindsats og vort opbygningsarbejde i baseområderne.

Det samme gælder forholdet mellem forskellige hærenheder, forskellige egne og forskellige afdelinger. Vi må bekæmpe tendensen til selvisk at beskytte sin egen afdelings interesser på bekostning af de andres. Enhver som stiller sig ligegyldig overfor andres vanskeligheder, og som afslår anmodninger om overflytning af kadrer til andre enheder eller kun afgiver de ringeste kadrer, som »anvender naboens mark som afløb for sin egen oversvømmelse« og ikke tager mindste hensyn til andre afdelinger, områder eller mennesker – sådan en person er en afdelingsegoist, der helt har mistet den kommunistiske ånd. Mangel på hensyn til helheden og fuldstændig ligegyldighed overfor andre afdelinger, områder og mennesker er kendetegn på en afdelingsegoist. Vi må forstærke vore bestræbelser på at opdrage disse personer og få dem til at forstå, at afdelingsegoismen er en sekterisk tendens, der vil blive meget farlig, hvis den får lov til at udvikle sig.

Et andet problem er forholdet mellem gamle og nye kadrer. Siden modstandskrigens begyndelse, har partiet haft en enorm tilgang, og nye kadrer er trådt frem. Det er en meget god tendens. Kammerat Stalin sagde i sin beretning til SUKP (b)s 18. partikongres: »Der er aldrig gamle kadrer nok, der er alt for få, og de begynder allerede, som følge af naturens love, at træde ud af aktiv tjeneste«. Her diskuterede han kadresituationen og ikke kun naturens love. Hvis vort parti ikke har masser af nye kadrer, som arbejder

nært sammen med de gamle kadrere, vil vort arbejde gå i stå. Derfor bør alle gamle kadrere hilse de nye velkommen med den største begejstring og vise dem den varmeste omsorg. Det er sandt, at nye kadrere har mangler. De har ikke været med i revolutionen længe og mangler erfaring, og mange af dem medbringer uundgåeligt rester af det gamle samfunds usunde ideologi, rester af den småborgerlige individualismes ideologi. Men disse mangler kan lidt efter lidt overvindes gennem opdragelse og hærkning i revolutionen. De nye kadrers stærke side er, som Stalin sagde, at de er meget modtagelige for nye ting og derfor i meget høj grad begejstrede og aktive, netop de egenskaber, som en del af de gamle mangler.⁶ Kadrerne, nye som gamle, bør respektere hinanden, lære af hinanden og overvinde deres mangler ved at lære af hinandens stærke sider, for at de kan forenes som én mand for den fælles sag og værgе sig imod sekteriske tendenser. Der, hvor gamle kadrere hovedsageligt har ledelsen, er det normalt dem, der bør bære hovedansvaret, hvis deres forhold til de nye kadrere ikke er godt.

Alt det ovenfor omtalte – forholdet mellem delen og helheden, forholdet mellem den enkelte og partiet, forholdet mellem kadrere udefra og lokale kadrere, forholdet mellem hærens kadrere og andre kadrere på stedet, forholdet mellem forskellige hærenheder, mellem forskellige områder og mellem forskellige afdelinger, og forholdet mellem gamle og nye kadrere – det er partiets indre forhold. I alle disse forhold er det nødvendigt at styrke den kommunistiske ånd og være på vagt mod sekteriske tendenser, så partiets rækker kan være i god orden, gå i takt og derfor kæmpe godt. Dette er et meget vigtigt problem, som vi må løse til bunds ved at rette vort partis arbejdsstil. Sekterismen er et udtryk for subjektivismе i de organisatoriske forhold. Hvis vi vil frigøre os fra subjektivismen og fremme den marxistisk-leninistiske ånd, hvor man søger sandheden ud fra kendsgerningerne, må vi fejle sekterismens rester ud af partiet og gå ud fra princippet om, at partiets interesser står over person- og gruppeinteresser, så partiet kan opnå fuldstændig solidaritet og enhed.

Sekterismens rester må udryddes såvel i partiets forhold udadtil som i dets indre forhold. Årsagen hertil er: Vi kan ikke slå fjenden ved blot at forene kammeraterne i partiet, vi kan kun slå fjenden ved at forene folket i hele landet. I tyve år har Kinas kommunistiske Parti udført et stort og krævende arbejde for at forene folket i hele landet. Fremgangen i dette arbejde har været endnu større siden modstandskrigen begyndte end tidligere. Det betyder imidlertid ikke, at alle vore kammerater allerede har en rigtig linie i forholdet til masserne, og at de er fri for sekteriske tendenser. Nej, faktisk forekommer der stadig sekteriske tendenser hos en del kammerater, og sommetider i alvorligt omfang. Mange af vores kammerater har tendens til at være overlegne i deres forhold til mennesker uden for partiet, at se ned på dem, foragte dem og nægte at respektere dem eller at anerkende deres stærke sider. Det er afgjort en sekterisk tendens. Efter at have læst et par marxistiske bøger bliver disse kammerater mere arrogante i stedet for mere beskedne og affærdiger

hele tiden andre som dårlige uden at indse, at deres viden kun er halvfærdig. Vore kammerater må indse den sandhed, at de kommunistiske partimedlemmer til enhver tid er en minoritet i forhold til folk uden for partiet. Antag at én ud af hver hundrede mennesker var kommunist, så skulle der være 4.500.000 kommunister blandt Kinas 450.000.000 indbyggere. Men selv om vores medlemstal blev så enormt, ville kommunisterne alligevel kun udgøre en procent af hele befolkningen, medens 99% ikke var partimedlemmer. Hvilke grunde kan vi da have til ikke at samarbejde med folk uden for partiet? Med hensyn til alle de folk, der vil samarbejde eller kan komme til at samarbejde med os, er det kun vor pligt at samarbejde med dem, men absolut ikke vor ret at udelukke dem. Men visse partimedlemmer forstår ikke dette og ser ned på eller udelukker dem, der vil samarbejde med os. Der er ingen som helst grund til at handle sådan. Har Marx, Engels, Lenin og Stalin givet nogen grund til det? Det har de ikke. De har tværtimod altid alvorligt indprentet os at knytte faste bånd med masserne og ikke adskille os fra dem. Har Kinas kommunistiske Partis centralkomité givet os nogen grund? Nej. Blandt alle dets resolutioner er der ikke en eneste, der siger at vi må adskille os fra masserne og dermed isolere os. Centralkomiteen har tværtimod altid sagt, at vi skal knytte faste bånd til masserne og ikke adskille os fra dem. Således findes der ikke nogen som helst berettigelse for nogen handling, som kan adskille os fra masserne. Sådanne handlinger er ganske enkelt det skadelige resultat af de sekteriske ideer, som en del af vores kammerater selv har brygget sammen. Eftersom den slags sekterisme stadig er meget alvorlig blandt en del af vore kammerater og stadig hindrer, at partiets linie føres ud i livet, må vi gennemføre en omfattende skoling i partiet for at imødegå dette problem. Fremfor alt må vi sørge for, at vore kadre virkelig forstår, hvor alvorligt problemet er, og hvor umuligt det er at besejre fjenden og nå revolutionens mål, uden at partimedlemmerne forenes med kadre og folk, som ikke tilhører partiet.

Alle sekteriske ideer er subjektivistiske og uforenelige med revolutionens virkelige behov, og derfor bør kampen mod subjektivismen gå hånd i hånd med kampen mod sekterismen. Der er ikke i dag tid til at tale om spørgsmålet om den stereotype skrivemåde i partiet. Det vil jeg diskutere på et andet møde. Denne skrivemåde i partiet er et middel til at sprede skidt, en udtryksform for subjektivisme og sekterisme. Den skader mennesker og revolutionen, og vi må skaffe os helt af med den.

For at bekæmpe subjektivismen må vi propagandere for materialisme og dialektik. Der er imidlertid mange kammerater i vort parti, som hverken lægger vægt på propagandaen for materialismen eller for dialektikken. En del kammerater tolererer subjektivistisk propaganda og ser med sindsro på den. De bilder sig ind, at de tror på marxismen, men gør intet forsøg på at propagandere for materialismen og skænker ikke sagen en tanke eller giver udtryk for nogen mening, når de hører eller læser subjektivistisk materiale. Det er ikke den holdning, en kommunist bør indtage. Den tillader, at mange

af vores kammerater forgiftes af subjektivistiske ideer, som døver deres sanser. Vi bør derfor indlede en oplysningskampagne inden for partiet for at frigøre vore kammeraters tænkemåde fra subjektivismens og dogmatikkens tåge og opfordre dem til at boykotte subjektivisme, sekterisme og partiets stereotype skrivemåde. Den slags onder er som japanske varer, for det er kun fjenden der ønsker, at vi bevarer disse dårlige ting, der gør os omtågede. Vi bør derfor tale for en boykot af dem, ligesom vi boykotter japanske varer.⁷ Vi bør boykotte alle produkter af subjektivisme, sekterisme og den stereotype skrivemåde i partiet, gøre det svært at sælge dem og ikke tillade dem, der sætter dem i omløb, at lave forretninger ved at udnytte det lave teoretiske niveau i partiet. Vore kammerater må udvikle en god lugtesans til det formål. De bør snuse til alt og skille det gode fra det dårlige, inden de beslutter, om de skal godtage eller boykotte det. Kommuniste må altid se på årsagerne til alt, bruge deres hoveder og nøje tænke over, om det svarer til virkeligheden og er virkeligt velbegrundet. De bør under ingen omstændigheder adlyde blindt og tilskynde til slaviskhed.

I kampen mod subjektivisme, sekterisme og den stereotype skrivemåde i partiet, må vi til slut have to mål i tankerne. For det første: »Lær af fortidens fejl for at undgå fejl i fremtiden« og for det andet: »Helbred sygdommen for at redde patienten«. De fejl der er begået tidligere, må afsløres uden hensyn til nogens følelser. Hvad der har været af dårligt må analyseres og kritiseres ud fra en videnskabelig indstilling, så arbejdet i fremtiden bliver omhyggeligere og bedre udført. Det er, hvad der menes med at »lære af fortidens fejl for at undgå fejl i fremtiden«. Men når vi afslører fejl og kritiserer mangler, er det med samme mål, som når en læge behandler en sygdom; det er for at redde patienten og ikke for at doktorere ham til døde. En person med blindtarmsbetændelse reddes, når lægen fjerner hans blindtarm. Når bare en person, som har begået fejl, ikke skjuler sin sygdom af frygt for behandling eller fortsætter med sine fejl, indtil han ikke længere kan helbredes, når bare han ærligt og oprigtigt ønsker at blive helbredt og forbedre sig, så bør vi tage imod ham og helbrede hans sygdom, så han kan blive en god kammerat. Det vil aldrig lykkes for os, hvis vi bare ubehersket langer ud efter ham.

Når man behandler en ideologisk eller politisk sygdom, må man aldrig være grov eller overilet, men prøve at »helbrede sygdommen for at redde patienten«. Det er den eneste rigtige og virksomme metode.

Jeg har benyttet åbningen af partiskolen som anledning til at holde en lang tale, og jeg håber, kammeraterne vil tænke over, hvad jeg har sagt.
(Ivrigt bifald).

Noter

¹ Stereotyp skrivemåde, eller »de ottebenede afhandlinger«, var den særlige form for afhandlinger, som blev krævet ved de kejserlige eksaminer under Kinas feudale dynastier fra 1400-tallet

til 1800-tallet. Det var en jongleren med ord, fuldstændigt blottet for indhold og drejede sig udelukkende om formen. Afhandlingens struktur skulle bestå af 8 afsnit – præsentation af emnet, uddybning, foreløbig oversigt, indledende diskussion, begyndelsesafsnit, midterafsnit, slutafsnit og sammenfattende afsnit. Og de sidste fire afsnit skulle hver have 2 »ben« d.v.s. bestå af 2 antitetiske stykker. Heraf »ottebenet afhandling«. »Den ottebenede afhandling« blev i Kina et øgenavn, som betegnede stereotyp formalisme og banalitet. Således karakteriserer betegnelsen »stereotyp skrivemåde i partiet«, skrifterne af visse personer i de revolutionære rækker, som læssede revolutionære fraser og sætninger op hulter til bulter i stedet for at analysere fakta. Hvad de skrev var, ligesom »de ottebenede afhandlinger«, ikke andet end ordgyderi.

² Det var beslutningen om at hverve intellektuelle, som Kinas kommunistiske Partis centralkomite vedtog i december 1939 og som er trykt som »Hverv et stort antal af intellektuelle« i *Udvalgte værker af Mao Tsetung*, bind II side 243.

³ Se J. V. Stalin: »Om leninismens grundlag«, (april-maj 1924), *Leninismens problemer*, forlaget Tiden, 1949, afsnit III: »Teorien«, side 19.

⁴ Dette er den indledende sætning i *Analekterne* som består af samtaler mellem Confucius og hans disciple.

⁵ Chang Kuo-tao var en renegat fra den kinesiske revolution. I sine unge dage sluttede han sig til Kinas kommunistiske Parti som en spekulation i revolutionen. I partiet begik han mange fejl, der endte med alvorlige forbrydelser. Den mest berygtede af disse var hans modstand i 1935 mod den Røde Hærs march mod nord og hans defaitisme og likvidatoriske linie, da han gjorde sig til talsmand for, at den Røde Hær skulle trække sig tilbage til områderne på grænsen mellem Szechuan og Sikang, der var beboede af nationale mindretal. Han udførte ydermere åbent forræderiske handlinger mod partiet og centralkomiteen, han oprettede sin egen falske centralkomite, nedbrød partiets og den Røde Hærs enhed og påførte den Røde Hær 4. frontarmé svære tab. Men takket være kammerat Mao Tsetungs og centralkomiteens tålmodige opdragelsesarbejde vendte den 4. frontarmé og dens talrige kadre snart tilbage til partiets centralkomité's korrekte ledelse, og den spillede en ærefuld rolle i de følgende kampe. Chang Kuo-tao viste sig imidlertid at være uforbedrelig, og i foråret 1938 sneget han sig ud af grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og sluttede sig til Kuomintang's hemmelige politi.

⁶ J. V. Stalin »Beretning til den attende kongres i SUKP (b) om centralkomiteens arbejde (10. marts 1939)« – *Leninismens problemer*, forlaget Tiden, 1949, afsnit III, 2: »Udvælgelsen af kadre...«, side 587.

⁷ Boykot af japanske varer var en kampmetode, som det kinesiske folk ofte anvendte mod den japanske aggression i første halvdel af 1900-tallet, f.eks. under den patriotiske 4. maj-bevægelse i 1919, efter begivenhederne den 18. september i 1931 og under modstandskrigen mod Japan.

BEKÆMP DEN STEREOTYPE SKRIVEMÅDE I PARTIET

8. februar 1942

Kammerat Kai-feng har netop fortalt os, hvad der er formålet med mødet her i dag. Jeg vil nu tale om, hvordan, de der er præget af subjektivisme og sekterisme, bruger partiets stereotype skrivemåde (eller partiets »ottebenede afhandlinger«)¹ som middel i deres propaganda eller udtryksmåde. Vi kæmper mod subjektivisme og sekterisme; men hvis ikke vi samtidig gør det af med den stereotype skrivemåde i partiet, vil de stadig ligge på lur dér. Hvis det kan lykkes os fuldstændigt at slippe af med den stereotype skrivemåde, kan vi samtidig gøre subjektivismen og sekterismen »skakmat«, få disse to uvæsener til at afsløre deres sande ansigt og hurtigt få dem udryddet – lige som »rotter, der løber over gaden under folks råb: dræb dem, dræb dem!«

Hvis den, der skriver stereotypt bare gør det til eget brug, gør det ikke så meget. Men hvis han viser en anden, hvad han har skrevet, fordobles antallet af læsere, og skaden er nu allerede ret stor. Hvis det, han har skrevet, så oven i købet bliver klæbet op, duplikeret, offentliggjort i en avis eller udkommer i bogform, går det hen og bliver en alvorlig sag, for så vil det kunne påvirke en masse folk. Og sagen er den, at de, der skriver stereotypt, altid er ude på at blive læst af en masse mennesker. Derfor er det umådelig vigtigt at få afsløret denne skrivemåde og få det gjort af med den.

Den stereotype skrivemåde i partiet er bare en afart af den »udenlandske stereotype stil«, som Lu Hsun allerede angreb for lang tid siden.² Hvorfor kalder vi den for »de ottebenede partiafhandlinger«? Det er, fordi den foruden sin fremmede duft også lugter af vor egen jord. Den kan måske ligefrem regnes for en nyskabelse? – Her har vi én! (Høj latter).

Den stereotype skrivemåde har allerede en lang historie i vores parti. Især under bonderevolutionen greb den kraftigt om sig.

Ser man historisk på det, er den stereotype skrivemåde i partiet en reaktion mod 4. maj-bevægelsen.

Under 4. maj-bevægelsen bekæmpede de folk, der havde de nye ideer, det

Tale holdt af Mao Tsetung ved et kadremøde i Yenan

klassiske kinesiske skriftsprog og gik ind for det moderne talte sprog. De bekæmpede de gamle dogmer og gik ind for videnskab og demokrati. Det var altsammen helt rigtigt. Bevægelsen var dengang stærk og levende, fremskridtsvenlig og revolutionær. De herskende klasser indoktrinerede på det tidspunkt studenterne med den confucianske lære, tvang folket til at tro på Confucius' system som på et religiøst dogme, og alle forfattere brugte det klassiske skriftsprog. Kort sagt, alt, hvad de herskende klasser og deres følgesvende skrev og underviste i, var både i form og indhold stereotyper og dogmer. Dette var de gamle stereotyper og de gamle dogmer. En af 4. maj-bevægelsens store fortjenester er, at den offentligt afslørede de gamle stereotyper og dogmer i al deres hæslighed og opfordrede folk til at gøre modstand imod dem. En anden af 4. maj-bevægelsens store fortjenester, som hænger sammen med den førstnævnte, var dens kamp imod imperialismen. Men kampen mod de gamle stereotyper og dogmer er dog en af deres store bedrifter.

Senere opstod den udenlandske stereotype skrivemåde og de udenlandske dogmer. Nogle folk i partiet har, i modstrid med marxismen, udviklet dem til subjektivisme og sektarisme og til en stereotyp skrivemåde i partiet. Dette er de nye stereotyper og de nye dogmer. De har slået så dybe rødder i mange af vores kammeraters sind, at vi i dag har et meget vanskeligt omformningsarbejde at udføre.

Således ser vi, at den levende og stærke, progressive og revolutionære 4. maj-bevægelse, som bekæmpede de gamle feudale stereotyper og dogmer, af visse personer senere forvandlede til sin direkte modsætning og gav anledning til nye stereotyper og dogmer. Disse er hverken levende eller stærke, men døde og stivnede, de er ikke progressive men bagstræberiske, ikke revolutionære, men forhindringer på revolutionens vej. Det vil sige, at den udenlandske stereotype stil eller den stereotype skrivemåde i partiet er en reaktion mod 4. maj-bevægelsens oprindelige væsen.

Men 4. maj-bevægelsen havde også sine svagheder. Mange af dens ledere manglede marxismens kritiske ånd, og deres fremgangsmåder var i reglen borgerlige, det vil sige formalistiske. De havde fuldstændigt ret, når de rejste sig imod de gamle stereotyper og dogmer, og når de gik ind for videnskab og demokrati. Men når de beskæftigede sig med deres egen tids forhold, med historien og med forhold i udlandet, manglede de den historiske materialismes kritiske holdning. De betragtede det, som var dårligt, som absolut og helt igennem dårligt, og det, som var godt, som absolut og helt igennem godt. Denne formalistiske måde at gribe tingene an på, har præget hele bevægelsens forløb. 4. maj-bevægelsen har under sin udvikling delt sig i to strømninger. Den ene har taget dens videnskabelige og demokratiske ånd i arv og givet den en ny form på marxistisk grundlag – det er hvad kommunisterne og nogle marxister uden for partiet har gjort. Den anden strømning er slået ind på borgerskabets vej, det er den formalistiske udvikling mod højre. Men selv i det

kommunistiske parti er der ikke enighed. Nogle af dets medlemmer afveg; fordi de manglede et fast greb om marxismen, begik de formalistiske fejl ved at forfalde til subjektivisme, sektarisme og stereotyp skrivemåde. Det er en formalistisk udvikling mod »venstre«. Den stereotype skrivemåde i partiet er altså langt fra nogen tilfældighed, men er på den ene side reaktion mod de positive elementer i 4. maj-bevægelsen og på den anden side en arv, en fortsættelse eller en videreudvikling af samme bevægelses dårlige sider.

Det er nyttigt for os at forstå det. Ligesom det på 4. maj-bevægelsens tid var en revolutionær og nødvendig opgave at bekæmpe den gamle stereotype stil og dogmatisme, således er det også i dag vores revolutionære og nødvendige opgave at bruge marxismen til at kritisere den nye stereotype stil og dogmatisme.

Uden den kamp, der blev ført under 4. maj-bevægelsen mod den gamle stereotype stil og dogmatisme, ville det kinesiske folk ikke have kunnet frigøre sig for deres ideologiske lænker, og Kina ville ikke have kunnet gøre sig noget håb om at vinde sin frihed og uafhængighed. 4. maj-bevægelsen var blot indledningen til denne kamp, og der kræves stadig en meget stor indsats – et enormt arbejde på den revolutionære omformnings vej – for at gøre det muligt for hele folket at frigøre sig fuldstændigt for den gamle stereotype stils og dogmatismes greb. Hvis ikke vi i dag bekæmper de nye stereotyper og dogmer, vil det kinesiske folks tænkning atter blive lænket til en anden formalisme.

Så længe virkningerne af giften fra den stereotype skrivemåde i partiet og dogmatismens fejl hos en del af vores kammerater (kun en del naturligvis) ikke er ryddet af vejen, så længe vil det være umuligt at fremelske en levende og stærk revolutionær ånd, at slippe af med denne forkerte holdning til marxismen (der har udartet sig til en dårlig vane), og at videreudvikle og udbrede den sande marxisme. Vi vil ydermere ikke være i stand til at føre en energisk kamp mod den indflydelse, som de gamle stereotyper og dogmer har på folket i almindelighed, og heller ikke mod den indflydelse, de udenlandske stereotyper og dogmer har på en stor del af folket – og det vil være umuligt at få denne indflydelse helt brudt ned.

Subjektivismen, sektarismen og den stereotype skrivemåde i partiet er alle tre antimarxistiske. De svarer ikke til proletarietets, men til de udbytende klassers behov. De har en afspejling af den småborgerlige ideologi inden for vort parti. Kina er et land med et meget stort småborgerskab, og vort parti er omringet af denne enorme klasse. En stor del af vore medlemmer kommer fra denne klasse, og de trækker uundgåeligt en hale – kort eller lang – af småborgerlige ideer efter sig. Hvis ikke de holdes i ave og rettes, vil de småborgerlige revolutionæres fanatisme og ensidighed nemt komme til at avle subjektivisme og sektarisme, der har den udenlandske stereotype skrivemåde eller den stereotype skrivemåde i partiet som en af sine udtryksformer.

Det er ikke så let at rense disse ting helt ud. Det skal gøres på en rigtig

måde, dvs. ved hjælp af overbevisende argumenter. Hvis vi argumenterer alvorligt og korrekt, vil det vise sig at være virkningsfuldt. Allererst må man begynde med at chokere den syge ved at råbe ham ind i øret: »Du er syg!« og få ham til at svede angstens sved. Derefter må man alvorligt råde ham til at lade sig behandle.

Lad os nu undersøge den stereotype skrivemåde i partiet og finde frem til, hvor ondt er. Lad os fordrive ondt med ondt og imitere den stereotype stil og dens stereotype »otte ben«, som vi kunne kalde de otte hovedanklagepunkter.

Det første anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde er, at den fylder et uendeligt antal sider med meningsløst ordgyderi. En del af vore kammerater elsker at skrive meget lange og indholdsløse artikler, der minder stærkt om »en sjusket kællings fodbind – lange og ildelugtende«. Men hvorfor skriver de så lange og meningsløse artikler? Der kan kun være én forklaring, nemlig at de er fast besluttet på, at masserne ikke skal kunne læse dem. Når artikler er endeløse og indholdsløse, ryster masserne på hovedet allerede ved synet af dem. Hvordan kan man vente, at de vil læse dem? De duer ikke til andet end til at dupere de naive, som derved påvirkes i en uheldig retning og bibringes dårlige vaner.

Den 22. juni sidste år trådte Sovjetunionen ind i en gigantisk forsvarskrig, og alligevel var den tale, Stalin holdt den 13. juli ikke længere end en lederartikel i vort *Befrielsens Dagblad*. Forestil jer, hvis det var én af vore ærede herrer, der skulle have skrevet den! Han ville allermindst have brugt titusinde ord.

Vi er midt i en krig, og vi må lære at skrive kortere og mere koncentrerede artikler. Selv om der endnu ikke har fundet krigshandlinger sted her i Yenan, er vore frontsoldater i daglig kamp, og de folk der er bag fronten, har alle meget at lave. Hvis artiklerne er for lange, hvem kommer så til at læse dem? Nogle kammerater ved fronten elsker også at skrive lange rapporter. De gør sig en masse umage med at udforme dem og sender dem hertil, for at vi skal læse dem. Men hvem har udholdenhed til at læse dem?

Når nu lange og indholdsløse artikler ikke tjener noget formål, er det så bedre med de korte og indholdsløse? Nej, det er det ikke. Vi må forbyde al tom snak. Men vores første og vigtigste opgave er at få smidt den sjuskede kællings lange og ildelugtende fodbind i skraldespanden. Nogle vil måske spørge: »Jamen *Kapitalen*, den er da også meget lang, ikke? Hvad så med den?« Svaret er enkelt: Fortsæt med at læse den. Der er et ordsprog, der siger: »Syng forskellige sange på forskellige bjerge«, og et andet: »Tilpas appetitten efter retterne og tøjlet efter din skikkelse«.

Alt, hvad vi gør, bør ske i overensstemmelse med de faktiske omstændigheder – det gælder også, når det drejer sig om at skrive artikler og holde taler. Hvad vi går imod, er de langtrukne og indholdsløse stereotype skrivelser. Men vi mener ikke, at alting absolut skal være kort for at være godt. Selvfølgelig har vi her under krigen behov for korte artikler, men først og

fremmest har vi brug for artikler som har indhold. Indholdsløse artikler er helt uforsvarlige og bør fuldstændigt forkastes. Det samme gælder taler. Det må være slut med tomme og endeløse tirader.

Det andet anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde i partiet er, at det anlægger en opstyltet mine for at gøre folk bange. Visse skrivelser i denne stil er ikke bare lange og indholdsløse, men også fulde af opstyltede talemåder, der bevidst sigter på at skræmme folk. De indeholder gift af den værste slags. Når mennesker skriver langtrukket og indholdsløst, kan det skyldes umodenhed, men når de blærer sig for at holde folk nede, er det ikke blot umodent, men direkte forbryderisk. Lu Hsun sagde engang i en kritik af sådanne mennesker: »At udslynge fornærmelser og trusler er sandelig ikke at slå»³. Det, som er videnskabeligt, frygter aldrig kritik, for videnskab er sandhed og er ikke bange for at blive tilbagevist. Men de, der skriver subjektive og sekteriske artikler og taler i den stereotype skrivemåde, er bange for at blive kritiseret, de er store kujoner, og deres eneste udvej er derfor at anlægge en opblæst mine for at holde folk nede i den tro, at de dermed kan lukke munden på dem og selv tage stikkene hjem. En sådan holdning afspejler ikke sandheden, men står i vejen for den. Sandheden stiller sig ikke an for at skræmme folk – den taler og handler ærligt og oprigtigt. Man støder ofte på to udtryk i talrige kammeraters artikler og taler: »ubarmhertig kamp« og »skånselsløse angreb«. Det er to absolut nødvendige forholdsregler i kampen mod fjenden eller mod fjendtlig ideologi, men det er forkert at bruge dem over for vore egne kammerater. Det sker tit, at fjender og fjendtlig ideologi sniger sig ind i partiet, som det også omtales i 4. afsnit af slutningskapitlet af *Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie*. Vi må utvivlsomt ty til ubarmhertig kamp og skånselsløse angreb mod disse fjender, for det er netop disse midler, som disse slyngler anvender mod partiet. Enhver eftergivenhed over for dem ville få os til at falde lige i deres fælder. Men vi må ikke benytte os af de samme fremgangsmåder over for de kammerater, som nu og da begår fejl. Overfor dem bør vi bruge metoden med kritik og selvkritik sådan som det findes beskrevet i 5. afsnit i slutningskapitlet af *SUKP (b)s historie*. Når nogle af vore kammerater før i tiden har truet andre med »ubarmhertig kamp« og »skånselsløse angreb«, så skyldes det for det første, at de ikke havde undersøgt, hvad det var for personer, de havde at gøre med, og for det andet, at de anlagde en opblæst mine for at skræmme dem. Denne skræmmemetode er ikke god, ligegyldigt hvem man har at gøre med. Over for fjenden er den komplet virkningsløs, og over for vore kammerater kan den kun gøre skade. Det er en udbredt taktik, som de udbytende klasser såvel som pjaltproletariatet ynder at anvende. Men proletariatet har ikke brug for den. For proletariatet er det skarpeste og mest virkningsfulde våben en fornuftig og kampberedt videnskabelig holdning. Det kommunistiske partis liv hviler på marxismen-leninismens sandhed, på at søge sandheden ud fra kendsgerningerne, det hviler på videnskaben og ikke på at skræmme folk.

Og med hensyn til tanken om at ville vinde berømmelse og høj rang ved hjælp af opblæsthed, så skulle det ikke være nødvendigt at sige, at dette er en endnu mere foragtelig holdning. Kort sagt – når alle afdelinger tager beslutninger og udsender direktiver, når kammerater skriver artikler og holder taler, så må de alle uden undtagelse støtte sig på marxismen-leninismens sandhed og søge at tjene et nyttigt formål. Dette er det eneste grundlag, sejren i revolutionen vil kunne nås på – alt andet er til ingen nytte.

Det tredje anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde er, at den skyder løs i blinde uden tanke for læserne. For et par år siden så jeg følgende slagord på en af Yenans mure: »Arbejdere og bønder, foren jer og kæmp for sejr i kampen mod Japan!« Slagordets idé var der ikke noget i vejen med, men ordet 工人 (egtl. kung jen: arbejdende mennesker) var tegnet 工 (kung) skrevet som "工", med den lodrette streg i zigzag. Og hvad med tegnet 人 (jen, egtl. menneske)? Det var blevet til 人, med tre skråstreger tilføjet hen over det højre ben. Den kammerat, der skrev det, var uden tvivl en discipel af de gamle skriftkloge. Men at han kunne få sig selv til at skrive sådanne tegn på en by som Yenans mure, midt under modstandskrigen mod Japan, det er virkelig ikke til at begribe. Måske havde han svoret, at almindelige mennesker ikke skulle kunne læse, hvad han havde skrevet – det er svært at finde anden forklaring. Kommunisten, der virkelig vil gøre propaganda, må tage deres publikum i betragtning, tænke på dem, der skal læse deres artikler og slagord og lytte til deres taler. Ellers er det det samme som at have sat sig i hovedet ikke at ville blive læst eller hørt af nogen. Mange tager det for givet, at det, de skriver og siger, er forståeligt for alle og enhver, skønt det ofte slet ikke er tilfældet. Hvis de skriver og taler i den stereotype skrivemåde, hvordan vil I så have, at folk skal kunne forstå det? Ordsproget »at spille lut for en stud« antyder spot over for tilhørerne. Hvis vi i stedet for at ringeagte tilhørerne respekterer dem, falder spotten tilbage på lutsplilleren. Hvorfor er han så vild med at spille uden at tage hensyn til sine tilhørere? Det værste er, at han spiller i en stereotyp stil så hæs som en gamle krage og alligevel lader han som om, han vil spille for masserne. Når man skyder med pile, må man sigte efter skiven. Når man spiller lut, må man tænke på sine tilhørere. Hvordan kan man tro, at det går an at skrive artikler og holde taler uden tanke på sine læsere og tilhørere? Hvis man gerne vil være ven med en eller anden, kan man så blive en rigtig god ven, hvis man ikke forstår hinandens følelser og tanker? De folk der arbejder med propaganda, vil ikke opnå noget som helst, så længe de bare plaprer løs uden at undersøge og studere, hvem de henvender sig til.

Det fjerde anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde er dens ensformige sprog, der minder om en *piehsan*. De væsener, der i Shanghai kaldes for »små *piehsan'er*«, og vor stereotypé skrivemåde er lige udtærede og stygge. Hvis en artikel eller en tale bare endevender de samme få udtryk på skolemesterfacon uden hverken saft eller kraft, er dens sprog da ikke lige så tyndt og stygt som en *piehsan*? Hvis en, der er begyndt i skolen som syvårig, kommer i gymnasiet

som ung og afslutter sine universitetsstudier i tyveårsalderen uden nogen sinde at have haft kontakt med masserne, kan man ikke bebrejde ham, at hans sprog er fattigt og monotont. Men vi er revolutionære, vi arbejder for masserne, og hvis vi ikke lærer at tale folkets sprog, kan vi ikke gøre et godt arbejde. Mange af vore kammerater, som i øjeblikket giver sig af med propagandaarbejde, studerer ikke sproget. Deres propaganda er meget kedelig, og kun få gider læse deres artikler eller lytte til deres taler. Hvorfor behøver vi at studere sproget og endda ofre store anstrengelser på det? Fordi det ikke er let, men kræver tålmodigt arbejde at beherske sproget.

For det første må vi lære sproget af masserne. Folkets ordforråd er meget rigt og levende, og det afspejler det virkelige liv. Det er, fordi så mange af os ikke behersker sproget rigtigt, at man i vore artikler og taler så sjældent finder levende, skarpe og fyndige udtryk. De ligner ikke et sundt menneskes krop, men minder om en udmarvet *piehsan*, en gang skind og ben.

Lad os for det andet optage det, vi kan bruge, fra fremmede sprog. Vi skal ikke mekanisk importere udtrykkene eller benytte dem ukritisk. Vi skal bruge dem, der er gode og passer til vore formål. Vort nuværende ordforråd indeholder allerede mange udenlandske udtryk, som er taget i brug, hvor det gamle kinesiske sprog ikke slog til. F.eks. holder vi i dag et *kanpumøde* (dvs. kadremøde), og ordet *kanpu* er af fremmed oprindelse. Vi bør fortsætte med at tilegne os mange nye ting ude fra – ikke blot de fremskridtsvenlige ideer, men også nye udtryk.

Lad os for det tredje også tilegne os, hvad der er levende i det klassiske kinesiske sprog. Eftersom vi ikke har gjort tilstrækkeligt ud af at studere klassisk kinesisk, har vi ikke fuldt ud kunnet udnytte den del af det, som stadig er levende. Naturligvis er vi bestemt imod at anvende udtryk og begreber, der allerede er forældede, i den henseende ændrer vi os ikke, men det, som er godt og alment anvendeligt, bør vi overtage. De mennesker, der er mest angrebet af den stereotype skrivemåde, gør sig ingen ulempe med at undersøge, hvad der er anvendeligt i massernes sprog, i de fremmede sprog eller i det klassiske kinesiske sprog. Følgelig vil folk i almindelighed da heller ikke vide af deres tørre og kedelige propaganda, og vi har heller ikke brug for så dårlige og uduelige propagandister.

Hvem er vore propagandister? Det er ikke bare lærere, journalister, forfattere og kunstnere, men alle vore kadrer. Tag for eksempel hærens befalingsmænd. Selv om de ikke udsender offentlige erklæringer, skal de tale til soldaterne og have med folket at gøre. Og hvad er det, om ikke propaganda? Når som helst et menneske henvender sig til et andet, gør det propaganda. Og hvis man ikke ligefrem er stum, vil man altid have noget at sige. Det er derfor yderst vigtigt, at alle vores kammerater studerer sproget.

Det femte anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde er, at de stiller de behandlede punkter op i en kompliceret serie rubrikker, som om de indrettede et kinesisk apotek. Kik ind i et kinesisk apotek, og I vil se skabe fulde af

utallige skuffer, hver med sin etikette: danggui, fingerbøl, rabarber, salpeter ... ja, alt hvad der hører til. Denne metode er taget op af vore kammerater. I deres artikler og taler, bøger og rapporter anvender de først de store kinesiske taltegn, dernæst de små kinesiske taltegn, der efter de ti himmeltegn og de tolv tegn i den kinesiske dyrekreds, så de store latinske bogstaver, A, B, C, D og de små a, b, c, d fulgt af arabertallene og hvad ved jeg! Sikken et held, at vore forfædre og udlændingene har skabt alle disse symboler for os, så vi uden mindste besvær kan opstille et helt kinesisk apotek. En artikel, der er proppet med sådanne symboler, og som hverken rejser, analyserer eller løser problemer eller tager standpunkt for eller imod noget som helst, er uden reelt indhold og i virkeligheden ikke andet end et kinesisk apotek. Jeg siger ikke, at man ikke skal anvende himmeltegnene og andre symboler, men at denne måde at behandle problemer på er forkert. Den fra det kinesiske apotek lånte metode, som mange af vores kammerater er så forelskede i, er i virkeligheden den mest primitive, mest barnagtige og vulgære metode af alle. Det er en formalistisk metode, der grupperer tingene efter deres ydre kendetegn og ikke efter deres indre sammenhæng. Hvis man tager en hoben begreber, som ikke er indbyrdes forbundne, og i en artikel, en tale eller en rapport udelukkende ordner dem på grundlag af deres ydre kendetegn, så jonglerer man med begreberne og kan forlede andre til at gøre det samme. Resultatet er, at de ikke bruger deres hjerner til at tænke over problemerne og trænge ind i tingenes væsen, men lader sig nøje med at registrere dem i alfabetisk orden.

Hvad er et problem for noget? Et problem er modsigelsen i en ting. Overalt, hvor en modsigelse er uløst, findes der også et problem. Og når der er et problem, er man nødt til at tage parti for den ene eller den anden side, og man må rejse problemet. For at kunne rejse et problem, må man først af alt foretage en indledende undersøgelse og studere problemets eller modsigelsens to grundlæggende aspekter. Før kan man ikke forstå modsigelsens natur. Dette er den fremgangsmåde, problemet blotlægges på. En indledende undersøgelse og et studium kan rejse problemet og blotlægge det, men kan endnu ikke løse det. For at løse det er systematiske og omhyggelige undersøgelser og studier nødvendige. Dette er den analytiske proces. At rejse et problem kræver også analyse, for ellers vil man ikke i fænomenernes rodede og forvirrede mængde være i stand til at udskille, hvor problemet, d.v.s. modsigelsen ligger. Med en analytisk proces mener vi her en systematisk og omhyggelig analyse. Det sker tit at et problem ikke kan løses, selv om det er opstillet, fordi man endnu ikke har afsløret tingenes indre sammenhæng, og det skyldes at en systematisk og grundig analyse endnu ikke er gennemført. Derfor kan man endnu ikke klart se problemets omrids, ikke nå frem til en syntese og følgelig heller ikke løse det rigtigt. Hvis en artikel eller en tale skal være betydningsfuld og vejledende, bør den opstille et specielt problem, derefter analysere det og siden fremstille en syntese, der peger på problemets natur og anviser en metode til løsning. Den formalistiske metode er ikke til

nogen nytte her, og eftersom den i al sin barnagtighed, usselhed, vulgaritet og dovenskab alligevel er udbredt i vort parti, må vi afsløre den. Kun derigennem kan alle lære, hvordan man anvender den marxistiske metode til at anskue, rejse, analysere og løse problemerne. Kun derigennem kan vi gøre vort arbejde rigtigt, og kun derigennem kan vor revolutionære sag sejre.

Det sjette anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde er, at den er uden nogen form for ansvarsbevidsthed og skader mennesker overalt, hvor den forekommer. Alle de forsyndelser, jeg hidtil har nævnt, skyldes tildels umodenhed og tildels mangel på ansvarsfølelse. Tag for eksempel vort morgentoi-llette. Vi vasker os allesammen i ansigtet hver dag, mange af os gør det mere end én gang, og vi ser os godt i spejlet bagefter, »udforsker og undersøger det« (latterudbrud) af skræk for, at der skal være noget, der ikke er, som det skal være. Hvilken ansvarsfølelse! Det ville ikke være så ilde, hvis vi udviste den samme ansvarsfølelse, når vi skrev artikler og holdt taler. Pas på ikke at vise det, der ikke er præsentabelt! Tænk altid på, at jeres artikler og taler kan påvirke andres tankegang og handlinger. Hvis det sker, at en eller anden ikke vasker sit ansigt en dag eller to, er det naturligvis ikke så godt. Og hvis han, når han vasker sig, glemmer lidt snavs hist og her, ser det heller ikke for kønt ud, men det gør trods alt ikke så meget. Helt anderledes ligger det, når man skriver artikler eller taler. Der er det eneste formål at påvirke andre. Og dog behandler vore kammerater det alligevel skødesløst. Det betyder, at de sætter småting højere end de vigtige ting. Der er mange, der skriver artikler eller taler uden forudgående undersøgelser eller forberedelse. Og når den er skrevet, offentliggør de den i huj og hast uden at gøre sig den ulejlighed at læse den igennem et par gange, som de ellers ser sig selv i spejlet, når de har vasket sig. Resultatet er ofte: »Tusinde ord flyder dem ud af pennen, men emnet er titusind *li* væk.« Skønt disse skribenter måske kan synes geniale, skader de faktisk folket. Denne dårlige vane, denne svage bevidsthed må rettes!

Det syvende anklagepunkt mod den stereotype skrivemåde er, at den forgifter hele partiet og sætter revolutionen på spil. Det ottende er, at dens udbredelse vil skade landet og ruinere folket. Disse to anklager taler for sig selv og kræver ikke nærmere forklaring.

Med andre ord, hvis vi ikke lægger den stereotype skrivemåde om, men i stedet lader den få frit løb, vil følgerne blive virkeligt alvorlige. Det er subjektivismens og sekterismens gift, der skjuler sig i den stereotype skrivemåde, og hvis denne gift får lov til at brede sig, vil det blive katastrofalt for partiet såvel som for hele landet.

Disse otte anklagepunkter er tilsammen vor opfordring til kamp mod den stereotype skrivemåde. Som udtryksform er den stereotype skrivemåde ikke blot uegnet til at give udtryk for den revolutionære ånd, den er oven i købet i stand til at kvæle den. For at udvikle den revolutionære ånd må vi nødvendigvis forkaste denne stil og erstatte den med den levende marxistisk-leninistiske stil, der er fyldt med kraft, liv, friskhed og fyndighed. Denne stil har eksisteret

længe, men den mangler endnu at blive beriget og udbredt blandt os. Når vi er sluppet af med den udenlandske og partiets stereotype skrivemåde, kan vi gøre den nye stil rig og udbrede den og på den måde vinde nyt land for partiets revolutionære sag.

Den stereotype stil er ikke begrænset til artikler og taler, men findes også i vore møders forløb: »1. åbning; 2. referat; 3. diskussion; 4. konklusion; 5. afslutning.« Hvis denne mekaniske fremgangsmåde gentages overalt ved hvert møde, stort som småt, er det så ikke bare en anden form for stereotyp stil? Det »referat«, man præsenterer ved hvert møde, følger ofte samme mønster: »1. den internationale situation; 2. den hjemlige situation; 3. situationen i grænseområderne; 4. vor egen afdeling.« Møderne varer ofte fra morgen til aften, og selv de, der ikke har noget at sige, kommer med deres indlæg, som om de ved at tie stille ville have svigtet de andre. Kort sagt, man ser bort fra den virkelige situation og holder til det sidste fast ved de gamle former og vaner. Bør vi ikke også rette alt dette?

Nutildags er der mange mennesker, der kræver en omformning hen imod en national, videnskabelig og folkelig stil. Det er udmærket. Men en »omformning« betyder en grundlæggende forandring fra top til tå, fra inderst til yderst. Og dog er der folk, der uden selv at have foretaget bare en lille smule forandring, råber op om en »omformning«. Jeg vil råde disse kammerater til at starte med bare en »lille smule forandring«, før de går videre til at »omforme«, for ellers vil de aldrig kunne gøre sig fri af dogmatisme og stereotyp skrivemåde. Det kan kaldes at stile højt med små evner eller at have et stor ideal, men et middelmådigt talent, og dermed opnår man ingenting. Den, der velsmurt snakker om en »omformning til en folkelig stil«, mens han faktisk sidder fast i sin egen lille kreds, skulle derfor se sig godt for. En dag møder han måske på gaden en fra det brede folk, som spørger ham: »Undskyld hr., hvordan går det med denne omformning – kunne De ikke lige lade mig se lidt af den?« og så ville han befinde sig i en køn kattepine.

Den, der ikke vil nøjes med at råbe op om omformningen af stilen til folkets stil, men som virkelig er indstillet på at gøre noget ud af det, må gå ud blandt almindelige mennesker og lære af dem. Ellers er hans »omformning« helt ud i det blå. Der er folk, der hver eneste dag råber højt om folkets stil, men som er ude af stand til at sige tre sætninger på almindeligt talesprog. Det viser, at de ikke er virkeligt besluttet på at lære af almindelige mennesker. Deres tanker er stadig begrænset til deres egen lille kreds.

Der er ved dette møde blevet omdelt et eksemplar af *Vejledning i propaganda*, som indeholder fire artikler. Jeg vil råde kammeraterne til at læse den igen og igen.

Den første af teksterne er hentet i *Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie* og handler om, hvordan Lenin bar sig ad med at gøre propaganda. Den beskriver bl.a., hvordan Lenin udformede en løbeseddel:

Under Lenins ledelse var Sankt Petersburgs »Kampforbundet til arbej-

derklassens befrielse« den første organisation i Rusland, der begyndte at *forene socialismen og arbejderbevægelsen*. Når der brød en strejke ud på en fabrik, reagerede Kampforbundet, som gennem medlemmerne af sine cirkler var velorienteret om situationen på fabrikkerne, øjeblikkeligt ved at udsende løbesedler og socialistiske erklæringer. Disse løbesedler afslørede den undertrykkelse, arbejderne var udsat for fra fabrikanternes side. De forklarede, hvordan arbejderne skulle kæmpe for deres interesser, og de fremlagde arbejderne krav. Løbesedlerne fremstillede hele sandheden om kapitalismens forbandelser, om arbejderne fattigdom, om deres hårde 12-14 timers arbejdsdag, om deres retsløse stilling. De fremsatte også de politiske krav, som svarede til situationen. Læg godt mærke til »var velorienteret om situationen« og »fremstillede hele sandheden«! Videre:

Henimod slutningen af 1894 skrev Lenin sammen med arbejderen Babusjkin den første af disse agitationsløbesedler og en appel til de strejkende arbejdere på Semjannikov fabrikken i Sankt Petersburg.

For at udforme en løbeseddel er det nødvendigt at rådslå med de kammerater, der kender situationen. Det var på grundlag af sådanne undersøgelser og studier, at Lenin skrev og arbejdede.

Hver af disse løbesedler satte modet blandt arbejderne betydeligt i vejret. De blev klar over, at de blev hjulpet og forsvaret af socialisterne.⁴

Er vi enige med Lenin? Hvis vi er det, må vi arbejde i hans ånd. Vi må handle ligesom Lenin og ikke fylde et endeløst antal sider med ordgyderi eller bare skyde løs på må og få uden tanke for, hvem vi henvender os til, eller regne os selv for ufejlbarlige og spille store på den.

Den anden tekst er taget fra en tale af Dimitrov på den Kommunistiske Internationales 7. kongres.⁵ Hvad sagde Dimitrov? Han sagde følgende:

Vi må lære at lade være med at tale til masserne i et dødt skriftsprog, men i stedet tale som massernes forkæmpere, hos hvem hvert ord, hver tanke afspejler millionernes tanker og »følelser«.

Og videre:

Det er umuligt for de brede masser at tilegne sig vore beslutninger, hvis vi ikke lærer at tale et sprog, som masserne forstår.

Vi forstår ikke altid at tale enkelt og konkret med eksempler fra massernes liv, som de forstår. Vi har endnu ikke formået at give slip på de abstrakte, udenadlærte former. Prøv at se lidt nærmere på vore løbesedler, vore aviser, resolutionerne og afhandlingerne, så vil I se, at de ofte er skrevet i et sådant sprog og er så tunge, at selv vore funktionærer i partiet har svært ved at forstå dem, for slet ikke at tale om de almindelige arbejdere.⁶

Hvad mener I? Har Dimitrov ikke her sat fingeren på vores svage punkt? Den stereotype skrivemåde trives åbenbart lige så godt i udlandet som i Kina, så der er altså tale om en almindelig sygdom. (Latter). Men under alle omstæn-

digheder må vi kurere vore egen sygdom hurtigst muligt og følge kammerat Dimitrovs anvisninger:

Hver enkelt af os må regne følgende for en lov, en bolsjeviskisk lov, en grundlæggende regel:

Når du skriver eller taler, bør du altid tænke på den jævne arbejder, som skal forstå dig, høre på din opfordring og være rede til at følge dig. Du må tænke på, hvem du skriver for, og hvem du taler til.⁷

Dette er den forskrift, den Kommunistiske Internationale har udformet til os, en forskrift, vi må følge. *Lad den være en lov for os!*

Den tredje tekst, der er taget fra *Lu Hsuns Samlede Værker* er det svar, denne forfatter gav tidsskriftet *Store Bjørn*⁸ om, hvordan man skal skrive. Hvad sagde Lu Hsun? Han formulerede otte regler til efterfølgelse for dem, der vil skrive, og jeg vil gerne nævne et par af dem:

»Første regel: Læg godt mærke til alle slags ting, iagttag mest muligt og lad være med at skrive, hvis du ikke har set ret meget«.

Det, han siger, er: »Læg godt mærke til alle slags ting« og ikke bare en enkelt ting eller halvdelen af en ting. Han anbefaler at »iagttage mest muligt« og ikke bare kaste et enkelt blik på tingene. Og hvad er det så vi gør? Er det ikke ofte det stik modsatte, og sætter vi os ikke til at skrive, uden at have set ret meget?

»Anden regel: Tving ikke dig selv til at skrive, når du ikke har noget at sige.«

Hvad gør vi? – Tvinger vi ikke ret tit os selv til at skrive en masse, selv når det står helt klart, at vi ikke har noget i hovedet? Det er ren og skær ansvarsløshed at fattede pennen og »tvinge sig selv til at skrive« uden at have undersøgt eller studeret noget i forvejen.

»Fjerde regel: Læs det, du har skrevet igennem mindst to gange, og gør hvad du kan for skånselsløst at strege alle de ord, sætninger og afsnit ud, som ikke er uundværlige. Det er bedre at klemme stoffet til en roman ned til en enkelt scene, end at brede stoffet til en enkelt scene ud til en hel roman.«

Confucius sagde: »Tænk en gang til«⁹ og Han Yu sagde også: »En handling lykkes ved at man tænker sig om.«¹⁰ Det var i gamle dage. I dag er tingene blevet så indviklede, at det sommetider ikke en gang er nok at tænke dem igennem tre eller fire gange. Lu Hsun sagde: »Læs tingene igennem mindst to gange«, men hvad er det højeste? Det sagde han ikke noget om. Efter min opfattelse skader det ikke at læse en vigtig artikel igennem mindst en halv snes gange og gennemrette den omhyggeligt, før man offentliggør den. Det, man skriver, er en afspejling af den objektive virkelighed, som er sammensat og indviklet, og som kræver, at man undersøger den mange gange, før den kan afspejles korrekt. At være skødesløs i den retning er det samme som at tilsidesætte de enkleste forudsætninger for at kunne skrive.

»Sjette regel: Lad være med at opfinde adjektiver eller andre udtryk, som ingen andre end du selv kan forstå.«

Vi har »opfundet« alt for mange udtryk, som »ingen kan forstå«. Man har set sætninger på op til fyrrer og halvtreds ord, fulde af »adjektiver eller andre udtryk, som ingen kan forstå.« Mange, der utrætteligt påstår, at de følger Lu Hsun, er de første til at vende ham ryggen!

Den sidste tekst i vejledningen er taget fra rapporten om, hvordan en national propagandastil skal udvikles. Den blev vedtaget på Kinas kommunistiske Partis 6. centralkomité's 6. plenarmøde. Ved dette møde, som fandt sted i 1938, sagde vi, at »al tale om marxismen, der er adskilt fra Kinas særlige kendetegn, er blot abstrakt marxisme, marxisme i et tomrum.«

Det betyder, at al tom snak om marxismen må bekæmpes, og at kommunister, der lever i Kina, må studere marxismen ved at forbinde den med den kinesiske revolutions virkelighed.

I rapporten stod der:

Udenlandske stereotyper skal afskaffes, der skal være mindre nynnen på abstrakte melodier, og dogmatismen må stedes til hvile. De må erstattes med den sunde, levende kinesiske stil og den ånd, som Kinas jævne mennesker elsker. De mennesker, som ikke forstår det ringeste af internationalismen, adskiller det internationalistiske indhold fra den nationale form. I modsætning hertil, må vi forbinde dem begge. I denne sag findes der indenfor vore rækker alvorlige fejl, som vi samvittighedsfuldt må rette.

I denne rapport kræves det, at de udenlandske stereotyper afskaffes. Alligevel slutter en del kammerater op om dem. Det kræves, at man ikke skal nynne så mange indholdsløse, abstrakte melodier, men alligevel nynner en del kammerater endnu flere. Det kræves, at dogmatismen skal lægges på hylden, men alligevel tager nogle kammerater den frem igen. Kort sagt, der er mange, der har ladet denne rapport, som blev vedtaget på det 6. plenarmøde, gå ind af det ene øre og ud af det andet. Man skulle tro, at de bevidst modsatte sig den.

Centralkomiteen har nu taget den beslutning, at vi en gang for alle skal gøre det af med den stereotype skrivemåde, dogmatismen og lignende. Det er grunden til, at jeg er kommet her og har talt temmelig indgående om sagen.

Jeg håber, kammeraterne vil tænke godt over det, jeg har sagt, og analysere det, og at hver enkelt kammerat også vil analysere sit eget specielle tilfælde. Vi må analysere os selv omhyggeligt, diskutere de ting, vi når til klarhed over med vores nærmeste venner og kammerater og virkelig befri os for vores fejl.

Noter

¹ Om den stereotype skrivemåde i partiet, se »Om at rette partiets arbejdsstil«, note 1 i dette bind.

² Den fremmede stereotype stil, der blev udviklet og udbredt af overfladiske intellektuelle fra borger- og småborgerskabet efter 4. maj-bevægelsen i 1919, trivedes længe inden for det

revolutionære åndslivs rækker. Lu Hsun bekæmpede i adskillige af sine værker denne stil, som fandtes i det revolutionære åndsliv og fordømte den med disse ord:

Der bør gøres rent bord med alt stereotypt skriveri, hvadenten det er gammelt eller nyt...

Det er f.eks. også et udslag af stereotyper, hvis alt hvad man formår er at »udslynge fornærmelser«, »skræmme« eller ligefrem »domfælde«, og man blot kopierer gamle formler og uden forskel anvender dem på alle kendsgerninger i stedet for i hvert enkelt tilfælde og konkret at anvende formler, som er uddraget af videnskaben, når man tolker de nye kendsgerninger og foreteelser, som dukker op hver dag. (Svar på Chu Hsiu-hsia's brev, fra »Giving the Show Away«).

³ Titlen på en afhandling skrevet af Lu Hsun i 1932, som findes i samlingen »Nordlig dialekt med sydligt tonefald« (1932), Lu Hsun: *Samlede Værker*, kin. udg. bind V, 1957.

⁴ *Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie*, første kapitel, 3. afsnit.

⁵ G. Dimitrov: »For arbejderklassens enhed mod fascismen« (august 1935), Afslutningstale på Kommunistisk Internationales 7. verdenskongres, sjette del: »Det er ikke nok at have en rigtig linie«.

⁶ Sammesteds.

⁷ Sammesteds.

⁸ Månedsskriftet *Store Bjørn* blev udgivet af De venstreorienterede kinesiske forfatters Liga i 1931-32. Lu Hsuns artikel, »Svar til *Store Bjørns* redaktion« står i samlingen *To Hjerter* (Lu Hsuns *Samlede Værker*, kin. udg., 1957, bind IV).

⁹ *Analekterne*, 5. bog, »Kungyeh Chang«.

¹⁰ Han Yu (768-824), berømt forfatter fra Tang-dynastiet. I sin »Den skriftkloges forsvarstale«, skriver han: »En handling lykkes ved at man tænker sig om, et nederlag skyldes manglende omtanke.«

TALER VED KONFERENCEN I YENAN OM LITTERATUR OG KUNST

Maj 1942

INDLEDNING

2. maj 1942

Kammerater, I er blevet indbudt til dette møde i dag for at udveksle meninger og analysere forholdet mellem det litterære og kunstneriske arbejde og revolutionært arbejde i almindelighed. Vort mål er at sikre, at revolutionær litteratur og kunst udvikler sig rigtigt og yder bedre hjælp til anden revolutionær virksomhed ved at lette omstyrtelsen af vor nationale fjende og gennemførelsen af den nationale befrielse.

I vor kamp for det kinesiske folks befrielse er der flere fronter, deriblandt pennens og geværets, den kulturelle og den militære front. For at slå fjenden må vi først og fremmest støtte os på hæren med geværer. Men denne hær alene er ikke nok. Vi må også have en kulturel hær, for uden den vil det ikke være muligt at forene vore egne rækker og slå fjenden. Siden 4. maj-bevægelsen har denne kulturelle hær taget form i Kina. Den har hjulpet den kinesiske revolution, den har gradvist trængt Kinas feudale kultur og kompradorkultur, som er den imperialistiske aggressions tjenere, tilbage og har svækket deres indflydelse. For at bekæmpe den nye kultur kan de kinesiske reaktionære nu kun sætte »kvantitet mod kvalitet«. De har med andre ord penge, og selv om de ikke kan frembringe noget godt, kan de sætte alle kræfter ind på at producere en masse. Siden 4. maj-bevægelsen har litteraturen og kunsten være en vigtig og vellykket del af den kulturelle front. Under de ti års borgerkrig voksede bevægelsen for den revolutionære kunst og litteratur stærkt. Denne bevægelse og den revolutionære krig havde generelt samme sigte, men disse to broderlige hære var ikke sammenknyttet i deres praktiske arbejde, fordi de reaktionære havde afskåret dem fra hinanden.

Efter udbruddet af modstandskrigen mod Japan er flere og flere revolutionære forfattere og kunstnere kommet til Yen-an og vore andre anti-japanske baseområder, og det er udmærket. Men at de er kommet til disse baseområder betyder ikke nødvendigvis, at de allerede fuldstændigt har forenet sig med folkets masser her. Sådan en sammensmeltning er nødvendig, hvis vi vil føre

vor revolutionære arbejde fremad. Vort møde i dag har netop til formål at sikre, at litteraturen og kunsten følger sig ind som en bestanddel af hele revolutionens maskineri, at de bliver stærke våben til at forene og opdrage folket, til at slå og tilintetgøre fjenden, og at de hjælper folket til med enig beslutsomhed at kæmpe mod fjenden. Hvilke problemer skal løses for at nå dette mål? Jeg mener, at det er problemerne om forfatterens og kunstnerens klassestandpunkt, deres holdning, deres publikum, deres arbejde og deres studier.

Problemet om klassestandpunktet. Vort standpunkt er proletariats og de brede folkemassers. For medlemmer af det kommunistiske parti vil det sige at holde sig til partiets standpunkt, til partiånden og partiets politik. Er der nogle af vore litteratur- og kunstnere, der stadig har urigtige eller uklare opfattelser af dette problem? Jeg tror det. Mange af vore kammerater har ofte afvejet fra det korrekte standpunkt.

Problemet om holdningen. Ud fra ens standpunkt følger specifikke holdninger til specifikke spørgsmål. Skal man f.eks. rose eller afsløre? Det er et spørgsmål om holdning. Hvilken af de to holdninger er der brug for? Jeg mener begge. Spørgsmålet er, hvem vi har at gøre med. Der er tre slags mennesker: Vore fjender, vore forbundsfæller i enhedsfronten og vore egne folk. Sidstnævnte er folkets masser og deres fortrop. Overfor disse tre kategorier må vi indtage tre forskellige holdninger. Med hensyn til vore fjender, de japanske imperialister og alle folkets andre fjender, er det de revolutionære forfattere og kunstneres opgave at afsløre deres falskhed og grusomhed, og samtidig påpege, at de uundgåeligt vil lide nederlag, for derved at opmuntre den anti-japanske hær og folket til at kæmpe modigt og som én mand for at styrte dem. Med hensyn til vore forskellige forbundsfæller i enhedsfronten bør vor holdning være en kombination af forbund og kritik, og den bør indeholde forskellige former for forbund og forskellig slags kritik. Vi støtter dem i deres modstand mod Japan og roser dem, når de opnår resultater. Men vi må kritisere dem, hvis de ikke er aktive i modstandskrigen. Vi må beslutsomt kæmpe mod enhver, der bekæmper det kommunistiske parti og folket og fortsætter med at følge reaktionens vej. Hvad folkets masser angår, deres slidsomme arbejde og kamp, deres hær og deres parti, bør vi selvfølgelig rose dem. Også folket har sine mangler. I proletariats rækker er der endnu mange, der har bevaret småborgerlige ideer, og både blandt bønderne og småborgerskabet i byerne finder man tilbagestående anskuelser. Det er byrder, som hæmmer dem i deres kamp. Vi må være tålmodige og bruge megen tid på at opdrage dem, hjælpe dem med at befri sig for disse byrder og at bekæmpe deres egne mangler og fejl, så de kan gå fremad med store skridt. I kampen har de omformet sig eller er i færd med det, og vor litteratur og kunst må beskrive denne omformningsproces. Så længe de ikke hårdnakket fastholder deres fejl, bør vi ikke hæfte os ved deres negative sider og derved begå den fejl at latterliggøre dem, eller, hvad der er endnu værre, forholde os

fjendtligt over for dem. Det, vi skriver, bør hjælpe dem til at forene sig, at gå fremad som én mand, at forkaste det tilbagestående og udvikle det revolutionære, og det må absolut ikke gøre det modsatte.

Problemet om publikum, dvs. de mennesker, for hvem de litterære og kunstneriske værker skabes. I grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og i de anti-japanske baseområder i Nord- og Centralkina er problemet anderledes end i Kuomintangområderne, og det er endnu mere forskelligt, end det var i Shanghai før modstandskrigens begyndelse. I Shanghaiperioden var det især dele af studenterne og kontor- og butikspersonalet, der udgjorde den revolutionære kunsts og litteraturs publikum. I de af Kuomintang kontrollerede områder er denne kreds udvidet noget efter udbruddet af modstandskrigen, men den består hovedsageligt stadig af de samme mennesker, fordi regeringen dér forhindrer, at arbejderne, bønderne og soldaterne får adgang til den revolutionære litteratur og kunst. I vore baseområder er forholdet helt anderledes. Her er det arbejderne, bønderne, soldaterne og de revolutionære kadrer, der er litteraturens og kunstens publikum. I baseområderne er der også studenter, men de er anderledes end den gamle slags studenter. De er enten tidligere eller fremtidige kadrer. De forskellige kadrer: Soldaterne i hæren, arbejderne i fabrikkerne og bønderne ude i landsbyerne vil alle læse bøger og aviser, så snart de har lært at læse. De, der ikke kan læse, vil gerne se teater og høre opera, se på tegninger og malerier, synge og høre musik. Det er vore litterære værkers og kunstværkers publikum. Tag blot vore kadrer. Tro ikke, at deres antal er lille. Det er langt større end antallet af læsere af enhver bog, der udgives i Kuomintangområderne. Dér trykkes en bog i reglen kun i et oplag på totusinde eksemplarer, selv tre oplag er altså kun sekstusinde eksemplarer. Kadrerne i vore baseområder omfatter derimod alene i Yenán mere end titusinde, som læser bøger. Desuden er mange af dem revolutionære, der er hærkede gennem lang tids kamp. De er kommet fra alle dele af landet og tager ud for at arbejde i forskellige egne, og derfor er opdragelsesarbejdet blandt dem af stor betydning. Vore forfattere og kunstnere må udføre et godt stykke arbejde i den henseende.

Da vor litteraturs og kunsts publikum er arbejdere, bønder og soldater og deres kadrer, opstår spørgsmålet om at forstå dem og at kende dem godt. Der bør gøres en mængde arbejde for at komme til at forstå og virkeligt kende alle de forskellige slags mennesker og fænomener i partiet og i regeringens organisationer, i landsbyerne og fabrikkerne og i den 8. rutearmé og den nye 4. armé. Vore forfattere og kunstnere har deres arbejde inden for litteratur og kunst at udføre, men deres vigtigste opgave er at forstå folk og lære dem godt at kende. Hvordan har det hidtil forholdt sig med det hos vore forfattere og kunstnere? Jeg ville sige, at de hidtil har manglet både viden og forståelse; de har været som »helte uden noget sted at udfolde deres heltegerninger«. Hvad betyder manglende viden? Ikke at kende mennesker godt. Vore forfattere og kunstnere har hverken noget godt kendskab til dem, de skriver om, eller til

deres publikum. Ja, de kender dem måske slet ikke. De kender ikke arbejdere, bønder eller soldater godt, og heller ikke deres kadrer. Hvad betyder det at mangle forståelse? Ikke at forstå sproget, dvs. at være fremmede overfor massernes rige og levende sprog. Da mange forfattere og kunstnere lever afsondret fra masserne og fører en tom tilværelse, er de naturligvis ikke fortrolige med folkets sprog. Derfor har deres værker ikke blot et farveløst sprog, men indeholder ofte udtryk, de selv har opfundet, og som fuldstændigt er i modsætning med folkets sprogbrug. Mange kammerater holder af at tale om en »massestil«. Men hvad betyder det egentlig? Det betyder, at vore forfattere og kunstneres tanker og følelser må smeltes sammen med de brede arbejder-, bonde- og soldatermassers tanker og følelser. For at opnå denne sammen-smeltning må de samvittighedsfuldt lære sig massernes sprog. Hvordan kan man tale om litterær og kunstnerisk skaben, hvis selve det sprog, der bruges af masserne, i det store og hele forekommer én uforståeligt? Når jeg sammenligner med »helte uden noget sted at udfolde deres heltegerninger«, mener jeg, at jeres samling af store sandheder ikke værdsættes af masserne. Jo mere man stiller sig an som veteran over for masserne og spiller »helt«, jo mere man anstrenger sig for at faldbyde masserne den slags, des mindre tilbøjelige bliver masserne til at acceptere det. Hvis man ønsker at blive forstået af masserne og blive ét med dem, må man beslutte sig til at gennemgå en lang og tilmed smertefuld hærdrning. Her kan jeg fortælle om min egen erfaring, om hvordan mine egne følelser blev forandrede. Jeg begyndte livet som studerende, og i skolen tilegnede jeg mig studentermanerer. Den gang følte jeg det uværdigt at udføre selv den mindste smule legemligt arbejde som at bære min egen bagage i overværelse af mine medstuderende, som var ude af stand til at bære noget som helst hverken på skuldrene eller i hænderne. På det tidspunkt syntes jeg, at kun de intellektuelle var rene, og at arbejdere og bønder sammenlignet med dem var snavsede. Jeg havde ikke noget imod at låne en anden intellektuels tøj, for det anså jeg for rent, men jeg kunne ikke have taget en arbejders eller en bondes tøj på, for det syntes jeg var snavset. Da jeg var blevet revolutionær, levede jeg sammen med arbejderne, bønderne og soldaterne i den revolutionære hær og kom efterhånden til at kende dem godt, og de lærte efterhånden også mig at kende. Da og først da forandrede jeg fundamentalt de borgerlige og småborgerlige fornemmelser, som den borgerlige skole havde rodfæstet i mig. Jeg begyndte at føle, at sammenlignet med arbejderne og bønderne er de uomformede intellektuelle ikke rene, at arbejderne og bønderne er de reneste mennesker, at de trods deres snavsede hænder og komøget, der klistrer til deres fødder, i virkeligheden er renere end de borgerlige og småborgerlige intellektuelle. Det er netop det, der menes med, at følelserne forandrer sig, en forandring fra den ene klasse til den anden. Vore forfattere og kunstnere, som kommer fra de intellektuelle kredse, må forandre deres tænkning og følelser, de må omforme sig, hvis de vil have, at masserne skal tage godt imod deres værker. Uden sådan en forandring, uden sådan en

omformning, vil de ikke kunne udrette noget godt og vil ikke høre hjemme nogetsteds.

Endelig er der spørgsmålet om studier, hvormed jeg mener studier af marxismen-leninismen og af samfundet. Alle, der betragter sig som marxistiske revolutionære forfattere, og især de forfattere, der er medlemmer af det kommunistiske parti, må vide noget om marxismen-leninismen. Men for øjeblikket ved mange kammerater endnu for lidt om marxismens grundbegreber. Et af dem er f.eks., at væren bestemmer bevidstheden, at klassekampens og den nationale kamps objektive virkelighed bestemmer vore tanker og følelser. Men nogle af vore kammerater stiller dette problem på hovedet og hævder, at alt bør begynde med »kærlighed«. I et klassesamfund er der imidlertid kun klassekærlighed. Men disse kammerater søger efter en kærlighed, der står over klasserne, en abstrakt kærlighed, og ligeledes en abstrakt frihed, en abstrakt sandhed, en abstrakt menneskenatur o.s.v. Det viser, at de har været under en stærk borgerlig indflydelse. Denne indflydelse må de grundigt befri sig for og beskedent studere marxismen-leninismen. Forfattere og kunstnere må naturligvis lære at skabe litteratur og kunstværker. Men marxismen-leninismen er en videnskab, som alle revolutionære må studere, og forfattere og kunstnere er ingen undtagelse herfra. De må studere samfundet, dvs. de forskellige samfundsklasser, det indbyrdes forhold mellem dem og deres respektive betingelser, deres fysiognomi og psykologi. Først når vi har klarlagt alle disse spørgsmål, vil vor litteratur og kunst få et rigt indhold og en rigtig retning.

I dag rejser jeg blot disse spørgsmål som indledning, og jeg håber, at I alle vil fremsætte jeres meninger både om disse og andre relevante spørgsmål.

KONKLUSION

23. maj 1942

Kammerater! Vi har været samlet tre gange i løbet af denne måned. I vor søgen efter sandhed har vi haft livlige diskussioner, hvor i snesevis af kammerater – både medlemmer og kammerater, der ikke er medlemmer af partiet – har talt; de har udførligt fremlagt problemerne og givet dem en mere konkret form. Jeg tror, det vil blive til gavn for hele den litterære og kunstneriske bevægelse.

Når vi diskuterer et problem, bør vi begynde med virkeligheden og ikke med definitioner. Det er en forkert fremgangsmåde først at opsøge definitioner af litteratur og kunst i lærebøger og derefter benytte dem til at fastlægge retningen for den nuværende kunst- og litteraturbevægelse eller til at bedømme de forskellige meninger og uoverensstemmelser, der viser sig idag.

Vi er marxister, og marxismen lærer os, at vi ikke bør gå ud fra abstrakte definitioner, men fra objektive kendsgerninger, og finde frem til vore ledende principper, politik og forholdsregler ud fra en analyse af disse kendsgerninger, når vi skal behandle et problem. Det samme bør vi gøre i den nuværende diskussion om det litterære og kunstneriske arbejde.

Hvad er det for kendsgerninger, vi har med at gøre? Det er disse: Modstandskrigen mod Japan, som Kina nu har ført i fem år, den verdensomspændende krig mod fascismen, den kinesiske storgodsejerklases og det kinesiske storborgerskabs vaklende holdning i modstandskrigen og deres skånselsløse undertrykkelse af folket, den revolutionære bevægelse i litteratur og kunst siden 4. maj-bevægelsen – dens store bidrag til revolutionen i løbet af de sidste 23 år og dens mange mangler, den 8. rutearmés og den nye 4. armés anti-japanske, demokratiske baseområder og mange forfatters og kunstners nære forbindelse med de to armeer og med arbejderne og bønderne i disse områder, forskellen mellem forfatters og kunstners omgivelser og opgaver i baseområderne og i Kuomintangområderne, og de stridsspørgsmål vedrørende litteratur og kunst, der har rejst sig i Yenan og andre anti-japanske baseområder. Dette er virkelige, ubestridelige kendsgerninger, og det er i lyset af dem, vi må overveje vore problemer.

Hvad er da sagens kerne? Efter min mening er det grundlæggende at tjene masserne og at vide, hvordan man tjener dem. Hvis disse to spørgsmål ikke bliver løst eller ikke bliver løst rigtigt, vil vore forfattere og kunstnere passe dårligt til deres omgivelser og opgaver og vil støde på en række indre og ydre vanskeligheder. Mine slutbemærkninger vil samle sig om disse to spørgsmål og også berøre andre relevante problemer.

I.

Det første spørgsmål er: Hvem skal litteraturen og kunsten tjene? Spørgsmålet er forlængst løst af marxister, især af Lenin. Allerede i 1905 understregede Lenin, at litteratur og kunst skal »tjene ... det arbejdende folks millioner og atter millioner«¹. Kammerater, der arbejder med litteratur og kunst i de anti-japanske baseområder, kan mene, at dette problem allerede er løst, og at der ikke skulle være grund til at rejse det påny. Sådan forholder det sig imidlertid ikke. Mange kammerater har ikke fundet nogen klar og præcis løsning på spørgsmålet. Derfor har deres følelser, deres værker, deres handlinger og meninger om litteraturens og kunstens ledende principper uundgåeligt afvejet mere eller mindre fra massernes behov og den praktiske kamps krav.

Blandt de talrige kulturpersonligheder, forfattere, kunstnere og andre, der arbejder med litteratur og kunst, som sammen med det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og nye 4. arme deltager i den store befrielseskamp, findes der

naturligvis enkelte karrieremagere, som kun går sammen med os for en tid. Men det overvældende flertal arbejder energisk for vor fælles sag. Ved at støtte os til disse kammerater har vi nået betydelige resultater i vort arbejde på litteraturens, teatrets, musikkens og billedkunstens områder. Mange af disse kammerater begyndte deres arbejde, da modstandskrigen brød ud. Mange andre begyndte at arbejde for revolutionen længe før modstandskrigen og har udstået mange prøvelser og vanskeligheder. Gennem deres handlinger og værker har de haft stor indflydelse på folkets brede masser. Hvorfor siger vi så alligevel, at der selv blandt disse kammerater er nogle, som endnu ikke rigtigt har løst problemet om, hvem litteraturen og kunsten skal tjene? Er det muligt, at der blandt dem stadig er nogle, der mener, at den revolutionære kunst og litteratur ikke skal tjene folkets brede masser, men udbyggerne og undertrykkerne?

Der findes selvfølgelig litteratur og kunst, som tjener udbyggerne og undertrykkerne. Litteratur og kunst for storgodsejerne er feudal litteratur og kunst. Sådan var kunsten og litteraturen i Kinas feudale periode. Denne litteratur og kunst har stadig stor indflydelse i Kina. Litteratur og kunst for borgerskabet er den borgerlige litteratur og kunst. Folk som Liang Shih-chiu², som Lu Hsun kritiserede, taler om litteratur og kunst, som står over klasserne, men går i virkeligheden ind for den borgerlige og imod den proletariske litteratur og kunst. Der eksisterer også litteratur og kunst, der tjener imperialisterne, f.eks. værker af Chou Tso-jen, Chang Tzu-ping³ og deres lige, som vi kalder forræderlitteratur og -kunst. Hos os tjener litteraturen og kunsten ingen af de nævnte grupper, men folket. Vi har sagt, at Kinas nye kultur på det nuværende trin er folkemassernes antiimperialistiske og antifeudale kultur under proletariats ledelse. I dag må alt, hvad der virkelig er massernes, nødvendigvis ledes af proletariatet. Alt, hvad der ledes af borgerskabet, kan umuligt tilhøre folkets masser. Det gælder naturligvis også den nye litteratur og kunst, som er dele af den nye kultur. Vi må samle den rige arv og overtage de bedste af Kinas og andre landes litterære og kunstneriske traditioner, men målet må stadig være at tjene folkets masser. Vi nægter ikke at benytte tidligere tiders litterære og kunstneriske former, men i vore hænder vil disse gamle former blive omdannet og fyldt med nyt indhold – blive noget revolutionært, der står til folkets tjeneste.

Men hvem er så folkets masser? De bredeste lag af folket – over 90 procent af vor befolkning – er arbejderne, bønderne, soldaterne og byernes småborgerskab. Derfor bør vor litteratur og kunst først og fremmest være for arbejderne, den klasse, der leder revolutionen. For det andet bør den være for bønderne, vor største og mest udholdende forbundsfælle i revolutionen. For det tredje bør den være for de væbnede arbejdere og bønder, dvs. den 8. rutearmé og den nye 4. armé og andre af folkets væbnede styrker, der tilsammen udgør den revolutionære krigs hovedstyrker. Og for det fjerde bør den være for det arbejdende småborgerskab i byerne og de småborgerlige

intellektuelle, som begge også er vore forbundsfæller i revolutionen og i stand til et langsigtet samarbejde med os. Disse fire grupper udgør det kinesiske folks overvældende flertal, det er folkets brede masser.

Vor litteratur og kunst må altså tjene disse fire slags mennesker. For at tjene dem må vi indtage proletarietets klassestandpunkt og ikke småborger-skabets. De forfattere, som nutildags klamrer sig til et individualistisk, småborgerligt standpunkt, er ude af stand til virkeligt at tjene arbejdernes, bøndernes og soldaternes revolutionære masser. De interesserer sig hovedsageligt for det lille antal småborgerlige intellektuelle. Det er den afgørende grund til, at en del af vore kammerater ikke kan finde det rigtige svar på spørgsmålet om, hvem vor litteratur og kunst skal tjene. Jeg taler her ikke om spørgsmålet set fra et teoretisk synspunkt. I teorien eller i ord er der ingen i vore rækker, der betragter arbejdernes, bøndernes og soldaternes masser som mindre betydningsfulde end de småborgerlige intellektuelle. Jeg taler om praksis, om handling. Tillægger de ikke i praksis, i deres adfærd, de småborgerlige intellektuelle større betydning end arbejderne, bønderne og soldaterne? Det tror jeg, at de gør. Mange kammerater beskæftiger sig med at studere de småborgerlige intellektuelle, de analyserer deres psykologi og koncentrerer sig om at beskrive dem og undskylde eller forsvare deres mangler, i stedet for at lede de intellektuelle til at slutte sig til dem og nærme sig masserne af arbejderne, bønderne og soldaterne og tage del i massernes praktiske kamp og skildre og opdrage dem. Da mange af vore kammerater kommer fra småborgerskabet og selv er intellektuelle, søger de kun deres venner blandt de intellektuelle og har kun deres opmærksomhed rettet mod at studere og beskrive dem. Dette studium og denne beskrivelse ville være korrekt, hvis de blev foretaget ud fra proletarietets standpunkt. Men sådan er det ikke, eller i hvert fald ikke helt. De indtager småborgerskabets standpunkt og skaber værker, der er småborgerens selvportræt. Det fremgår med al tydelighed af et temmelig stort antal litterære og kunstneriske værker. Ofte viser de dybtfølt sympati for de intellektuelle af småborgerlig oprindelse i så stor grad, at de endog sympatiserer med dem, ja, de ligefrem priser deres mangler. Derimod har disse kammerater sjældent kontakt med arbejderne, bønderne og soldaterne. De forstår dem ikke, studerer dem ikke, har ingen fortrolige venner blandt dem og forstår ikke at skildre dem. Hvis de forsøger at skildre dem, er tøjet arbejdende menneskers, men ansigterne er de småborgerlige intellektuelles. I visse henseender holder de af arbejderne, bønderne og soldaterne og de kadrer, der kommer fra deres rækker, men der er tidspunkter, hvor de ikke synes om dem, og i visse henseender kan de ikke lide dem. De synes ikke om deres følelser og deres manerer eller deres fremspirende litteratur og kunst (vægaviser, vægmalerier, folkesange og folkelige fortællinger osv.). Undertiden finder de også behag i disse ting, men kun når de er på jagt efter noget nyt, noget der kan forskønne deres egne værker, eller endog for at opspore visse tilbagestående træk. Til andre tider viser de åbenlys foragt for

disse ting og foretrækker det, der stammer fra det intellektuelle småborger-skab eller endog fra borgerskabet. De står endnu med fødderne plantet på det intellektuelle småborger-skabs side eller, hvis man vil udtrykke det mere elegant, de småborgerlige intellektuelles kongerige lever stadig i deres sjæls inderste. Derfor er spørgsmålet om, hvem litteratur og kunst skal tjene, ikke besvaret eller endnu ikke besvaret helt klart. Det gælder ikke alene for dem, der fornylig er kommet til Yen-an, selv mange af de kammerater, der har været ved fronten og i nogle år har arbejdet i baseområderne, i den 8. rutearmé eller den nye 4. armé, har endnu ikke fuldstændigt løst dette problem. Dertil kræves lang tid, mindst otte til ti år. Men hvor længe det end vil vare, må vi løse dette problem grundigt og utvetydigt. Vore skribenter og kunstnere må fuldføre denne opgave og skifte standpunkt, de må gradvist stille sig på arbejderne, bøndernes og soldaternes, på proletariats side, ved at blande sig med masserne, kaste sig ud i den praktiske kamp og ved at studere marxismen og samfundet. Kun derved vil vi få en litteratur og kunst, som virkeligt er for arbejderne, bønderne og soldaterne – en virkelig proletarisk litteratur og kunst.

Spørgsmålet »for hvem« er fundamentalt. Det er et principielt spørgsmål. Indtil nu har de stridigheder, uoverensstemmelser, modsætninger eller uenigheder, der har været mellem nogle kammerater, ikke drejet sig om dette grundlæggende principielle spørgsmål, men om underordnede spørgsmål, ja om ting, som dårligt nok berørte noget princip. Der har næsten ingen divergenser været om dette principielle spørgsmål, tværtimod har parternes enighed været næsten fuldstændig; til en vis grad er begge parter tilbøjelige til at se ned på arbejderne, bønderne og soldaterne og til at fjerne sig fra masserne. Jeg siger »til en vis grad«, fordi de i almindelighed ikke ser ned på arbejderne, bønderne og soldaterne eller fjerner sig fra masserne på samme måde, som Kuomintang gør. Ikke desto mindre findes denne tendens. Og hvis dette grundlæggende spørgsmål ikke bliver løst, vil mange andre spørgsmål også være vanskelige at løse. Lad os f.eks. tage sekterismen i litteratur- og kunstkredse. Det er også et principielt spørgsmål, men man kan kun befri sig for sekterismen, hvis man fremsætter og samvittighedsfuldt udfører parolerne: »For arbejderne og bønderne«, »For den 8. rutearmé og den nye 4. armé«, og »Gå ud blandt masserne«. Nogen anden måde at befri sig for sekterismen på findes ikke. Lu Hsun sagde engang:

Forudsætningen for en enhedsfront er at have et fælles mål... at vor front ikke er forenet viser, at vi ikke har kunnet skabe enhed om vort mål, at nogle kun arbejder for små grupper eller i virkeligheden kun for sig selv. Hvis vi alle sigter på at tjene arbejder- og bondemasserne, vil vor front naturligvis blive forenet.⁴

Dengang stod man overfor problemet i Shanghai, nu findes det også i Chungking. Men sådanne steder kan problemet næppe løses fuldstændigt, fordi magthaverne undertrykker de revolutionære forfattere og kunstnere og

nægter dem frihed til at gå ud blandt arbejder-, bonde- og soldatermasserne. Situationen her hos os er ganske anderledes. Vi opmuntrer de revolutionære forfattere og kunstnere til at knytte nære forbindelser med arbejderne, bønderne og soldaterne, vi sikrer dem fuld frihed til at bevæge sig frit blandt masserne og skabe en virkelig revolutionær litteratur og kunst. Derfor er dette problem ved at blive løst hos os. Men at løsningen er nær betyder ikke, at spørgsmålet er fuldstændigt og endeligt løst. Som vi har sagt, bør vi netop studere marxismen og samfundet for at nå til en fuldstændig og gennemgribende løsning af spørgsmålet. Med marxisme mener vi levende marxisme, der er aktivt virksom i massernes liv og kamp, ikke marxisme i ord. Når marxisme i ord forvandles til det virkelige livs marxisme, vil der ikke længere findes sektarisme. Så vil ikke blot sektarismens problem, men også mange andre problemer blive løst.

II.

Når vi har løst problemet om, hvem vi skal tjene, kommer vi til det næste: Hvordan vi skal tjene? Eller som nogle kammerater siger: Skal vi sætte kræfterne ind på at hæve standarden eller på at popularisere?

Tidligere har nogle kammerater til en vis grad, undertiden i alvorlig grad, ringeagtet og overset populariseringen af litteratur og kunst og lagt overdreven vægt på at højne standarden. Der bør lægges vægt på at hæve standarden, men det er forkert at gøre det på en ensidig, isoleret og overdreven måde. Manglen på en klar løsning af spørgsmålet »for hvem«, som jeg tidligere har omtalt, viser sig også i denne forbindelse. Da disse kammerater ikke er nået til fuld klarhed over spørgsmålet »for hvem«, har de ikke noget korrekt udgangspunkt for den »popularisering« og »højnelse af standarden«, som de taler om, og er selvfølgelig endnu mindre i stand til at finde det rigtige forhold mellem de to. Da vor litteratur og kunst principielt skal tjene arbejderne, bønderne og soldaterne, så betyder »popularisering« at udbrede litteraturen og kunsten blandt dem, og at »hæve standarden« betyder at hæve den i forhold til det nuværende niveau. Hvad er det, vi skal popularisere blandt dem? Det der svarer til den feudale godsejerclasses behov og smag? Det som borgerskabet har brug for og gerne vil have? Eller det der foretrækkes og værdsættes af de småborgerlige intellektuelle? Nej, intet af alt det. Vi skal kun popularisere det, som arbejderne, bønderne og soldaterne selv har brug for, og som de let kan acceptere. Derfor er det, før vi påtager os den opgave at opdrage arbejderne, bønderne og soldaterne, nødvendigt for os at lære af dem. Dette gælder endnu mere, når man taler om at hæve standarden. Der må være et grundlag, som standarden skal hæves fra. Hvis man f.eks. løfter en spand vand, løfter man den da ikke fra jorden? Måske fra midt i luften? Hvilket grundlag skal vi da gå

ud fra, når vi skal hæve litteraturens og kunstens standard? Fra de feudale klassers grundlag? Fra borgerskabets grundlag? Eller fra de småborgerlige intellektuelles? Ikke fra nogen af dem. Kun fra arbejderne, bønderne og soldaternes eget grundlag. Det betyder heller ikke, at man skal løfte arbejderne, bønderne og soldaterne op til feudalherrerne, borgerskabets eller de småborgerlige intellektuelles »højder«, men at litteraturens og kunstens standard hæves i den retning, arbejderne, bønderne og soldaterne selv udvikler sig, i den retning, proletariatet udvikler sig. Her drejer det sig atter om at lære af arbejderne, bønderne og soldaterne. Kun ved at tage dem som udgangspunkt kan vi få en rigtig forståelse af, hvad popularisering og højnelse af standarden er, og finde det rigtige forhold mellem de to.

Hvad er i sidste instans kilden til al litteratur og kunst? Som ideologiske former er litteratur og kunstværker produkter af menneskehjernens genspejling af livet i et bestemt samfund. Den revolutionære litteratur og kunst fremstiller altså folkets liv, som det genspejles i de revolutionære forfattere og kunstneres bevidsthed. Folkets liv er den grube, hvor litteraturen og kunsten henter sine råstoffer, naturens egne ubearbejdede og grove men til gengæld særdeles livskraftige, righoldige og grundlæggende råstoffer. De får al anden litteratur og kunst til at blegne; de udgør en udtømmelig kilde, den eneste kilde for litteratur og kunst. Det er kunstens eneste kilde, nogen anden findes ikke. Nogen kunne måske spørge: Er gamle tiders og fremmede landes litteratur og kunst ikke også sådan en kilde? Nej, fortidens værker er ikke nogen kilde, men en strøm. De blev skabt af det råstof, som vore forfædre eller udlændingene fandt i folkets liv på deres tid og i deres land. Vi skal samle alt det gode, der findes i vor litterære og kunstneriske arv, kritisk tilegne os alt, hvad den indeholder af nyttigt, og bruge det som eksempel, når vi kunstnerisk forarbejder råstoffet fra folkets liv i vor tid og i vort land. Om man har sådanne eksempler eller ikke, det gør en forskel, forskellen mellem det grove og det raffinerede, det rå tilhuggede og det polerede, mellem høj eller lav kunstnerisk kvalitet, og mellem langsommere eller hurtigere arbejde. Derfor bør vi under ingen omstændigheder afvise arven fra vore forfædre og udlændingene eller nægte at drage lære af dem, selv når de er feudale eller borgerlige. Men at overtage denne arv og drage lære af den kan ikke erstatte vor egen skabende virksomhed; intet kan erstatte den. Kritikløs overføring eller efterligning af fortidens eller udlandets litteratur og kunst er den mest ufrugtbar og skadelige dogmatisme på disse områder. Kinas revolutionære forfattere og kunstnere, lovende forfattere og kunstnere, må gå ud blandt masserne. De må i lang tid uden forbehold, med liv og sjæl, blande sig med arbejderne, bønderne og soldaternes masser, kaste sig ud i kampens hede, gå til den eneste, vældige, sprudlende kilde for at iagttage, opleve, studere og analysere alle slags mennesker, alle klasser, alle masser, alle livets og kampens levende mønstre, alle litteraturens og kunstens grundstoffer. Først derefter kan de tage fat på det skabende arbejde. Hvis I ikke gør det, vil I ikke have

noget at arbejde med, og I vil blive forlorne forfattere og kunstnere af den slags, Lu Hsun i sit testamente indtrængende advarede sin søn mod at blive.⁵

Selv om menneskenes samfundsmæssige liv er litteraturens og kunstens kilde, og selv om dets indhold er langt mere levende og rigt, lader folket sig ikke nøje med livet-alene, men vil have litteratur og kunst. Hvorfor? Jo, for selv om begge dele er smukke, bør og kan livet, som det genspejles i litteratur og kunst, være på et højere plan, mere intensivt og koncentreret, mere typisk og ideelt og altså mere universelt end det faktiske daglige liv. Den revolutionære kunst og litteratur bør skabe mange forskellige skikkelser ud af hverdagen og hjælpe masserne til at drive historien fremad. Lad os tage et eksempel. Nogle lider sult og kulde, er ofre for undertrykkelse, andre udbytter og undertrykker mennesker. Det sker overalt og synes ganske dagligdags. Men forfatterne og kunstnerne kan fortsætte disse hverdagshændelser, kan bringe de modsætninger og kampe, de indeholder, til udtryk i typisk form og således skabe værker, der er i stand til at vække folkets masser, opildne dem og få dem til at forene sig og kæmpe for at forandre de forhold, de lever under. Uden en sådan litteratur og kunst kunne denne opgave ikke fuldføres, eller i hvert fald ikke så hurtigt og virkningsfuldt.

Hvad betyder det at popularisere, og hvad betyder det at hæve standarden i litteratur og kunst? Hvilken forbindelse er der mellem disse to opgaver? Populære værker er enklere, lettere at forstå, og de tilegnes derfor lettere og hurtigere af de brede folkemasser i dag. Værker af en højere kvalitet, som er mere forfinede, er vanskeligere at skabe, og de spredes i almindelighed vanskeligere og langsommere blandt folkets masser. Arbejderne, bønderne og soldaterne står overfor dette problem: De står nu i en forbitret og blodig kamp mod fjenden, de er som følge af feudalherrernes og borgerskabets langvarige herredømme analfabeter og uoplyste, og de kræver derfor ivrigt en omfattende oplysning, uddannelse og litterære og kunstneriske arbejder, som svarer til deres påtrængende behov, og som de uden vanskelighed kan tilegne sig, for at højne deres kampånd, befæste deres tro på sejren og styrke deres enhed i den fælles kamp mod fjenden. Deres største behov er ikke »flere blomster på brokaden«, men »brændsel i snevejr«. Derfor er populariseringen under de nuværende omstændigheder den mest påtrængende opgave. At undervurdere eller overse den ville være en fejl.

Men der kan ikke trækkes en skarp linje mellem popularisering og højnelse af standarden. Allerede nu er det ikke blot muligt at popularisere visse værker af høj kvalitet, men massernes kulturelle niveau hæves støt. Hvis vi i arbejdet med populariseringen hele tiden blev stående på samme trin, hvis vi måned efter måned, år efter år, hver dag sendte de samme produkter ud, stadig bød på læsning af den samme »lille vogterdreng«⁶ eller de samme skrifttegn »mand, hånd, mund, kniv, ko, ged«⁷, ville lærere og elever da ikke blive stående i stampe? Hvad mening ville der være i en sådan popularisering? Folket kræver en popularisering, og derpå en højere standard. De kræver en

højere standard fra måned til måned, fra år til år. Popularisering betyder her at gøre tilgængelig for folket, og højere standard betyder her højnelse af folkets niveau. Det er en højnelse, der ikke sker fra midt i luften eller bag lukkede døre, men netop på grundlag af populariseringen. Den bestemmes af populariseringen, samtidig med at den leder den. I Kina udvikler revolutionen og den revolutionære kultur sig ujævnt og breder sig gradvist. Mens man nogle steder allerede har populariseret litteraturen og kunsten, og en højnelse af standarden allerede er i gang på dette grundlag, er populariseringen andre steder end ikke begyndt. Derfor kan de gode erfaringer, der vindes ved popularisering og den påfølgende højnelse af niveauet ét sted, udnyttes til at vejlede arbejdet andre steder og spare os for mange omveje og fejltagelser. Også i international målestok kan andre landes gode erfaringer, især Sovjetunionens, tjene os som vejledning. Således er altså hos os popularisering grundlaget for standardens højnelse, som så igen leder populariseringen. I modsætning til at hindre højnelse af standarden er populariseringen, som vi forstår den, netop grundlaget for det arbejde, som vi for tiden i begrænset omfang udfører for at hæve standarden, og den forbereder tillige de nødvendige betingelser, for at vi i fremtiden skal kunne fortsætte højnelsen af standarden i langt større omfang.

Foruden den højnelse af vore værkers standard, som svarer direkte til massernes behov, er der en anden, som indirekte svarer til deres behov, nemlig den højere standard, som fordres af kadrerne. Kadrerne er massernes mest fremskredne elementer og har som regel fået en bedre uddannelse. Litteratur og kunst på et højere niveau er en nødvendighed for dem, og det ville være forkert ikke at tage hensyn til det. Hvad der gøres for kadrerne, gøres absolut også for masserne, for man kan kun uddanne og lede masserne ved hjælp af kadrerne. Hvis vi ikke handler i overensstemmelse med det, hvis det, vi giver kadrerne, ikke kan hjælpe dem til at uddanne og lede masserne, vil vore bestræbelser for at højne den litterære og kunstneriske standard ikke have nogen mening, men fjerne os fra vort grundprincip, som er at tjene folkets masser.

Kort sagt: Kunstens og litteraturens råstof, som findes i folkets liv, bliver ved de revolutionære forfattere og kunstneres skabende arbejde formet til en litteratur og kunst, der ideologisk tjener folkets masser. Det er på den ene side den avancerede litteratur og kunst, som er udviklet på grundlag af den elementære litteratur og kunst, og som er nødvendig for den del af masserne, hvis niveau allerede er hævet, og i første række for kadrerne, der virker blandt dem. Og på den anden side en litteratur og kunst på et elementært niveau, som omvendt vejledes af den avancerede litteratur og kunst, og som for øjeblikket hovedsageligt er et behov hos massernes store flertal. Hvad enten vor litteratur og kunst er avanceret eller elementær, tjener den folkets store masser, først og fremmest arbejderne, bønderne og soldaterne. Den er skabt for dem for at blive benyttet af dem.

Når problemet om forholdet mellem popularisering og højnelse af standarden er løst, kan spørgsmålet om forholdet mellem fagfolk og dem, der populariserer litteraturen og kunsten, også besvares. Vore fagfolk skal ikke blot tjene kadreerne, men også og i særdeleshed masserne. Vore litteraturspecialister må både interessere sig for massernes vægaviser og for hærens og landsbyernes reportager. Vore fagfolk på scenekunstens område må interessere sig for hærens og landsbyernes teatergrupper. Vore musikspecialister må interessere sig for de sange, der skabes af masserne, og fagfolk på billedkunstens område må være opmærksomme på de værker, der skabes af folket. Alle disse kammerater bør knytte nære forbindelser med de kammerater, der arbejder med at popularisere kunst og litteratur blandt masserne. De må på den ene side hjælpe og vejlede dem, på den anden side lære af dem og ved deres hjælp suge den næring til sig, som strømmer ud fra masserne, for derved at forny og berige sig, så deres faglige viden ikke bliver »elfenbenstårne«, fjernt fra masserne og virkeligheden, uden indhold og liv. Vi må påskønne fagfolkene, for de er meget værdifulde for vor sag. Men vi må fortælle dem, at en revolutionær forfatters eller kunstners arbejde kun kan få betydning, hvis han knytter sig tæt til masserne, udtrykker deres tanker og følelser og tjener dem som en loyal talsmand. Kun som massernes talsmand kan han opdrage dem, kun som massernes elev kan han blive deres lærer. Hvis han betragter sig som massernes herre, som en aristokrat, der troner over »det gemene folk«, så vil han – hvor talentfuld han end er – være unyttig for masserne, og hans arbejde vil være spildt.

Er denne holdning utilitaristisk? Materialister er ikke i almindelighed modstandere af utilitarismen, men kun af feudalklassens, borgerskabets og småborgerskabets utilitarisme. De er modstandere af de hyklere, der angriber utilitarismen i ord, men i handling praktiserer den mest egoistiske og snæversynede nyttemoral. Der findes ingen »isme« i verden, der er fri for utilitaristiske hensyn. I klassesamfundet er der kun den ene eller den anden klasses utilitarisme. Vi er revolutionære, proletariske utilitarister, vort udgangspunkt er enheden i de brede massers nutidige og fremtidige interesser, de masser der udgør mere end 90 procent af befolkningen. Vi er altså revolutionære utilitarister og sætter os de mest omfattende og langtrækkende mål, ikke småtskårne utilitarister, der kun beskæftiger sig med det begrænsede og mest nærliggende. Hvis et værk f.eks. kun tiltaler nogle få og er unyttigt eller ligefrem skadeligt for de fleste, og man alligevel for sin egen eller en snæver gruppes skyld insisterer på at udsende det og gør propaganda for det, og derefter ydermere anklager masserne for utilitarisme, så fornærmer man ikke blot masserne, men viser også, at man selv mangler selverkendelse. En ting er kun god, hvis den virkelig er nyttig for masserne. Et værk kan være så smukt som »Forårsneen«, men hvis det for tiden kun værdsættes af nogle få, mens masserne fortsat synger »Sangen om landsbyens fattige«⁸, så kommer man ingen vegne ved bare at skælde ud på masserne i stedet for at forsøge at højne

deres niveau. Vor opgave nu er at forene »Forårssneen« med »Sangen om landsbyens fattige«, at forbinde en højere standard med popularisering. Uden denne forening kan selv den største mesters mest ophøjede kunst kun være utilitarisme i snævre forstand. Så kan man godt påstå, at det er »ren og ophøjet« kunst, men det er bare en betegnelse for det, som masserne ikke vil skrive under på.

Når vi har besvaret spørgsmålet om den grundlæggende retningslinje, nemlig at man skal tjene arbejderne, bønderne og soldaterne, og hvordan man skal tjene dem, så vil også andre problemer blive løst, f.eks. spørgsmålet, om man skal beskrive livets lyse sider eller skyggesider og spørgsmålet om enhed. Hvis vi er enige om denne grundlæggende retningslinje, må vore forfattere og kunstnere, vore skoler og de litterære og kunstneriske publikationer og organisationer og hele virksomheden på litteraturens og kunstens område være i overensstemmelse hermed. At fjerne sig fra denne politik ville være forkert, og alt, hvad der ikke svarer til den, må rettes.

III.

Når vi har fastslået, at vor litteratur og kunst skal tjene folkets masser, kan vi gå over til at diskutere et problem, der vedrører de indre partiforhold, nemlig forholdet mellem partiets arbejde på litteraturens og kunstens område og partiets arbejde i sin helhed, og desuden et problem, der vedrører partiets forhold udadtil, nemlig forholdet mellem partiets arbejde på litteraturens og kunstens område og det arbejde, der gøres af folk, som ikke er medlem af partiet, på disse områder, dvs. problemet om enhedsfronten inden for litteratur- og kunstkredse.

Lad os se på det første problem. I verden i dag tilhører enhver kultur, enhver litteratur og enhver kunst en bestemt klasse og tjener en bestemt politisk linje. Der findes i virkeligheden ingen kunst for kunstens skyld, ingen kunst, der står over klasserne, eller kunst, der er hævet over politik eller er uafhængig af den. Den proletariske litteratur og kunst er en del af hele proletariatets revolutionære sag, eller som Lenin sagde »tænder og hjul« i hele den revolutionære maskine⁹. Derfor indtager det litterære og kunstneriske arbejde en bestemt, nøje anvist plads i partiets samlede revolutionære virksomhed. Det er underordnet de revolutionære opgaver, partiet har sat sig for en bestemt periode i revolutionen. At modsætte sig dette fører uvægerligt til dualisme eller pluralisme, og svarer i sit væsen til Trotskijs påstand »politik – marxistisk, kunst – borgerlig«. Vi går ikke ind for at tillægge litteraturen og kunsten en overdreven betydning, men heller ikke for at undervurdere den. Litteraturen og kunsten er underordnet politikken, men øver på den anden side stor indflydelse på den. Den revolutionære litteratur og kunst er dele af

revolutionens hele sag, de er dens tænder og hjul, og skønt de i sammenligning med andre vigtigere dele er af mindre betydning, af mindre påtrængende nødvendighed og indtager en sekundær plads, er de dog uundværlige tænder og hjul i det samlede maskineri, uundværlige bestanddele af revolutionens sag i sin helhed. Uden litteratur og uden kunst selv i den bredeste og mest almindelige betydning kunne revolutionen ikke gøre fremskridt og ikke vinde sejr. Det er forkert ikke at erkende dette. Når vi på den anden side taler om, at litteratur og kunst er underordnet politikken, så taler vi om klassepolitik, om massernes politik, ikke om et lille antal såkaldte statsmænds politik. Politik er, hvadenten den er revolutionær eller kontrarevolutionær, altid en classes kamp mod en anden og ikke nogle få enkeltpersoners aktivitet. Den revolutionære kamp på ideologiens og kunstens fronter må være underordnet den politiske kamp, for kun gennem politik kan klassens og massernes behov komme til udtryk i koncentreret form. De revolutionære statsmænd, de politiske specialister, der behersker den revolutionære politiks videnskab eller kunst, er intet andet end ledere af millioner og atter millioner af statsmænd – masserne. Deres opgave er at samle massernes meninger, filtrere og forfine dem og bringe dem tilbage til masserne, for at masserne kan optage dem og omsætte dem til praksis. De er altså ikke »statsmænd« af den aristokratiske slags, som arbejder bag lukkede døre og bilder sig ind, at de har monopol på visdom. Deri består den principielle forskel mellem proletariatets statsmænd og det dekadente borgerskabs statsmænd. Og det er netop grunden til, at der kan være fuldstændig enhed mellem vore litterære og kunstneriske værkers politiske karakter og deres sandfærdighed. Det ville være forkert at undlade at erkende dette punkt og degradere proletariatets politik og statsmænd.

Lad os dernæst se på spørgsmålet om enhedsfronten i de litterære og kunstneriske kredse. Da litteratur og kunst er underordnet politik, og da det første og mest grundlæggende spørgsmål i kinesisk politik for tiden er modstanden mod Japan, må de partimedlemmer, der arbejder på litteraturens og kunstens område, tage det som deres første pligt i dette spørgsmål at slutte sig sammen med alle forfattere og kunstnere uden for partiet (lige fra partisympatisører og småborgerlige forfattere og kunstnere til de forfattere og kunstnere fra borgerskabets og godsejernes klasser, der går ind for modstand mod Japan). For det andet må vi slutte os sammen med dem i spørgsmålet om demokratiet. På dette punkt er en del af de forfattere og kunstnere, der tilslutter sig modstanden mod Japan, ikke enige med os, og omfanget af enheden vil derfor i dette spørgsmål uundgåeligt blive noget mere begrænset. Endelig må vi søge at slutte os sammen med dem i de spørgsmål, der særligt vedrører litteraturen og kunsten: Spørgsmålene om metode og stil. Vi er tilhængere af den socialistiske realisme, men her er en del forfattere og kunstnere heller ikke enige med os, og derfor vil enhedens rækkevidde her blive endnu mere begrænset. Der vil altså være enhed omkring ét spørgsmål og kamp og kritik om et andet. Skønt det drejer sig om så mange særskilte

spørgsmål, er de dog indbyrdes forbundne med hinanden. Derfor vil der, selv i de spørgsmål der fører til enhed – som f.eks. spørgsmålet om modstanden mod Japan – samtidig være kamp og kritik. Indenfor en enhedsfront vil såvel »fuld enhed, ingen kamp« som »kun kamp, ingen enhed« være fejlagtig politik – akkurat som den højreorienterede kapitulationisme og halehængspolitik og den »venstreorienterede« ensidighed og sekterisme, som nogle kammerater tidligere har praktiseret. Dette gælder både i politik som i litteratur og kunst.

Blandt de kræfter, der udgør enhedsfronten i litterære og kunstneriske kredse i Kina, indtager de småborgerlige forfattere og kunstnere en vigtig plads. Deres anskuelser og værker udviser mange mangler, men stort set hælder de mod revolutionen og står det arbejdende folk nært. Det er derfor en særlig vigtig opgave at hjælpe dem til at overvinde deres mangler og drage dem over til den front, der tjener det arbejdende folk.

IV.

Litteratur- og kunstkritik er en af de vigtigste kampmetoder i litteraturens og kunstens verden. Den må udvikles, for hidtil har vort arbejde på dette område været helt utilstrækkeligt, som nogle kammerater med rette har gjort opmærksom på. Litteratur- og kunstkritik er et sammensat problem, der kræver mange særlige undersøgelser. Her vil jeg kun gå nærmere ind på det grundlæggende spørgsmål om kriterier for kritikken. Desuden vil jeg kort fremsætte min mening om nogle særlige spørgsmål, som nogle kammerater har rejst, samt om nogle fejlagtige synspunkter.

I litteratur- og kunstkritikken findes der to kriterier: et politisk og et kunstnerisk. Ifølge det politiske kriterium er alt det godt, som er til gavn for enheden og modstanden mod Japan, alt det der opmuntrer folkets masser til samarbejde og enig vilje, alt det der modvirker bagstræberi og bidrager til fremskridt. Derimod er alt det dårligt, som er til skade for enheden og modstanden mod Japan, alt det der bringer uenighed og splittelse i folkets masser, alt det der modvirker fremskridt og trækker os baglæns. Men hvordan skal vi skelne godt fra dårligt – efter hensigten (de subjektive ønsker) eller efter virkningen (den samfundsmæssige praksis)? Idealisterne understreger hensigten og ser bort fra virkningen, og mekaniske materialister understreger virkningen og ser bort fra hensigten. I modsætning til dem begge holder vi dialektiske materialister på enheden mellem hensigt og virkning. Hensigten at tjene masserne er uadskillelig fra den virkning at opnå massernes anerkendelse; de to må forenes. Hvis hensigten er at tjene individet eller en snæver gruppe, er det dårligt, og dårligt er det også, når hensigten er at tjene masserne, hvis man ikke opnår den virkning at vinde massernes anerkendelse

og at gavne dem. For at bedømme en forfatters eller kunstners subjektive hensigter, om hans motiver er rigtige og gode, kan vi ikke dømme ud fra hans erklæringer, men ud fra de virkninger, som hans handlinger (hovedsageligt hans værker) har på samfundets masser. Den samfundsmæssige praksis og dens resultater er kriteriet for bedømmelse af de subjektive hensigter. Vor litterære og kunstneriske kritik må være fri for sekterisme, og på grundlag af de almindelige principper om enhed i modstanden mod Japan må vi godtage litterære og kunstneriske værker med en mangfoldighed af politiske holdninger. Men samtidig må vor kritik stå urokkeligt fast på det principielle, øve streng kritik mod og fordømme alle litterære og kunstneriske værker, der udtrykker synspunkter i opposition til nationen, videnskaben, masserne og det kommunistiske parti, fordi disse såkaldte litterære og kunstneriske værker har den hensigt og får den virkning at undergrave enheden og modstanden mod Japan.

Ifølge det kunstneriske kriterium er alle værker af høj kunstnerisk kvalitet gode eller forholdsvis gode, og alle, der er af lav kunstnerisk kvalitet, dårlige eller forholdsvis dårlige. Naturligvis må man også her være opmærksom på den samfundsmæssige virkning. Der er næppe nogen forfatter eller kunstner, der ikke finder sine egne værker smukke, og vor kritik må tillade fri kappestrid mellem alle former for kunstværker. Men det er absolut nødvendigt at underkaste dem en korrekt kritik efter den videnskabelige æstetiks kriterier, således at kunst på et lavere niveau gradvist kan hæves til et højere niveau, og at kunst, der ikke imødekommer kravet fra de brede massers kamp, kan omformes til kunst, der gør det.

Der er et politisk kriterium og et kunstnerisk. Hvordan er forholdet mellem dem? Der kan ikke sættes lighedstegn mellem politik og kunst og heller ikke mellem en almen verdensanskuelse og en metode for kunstnerisk skaben og kritik. Vi benægter ikke blot eksistensen af et abstrakt og uforanderligt politisk kriterium, men også eksistensen af et abstrakt og uforanderligt kunstnerisk kriterium. I ethvert classesamfund har enhver klasse sit eget kriterium, såvel politisk som kunstnerisk. Men i ethvert classesamfund sætter enhver klasse uvægerligt det politiske kriterium på førstepladsen og det kunstneriske på andenpladsen. Borgerskabet forkaster altid proletariats litteratur og kunstværker uden hensyn til deres kunstneriske kvalitet. Proletariatet må ligeledes skelne mellem tidligere tiders litterære og kunstneriske arbejder og afgøre sin holdning til dem efter at have analyseret deres holdning til folket, og om de historisk set har spillet en progressiv rolle. Nogle politisk gennemført reaktionære værker kan have en vis kunstnerisk værdi. Jo større kunstnerisk værdi et værk af reaktionært indhold har, jo skadeligere er det for folket, og jo mere afgjort må det forkastes. Et fælles træk ved alle udbytende klassers litteratur og kunst i deres nedgangsperiode er modsætningen mellem værkernes politisk reaktionære indhold og deres kunstneriske form. Hvad vi forlanger, er politikken og kunstens enhed, enheden mellem form og indhold,

en enhed af politisk revolutionært indhold og den højst mulige fuldkommenhed i den kunstneriske form. Værker, der savner kunstnerisk værdi, har ingen kraft, hvor progressive de end er politisk. Derfor er vi både imod værker med et forkert politisk synspunkt og imod tendensen i retning af »plakat- og slagordsstil«, med politisk rigtige synspunkter, men uden kunstnerisk kraft. I litteraturens og kunstens spørgsmål må vi føre kampen på to fronter.

Begge disse tendenser findes hos mange af vore kammerater. En hel del kammerater er tilbøjelige til at forsømme den kunstneriske teknik. Derfor er det nødvendigt at være opmærksom på at højne den kunstneriske kvalitet. Jeg tror imidlertid, at den politiske side for tiden er det alvorligste problem. Nogle kammerater mangler elementær politisk viden og har derfor alle slags forvirrede tanker. Lad mig nævne nogle eksempler fra Yen-an:

»Teorien om den menneskelige natur«. Findes der en menneskelig natur? Selvfølgelig, men der eksisterer kun en konkret menneskelig natur og ingen abstrakt menneskenatur. I klassesamfundet findes kun menneskelig natur med klassekarakter. Der er ingen menneskenatur hævet over klasserne. Vi hævder den proletariske menneskelige natur, de store folkemassers menneskelige natur. Godsejerne og borgerskabet holder på deres egne klassers menneskelige natur, men de siger det ikke og udgiver det for at være den eneste eksisterende menneskenatur. Også den menneskelige natur, som visse småborgerlige intellektuelle lovpriser, er løsrevet fra folkets masser eller i modsætning til dem. Det, de kalder menneskelig natur, er i sit væsen ikke andet end borgerlig individualisme, derfor er i deres øjne proletarietets menneskelige natur uforenelig med den menneskelige natur. Sådan er problemstillingen sat op i den »teori om den menneskelige natur«, som nogle mennesker i Yen-an går ind for som grundlag for deres såkaldte litteratur og kunstteori. Det er helt igennem forkert.

»Det grundlæggende udgangspunkt for litteraturen og kunsten er kærlighed, kærlighed til menneskeheden«. Man kan godt gå ud fra kærligheden, men der er et andet udgangspunkt, der er mere grundlæggende. Kærligheden som begreb er et produkt af objektiv praksis. Grundlæggende begynder vi ikke med ideer, men med objektiv praksis. Vore forfattere og kunstnere, der kommer fra de intellektuelles rækker, elsker proletariet, fordi samfundet har fået dem til at forstå, at de er knyttet til proletariet ved en fælles skæbne. Vi hader den japanske imperialisme, fordi den undertrykker os. Der findes ikke kærlighed eller had uden årsag i verden. Og hvad den påståede »menneskekærlighed« angår, så har der, siden menneskeheden blev delt i klasser, aldrig eksisteret sådan en altomfattende kærlighed. Alle tiders herskende klasser har fundet behag i at prædike en sådan kærlighed, og mange såkaldt vise har gjort det samme, men i virkeligheden har ingen endnu praktiseret den, fordi den er umulig i et klassesamfund. En virkelig menneskekærlighed vil ikke være mulig, før klasserne er afskaffet i hele verden. Klasserne har delt samfundet op i mange antagonistiske grupper, og først efter klassernes afskaffelse vil en

sådan kærlighed til hele menneskeheden vise sig, ikke nu. Vi kan ikke elske fjender, vi kan ikke elske de samfundsmæssige onder; vort mål er at udrydde dem. Det er sund fornuft. Er det muligt, at nogle af vore forfattere og kunstnere endnu ikke forstår det?

»Litteraturen og kunsten har altid lagt lige meget vægt på det lyse og det mørke, halvt af hvert«. Der er megen forvirring i denne påstand. Det er ikke sandt, at litteraturen og kunsten altid har gjort sådan. Mange småborgerlige forfattere har aldrig opdaget den lyse side. Deres værker har kun fremhævet den mørke og kaldes »afsløringslitteratur«. Nogle af dem har simpelthen specialiseret sig i at sprede pessimisme og livslede. Derimod viser den sovjetiske litteratur i socialismens opbygningsperiode hovedsageligt de lyse sider. Vel viser den også mangler i arbejdet og negative typer, men udelukkende med det formål at lade lyset være fremtrædende i billedets helhed, ikke i forholdet halvt af hvert. Borgerlige forfattere og kunstnere i reaktionære perioder beskriver de revolutionære masser som bøller og fremstiller sig selv som helgener, dvs. de bytter om på lyset og mørket. Kun virkeligt revolutionære forfattere og kunstnere er i stand til at give et rigtigt svar på spørgsmålet om, hvad der skal berømmes, og hvad der skal afsløres. At anklage alle de mørke kræfter, der skader folkets masser, og at berømme folkemassernes revolutionære kampe, det er den grundlæggende opgave for revolutionære forfattere og kunstnere.

»Det har altid været litteraturens og kunstens opgave at afsløre«. Denne påstand vidner ligesom den foregående om manglende kendskab til historievidenskaben. Litteraturen og kunsten har, som vi har vist, aldrig udelukkende beskæftiget sig med at afsløre. For revolutionære forfattere og kunstnere er det kun aggressorerne, udbytterne, undertrykkerne og deres onde indflydelse på folket, der kan være genstand for afsløring, og aldrig folkets masser. Masserne har også mangler, som må rettes ved kritik og selvkritik inden for folket, og den slags kritik og selvkritik er også en af litteraturens og kunstens vigtigste opgaver. Men det bør ikke betragtes som en slags »afsløring af folket«. Hvad folket angår er hovedsagen at uddanne det og hæve dets niveau. Det er kun de kontrarevolutionære forfattere og kunstnere, der fremstiller folket som »fødte tåber« og de revolutionære masser som »tyranniske bøller«.

»Vi befinder os stadig i det satiriske essays periode, og vi har stadig brug for Lu Hsun's stil«. Lu Hsun, der levede under de mørke magters herredømme og var berøvet talefriheden, havde fuldstændig ret i at betjene sig af kold ironi og brændende satire i form af essays som våben i sin kamp. Også vi må skånselsløst latterliggøre fascisterne, de kinesiske reaktionære og alt, der skader folket. Men i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og i de anti-japanske baseområder bag fjendens linjer, hvor de revolutionære forfattere og kunstnere nyder alle demokratiske friheder, og kun de kontrarevolutionære elementer ikke gør det, bør stilen ikke kun være den, som Lu Hsun benyttede. Her kan vi råbe af vore lungers fulde kraft og har ikke brug for til-

slørede og indirekte udtryk, som er svære for folket at forstå. Når Lu Hsun beskæftigede sig med folket og ikke med dets fjender, latterliggjorde og angreb han aldrig det revolutionære folk og det revolutionære parti i sin »satiriske essayperiode«, og disse essays var helt anderledes end dem, der var rettet mod fjenden. Vi har sagt, at det er nødvendigt at kritisere folkets mangler, men når vi gør det, må vi reelt indtage folkets standpunkt, og vi må tale udfra en helhjertet iver efter at beskytte og opdrage det. At behandle sine kammerater som fjender er at indtage fjendens standpunkt. Betyder det, at vi giver afkald på satire? Nej, den vil altid være nødvendig. Men der er mange slags satire, hver med sin holdning: satire rettet mod vore fjender, satire rettet mod forbundsfæller og satire rettet mod vore egne. Vi er ikke imod satire i almindelighed, men vi må udrydde misbrug af satire.

»Jeg er ikke meget for ros og lovprisninger. Værker af folk, der lovpriser det lyse er ikke nødvendigvis fremragende, og de, der beskriver det mørke, er ikke nødvendigvis elendige«. Hvis man er borgerlig forfatter eller kunstner, så priser man ikke proletariatet, men borgerskabet. Hvis man er proletarisk forfatter eller kunstner, så roser man ikke borgerskabet, men proletariatet og det arbejdende folk. Enten det ene eller det andet. De værker, der priser borgerskabet, er ikke nødvendigvis fremragende, og de værker, der udmaler borgerskabets mørke sider, er ikke nødvendigvis elendige. Værker, der priser proletariatet, behøver ikke at mangle storhed, men værker, der maler proletariats såkaldte »mørke«, må nødvendigvis være elendige. Er dette ikke bekræftet af hele litteraturens og kunstens historie? Hvorfor skulle vi ikke lovprise folket, skaberne af menneskehedens historie? Hvorfor ikke lovprise proletariatet, det kommunistiske parti, Det nye Demokrati, socialismen? Men der er folk, som ikke føler nogen begejstring for folkets sag, som over for proletariatets og dets fortrops kampe og sejre forholder sig som ligegyldige tilskuere, der holder sig på afstand. Det, de interesserer sig for og aldrig bliver trætte af at berømme, er deres egen person og undertiden nogle skikkelser fra deres egen sluttede kreds. Disse småborgerlige individualister er naturligvis uvillige til at lovprise det revolutionære folks bedrifter og dyder og til at højne dets kampmod og tillid til sejren. Den slags folk er kun termitter i de revolutionære rækker, og det revolutionære folk har ikke brug for den slags »sangere«.

»Det er ikke et spørgsmål om standpunkt, mit klassestandpunkt er rigtigt, mine hensigter er gode, og jeg forstår udmærket, men jeg har vanskeligt ved at udtrykke mig, og derfor bliver virkningen dårlig«. Jeg har lige talt om den dialektiske materialismes syn på hensigt og virkning. Nu kunne jeg lide at spørge: Er spørgsmålet om resultaterne ikke et spørgsmål om standpunkt? Hvis nogen kun lader sig lede af sine hensigter uden at bekymre sig om virkningen, så ligner han en læge, der nøjes med at skrive recepter uden at bekymre sig om, hvor mange patienter, der dør af medicinen. Eller tag et politisk parti, som kun nøjes med at udsende erklæringer, men ikke tager sig

af, om de bliver ført ud i livet. Tillad mig at spørge, om et sådant standpunkt er rigtigt, om sådanne hensigter er gode. Naturligvis kan man begå fejl, selv om man har søgt at forudse resultatet, men hvis kendsgerningerne allerede har vist, at resultatet er blevet dårligt, og man alligevel fortsætter i den gamle skure, kan man så stadig sige, at hensigterne var gode? Man dømmes et politisk parti eller en læge efter praksis, efter virkningerne. Det samme gælder en forfatter. Virkeligt gode hensigter kræver, at man tager resultaterne i betragtning, opsummerer erfaringerne og studerer metoderne eller – i skabende virksomhed – undersøger udtryksmådens teknik. Et menneske med virkeligt gode hensigter må kritisere mangler og fejl ved sit eget arbejde og beslutsomt rette dem. Det er netop derfor, kommunister bruger selvkritikkens metode. Kun dette standpunkt er rigtigt. Kun gennem seriøs og ansvarsbevidst praksis er det muligt gradvist at forstå, hvilket standpunkt der er rigtigt, og gradvist at tilegne sig det. Hvis man i praksis ikke bevæger sig i denne retning, hvis man nøjes med overfladisk at påstå, at man har »forstået«, så har man faktisk slet ikke forstået noget.

»At opfordre os til at studere marxismen er at gentage fejlen med den dialektiske materialismes skabende metode, og det vil kvæle vor skabende trang«. At studere marxismen vil sige at betragte verden, samfundet, litteraturen og kunsten ud fra den dialektiske og historiske materialismes synspunkt, og det betyder absolut ikke at skrive filosofiske foredrag ind i de litterære og kunstneriske værker. Marxismen indbefatter, men kan ikke erstatte, realisme i litteraturen og kunsten, akkurat som den indbefatter atom- og elektron-teorien, men ikke kan erstatte dem. Tomme og tørre dogmatiske formler ødelægger vor skabende trang, men ikke blot det, de ødelægger selve marxismen. Dogmatisk »marxisme« er slet ikke marxisme, men anti-marxisme. Men ødelægger marxismen da slet ikke den skabende trang? Jo. Den ødelægger afgjort den feudale, borgerlige, småborgerlige, liberalistiske, individualistiske, nihilistiske skabende trang. Den ødelægger kunsten for kunstens skyld, den aristokratiske, dekadente eller pessimistiske og al anden skabertrang, som er fremmed for folkets masser og for proletariatet. Skal disse former for skabende trang hos proletariske forfattere og kunstnere ikke ødelægges? Det mener jeg. De bør afgjort ødelægges, for mens de ødelægges, kan noget nyt bygges op.

V.

De her fremførte problemer eksisterer i litteratur- og kunstkredse i Yen-an. Hvad viser det? Det viser, at der stadig i betænkeligt omfang eksisterer en forkert arbejdsstil i disse kredse, og at vore kammerater stadig har mange mangler som idealisme, dogmatisme, fantasteri, tom snak, foragt for praksis

og afsondrethed fra masserne. Der er brug for en effektiv og alvorlig rettelses-kampagne.

Mange af vore kammerater er endnu ikke helt klar over forskellen mellem proletariatet og småborgerskabet. Der er mange partimedlemmer, som nok organisatorisk har tilsluttet sig det kommunistiske parti, men som ideologisk endnu ikke helt eller slet ikke har tilsluttet sig det. De har endnu en mængde af udbytterklassernes skidt i hovedet, de har intet begreb om, hvad proletarisk ideologi, hvad kommunisme eller hvad partiet er. »Proletarisk ideologi?« tænker de, »altid den samme snak!« De gør sig ikke klart, at det slet ikke er så let at tilegne sig den snak. Nogle af dem vil aldrig i livet få det mindste anstrøg af kommunisme over sig, og kan kun ende med at forlade partiet.

Selvom flertallet i partiet og i vore rækker er rene og ærlige, må vi derfor alvorligt tage fat på at bringe tingene i orden, både ideologisk og organisatorisk, hvis vi skal kunne udvikle den revolutionære bevægelse mere effektivt og gennemføre den hurtigere. For at bringe orden i det organisatoriske må vi først bringe orden i det ideologiske. Vi må udfolde en kamp, der sætter den proletariske ideologi op mod den uproletariske. I litteratur- og kunstkredsene i Yenán er en ideologisk kamp allerede begyndt, og den er yderst nødvendig. Intellektuelle af småborgerlig oprindelse søger altid hårdnakket og med alle midler, også litterære og kunstneriske midler, at beskytte sig og fremføre egne meninger, og de vil have partiet og hele verden omdannet i deres eget billede. Under disse omstændigheder er det vor pligt at ruske op i disse »kammerater« og sige til dem i al skarphed: »Det går ikke! Proletariatet kan ikke tilpasse sig efter jer! At give efter for jer ville være det samme som at give efter for storgodsejerne og storborgerskabet, det vil betyde en risiko for at undergrave partiet og landet«. Hvem skal vi så rette os efter? Partiet og verden kan kun formes med den proletariske fortrop som forbillede. Vi håber, at vore kammerater i forfatter- og kunstnerkredse vil indse alvoren i denne store debat og aktivt deltage i denne kamp for alle kammeraters ufordærvethed og for sandhed og ideologisk og organisatorisk styrkelse i vore rækker.

Som følge af en forvirring i mange af vore kammeraters tankegang er de ikke helt i stand til at skelne klart mellem vore revolutionære baseområder og områderne under Kuomintang's herredømme, og det er grunden til, at de begår mange fejl. En hel del kammerater er kommet hertil fra usle kvistkamre i Shanghai, og ved at flytte derfra til de revolutionære baseområder er de ikke blot flyttet fra ét sted til et andet, men også fra én historisk epoke til en anden. Det ene er et halv-feudalt, halv-kolonialt samfund under storgodsejernes og storborgerskabets herredømme, det andet er et revolutionært ny-demokratisk samfund ledet af proletariatet. At komme til de revolutionære baser er at gå ind i en epoke uden sidestykke i Kinas lange historie, en epoke hvor statsmagten udøves af folkets store masser. De mennesker, der omgiver os her, og som vor propaganda henvender sig til, er helt anderledes. Den gamle

epoke er forbi og kommer aldrig igen. Derfor må vi uden tøven forene os med de nye folkemasser. Og hvis nogle kammerater, der lever blandt de nye masser, fortsat, som jeg sagde, »mangler viden og forståelse«, og ligner »helte der ikke har noget sted at udfolde deres heltegerninger«, så vil de møde vanskeligheder, når de tager ud på landet, ja endog her i selve Yenan. Nogle kammerater vil måske tænke: »Jeg må hellere fortsætte med at skrive for læserne i det 'store bagland'¹⁰, det kender jeg, og det er et arbejde af 'national betydning'.« Det er en helt forkert tanke. Det store bagland forandrer sig også. Læserne i baglandet venter af forfatterne i de revolutionære baseområder, at de skal fortælle om de nye mennesker og den nye verden, og ikke bare blive ved med de kedsommelige gamle historier. Et værk vil derfor have større national betydning, jo mere det er skrevet for masserne i de revolutionære baseområder. I sin roman »De Nitten«¹¹ fortalte Fadejev kun om en lille partisangruppe. Han skrev ikke for at tilfredsstille det gamle samfunds læsere, og alligevel har bogen meget stor indflydelse i Kina. Kina går fremad, ikke tilbage, og det er de revolutionære baserområder og ikke nogen af de tilbagestående, bagstræberiske områder, der leder Kina fremad. Under rettelseskampagnen må vore kammerater først og fremmest lære sig at forstå dette grundlæggende forhold.

Da det er afgørende for os at blive ét med massernes nye epoke, må vi også tilbunds løse problemet om forholdet mellem den enkelte og masserne. Disse to linjer fra et digt af Lu Hsun bør være vort motto:

*Med rynket pande trodser jeg koldt
de tusinde pegende fingre,
med sænket hoved, villigt som oxen,
tjener jeg børnene.*

De »tusinde pegende fingre« er vore fjender, og vi vil aldrig give efter for fjenderne, hvor grusomme de end er. »Børnene« står her for proletariatet og folkets masser. Alle kommunister, alle revolutionære, alle revolutionære i litteratur og kunstarbejdere må lære af Lu Hsuns eksempel og gøre sig til proletariatets og massernes »okse«, der slider med opgaven til sidste åndedrag. Intellektuelle, som ønsker at blive ét med masserne, og som ønsker at tjene masserne, må gennemgå en proces, hvorunder de og masserne kommer til at kende hinanden godt. Denne proces kan, og vil sikkert, medføre mange lidelser og gnidninger. Men hvis I er beslutsomme, vil I kunne opfylde de krav, den stiller til jer.

I dag har jeg kun opholdt mig ved nogle spørgsmål i forbindelse med vor litterære og kunstneriske bevægelses hovedretning. Der er endnu mange specielle spørgsmål, som må undersøges yderligere. Jeg er sikker på, at kammeraterne her er besluttet på at gå frem i den angivne retning. Jeg er overbevist om, at I under rettelseskampagnen og i den kommende lange

periode med studier og arbejde vil forstå at omforme jer selv og jeres arbejde, at I vil kunne skabe mange gode værker, som vil blive varmt modtaget af folkets masser, at I vil føre den litterære og kunstneriske bevægelse i de revolutionære baseområder og i hele Kina frem til en ny strålende udvikling.

Noter

¹ Se Lenins *Partiorganisation og partilitteratur*, hvor Lenin beskrev den proletariske litteraturs kendetegn:

Det vil være en fri litteratur, fordi det ikke vil være jagten efter gevinst eller karriere, men socialismens idé og sympati for det arbejdende folk, der vil hverve stadig nye kræfter til dens rækker. Det vil være en fri litteratur, fordi den ikke vil tjene en blasert heltinde eller de »øverste titusind«, der keder sig og plages af deres fedme, men de millioner og atter millioner af arbejdende, som er landets blomst, dets styrke og fremtid. Det vil være en fri litteratur, fordi den vil frugtbar gøre det sidste ord i menneskehedens revolutionære tænkning med det socialistiske proletariats erfaring og levende arbejde og skabe en bestandig indbyrdes vekselvirken mellem fortidens erfaring (den videnskabelige socialisme, der har fuldendt socialismens udvikling ved at frigøre den fra dens primitive utopiske former) og nutidens erfaring (de arbejdende kammeraters nuværende kamp).
 Lenin: *Samlede Værker*, eng. udg., Moskva 1962, bind X, side 48-49.

² Liang Shih-chiu var medlem af det kontrarevolutionære Nationalsocialistiske Parti og gjorde længe propaganda for det reaktionære amerikanske borgerskabs litteratur- og kunstopfattelse. Han kæmpede hårdnakket mod revolutionen og hånedes den revolutionære litteratur og kunst.

³ Efter at japanerne havde besat Peking og Shanghai i 1937 kapitulerede Chou Tso-jen og Chang Tzu-ping til de japanske invasionstropper.

⁴ Fra Lu Hsun's *Hvad jeg mener om Venstrefløjens forfatteres Forbund*. Fra samlingen »To hjerter«, *Samlede Værker*, kin. udg., bind IV.

⁵ Se Lu Hsuns essay »Døden« i »Tillægget« i *Sidste samling af essays skrevet i et loftskammer i Koncessionen*. *Samlede Værker*, kin. udg., bind IV.

⁶ Et populært lille sangspil med dans. Der er kun to roller: Den lille kvægvogter og en bondepige, og stykkets indhold rummes i en duet mellem dem. I modstandskrigens tidlige dage blev dette stykke med ændret tekst benyttet i propagandaen mod japanerne og var meget udbredt.

⁷ De kinesiske skrifttegn for »mand, hånd, mund, kniv, ko, ged« er forholdsvis enkle og derfor blandt de første i de gamle lærebøger i kinesisk.

⁸ »Forårssneen« og »Sangen om landsbyens fattige« er sange fra det 3. årh. f.v.t. Musikken til den første er forholdsvis kompliceret, den anden mere enkel. I *Wenyan*, en antologi over kinesisk litteratur, fortælles, at når nogen nynnede »Forårssneen«, sang kun få med, mens tusinder sang med på »Sangen om landsbyens fattige«.

⁹ Se Lenins *Partiorganisation og partilitteratur*, hvor han skrev: »Den litterære virksomhed må blive en del af den fælles proletariske sag, må blive »tænder og hjul« i den store udelelige socialdemokratiske mekanisme, som sættes i bevægelse af hele arbejderklassens politisk bevidste fortrop.« Lenin: *Samlede Værker*, eng. udg., Moskva 1962, bind X, side 45.

¹⁰ Under modstandskrigen mod Japan blev de store områder i det sydvestlige og nordvestlige Kina, som ikke havde været besat af japanerne, og som var under Kuomintang's kontrol, kaldt »det store bagland«.

¹¹ Den kendte sovjetiske forfatter Fadejevs roman *De Nitten* udkom i 1927. Den beskriver den kamp, som en sibirisk partisangruppe, der bestod af arbejdere, bønder og intellektuelle, førte mod de kontrarevolutionære bander under borgerkrigen i Sovjetunionen. Romanen blev oversat til kinesisk af Lu Hsun.

EN YDERST VIGTIG POLITIK

7. september 1942

Lige siden partiets centralkomité fremlagde sin politik om »bedre tropper og enklere administration«¹, har partiorganisationerne i mange anti-japanske baseområder anvendt den eller lagt planer for at anvende den i overensstemmelse med centralkomiteens direktiver. De ledende kammerater i grænseområdet Shansi-Hopei-Shantung-Honan har virkelig taget dette arbejde op og er forbilledlige med hensyn til »bedre tropper og enklere administration«. Men i nogle baseområder har kammeraterne ikke forsøgt det særlig alvorligt på grund af deres utilstrækkelige forståelse af denne politik. De forstår stadig ikke, hvordan den svarer til den aktuelle situation og til andre dele af partiets politik, eller de opfatter den ikke som særlig vigtig. Sagen er allerede behandlet flere gange i *Befrielsens Dagblad*, og nu vil vi gerne forklare den yderligere.

Hele partiets politik har som mål at slå de japanske angribere. Fra og med sit femte år er modstandskrigen i virkeligheden gået ind i den endelige fase: kampen for sejr. I denne fase er situationen forskellig fra krigens første og andet år og også fra situationen i det tredje og fjerde år. Det er karakteristisk ved krigens femte og sjette år, at netop mens sejren nærmer sig, er der meget store vanskeligheder forude. Med andre ord, vi er i »mørket før morgengryet«. Dette er den fremherskende situation i alle de anti-fascistiske lande i den nuværende fase, og ligeledes i hele Kina. Den er ikke begrænset til den 8. rutearmés og den nye 4. armés baseområder, selv om den er særlig tilspidset her. Vi stræber efter at slå de japanske angribere i løbet af to år. Det vil blive yderst vanskelige år, meget forskellige fra krigens første og andet år. Dette særlige forhold må forudses af de ledende personer i det revolutionære parti og den revolutionære hær. Hvis de ikke forudser det, vil de simpelthen blive ført med af begivenhederne, og uanset hvor meget de så prøver, vil de ikke kunne nå sejren, og de vil endda kunne sætte revolutionens gennemførelse på spil. Selv om situationen i de anti-japanske baseområder i fjendens bagland allerede er flere gange så vanskelig som før, har vanskelighederne endnu ikke nået deres højdepunkt. Hvis vi ikke har en rigtig politik nu, så vil de enormt

Denne leder blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for *Befrielsens Dagblad* i Yenan.

store vanskeligheder overrumple os. Folk i almindelighed er tilbøjelige til at dømme ud fra fortiden og nutiden og vildledes til at tro, at fremtiden bliver nogenlunde på samme måde. De er ikke i stand til at forudse, at skibet kan møde undersøiske skær, eller til roligt at styre fri af disse skær. Hvad er det for undersøiske skær, som ligger i vejen for modstandskrigens skib? Det er de yderst alvorlige materielle vanskeligheder i krigens sidste fase. Partiets centralkomité har påpeget dem og opfordret os til at være på vagt og styre fri af dem. Mange af vore kammerater forstår allerede problemet, men andre gør det ikke, og det er den første hindring, vi må overvinde. Der er behovet for enhed i modstandskrigen, og enhed indebærer vanskeligheder. Disse vanskeligheder er politiske. De har vist sig tidligere og kan vise sig igen i fremtiden. I de sidste fem år har vort parti overvundet dem lidt efter lidt og med de største anstrengelser. Vor parole er at styrke enheden, og det må vi blive ved med at arbejde for. Men der er vanskeligheder af en anden art, de materielle. De vil skærpes mere og mere. Idag er der stadig nogle kammerater, som tager det roligt og ikke er klar over situationen, og vi må derfor vække dem. Alle kammerater i alle de anti-japanske baseområder må indse, at fra nu af vil de materielle vanskeligheder nødvendigvis forværres, at vi må overvinde disse vanskeligheder, og at én vigtig måde at gøre det på er »bedre tropper og enklere administration«.

Hvorfor er politikken med »bedre tropper og enklere administration« vigtig for overvindelsen af de materielle vanskeligheder? Det er klart, at den nuværende, og endnu mere den fremtidige, krigssituation i baseområderne ikke vil tillade os, at vi klamrer os til vore tidligere synspunkter. Vort enorme krigsapparat passede til tidligere vilkår. Dengang var det rimeligt og nødvendigt. Men nu er situationen anderledes, baseområderne er skrumpet ind og vil måske skrumpes yderligere ind i nogen tid, og det er ubestrideligt, at vi ikke kan opretholde det samme enorme krigsapparat som før. Der er allerede en modsigelse, som vi må løse, mellem vort krigsapparat og krigssituationen. Fjendens mål er at skærpe denne modsigelse, deraf kommer hans politik: »brænde alt, dræbe alle, plyndre alt«. Hvis vi opretholder vort enorme apparat, går vi lige i hans fælde. Hvis vi reducerer det og får »bedre tropper og enklere administration«, så vil vort krigsapparat, omend det er reduceret, stadig være stærkt. Ved at løse denne modsigelse, som svarer til »en stor fisk på lavt vand«, og ved at tilpasse vort krigsapparat til krigssituationen, vil vi vise os at være endnu stærkere og derfor ikke blive slået af fjenden, men tværtimod slå ham til sidst. Det er derfor, vi siger, at politikken med »bedre tropper og enklere administration«, som er fremsat af partiets centralkomité, er en yderst vigtig politik.

Men menneskers tanker har let ved at blive lænket af vaner og ydre forhold, som selv revolutionære ikke altid kan frigøre sig af. Vi skabte selv dette enorme apparat uden at tænke meget over, at vi en dag selv ville være nødt til at indskrænke det. Nu, hvor tiden er kommet til det, er vi tilbageholdende og

finder det meget svært. Fjenden hamrer løs på os med sit enorme krigsapparat, og hvordan kan vi så vove at indskrænke vort? Hvis vi gør det, vil vi føle, at vore styrker er for få til at klare ham. Den slags bekymringer er netop resultatet af at lade sig lænke af ydre forhold og vaner. Når vejret skifter, bliver det nødvendigt at skifte tøj. Hvert år, når forår bliver til sommer, sommer til efterår, efterår til vinter og vinter til forår, er vi nødt til at foretage denne omstilling. Men som følge af vanens magt er der sommetider nogle som ikke får det gjort i tide, og de bliver syge. De nuværende forhold i baseområderne kræver allerede af os, at vi skal lægge vinterklæderne og tage sommertøj på, så vi kan bevæge os let omkring og kæmpe mod fjenden. Men vi er endnu svært polstrede og tyngede og aldeles uskikkede til kamp. Med hensyn til spørgsmålet om, hvad vi skal gøre ved fjendens enorme krigsapparat, så kan vi lære af historien om, hvordan Abekongen klarede Prinsesse Jernvifte. Prinsessen var en frygtelig dæmon, men ved at lave sig om til et lillebitte insekt kunne Abekongen trænge ind i maven på hende og overmande hende². Liu Tsung-yuan's fortælling om »Æslet i Kweichow«³ rummer også en værdifuld lære. Et vældigt æsel blev bragt ind til Kweichow, og ved synet af det blev en lille tiger temmelig forskrækket. Men det endte med, at det vældige æsel blev ædt op af den lille tiger. Vor 8. rutearmé og nye 4. armé er Abekongen eller den lille tiger, og de er glimrende i stand til at klare den japanske dæmon eller æsel. Nu er det nødvendigt for os at lave lidt om og gøre os mindre, men mere seje, og så vil vi være uovervindelige.

Noter

¹ Begrebet »bedre tropper og enklere administration« er nu almindeligt brugt og ikke længere begrænset til militære emner. Det sigter på tilpasning af organisationer og deres bemanning og forenkling af administrationen og arbejdsgangen.

² Historien om hvordan Sun Wu-kung, Abekongen, lavede sig om til et lillebitte insekt og overvandt Prinsesse Jernvifte findes i den kinesiske roman *Hsi Yu Chi (Valfart til Vesten)*, kapitel 59.

³ Liu Tsung-yuan (773-819), en stor kinesisk forfatter under Tang-dynastiet. Hans *Tre Parabler* indeholder også »Æslet i Kweichow«, der fortæller, hvordan en tiger i Kweichow blev skræmt, da den første gang så et æsel. Men da den fandt ud af, at alt, hvad æslet kunne gøre, var at skryde og sparke, kastede tigeren sig over æslet og åd det op.

VENDEPUNKTET I 2. VERDENSKRIG

12. oktober 1942

Slaget om Stalingrad er i den engelske og amerikanske presse blevet sammenlignet med slaget ved Verdun, og »Det røde Verdun« er nu berømt i hele verden. Sammenligningen er ikke helt velvalgt. Slaget om Stalingrad er i sin natur forskelligt fra slaget ved Verdun i 1. verdenskrig. Men de to slag har det til fælles, at nu som dengang bliver mange mennesker vildledt af den tyske offensiv til at tro, at Tyskland endnu kan vinde krigen. I 1916 foretog de tyske styrker flere angreb på den franske fæstning Verdun, to år før den 1. verdenskrig endte ved vinterens begyndelse i 1918. Den øverstkommanderende ved Verdun var den tyske kronprins, og de styrker, der blev kastet ind i slaget, var den tyske hærs elite. Slaget var af afgørende betydning. Efter at de voldsomme tyske angreb var slået fejl, havde den samlede tysk-østrigsk-tyrkisk-bulgarske blok ingen fremtid, og fra det øjeblik voksede dens vanskeligheder, dens tilhængere forlod den, den gik i opløsning og brød til sidst sammen. Men på det tidspunkt begreb den engelsk-amerikansk-franske blok ikke situationen, den troede, at den tyske hær stadig var meget stærk, og var ikke klar over, at dens egen sejr nærmede sig. Historien viser, at alle reaktionære magter, når de står over for at blive udslettet, uvægerligt forsøger en sidste desperat kamp mod de revolutionære kræfter, og nogle revolutionære er tilbøjelige til at lade sig narre for en tid af dette udslag af ydre styrke, men indre svaghed, fordi de ikke begriber den afgørende kendsgerning, at fjenden nærmer sig sin tilintetgørelse, mens de selv er på vej til sejr. De fascistiske kræfters fremkomst og den angrebskrig, de har ført i nogle år, er netop udtryk for en sådan sidste desperat kamp. Og i den nuværende krig er angrebet på Stalingrad et udtryk for selve fascismens sidste desperate kamp. Ved dette vendepunkt i historien er også mange mennesker i den anti-fascistiske verdensfront blevet narret af fascismens voldsomme ydre fremtoning og har ikke kunnet erkende dens væsen. I otteogfyrre dage rasede et uhørt forbitret slag, uden sidestykke i menneskehedens historie – fra den 23. august, da den samlede tyske styrke gik over Don-buen og begyndte generalangrebet på Stalingrad, over den 15. september, da nogle tyske enheder trængte ind i

Denne leder blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for *Befrielsens Dagblad* i Yenan.

industriområdet i byens nordvestlige del, og lige til den 9. oktober, da det sovjetiske informationsbureau gav meddelelse om, at den Røde Hær havde brudt den tyske omringning i dette område. Slaget blev til sidst vundet af de sovjetiske styrker. Igennem disse otteogfyrre dage fulgte utallige millioner af mennesker i deres hjerter nyhederne om hver enkelt tilbagegang eller fremgang fra denne by, og de blev hensat i skiftevis ængstelse og glæde. Dette slag er ikke blot vendepunktet i den sovjetisk-tyske krig, eller i den igangværende anti-fascistiske verdenskrig. Det er et vendepunkt i hele menneskehedens historie. Igennem alle disse otteogfyrre dage fulgte verdens folk Stalingrad med en bekymring, der var endog større end den, de fulgte Moskva med i oktober i fjor.

Indtil sin sejr på vestfronten synes Hitler at have været forsigtig. Da han angreb Polen, da han angreb Norge, da han angreb Holland, Belgien og Frankrig, og da han angreb Balkanlandene, koncentrerede han hele sin styrke om ét mål ad gangen og vovede ikke at sprede sin opmærksomhed. Efter sejren på vestfronten blev han beruset af medgangen og forsøgte at slå Sovjetunionen på tre måneder. Han iværksatte en offensiv mod dette enorme og mægtige socialistiske land langs hele fronten fra Murmansk mod nord til Krim mod syd og spredte dermed sine styrker. Sammenbruddet af hans felttog mod Moskva i oktober i fjor markerede afslutningen på første fase af den sovjetisk-tyske krig, og dermed slog Hitlers første strategiske plan fejl. Den Røde Hær standsede den tyske offensiv i fjor og iværksatte en modoffensiv på alle fronter om vinteren, således at Hitler måtte gå i defensiven og tiltræde tilbagetoget i denne fase af den sovjetisk-tyske krig. Efter at have afsat sin øverstkommanderende, Brauchitsch, og selv overtaget kommandoen, besluttede Hitler sig i denne fase til at opgive planen om en generaloffensiv, finkæmmede Europa for alle brugbare styrker og planlagde en endelig offensiv, som han forestillede sig ville ramme Sovjetunionens livsnerve, selv om den var begrænset til sydfronten. Fordi det drejede sig om en endelig offensiv, som fascismens skæbne afhang af, koncentrerede Hitler de størst mulige styrker og overførte endog nogle af sine fly og tanks fra fronten i Nordafrika. Med det tyske angreb på Kertj og Sevastopol i maj i år gik krigen ind i sin tredje fase. Med en samlet hærstyrke på over 1.500.000 mand, støttet af hovedparten af de tyske luft- og panserstyrker, iværksatte Hitler sin uden sammenligning voldsomste offensiv, rettet mod Stalingrad og Kaukasus. Han sigtede på at indtage begge disse mål meget hurtigt med den dobbelte hensigt at overskride Volga og bemægtige sig Baku, hvorefter han ville rykke imod nord mod Moskva og bryde igennem til Den persiske Golf mod syd. Samtidig gav han de japanske fascister besked om at samle deres styrker i Manchuriet som forberedelse til et angreb på Sibirien efter Stalingrads fald. Hitler havde håbet, at han kunne svække Sovjetunionen så meget, at han ville kunne frigøre den tyske hærs hovedstyrker fra den sovjetiske krigsskueplads til at

sætte ind mod et engelsk-amerikansk angreb på vestfronten og til at erobre Mellemøstens rigdomme og opnå forbindelse med japanerne. Det ville samtidig gøre det muligt at frigøre de japanske styrker i nord, så de med ryggen fri kunne gå imod vest mod Kina og imod syd mod englænderne og amerikanerne. Det var sådan, at Hitler regnede med at vinde sejren for den fascistiske lejr. Men hvordan gik det i virkeligheden i denne fase? Hitler stødte imod den sovjetiske taktik, som beseglede hans skæbne. Sovjetunionen fulgte den politik først at lokke fjenden dybt ind i landet og så sætte en hårdnakket modstand ind. Efter fem måneders kamp har den tyske hær hverken kunnet trænge frem til de kaukasiske oliefelter eller erobre Stalingrad, så Hitler er nu blevet tvunget til at lade sine tropper gøre holdt foran høje bjerge og uden for en uindtagelig by, hvor de hverken kan gå frem eller tilbage, lider umådelige tab og er ved at køre helt fast. Det er allerede oktober nu, og vinteren nærmer sig. Snart vil krigens tredie fase ende og den fjerde fase begynde. Ikke en eneste af Hitlers strategiske angrebsplaner mod Sovjetunionen er lykkedes. Efter at hans planer sidste sommer var slået fejl, da hans styrker var delte, koncentrerede Hitler i denne periode sine styrker på sydfronten. Men da han stadig ville prøve på at nå det dobbelte mål at gå over Volga mod øst og erobre Kaukasus mod syd i én operation, delte han igen sine styrker. Han indså ikke, at hans styrke ikke svarede til hans ambitioner, og nu er han fortabt – »når bærestangen ikke er sikret i begge ender, glider lasten af«. Hvad angår Sovjetunionen, så bliver den stærkere, jo længere den kæmper. Stalins fremragende strategiske ledelse har fuldstændigt vundet initiativet og fører overalt Hitler imod tilintetgørelsen. Krigens fjerde fase, som begynder til vinter, vil vise, at Hitlers undergang er nær.

Ved at sammenligne Hitlers situation i krigens første og tredie fase kan vi se, at han står på tærsklen til sit endelige nederlag. Både ved Stalingrad og i Kaukasus har den Røde Hær nu faktisk standset den tyske offensiv. Hitler er ved at være udmattet, efter at hans angreb på Stalingrad og Kaukasus er slået fejl. De styrker, han var i stand til at samle i løbet af vinteren, fra december i fjor til maj i år, er allerede opbrugt. Om mindre end en måned sætter vinteren ind på den sovjetisk-tyske front, og Hitler vil være nødt til hastigt at gå i defensiven. Hele bæltet vest og syd for Don er hans mest sårbare område, og den Røde Hær vil gå til modoffensiv der. Drevet af frygten for sin truende skæbne vil Hitler nu til vinter endnu en gang reorganisere sine styrker. Til at imødegå farerne på både øst- og vestfronten kan han måske skrabe resterne af sine styrker sammen, udruste dem og formere dem i nogle få nye divisioner, og derudover vil han søge hjælp hos sine tre fascistiske partnere, Italien, Rumænien og Ungarn og aftvinge dem noget mere kanonføde. Men under alle omstændigheder må han imødesee de enorme tab ved endnu et vinterfelttog mod øst og være parat til at stå over for den anden front mod vest, mens Italien, Rumænien og Ungarn, som mister modet, efterhånden som de ser, at

det er ved at være sket med Hitler, i stigende omfang vil falde fra. Kort sagt, efter den 9. oktober er der kun én vej åben for Hitler, og det er vejen til udslettelse.

Den Røde Hærs forsvar af Stalingrad i disse 48 dage har en vis lighed med forsvaret af Moskva i fjor. Det vil sige, Hitlers planer blev krydset i år, ganske som de blev det i fjor. Men forskellen er, at skønt det sovjetiske folk fulgte sit forsvar af Moskva op med en modoffensiv om vinteren, så blev de alligevel stillet over for den tyske hærs sommeroffensiv i år, dels fordi Tyskland og dets europæiske medsammensvorne endnu havde et vist kampmod tilovers, dels fordi Storbritannien og USA forsinkede åbningen af den anden front. Men nu, efter slaget om Stalingrad, vil situationen være en helt anden end i fjor. På den ene side vil Sovjetunionen iværksætte sin anden vintermodoffensiv af et vældigt omfang, Storbritannien og USA vil ikke længere kunne forsinke oprettelsen af den anden front (selvom den nøjagtige dato endnu ikke kan forudsiges), og Europas folk vil stå parat til at rejse sig i tilslutning hertil. På den anden side har Tyskland og dets europæiske medskyldige ikke længere kræfter til at sætte storstilede offensiver ind, og Hitler har intet andet valg end at ændre hele sin politik til en strategisk defensiv. Når først Hitler er tvunget til at gå over til strategisk defensiv, er fascismens skæbne så godt som beseglet. En fascistisk stat som Hitlers bygger lige fra fødslen sit politiske og militære liv på at gå i offensiven, og når først dens offensiv standser, så standser også selve dens liv. Slaget om Stalingrad vil standse fascismens offensiv og er derfor et afgørende slag. Det er afgørende for hele verdenskrigen.

Der står tre stærke fjender over for Hitler, Sovjetunionen, Storbritannien og USA, og folket i de tyskbesatte områder. På østfronten står, fast som en klippe, den Røde Hær, hvis modoffensiver vil fortsætte gennem hele den anden vinter og videre. Det er denne styrke, som vil afgøre hele krigens udfald og menneskehedens skæbne. På vestfronten vil den anden front, selv om Storbritannien og USA fortsætter deres henholdende politik, dog til sidst blive åbnet, når tiden kommer til at slå løs på den slagne tiger. Så er der den indre front mod Hitler, den store folkerejsning, som gærer i Tyskland, i Frankrig og i andre dele af Europa. Folkene vil svare med en tredje front i det øjeblik, hvor Sovjetunionen begynder en modoffensiv over hele linien, og kanonerne tordner på den anden front. Således vil et angreb fra tre fronter slå sammen om Hitler – det er det store historiske forløb, som vil følge efter slaget om Stalingrad.

Napoleons politiske liv endte ved Waterloo, men det afgørende vendepunkt var hans nederlag ved Moskva. Hitler betræder idag Napoleons vej, og det er slaget om Stalingrad, der har beseglet hans skæbne.

Denne udvikling vil have direkte indflydelse på det Fjerne Østen. Det kommende år vil heller ikke være gunstigt for den japanske fascisme. Som tiden går, vil dens hovedpine tage til, indtil den går i graven.

Alle, der anlægger et pessimistisk syn på verdenssituationen, skulle ændre deres synspunkt.

TIL FESTLIGHOLDELSEN AF OKTOBERREVOLUTIONENS 25-ÅRS DAG

6. november 1942

Det er med den største optimisme, vi fejre oktoberrevolutionens årsdag i år. Jeg tror fast på, at denne årsdag markerer vendepunktet ikke alene for den sovjetisk-tyske krig, men også for den verdensomspændende anti-fascistiske fronts sejr over den fascistiske front.

Hitler var tidligere i stand til at fastholde offensiven uden at blive slået, fordi den Røde Hær var alene om at modstå det fascistiske Tyskland og dets medskyldige i Europa. Nu er Sovjetunionen vokset i styrke i løbet af krigen, og Hitlers anden sommeroffensiv er slået fejl. Fra nu af er det den anti-fascistiske verdensfronts opgave at gå i offensiven mod den fascistiske front og at tilføje fascismen dens endelige nederlag.

Den Røde Hærs krigere har ved Stalingrad opvist vidundere af heltemod, som vil påvirke menneskehedens skæbne. De er oktoberrevolutionens sønner og døtre. Oktoberrevolutionens banner er uovervindeligt, og alle fascismens styrker er dømt til udslettelse.

Ved at fejre den Røde Hærs sejr fejrer vi, det kinesiske folk, også vor egen sejr. Vor modstandskrig mod Japan har varet i mere end fem år, og selv om der endnu er vanskeligheder forude, så er sejrens morgenrøde allerede i sigte. Sejren over de japanske fascister er ikke alene sikker, den er heller ikke langt borte.

Det er det kinesiske folks opgave at koncentrere al indsats om at slå de japanske fascister.

ØKONOMISKE OG FINANSIELLE PROBLEMER I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG

December 1942

Den overordnede politik, der styrer vort økonomiske og finansielle arbejde, er at udvikle økonomien og sikre forsyningerne. Men mange af vore kammerater lægger ensidigt vægt på de offentlige finanser og forstår ikke betydningen af økonomien som helhed. Fordybende i spørgsmål om statens indkomster og udgifter kan de ikke finde løsninger på noget problem, selv om de prøver alt, hvad de kan. Grunden er, at en forældet og konservativ forestilling huserer i deres hoveder. De ved ikke, at selv om en god eller dårlig finanspolitik har indflydelse på økonomien, så er det økonomien, der afgør den finansielle stilling. Uden en velfunderet økonomi er det umuligt at klare finansielle vanskeligheder, og uden økonomisk vækst er det umuligt at opnå en tilstrækkeligt stærk finansiell stilling. Det finansielle problem i grænseområdet Shensi-

Denne artikel, hvis oprindelige titel var »En grundlæggende opsummering af vort hidtidige arbejde«, udgjorde det første kapitel i *Økonomiske og finansielle problemer*, en rapport aflagt af kammerat Mao Tsetung ved en konference for ældre kadrer fra grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Årene 1941 og 1942 var de hårdeste for de befriede områder i modstandskrigen mod Japan. De japanske angrebsstyrkers rasende angreb og Kuomintang's omringelse og blokade skabte enorme finansielle vanskeligheder for de befriede områder. Kammerat Mao Tsetung påpegede, at for at komme over disse vanskeligheder var det nødvendigt, at partiet påtog sig at lede folket i en udvikling af landbruget og andre produktionsgrene, og han opfordrede regeringen og andre organisationer, skolerne og hæren i de befriede områder til at producere så meget som muligt til deres eget forbrug. Kammerat Mao Tsetungs *Økonomiske og finansielle problemer* og hans artikler »Udbred kampagnerne for at sænke jordafgifterne, for at øge produktionen og for at 'støtte regeringen og vise omsorg for folket' i baseområderne« og »Organiser jer!« udgjorde partiets grundlæggende program for ledelse af produktionskampagnen i de befriede områder. Kammerat Mao Tsetung fremfører her en alvorlig kritik af den fejlagtige forestilling om at koncentrere sig om de offentlige indtægter og udgifter og forsømme den økonomiske udvikling, og af den forkerte arbejdsstil med at stille krav til folket uden at mobilisere det og hjælpe det til at udvikle produktionen og overvinde dets vanskeligheder, og han fremlægger partiets korrekte politik for »at udvikle økonomien og sikre forsyningerne«. Med denne politik blev der opnået store resultater i den produktionskampagne, som blev gennemført i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og i de befriede områder bag fjendens linier. Den gjorde det ikke alene muligt for de væbnede styrker og folket i de befriede områder at klare sig heldigt igennem den vanskeligste periode i krigen, men forsynede også partiet med et rigt fond af erfaringer til den kommende økonomiske opbygning.

Kansu-Ningsia drejer sig om at skaffe midler til leveomkostninger og driftsomkostninger for titusinder af soldater og civilt personale, med andre ord om at skaffe midler til at føre krigen. Disse midler kommer dels fra de skatter, der betales af folket, dels fra den produktion, der udføres af de titusinder af soldater og civilt personale selv. Vi ville simpelthen affinde os med vor egen udslettelse, hvis vi ikke udviklede både den private og den offentlige sektor af økonomien. Finansielle vanskeligheder kan kun overvindes ved jordbunden og effektiv økonomisk udvikling. At forsømme den økonomiske udvikling og at forsømme at åbne nye kilder til finansiering, og i stedet at håbe på at finansielle vanskeligheder kan løses ved nedskæring af nødvendige udgifter, det er en konservativ tankegang, som ikke kan løse noget problem.

I de sidste fem år er vi gået igennem flere faser. Vore værste vanskeligheder indtraf i 1940 og 1941, da Kuomintang skabte gnidninger med sine to anti-kommunistiske fremstød. For en tid havde vi en alvorlig mangel på tøj, spiseolie, papir og grønsager, på fodtøj til vore soldater og på vintersengetøj til det civile personale. Kuomintang prøvede at kvæle os ved at afskære de midler, der tilkom os, og ved at påføre os en økonomisk blokade. Vi var virkelig i svære vanskeligheder. Men vi klarede os igennem. Ikke alene forsynede grænseområdets befolkning os med korn, men navnlig opbyggede vi med vore egne hænder beslutsomt den offentlige sektor af vor økonomi. Regeringen oprettede mange industrier for at opfylde grænseområdets behov, tropperne gik i gang med en omfattende produktionskampagne og udbyggede landbrug, industri og handel for at levere til deres eget forbrug, og titusinder af mennesker i forskellige organisationer og skoler udviklede også lignende økonomiske virksomheder til eget forbrug. Denne selvforsyningsøkonomi, som er udviklet af tropperne og de forskellige organisationer og skoler, er et særligt produkt af de særlige betingelser i dag. Den ville være urimelig og ubegribelig under andre historiske vilkår, men den er fuldstændig rimelig og nødvendig for øjeblikket. Det er ved sådanne midler, vi har overvundet vore vanskeligheder. Beviser disse ubestridelige historiske kendsgerninger ikke, at det er sandt, at forsyninger kun kan sikres gennem økonomisk udvikling? Selv om vi stadig står over for mange vanskeligheder, så er grundlaget allerede lagt for den offentlige sektor i vor økonomi. Om et års tid, ved udgangen af 1943, vil dette grundlag være endnu solidere.

Udvikling af økonomien er den korrekte linie, men udvikling betyder ikke uforsvarlig eller dårligt underbygget udvidelse. Nogle kammerater, som ikke tager hensyn til de særlige vilkår her og nu, udstøder tomme brøl om udvikling. For eksempel kræver de oprettelse af en sværindustri og fremsætter planer om enorme salt- eller rustningsindustrier, som allesammen er urealistiske og uacceptable. Partiets linie er den korrekte linie for udvikling. Den går imod forældede og konservative forestillinger på den ene side, og imod storslåede, tomme og urealistiske planer på den anden side. Dette er partiets kamp på to fronter i det finansielle og økonomiske arbejde.

Medens vi skal udvikle vor økonomis offentlige sektor, må vi ikke glemme

betydningen af bistand fra folket. Det har givet os korn, 90.000 *tan* i 1940, 200.000 i 1941 og 160.000 i 1942¹, og har således sikret føden for vore tropper og civile personale. Indtil slutningen af 1941 var kornudbyttet fra den offentlige sektor af vort landbrug magert, og vi forlod os på kornforsyninger fra folket. Vi må tilskynde hæren til at producere mere korn, men endnu i nogen tid må vi hovedsageligt forlade os på folket. Selv om grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia ligger bag fronten og ikke har været udsat for direkte krigsødelæggelser, så har det kun 1.500.000 indbyggere, en lille befolkning for så stort et område, og levering af så store mængder korn er ikke nogen let sag. Dertil kommer, at folket transporterer salt for os eller betaler en salttransportafgift, og i 1941 købte de for 5 millioner yuan regeringsobligationer, alt i alt ikke-nogen lille byrde. For at opfylde modstandskrigens og den nationale genopbygnings behov må folket bære sådanne byrder, hvis nødvendighed det meget vel er klar over. Når regeringen er i meget store vanskeligheder, er det nødvendigt at bede folket bære en tungere byrde, og det forstår det også. Men når vi tager fra folket, må vi samtidig hjælpe det til at fylde lagrene op igen og udbygge sin økonomi. Det vil sige, at egnede midler og metoder må tages i brug for at hjælpe folket med at udvikle dets landbrug, husdyrbrug, håndværk, saltproduktion og handel, sådan at det opnår noget, samtidig med at det giver noget og ydermere opnår mere, end det giver. Kun på den måde kan vi holde til en lang krig mod Japan.

Uden at tage hensyn til, hvad krigen kræver, hævder nogle kammerater, at regeringen skulle føre en »velgørenheds«-politik. Det er en misforståelse. For hvis vi ikke vinder krigen mod Japan, vil en sådan »velgørenhed« ikke betyde noget som helst for folket og vil kun gavne de japanske imperialister. Omvendt, selv om folket må bære ret svære byrder for tiden, så vil forholdene blive bedre for det, efterhånden som regeringens og troppernes vanskeligheder overvindes, modstandskrigen fastholdes, og fjenden besejres. Det er her, den revolutionære regerings sande velgørenhed ligger.

En anden fejltagelse er »at tømme søen for at fange fisken«, det vil sige at stille endeløse krav til folket uden hensyn til dets strenge kår og kun med tanke på regeringens og hærens behov. Det er en Kuomintang-måde at tænke på, som vi aldrig må anvende. Selv om vi midlertidigt har forøget folkets byrder, så er vi omgående gået i gang med at opbygge den offentlige sektor af vor økonomi. I årene 1941 og 1942 kunne hæren, regeringen og andre organisationer samt skolerne dække de fleste af deres behov ved egne kræfter. Dette er en vidunderlig bedrift uden fortilfælde i Kinas historie, og et bidrag til det materielle grundlag for vor uovervindelighed. Jo større vore selvforsynende økonomiske virksomheder bliver, jo mere vil vi være i stand til at lette folkets skattebyrder. I den første fase, fra 1937 til 1939, tog vi meget lidt fra det, og i den fase var det i stand til at opbygge en betydelig styrke. I den anden fase, fra 1940 til 1942, blev trykket på folket øget. Den tredje fase vil begynde i 1943. Hvis den offentlige sektor af vor økonomi fortsætter sin vækst

i de næste to år, 1943 og 1944, og hvis alle eller de fleste af vore tropper i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia er i stand til at beskæftige sig med landbrug, så vil folkets byrder igen blive lettet ved udgangen af 1944, og det vil igen blive i stand til at opbygge sin styrke. Dette er en mulighed, som vi skal forberede os på at gøre til virkelighed.

Vi må gendrive alle ensidige synspunkter og fremsføre partiets korrekte parole om at »udvikle økonomien og sikre forsyningerne«. Med hensyn til forholdet mellem offentlige og private interesser er vore paroler »tag hensyn til både offentlige og private interesser« og »tag hensyn til både tropper og civile«. Kun sådanne paroler betragter vi som korrekte. Vi kan kun garantere opfyldelsen af vore finansielle behov ved at udvide både den offentlige og den private sektor i vor økonomi på en realistisk og praktisk måde. Selv i vanskelige tider må vi passe på at begrænse beskatningen, således at byrderne, selv om de bliver tunge, ikke vil skade folket. Og så snart vi kan, skal vi lette byrderne, så at folket kan styrke sig.

De ultrareaktionære i Kuomintang betragter opbygningen i grænseområdet som et håbløst foretagende og vanskelighederne her som uoverstigelige. De venter, at grænseområdet skal bryde sammen, hvad dag det skal være. Det er ikke ulejligheden værd at argumentere med den slags folk. De vil aldrig se os »bryde sammen«, og der er ingen tvivl om, at det vil gå os bedre og bedre. De forstår ikke, at under ledelse af det kommunistiske parti og grænseområdets revolutionære regering vil masserne altid give deres støtte til partiet og regeringen. Og partiet og regeringen vil altid finde udveje til at komme over økonomiske og finansielle vanskeligheder, uanset hvor alvorlige de er. I virkeligheden har vi allerede klaret os igennem nogle af vore seneste vanskeligheder, og vi vil snart overvinde andre. Vi har før mødt mange gange større vanskeligheder, og vi er kommet over dem alle. Med de intense kampe, der foregår hver dag, står vore baseområder i det nordlige og centrale Kina nu over for meget større vanskeligheder end grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, men i disse baseområder har vi allerede holdt ud i fem og et halvt år og kan givet blive ved med det, til sejren er vundet. For os er der ingen grund til pessimisme, vi kan overvinde enhver forhindring.

Efter den igangværende konference for ældre kadre fra grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia vil vi iværksætte vor politik for »bedre tropper og enklere administration«². Den må udføres strengt, grundigt og overalt, og ikke skødesløst, overfladisk eller delvis. Ved at udføre den skal vi nå de fem mål: forenkling, samling, effektivitet, sparsommelighed og bekæmpelse af bureaukrati. Disse fem mål har en meget vigtig sammenhæng med vort økonomiske og finansielle arbejde. Forenklingen vil reducere uproduktive udgifter og forøge vore indkomster fra produktionen. Den vil ikke alene have en direkte og sund virkning på vore finanser, men vil også lette folkets byrder og gavne det økonomisk. I vor økonomiske og finansielle ordening må vi overvinde sådanne ondt som splittelse, hævðelse af uafhængighed og mangel

på koordinering, og vi må etablere en arbejdsorganisation, som er en helhed og modtagelig for ledelse, og som tillader den fulde anvendelse af vore politiske linier og forskrifter. Med etableringen af et sådant enhedssystem vil arbejds effektiviteten øges. Alle vore organisationer, og især de, der er beskæftiget med økonomisk og finansielt arbejde, må lægge vægt på sparsommelighed. Ved at vise sparsommelighed kan vi skære en hel del unødvendige og ødsle udgifter bort på et beløb af måske flere gange ti millioner yuan. Endelig må folk, der er beskæftiget med økonomisk og finansielt arbejde, bekæmpe overlevende bureaukratiske skikke, hvoraf en del, som for eksempel korrupsion og bestikkelse, overdreven organisering, meningsløs »standardisering« og kontornusseri, er meget alvorlige. Hvis vi fuldt ud når disse fem mål i partiet, regeringen og hæren, så vil vor politik for »bedre tropper og enklere administration« opfylde sit formål, vi kan være sikre på at overvinde vore vanskeligheder og vi vil bringe stiklerier om vort forestående »sammenbrud« til at forstumme.

Noter

¹ Disse tal er de samlede mængder betalt i landbrugsskat (offentligt korn) af bønderne i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia fra 1940 til 1942.

² Om »bedre tropper og enklere administration« se »En yderst vigtig politik« i dette bind.

NOGLE SPØRGSMÅL ANGÅENDE LEDELSESMETODER

1. juni 1943

1. Der er to metoder, som vi kommunister må anvende i alt det arbejde, vi udfører. Den ene er at forbinde det almene med det specifikke; den anden er at forbinde ledelsen med masserne.

2. For hver opgave gælder det, at dersom der ikke udstedes en almen og omfattende appel, kan de brede masser ikke mobiliseres til handling. Men hvis personer i ledende stillinger begrænser sig til en almen appel – hvis de ikke personligt i nogle af organisationerne går helt og konkret ind i det arbejde, der opfordres til, foretager et gennembrud på et eller andet punkt, vinder erfaring og bruger denne til at vejlede andre enheder – så vil de ikke have mulighed for at afprøve rigtigheden af eller berige indholdet i deres almene appel, og der er fare for, at der ikke kommer noget ud af den. I rettelseskampagnen i 1942 vandt man f.eks. fremgang overalt, hvor metoden med at forbinde den almene appel med specifik vejledning blev anvendt, mens der ikke var fremgang, hvor denne metode ikke anvendtes. I rettelseskampagnen i 1943 må alle centralkomiteens bureauer og underbureauer og hver og en af partiets område- og præfekturkomitéer udover at udstede en almen appel (en rettelsesplan for hele året) udføre følgende og høste erfaringen i løbet af processen: Udvalg to eller tre (men ikke for mange) enheder fra selve organisationen og andre organisationer, skoler eller hærenheder i området. Foretag et grundigt studium af disse enheder, opnå et detaljeret kendskab til rettelseskampagnens udvikling i dem og en detaljeret viden om den politiske historie, de ideologiske kendetegn, ihærdigheden i studierne og de stærke og svage punkter i arbejdet hos nogle (igen ikke for mange) repræsentative medlemmer af enhederne. Giv endvidere dem, som leder disse enheder, personlig vejledning i at finde konkrete løsninger på de praktiske problemer, som enhederne står overfor. Lederne af hver organisation, skole eller hæren-

Denne beslutning angående ledelsesmetoder blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

hed må gøre det samme, da de alle har et antal underordnede enheder. Det er desuden den metode, gennem hvilken lederne forbinder opgaverne at lede og at lære. Ingen i en ledende stilling er kompetent til at give almen vejledning til alle enhederne, medmindre han uddrager konkret erfaring fra specifikke enkeltpersoner og begivenheder i specifikke underordnede enheder. Denne metode må fremmes overalt, således at ledende kadrer på alle niveauer lærer at anvende den.

3. Erfaringerne fra rettelseskampagnen i 1942 beviser også, at det er væsentligt, hvis rettelsen skal lykkes, at der i hver enhed i løbet af kampagnen dannes en ledende gruppe bestående af et lille antal aktivister med den pågældende enheds ledere som kerne, samt at denne ledende gruppe forbinder sig intimt med masserne, som deltager i kampagnen. Hvor aktiv den ledende gruppe end kan være, vil dens aktivitet være en håndfuld menneskers frugtesløse indsats, medmindre den forbindes med massernes aktivitet. Hvis på den anden side masserne alene er aktive uden en stærk ledende gruppe til at organisere deres aktivitet på rette måde, kan denne aktivitet ikke opretholdes i lang tid eller føres fremad i den rigtige retning eller hæves til et højere niveau. Masserne ethvert givet sted er almindeligvis sammensat af tre kategorier, de forholdsvis aktive, dem på mellemstadiet og de forholdsvis tilbagestående. Lederne må derfor være dygtige til at forene det lille antal aktive elementer omkring ledelsen og må støtte sig på dem for at højne midterelementernes niveau og overtale de tilbagestående elementer. En ledende gruppe, som er virkelig forenet og forbundet med masserne, kan kun dannes gradvist i løbet af massekampens udvikling og ikke isoleret fra den. Under forløbet af en stor kamp kan og bør den ledende gruppes sammensætning i de fleste tilfælde ikke forblive helt uforandret under det indledende, det midterste og det afsluttende stadium. De aktivister, som fremstår i kampens forløb, må til stadighed forfremmes for at erstatte de oprindelige medlemmer af den ledende gruppe, der er ringere i sammenligning med dem, eller som er degenereret. En grundliggende årsag til, at arbejdet i mange områder og i mange organisationer ikke kan føres fremad, er manglen på en ledende gruppe, som er forenet, forbundet med masserne og bestandig holdes sund. En skole på hundrede mennesker kan bestemt ikke drives godt, hvis den ikke har en ledende gruppe på nogle mennesker eller et dusin eller flere, der dannes i overensstemmelse med de faktiske omstændigheder (og ikke bringes kunstigt sammen) og består af de mest aktive, ærlige og vågne af lærerne, den øvrige stab og studenterne. I enhver organisation, skole, hærenhed, fabrik eller by, store som små, må vi virkeliggøre den niende af Stalins tolv betingelser for partiets bolsjevisering, den om oprettelsen af ledende kerner¹. Kendetegnene på sådan en ledende gruppe må være de fire, som Dimitroff opregnede, da han diskuterede kadrepolitik – absolut hengivenhed for sagen, kontakt med masserne, evne til selvstændig orientering og overholdelse af disciplinen². Både ved gennemførelsen af de centrale opgaver – krig, produk-

tion, skoling (herunder rettelsen) – og ved kontrollen af arbejdet, undersøgelsen af kadrenes livsforløb og anden virksomhed, er det nødvendigt at anvende den metode at forbinde den ledende gruppe med masserne og at forbinde den almene appel med specifik vejledning.

4. I hele vort partis praktiske arbejde består al korrekt ledelse nødvendigvis i princippet »fra masserne, til masserne«. Det betyder: Tag massernes opfattelser (spredte og usystematiske opfattelser) og koncentrer dem (gør dem til koncentrerede og systematiske opfattelser gennem studier), gå derefter ud til masserne og gør propaganda for og forklar disse opfattelser, indtil masserne tager dem til sig som deres egne, holder fast ved dem og omsætter dem i handling og prøver rigtigheden af disse opfattelser i denne handling. Koncentrer derefter endnu engang opfattelser fra masserne og gå endnu engang ud til masserne, således at opfattelserne fastholdes og føres igennem. Og således videre, om og om igen i en endeløs spiral, hvorunder opfattelserne bliver mere korrekte, mere levedygtige og rigere for hver gang. Sådan er den marxistiske erkendelsesteori.

5. Opfattelsen af et rigtigt forhold mellem den ledende gruppe og masserne i en organisation eller i en kamp, opfattelsen af, at den rigtige ledelsesmetode kun kan være »fra masserne, til masserne« og opfattelsen af, at den almene appel må forbindes med specifik vejledning, når ledelsens idéer skal omsættes i praksis – disse opfattelser må udbredes overalt i den nuværende rettelseskampagne for at rette de fejlagtige synspunkter blandt vore kadrer omkring disse spørgsmål. Mange kammerater ser ikke betydningen af eller er ikke gode til at trække aktivister til sig og danne en ledende kerne, og de indser ikke vigtigheden af eller er ikke gode til at forbinde denne ledende kerne intimt med masserne, og derfor bliver deres ledelse bureaukratisk og adskilt fra masserne. Mange kammerater indser ikke vigtigheden af eller er ikke gode til at opsummere massekampens erfaringer, men bilder sig ind, at de er mægtig kloge, holder meget af at give luft for deres subjektive idéer, og derfor bliver deres idéer tomme og upraktiske. Mange kammerater nøjes med at udstede en almen appel om en opgave og indser ikke betydningen af eller er ikke gode til umiddelbart at følge den op med specifik og konkret vejledning, og derfor kommer appellen aldrig videre end til deres taler eller forbliver blot på papiret eller i mødelokalet, og deres ledelse bliver bureaukratisk. I den nuværende rettelseskampagne må vi rette disse fejl, og vi må lære at anvende metoden med at forene ledelsen med masserne og det almene med det specifikke i vore studier, i kontrollen med arbejdet og i undersøgelsen af kadrernes livsforløb, og vi må også anvende metoden i alt vort fremtidige arbejde.

6. Tag massernes opfattelser og koncentrer dem, gå derefter ud til masserne, fasthold opfattelserne og før dem igennem for derved at få rigtige opfattelser af ledelsen – det er den grundlæggende ledelsesmetode. Samtidig med at man koncentrerer og fastholder idéerne, er det nødvendigt at anvende metoden med at forene den almene appel med specifik vejledning, og det er en

af den grundlæggende metodes bestanddele. Formuler almene idéer (almene appeller) på grundlag af den specifikke vejledning, som er givet i et antal tilfælde og afprøv dem i mange forskellige enheder (nøjes ikke med at gøre det selv, men få også andre til at gøre det). Koncentrer derefter de nyindvundne erfaringer (sammenfat dem) og udarbejd nye direktiver til vejledning af masserne i almindelighed. Kammeraterne bør gøre dette såvel i den nuværende rettelseskampagne som i alt andet arbejde. Efterhånden som de bliver dygtigere til dette, bliver ledelsen bedre.

7. Når en højere instans og dens afdelinger viderebringer opgaver til de underordnede enheder (hvadenten det drejer sig om den revolutionære krig, produktionen eller skoling, rettelseskampagnen, kontrollen med arbejdet eller undersøgelserne af kadrernes livsforløb, propagandaarbejdet, organisationsarbejdet, kontraspionage eller andet arbejde) bør de i samtlige tilfælde gå gennem lederen for den pågældende lavere organisation, så han gøres ansvarlig. På denne måde opnår man såvel fordeling af arbejdet som enig centraliseret ledelse. En afdeling på højere niveau bør ikke kun henvende sig til den tilsvarende afdeling på det lavere niveau (f.eks. bør en højere afdeling, som beskæftiger sig med organisation, propaganda eller kontraspionage ikke kun henvende sig til sin tilsvarende afdeling på det lavere niveau) og lade den person, som har ledelsen over hele den lavere organisation (sekretæren, formanden, direktøren eller skoleinspektøren) stå tilbage uden viden og ansvar. Såvel den, som har ledelsen af hele organisationen, som den, der har ansvaret for den enkelte afdeling, bør informeres, og begge parter skal pålægges ansvar. Denne centraliserede metode, som forbinder arbejdsdeling med enhed i ledelsen, gør det muligt gennem den person, som har ansvaret, at mobilisere et stort antal kadre – til og med i visse tilfælde hele organisationens mandskab – til gennemførelsen af en enkelt opgave og på den måde overvinde manglen på kadre i enkelte afdelinger og omskabe et stort antal mennesker til aktive kadre i det arbejde, som skal udføres. Det er også en måde, hvorpå ledelsen kan forbindes med masserne. Tag f.eks. undersøgelserne af kadrernes livsforløb. Hvis dette arbejde udføres isoleret, hvis det kun ordnes af nogle få mennesker i den organisationsafdeling, som har ansvaret for dette arbejde, kan det med sikkerhed ikke udføres godt. Men hvis det udføres af den administrative leder af en vis organisation eller skole, som mobiliserer mange eller til og med hele sit mandskab og mange eller til og med alle sine studerende til at deltage i arbejdet, samtidig med at de ledende medlemmer af organisationsafdelingen på højere niveau giver rigtig vejledning og anvender princippet med at forbinde ledelsen med masserne, vil opgaven at undersøge kadrenes livsforløb uden tvivl kunne gennemføres tilfredsstillende.

8. Der kan et givet sted ikke være en række centrale opgaver på samme tid. Der kan kun være én central opgave, suppleret af andre opgaver af anden- eller tredierangs betydning. Følgelig må den person, der har det samlede

ansvar på stedet, tage kampens historie og omstændigheder på stedet i betragtning og opstille opgaverne i deres rigtige orden; han bør ikke handle efter hver enkelt instruks, efterhånden som den kommer fra de højere instanser, uden selv at planlægge, og derved skabe en hoben »centrale opgaver« og en tilstand af forvirring og uorden. Ej heller bør en højere organisation tildele en lavere organisation mange opgaver samtidig uden at angive deres forholds-mæssige betydning og presserende karakter eller uden at specificere, hvilken opgave, der er den centrale, for det vil føre til forvirring i de skridt, der skal tages af de lavere organisationer i deres arbejde, og så vil der ikke kunne nås afgørende resultater. Det er en del af kunsten at lede, at tage hele situationen i betragtning og planlægge i overensstemmelse hermed i lyset af de historiske betingelser og eksisterende omstændigheder hvert sted, at træffe en korrekt beslutning om tyngdepunktet og rækkefølgen i arbejdet for hver periode, støt at føre beslutningerne ud i livet og påse, at der opnås afgørende resultater. Dette er også et problem, der angår ledelsesmetoden, og man må nøje sørge for at løse det ved at anvende principperne om at forene ledelsen med masserne og det almene med det specifikke.

9. Detaljer vedrørende ledelsesmetoderne er ikke behandlet her. Det er vort håb, at kammeraterne alle vegne selv vil udføre en del hårdt hjernearbejde og give frit løb for deres egen skaberkraft på grundlag af de principper, som er fremlagt her. Jo hårdere kampen er, desto mere nødvendigt er det for kommunister at forbinde deres ledelse intimt med de brede massers krav og intimt at forbinde almene appeller med specifik vejledning for på den måde at knuse de subjektive og bureaukratiske ledelsesmetoder. Alle ledende kammerater i vort parti må bestandigt stille de videnskabelige marxistiske ledelsesmetoder op imod de subjektive bureaukratiske og anvende de førstnævnte til at overvinde de sidstnævnte. Subjektivistiske mennesker og bureaukrater forstår ikke principperne om at forene ledelsen med masserne og det almene med det specifikke; de hæmmer i høj grad udviklingen af partiets arbejde. For at bekæmpe subjektivistiske og bureaukratiske ledelsesmetoder må vi fremme de marxistiske ledelsesmetoder langt ned og ud i vores rækker.

Noter

¹ Se J. V. Stalin: »Om perspektiverne for Tysklands kommunistiske Parti og om bolsjeviseringen. *Værker*, Tiden 1954, bd. 7, s. 41.

² Se Georgi Dimitroff: »Arbejderklassens enhed mod fascismen«. (August 1935). *Selected Articles and Speeches*, eng. udg., London 1951, s. 138-39.

NOGLE SKARPE SPØRGSMÅL TIL KUOMINTANG

12. juni 1943

De sidste par måneder har vi i Kinas anti-japanske lejr været vidner til en højst usædvanlig og chokerende tildragelse, nemlig den kampagne, som mange parti-, regerings- eller hærorganer under Kuomintang's ledelse fører for at ødelægge enheden og undergrave modstandskrigen. Det foregiver at være et angreb på det kommunistiske parti, men er i virkeligheden rettet mod hele den kinesiske nation og hele det kinesiske folk.

Lad os først se på Kuomintang's hære. Af alle de Kuomintang-ledede hære over hele landet, er der hele tre armégrupper fra hovedstyrkerne stationeret i Nordvestkina – den 34., den 37. og den 38. armégruppe, alle underlagt Hu Tsung-nan, næstkommanderende for den 8. krigszone. To af disse er blevet brugt til at omringe grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, mens kun én er blevet tildelt forsvarsopgaver mod de japanske angribere langs med Huangho, fra Yichuan til Tungkuan. Således har det været i mere end fire år, og folk vænnede sig til det, så længe der ikke var militære sammenstød. Men i de sidste dage er der indtruffet en uventet forandring. Af de tre armékorps med forsvarsopgaver langs floden – det 1., det 16. og det 90. armékorps – er de to blevet flyttet, det 1. armékorps til Pinchow- og Chunhua-området, og det 90. til området ved Lochuan, og begge forbereder aktivt angreb på grænseområdet, mens størstedelen af forsvarsværkerne ved floden efterlades ubemandet over for de japanske angribere.

Dette får uvægerligt folk til at spørge: Netop hvordan er forholdet mellem disse Kuomintangfolk og japanerne?

Dag ud og dag ind har mange Kuomintangfolk på det frækkeste spredt propaganda om, at det kommunistiske parti »saboterer modstandskrigen« og »ødelægger enheden«. Kan man kalde tilbagetrækningen af flodforsvarets hovedstyrke for styrkelse af modstandskrigen? Kan man kalde angreb på grænseområdet for styrkelse af enheden?

Vi kunne tænke os at spørge de Kuomintangfolk, der gør alt dette: I vender

ryggen til japanerne, mens de stadig står over for jer. Hvad vil der ske, hvis japanerne begyndte at rykke frem i hælene på jer?

Hvad er meningen med jeres opgivelse af store dele af flodforsvaret, mens japanerne roligt ser til fra den modsatte bred uden at foretage sig andet end gennem deres feltkikkerter med fryd at se det gradvist forsvindende syn af jeres rygge? Hvorfor foretrækker japanerne i så høj grad at se jeres rygge? Og hvorfor føler I jer så rolige efter at have forladt flodforsvaret og efterladt store strækninger ubemandet?

I et samfund med privat ejendomsret som grundlag låser folk som regel deres døre, før de går i seng. Alle ved, at dette ikke er overdreven forsigtighed, men er en forholdsregel mod tyverier. Nu, hvor I har efterladt hoveddøren på vid gab, er I da ikke bange for, at der kommer tyve? Og hvis hoveddøren står på vid gab, uden at der kommer tyve, hvad er så grunden til det?

I Kina er det ifølge jer kommunisterne, som »saboterer modstandskrigen«, mens I selv i allerhøjeste grad slås for »nationen frem for alt«. Men hvad er det, I sætter »frem for alt«, når I vender ryggen til fjenden?

Ifølge jer er det også kommunisterne som »ødelægger enheden«, mens I med stor hengivenhed går ind for »enhed i tillid«. Ja, I har jo sendt en stor styrke på tre armégrupper (minus ét armékorps) med opplantede bajonetter og svært artilleri på march imod folket i grænseområdet; kan dette regnes for »enhed i tillid«?

Eller tag en anden af jeres påstande – at I er meget ivrige efter »samling« og ikke blot »enhed« – og at I derfor ønsker at udslette grænseområdet, likvidere »feudal separatisme« og dræbe hver en kommunist. Nuvel! Hvordan kan det da være, at I ikke er bange for, at japanerne vil »samle« den kinesiske nation og dermed også jer, til udslettelse?

Tænk hvis I, mens i triumferende »samler« grænseområdet i ét slag og udsletter kommunisterne, er i stand til at holde japanerne bedøvet med et eller andet »sovemiddel« eller »trylleformular«, sådan at både nationen og I undslipper deres »samling«. Nuvel, kære herrer i Kuomintang, vil I ikke give os en antydning af hemmeligheden med jeres sovemiddel eller trylleformular?

Men, hvis I ikke skulle have noget sovemiddel eller nogen trylleformular til at klare japanerne med, og hvis I ikke har opnået en hemmelig forståelse med dem, lad os så sige jer klart og tydeligt: I bør og må ikke angribe grænseområdet. »Når sneppen og muslingen toppes, er det fiskeren, der vinder«, »Knæle- ren ligger på lur efter cikaden, men bag dem lurder droslen« – der er sandhed i disse to lignelser. Det rigtige for jer at gøre ville være at forene jeres styrker med vore og »samle« det område, som japanerne har besat og drive djævlene ud. Hvad er grunden til jeres iver og hastværk med at »samle« det stykke land, der udgør grænseområdet? Skønt store dele af vort smukke land er faldet i fjendens hænder, er I ikke ivrige eller har hastværk i den anledning, men i stedet for er I ivrige efter at angribe grænseområdet og har hastværk med at knuse det kommunistiske parti. Hvor smerteligt! Hvor skammeligt!

Lad os derefter se på Kuomintangpartiets aktiviteter. For at bekæmpe det kommunistiske parti har Kuomintang organiseret adskillig hundreder afdelinger af hemmelige agenter, i hvilke de har indrulleret alle mulige slags banditter. For eksempel udsendte Kuomintangs centrale Nyhedsbureau den 6. juli 1943, i Den kinesiske Republiks 32. år og umiddelbart før modstands-krigens 6 års-dag, en meddelelse der sagde, at visse »kulturelle foreninger« i Sian, *provinsen Shensi*, havde holdt et møde og vedtaget at telegrafere til Mao Tsetung for at opfordre ham til at benytte opløsningen af Tredje Internationale som lejlighed til at »opløse« Kinas kommunistiske Parti og derudover til at »afskaffe det separatistiske regime i grænseområdet«. Læseren kunne godt antage dette for en »nyhed«, men i virkeligheden er der tale om en gammel historie.

Det viser sig, at hele affæren var sat i værk af én af de hundreder af afdelinger med hemmelige agenter. Denne afdeling gav efter ordre fra hovedkvarteret (nemlig »Den nationale Regerings Militærråds kontor for undersøgelse og statistik« samt »Kuomintangs centrale Eksekutivkomites kontor for undersøgelse og statistik«) instrukser til trotskisten og forræderen Chang Ti-fei, som nu er leder for disciplinære forhold i koncentrationslejren i Sian, og velkendt for sine anti-kommunistiske skrivelser i *Modstand og Kultur*, et forræderisk tidsskrift, finansieret af Kuomintang. Den 12. juni, altså 25 dage før Det centrale Nyhedsbureau offentliggjorde sin meddelelse, samlede han ni folk sammen til et ti-minutters møde, som »godkendte« teksten i det såkaldte telegram.

Dette telegram har ikke til dato nået Yenan, men dets indhold er klart. Det siger, har vi fået at vide, at eftersom Tredje Internationale er blevet opløst, burde også Kinas kommunistiske Parti »opløses«, at »marxismen-leninismen er blevet miskrediteret« og så videre.

Der har vi det. Det er den slags ting, Kuomintang siger! Vi har altid vidst, at hvad som helst kunne slippe ud af munden på disse Kuomintangfolk og deres lige (og krage søger jo mage), og som man kunne forvente, slipper de nu denne strøm af dårlig luft ud!

Der er mange politiske partier i Kina nu – der er endda to Kuomintang. Det ene er Wang Ching-weis afart af Kuomintang, oprettet i Nanking og andre steder, som også har et flag med en hvid sol mod en blå himmel og en såkaldt central eksekutivkomité, såvel som en samling hemmelige partiafdelinger. Tilmed er der overalt i de besatte områder fascistiske partier, som japanerne har oprettet.

Kære herrer i Kuomintang! Hvordan kan det være, at I siden Tredje Internationales opløsning har været så forfærdeligt optaget af at lave intriger for at få »opløst« det kommunistiske parti, mens I ikke vil løfte en finger for at opløse et par af de forræderiske og japansk understøttede partier? Da I beordrede Chang Ti-fei at udforme dette telegram, hvordan kan det da være, at I ikke nedlod jer til, ved siden af kravet om opløsning af det kommunistiske

parti, at tilføje, at de forræderiske og japansk støttede partier også burde opløses?

Kan det tænkes, at I mener, det er ét kommunistisk parti for mange? I hele Kina er der kun ét kommunistisk parti, mens der er to Kuomintang. Når det kommer til stykket, hvilket parti er der da ét for mange af?

Herrer i Kuomintang! Har I nogensinde tænkt over følgende? Hvordan kan det være, at udover jer selv gør såvel japanerne som Wang Ching-wei sig rasende anstrengelser for at ødelægge det kommunistiske parti, idet de hævder, at det kun er det kommunistiske parti, som der er ét for mange af, og at det derfor må knuses? Og hvordan kan det være, at de mener, at der er for få Kuomintang, og at der aldrig kan blive for mange, og at de overalt plejer og opfostrer Wang Ching-weis afart af Kuomintang?

Herrer i Kuomintang! Vi har ikke noget imod at forklare jer, at japanerne og Wang Ching-wei har en særlig kærlighed til Kuomintang og de Tre Folkeprincipper, fordi de i begge finder noget, de kan gøre god brug af. Det eneste tidspunkt siden 1. verdenskrig, hvor imperialisterne og forræderne ikke nærerede kærlighed til Kuomintang, men derimod hadede det inderligt og til det yderste forsøgte at afskaffe det, var i perioden 1924-27, da det blev reorganiseret af dr. Sun Yat-sen, optog kommunister i sine rækker og blev en national alliance, i hvilken Kuomintang og det kommunistiske parti samarbejdede. Det eneste tidspunkt, hvor imperialisterne og forræderne ikke nærerede nogen kærlighed for de Tre Folkeprincipper, men hadede dem inderligt og til det yderste forsøgte at afskaffe dem var i den samme periode, hvor disse principper blev omformet af dr. Sun Yat-sen til de revolutionære Tre Folkeprincipper, som de blev fremsat i manifestet fra Kuomintangs 1. nationale kongres. Bortset fra denne periode har Kuomintang smidt kommunisterne ud, og de Tre Folkeprincipper er blevet tømt for dr. Sun Yat-sens revolutionære ånd, og begge har derfor vundet alle imperialisters og forræderes kærlighed og af samme grund vundet de japanske fascisternes og forræderen Wang Ching-weis kærlighed, og de plejer og opfostrer dem som værdifulde ejendele. Der var tidligere et gult stykke i det øverste venstre hjørne på det flag, som Wang Ching-weis afart af Kuomintang førte, for at skelne det fra det andet Kuomintang, men nu er endog dette blevet fjernet, og alt kommer til at se ens ud for ikke at støde øjet. Hvilken stor kærlighed!

Eksemplarer af Wang Ching-wei's afart af Kuomintang er talrige i Det store Bagland, såvel som i de besatte områder. Nogle formummer sig og udgør fjendens femte kolonne. Andre arbejder åbent og er helt afhængige af Kuomintang eller af deres arbejde som politiagenter, og gør absolut intet for at bekæmpe japanerne, men specialiserer sig i anti-kommunisme. Selv om de ikke bærer Wang Ching-wei etiketter, er disse folk dog helt hans mænd. De er ligeledes fjendens femte kolonne, de benytter blot en anden forklædning for at skjule deres identitet og narre folk.

Hele sagen er nu ganske klar. Da I gav Chang Ti-fei ordre til at formulere

telegrammet, der krævede »opløsning« af det kommunistiske parti, var jeres grund til, at I under ingen omstændigheder ville besvære jer med på samme måde at kræve de japansk støttede partier og forræderpartierne opløst, at I har så meget til fælles med dem ideologisk, politisk og organisatorisk, og at det grundlæggende træk i jeres fælles ideologi er modstand mod kommunismen og folket.

Vi ønsker at stille jer Kuomintang folk endnu et spørgsmål. Er det sandt, at den eneste miskrediterede *isme* i Kina og i hele verden er marxismen-leninismen, og at alle de andre bare er helt i orden? Bortset fra Wang Ching-wei's afart af de Tre Folkeprincipper, som vi lige har omtalt, hvad så med Hitlers, Mussolinis og Hideki Tojos fascisme? Hvad med Chang Ti-feis trotskisme? Hvad med de kontrarevolutionære doktriner, som fremføres af de forskellige slags kontrarevolutionære efterretningstjenester i Kina?

Kære herrer i Kuomintang! Hvordan kan det være, at I, da I gav Chang Ti-fei ordre til at formulere dette telegram, ikke tilføjede en enkelt formulering eller et enkelt forbehold omkring alle disse såkaldte *ismer*, som gør omtrent lige så megen gavn som pest, væggelus eller hundelorte? Kan det tænkes, at alt dette kontrarevolutionære møg i jeres øjne er fejlfrit og perfekt, mens kun marxismen-leninismen fuldstændig er miskrediteret?

For at sige det ligeud, så har vi jer stærkt mistænkt for at arbejde i hemmelig forståelse med de japansk støttede partier og forræderpartierne, og at det er grunden til at I og de »trækker vejret gennem de samme næsebor«; det er grunden til, at I, fjenderne og forræderne er så ens, ja identiske og ikke til at kende forskel på både i ord og handling. Japanerne og forræderne ønskede den nye 4. armé opløst, og I gav ordren til dens opløsning; de ønsker det kommunistiske parti opløst, og det samme ønsker I; de ønsker at afskaffe grænseområdet, og det samme ønsker I; de ønsker ikke, at I skal forsvare Huangho, og så opgiver I dens forsvar; de angriber grænseområdet (i de sidste seks år har fjendens styrker langs flodbredden over for amterne Suiteh, Michih, Chiah sien, Wupao og Chingchien aldrig indstillet bombardementet af den 8. rutearmés flodforsvar), og I har ligeledes planer om at angribe det; de er anti-kommunister, og det samme er I; de håner indædt kommunismen og liberale ideer, og det samme gør I; når de fanger en kommunist, tvinger de ham til at foretage en offentlig afsværgelse i pressen, og den samme metode bruger I; de sender kontrarevolutionære agenter, der skal snige sig ind i det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé for at udføre undergravende arbejde, og det samme gør I. Hvordan kan det være, at I og de er så bemærkelsesværdig ens, identiske og ikke til at kende forskel på? Når I og fjenderne og forræderne er fuldstændig ens, identiske og ikke til at kende forskel på i så mange ord og handlinger, hvordan kan folk så tro andet, end at I arbejder tæt sammen med dem, eller er kommet til en hemmelig forståelse med dem?

Vi vil hermed fremsætte vor officielle protest til Kuomintangs centrale

eksekutivkomité: Jeres skridt med at trække hovedstyrken væk fra flodforsvaret for at forberede et angreb på grænseområdet og indlede en borgerkrig er yderst forkert og utilladeligt. Jeres centrale nyhedsbureaus udsendelse af meddelelsen af 6. juli, som er ødelæggende for enheden og krænkende over for det kommunistiske parti er ligeledes yderst forkert og utilladelig. Begge disse fejl er enorme forbrydelser, ikke til at skelne fra det, som fjenden og forræderne gør. I må rette dem.

Vi vil hermed fremsætte dette officielle krav til hr. Chiang Kai-shek, generaldirektør for Kuomintang: Vær venlig at beordre Hu Tsung-nans tropper at vende tilbage til flodforsvaret, vær venlig at holde kontrol med Det centrale Nyhedsbureau og straf forræderen Chang Ti-fei.

Vi vil hermed appellere til alle ægte patrioter blandt Kuomintangs medlemmer, som ikke går ind for at trække styrkerne fra flodforsvaret væk med henblik på angreb på grænseområdet, og som ikke går ind for kravet om opløsning af det kommunistiske parti: I må handle nu for at undgå borgerkrigen. Vi er villige til at samarbejde med jer helt til enden for at redde nationen.

Vi mener, at disse krav er absolut retfærdige.

UDBRED KAMPAGNERNE FOR AT SÆNKE JORDAFGIFTERNE, FOR AT ØGE PRODUKTIONEN OG FOR AT »STØTTE REGERINGEN OG VISE OMSORG FOR FOLKET« I BASEOMRÅDERNE

1. oktober 1943

1. Da tiden for efterårshøsten er inde, må de ledende organer i baseområderne bede parti- og regeringsorganer på alle niveauer om at kontrollere udførelsen af vor politik med hensyn til at sænke jordafgifterne. Hvor som helst den ikke for alvor er ført ud i livet, skal afgifterne sættes ned i år uden undtagelse. Hvor som helst arbejdet ikke er ført helt igennem, må det i år gennemføres fuldstændigt. Partikomiteer bør øjeblikkelig udsende direktiver med centralkomiteens landbrugspolitik som grundlag og i overensstemmelse med de lokale forhold, og de bør inspicere nogle landsbyer på egen hånd, udvælge gode eksempler og på denne måde fremskynde arbejdet andre steder. På samme tid bør pressen trykke ledere om reduktion af afgifterne og skrive om gode eksempler. Eftersom reduktion af afgifterne er en massekamp blandt bønderne, må partiets direktiver og regeringens dekreter hjælpe og vejlede i stedet for at forsøge at skænke masserne gaver. At skænke reduktion af afgifterne som en gave i stedet for at rejse masserne til at opnå den gennem egen kamp er forkert, og resultaterne vil ikke være stabile. Bondeorganisationer må dannes eller genoplives i kampen for sækning af afgifterne. Regeringens stilling må være at gennemføre dekretet om sækning af afgifterne samt at afveje godsejernes og fæsternes respektive interesser. Nu, hvor baseområderne størrelsesmæssigt er skrumpet ind, er det mere end nogensinde i de sidste seks år nødvendigt for partiet at vinde masserne med tålmodigt, samvittighedsfuldt og grundigt arbejde, og at dele medgang og modgang med dem. Hvis vi i dette efterår kontrollerer, i hvor stort omfang politikken er udført, og fuldstændigt gennemfører opgaven med reduktion af afgifterne, vil

Dette interne partidirektiv blev skrevet af kammerat Mao Tsetung på vegne af Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

vi kunne vække bondemassernes initiativ og i det kommende år intensivere vor kamp mod fjenden og sætte fart i produktionskampagnen.

2. I baseområderne bag fjendens linier har de fleste kadrer endnu ikke lært, hvordan man får personalet i parti- og regeringsorganerne, soldaterne og folket (omfattende alle, mænd og kvinder, gamle og unge, militære og civile og folk i offentlig og privat ansættelse) til at gå ind i produktionen i større omfang. I løbet af dette efterår og vinter må partikomiteen, regeringen og hæren i hvert baseområde blive parat til at kunne gennemføre en stor og udbredt produktionskampagne næste år, omfattende både offentligt og privat landbrug, industri, håndværk, transport, husdyrhold og handel, med hovedvægten på landbruget – en kampagne for at overvinde vanskelighederne ved egen indsats (parolen om »rigeligt med føde og klæder« bør ikke rejses på nuværende tidspunkt undtagen i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia). Der bør være planlægning for hver familie og gensidig hjælp i arbejdet (kendt som arbejdsudvekslingshold i det nordlige Shensi, og tidligere kendt som pløjehold eller arbejdsbold til gensidig hjælp i de tidligere røde områder i Kiangsi), arbejdsdelte bør belønnes, kappestrid bør praktiseres i produktionen og kooperativer, der tjener masserne, bør fremmes. På det finansielle og økonomiske område må personalet i parti- og statsapparatet på amts- og distriktsniveau anvende ni tiendedele af deres energi til at hjælpe bønderne med at øge produktionen og kun én tiendedel til at opkræve skatter hos dem. Hvis de gør sig umage med den første opgave, vil den næste blive let. Under de nuværende krigsbetingelser må alle organer, skoler og hærenheder gøre en stor indsats for at dyrke grøntsager, opdrætte svin, samle brænde, lave trækul, udvide håndværket og selv dyrke en del af deres kornbehov. Udover udviklingen af den kollektive produktion i alle enheder, store som små, må hvert individ (undtagen de, der er i hæren) også ansøres til at deltage i landbrugs- eller håndværksproduktion i fritiden (men ikke handel), hvis udbytte han kan beholde selv. Der bør gives syv til ti dages kurser i dyrkning af grøntsager og opdrætning af svin, og i tilberedning af bedre mad for kokkenes vedkommende. Der må lægges vægt på sparsommelighed, spild må bekæmpes og korrupte handlinger forbydes i alle parti-, regerings- og hærorganer. På alle niveauer må det ledende personel i parti-, regerings- og hærorganer og i skolerne mestre alle de færdigheder, der er nødvendige for at lede masserne i produktionen. Ingen, som undlader nøje at studere produktionen, kan regnes for en god leder. Den soldat eller civilist, som ikke tager produktionen alvorligt, og som sætter pris på at spise, men ikke på at arbejde, kan ikke regnes for en god soldat eller en god medborger. Partimedlemmer i landsbyerne, som ikke er adskilt fra produktionen må indse, at en af forudsætningerne for at blive et forbillede for masserne er at arbejde godt for at øge produktionen. I kampagnen for produktionen er det forkert at have et konservativt og rent finansielt synspunkt, som kun regner med indtægter og udgifter, og som forsømmer økonomisk udvikling. Det er forkert at have en håndfuld regerings-

funktionærer, der har travlt med at indsamle korn og skatter, fonds og levnedsmiddelforsyninger, og som forsømmer at organisere den enorme arbejdskraft, der ligger hos de menige i partiet, regeringen, hæren og hos folket til en massekampagne for produktionen. Det er forkert blot at forlange korn og penge fra masserne (sådan som Kuomintang gør det) uden at gøre alle mulige anstrengelser for at hjælpe dem med at øge produktionen. Det er forkert at have nogle få økonomiske kontorer til at organisere et lille antal mennesker i produktionen og dermed forsømme iværksættelsen af omfattende massekampagner for produktionen. Det er forkert at anse det for uuhæderligt og selvisk at kommunister på landet deltager i hjemmeproduktion for at kunne understøtte deres familier, eller at kommunister i regeringsorganer og skoler deltager i privat fritidsproduktion for at kunne hæve deres egen levestandard, for alle disse aktiviteter er i den revolutionære sags interesse. Det er forkert blot at bede folk i et baseområde om at udholde vanskelighederne i den svære kamp uden at opmuntre dem til at øge produktionen og derved forsøge at forbedre deres materielle vilkår. Det er forkert at anse kooperativerne for at være profitgivende foretagender, der drives til fordel for et lille antal funktionærer eller som forrådskamre drevet af regeringen og ikke at se dem som økonomiske organisationer drevet for og af masserne. Det er forkert ikke at indføre de eksemplariske arbejdsmetoder, som visse af landbrugsarbejdsheltene anvendte i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia (dvs. gensidig hjælp i arbejdet, gentagen pløjning, regelmæssig hypning og rigelig gødsning) med den begrundelse, at disse metoder ikke er anvendelige i visse baseområder. Det er forkert i produktionskampagner at overdrage produktionsopgaven til lederne af de lokale kontorer for økonomisk udvikling, lederne af forsyninger til hæren, eller administrationscheferne i regerings- eller andre organer, i stedet for at sikre at det er de ledende kadre selv, der påtager sig ansvaret og deltager personligt, at den ledende gruppe nøje forbinder sig med masserne, og at almene opfordringer forbindes med specifik og særlig vejledning, at der udføres undersøgelser og studier, og at der gives forrang for det vigtige og nødvendige, at der gøres bestræbelser på at inddrage alle i produktionen – mænd og kvinder, unge og gamle og selv dagdriverne – og at kadre er oplært, og at masserne opdrages. Under de nuværende omstændigheder er organiseringen af arbejdskraften nøglen til at øge produktionen. I hvert af baseområderne er det selv under de nuværende krigsbetingelser muligt og desuden nødvendigt at organisere arbejdskraften fra titusinder af mænd og kvinder i partiet, regeringskontorene og hæren, og hundredtusinder af folket til produktionsformål (dvs. på frivillig basis at organisere alle, som er i stand til at arbejde deltids eller heltids, anvende planlægning for de enkelte familier, arbejdsudvekslingshold, transporthold, gensidige hjælpegrupper eller kooperativer og bevare princippet om bytte af lige værdi). Medlemmer af det kommunistiske parti må opnå fuldstændigt greb om alle principper og metoder for organisering af arbejdskraften. Reduktion af afgif-

terne overalt og gennemført i alle baseområderne nu i år vil stimulere en stor stigning i produktionen næste år. Og den storstilede produktionskampagne som vil blive gennemført næste år af partiet og regeringen, soldater og civile, mænd og kvinder og unge og gamle for at øge forsyningen af korn og andre fornødenheder og for at forberede os mod naturkatastrofer, den vil lægge det materielle fundament for den fortsatte opretholdelse af de anti-japanske baseområder. I modsat fald vil vi møde alvorlige vanskeligheder.

3. For at partiet, regeringen og hæren kan være ét med folket i udviklingen af næste års anti-japanske kamp og produktionskampagne, må partikomiteerne og de ledende organer i hær og regering i hvert eneste baseområde forberede iværksættelsen af en storstilet massekampagne i de første måneder efter måne-nytåret for at »støtte regeringen og vise omsorg for folket« og at »støtte hæren og give fortrinsstilling til familierne til de soldater der kæmper mod japanerne«. Tropperne bør offentligt forny deres løfte om at »støtte regeringen og vise omsorg for folket«, holde selvkritik-møder, arrangere sammenkomster med den lokale befolkning (som også repræsentanter for lokale parti- og regeringsorganer bør inviteres til) og undskylde og erstatte enhver tidligere krænkelse af massernes interesser. Masserne bør på den anden side under ledelse af de lokale parti-, regerings- og masseorganisationer forny deres løfte om at støtte hæren og give fortrinsstilling til familierne til de soldater, der kæmper mod japanerne, og de bør sætte en hurtig kampagne i gang for hilsener og gaver til hærenhederne. I løbet af disse kampagner må hæren på sin side og partiet og regeringen på deres grundigt undersøge manglerne og fejlene i 1943, og de skal beslutsomt rette dem i 1944. Fra nu af bør sådanne kampagner sættes i værk overalt i de første måneder efter hvert måne-nytår, og i løbet af dem skal løfterne om at »støtte regeringen og vise omsorg for folket« og »støtte hæren og give fortrinsstilling til familierne til de soldater, der kæmper mod japanerne« trækkes frem igen og igen, og der skal være tilbagevendende selvkritik over for masserne for hvert tilfælde af egenmægtig opførsel fra soldaterne i baseområderne over for personale fra parti eller regering eller over for civile, samt for enhver mangel på omsorg over for soldaterne udvist af personale fra parti eller regering eller civile (hver side kritiserer sig selv og ikke den anden) for at sikre, at disse mangler og fejl gennemgribende bliver rettet.

EN KOMMENTAR TIL MØDERNE I KUOMINTANGS CENTRALE EKSEKUTIVKOMITÉ OG I FOLKETS POLITISKE RÅD

5. oktober 1943

Kuomintangs centrale eksekutivkomité afholdt sit 11. plenarmøde fra 6. til 13. september, og Kuomintangregeringen afholdt det 2. møde i Folkets 3. politiske Råd fra 18. til 27. september. Nu hvor alle dokumenterne fra begge disse møder foreligger, kan vi fremsætte en generel kommentar.

Den internationale situation er på tærsklen til en stor omvæltning, hvis overhængende nærhed fornemmes af alle parter. De europæiske aksemagter fornemmer det, og Hitler kaster sig ud i en desperat politik til den bitre ende. Det er først og fremmest Sovjetunionen, som skaber denne omvæltning. Sovjetunionen høster nu frugterne af den – den Røde Hær har allerede slået sig frem til Dnjepr og fejlet alt væk foran sig, og en ny vinteroffensiv vil bringe den til de gamle om ikke til de nye sovjetiske grænser. Storbritannien og USA benytter sig ligeledes af forandringen. Roosevelt og Churchill venter på de første tegn på Hitlers svækkelse til at støde ind i Frankrig. Kort fortalt vil Hitlers krigsmaskiner snart falde fra hinanden, den anti-fascistiske krig i Europa står foran sin endelige løsning, og Sovjetunionen er hovedkraften i tilintetgørelsen af fascismen. Eftersom brændpunktet for den anti-fascistiske verdenskrig er i Europa, vil problemets løsning her være bestemmende for de to store lejres skæbne, den fascistiske og den anti-fascistiske lejr. De japanske imperialister føler sig trængt op i en krog, og deres politik kan ligeledes kun være at fremtvinge størst mulig styrke i en desperat kamp til den bitre ende. I Kina vil de forsøge at »få has« på kommunisterne og lokke Kuomintang til at kapitulere.

Kuomintang har også fornemmet forandringen. Stillet over for dette føler det både glæde og frygt. Glæde fordi det forestiller sig, at Storbritannien og

Dette interne partidirektiv blev skrevet af kammerat Mao Tsetung på vegne af Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

USA efter afslutningen af krigen vil få mulighed for at bekæmpe Japan på dets vegne, og at det vil blive i stand til at vende tilbage til Nanking uden problemer. Frygt fordi verden med alle tre fascistiske magters undergang vil påbegynde en storslået og enestående epoke af befrielse, og Kuomintangs kompradorfeudale fascistiske diktatur vil blive en lille ø i frihedens og demokratiets vidtstrakte hav. Det frygter, at dets egen udgave af fascismen med »ét parti, én lære, én leder« vil blive begravet under bølgerne.

Oprindelig håbede Kuomintang på, at Sovjetunionen alene skulle tage striden med Hitler og på at kunne lede japanerne til at angribe Sovjetunionen, således at socialismens land ville blive ødelagt eller i det mindste voldsomt mishandlet. Kuomintang håbede også, at Storbritannien og USA ville sætte hele deres styrke ind i Østen og først knuse Japan og derefter slå Kinas kommunistiske Parti, før de tænkte på nogen anden eller tredje front i Europa. Det var ud fra denne bagtanke, at Kuomintang først råbte op om en strategi, der sagde »Asien før Europa« og dernæst om »Lige opmærksomhed for Europa og Asien«. I august i år, da Quebec-konferencen var ved at slutte, indkaldte Roosevelt og Churchill Kuomintangregeringens udenrigsminister T.V.Soong for at sige et par ord til ham. Dette fik Kuomintang til at skrike op om, at »Roosevelt og Churchill vender sig til Østen«, at »'Europa før Asien'-planen er ændret«, at »Quebec er en konference mellem de tre stormagter Storbritannien, USA og Kina« og så fremdeles, mens de med fryd hengav sig til selvforherligelse. Men dette var Kuomintangs sidste lejlighed til at glæde sig. Siden er dets humør ændret en del; »Asien før Europa« og »lige opmærksomhed for Europa og Asien« er blevet overdraget til historiens museum, og Kuomintang er sikkert nu igang med at brygge nye planer sammen. Måske markerer Kuomintangs centrale Eksekutivkomités 11. plenarmøde og det af Kuomintang kontrollerede Folkets politiske Råds 2. møde begyndelsen til disse nye planer.

Kuomintangs centrale Eksekutivkomités 11. plenarmøde rettede løgnagtige anklager mod Kinas kommunistiske Parti for at »sabotere modstandskrigen og bringe staten i fare«, og erklærede samtidig sig selv som tilhænger af en »politisk løsning« og »forberedelser til en forfatningsmæssig regering«. Det 2. møde i Folkets politiske Råd vedtog under kontrol og manipulation fra Kuomintangs side resolutioner mod Kinas kommunistiske Parti med omtrent samme indhold. Derudover »valgte« Kuomintangs centrale Eksekutivkomités 11. plenarmøde Chiang Kai-shek til præsident for Kuomintangregeringen for at styrke dets diktatoriske apparat.

Hvad planlægger Kuomintang at gøre nu efter det 11. plenarmøde? Der er kun tre muligheder:

- (1) kapitulation over for den japanske imperialisme;
- (2) fortsætte ad det gamle spor; og
- (3) et skift i dets politiske linie.

Defaitisterne og kapitulanterne inden for Kuomintang har for at tjene den

japanske imperialismes mål med at »slå kommunisterne og vinde Kuomintang« hele tiden talt for overgivelse. De har konstant søgt at få startet en anti-kommunistisk borgerkrig, som selvfølgelig, hvis den brød ud, ville umuliggøre modstand mod Japan og lade kapitulation være den eneste mulighed. Kuomintang har koncentreret 400.000 til 500.000 soldater i det nordvestlige Kina, og tilfører i al hemmelighed stadig flere styrker fra andre fronter. Det siges, at generalerne er i fin form, og at de proklamerer: »At tage Yen-an er ikke noget problem.« Det er sådan, de har talt, siden hr. Chiang Kai-sheks tale ved det 11. plenarmøde, hvor han beskrev kommunist-problemet som »et politisk problem, der bør løses politisk« og siden Rådsmødets resolutioner med omtrent samme indhold. Tilsvarende resolutioner blev vedtaget sidste år ved Kuomintangs centrale Eksekutivkomité's 10. plenarmøde, og blækket herfra var knapt nok tørt, før generalerne fik ordre til at udarbejde militære planer for likvidering af grænseområdet; i juni og juli i år blev tropper bragt i stilling med henblik på en lynkrig mod grænseområdet, og planen blev midlertidigt lagt på hylden, ene og alene fordi den offentlige mening både herhjemme og i udlandet vendte sig imod den. Nu gentager det sig. Ikke så snart er resolutionerne fra det 11. plenarmøde skrevet ned sort på hvidt, førend der er rapporter om generalernes praleri og om troppebevægelser. »At tage Yen-an er ikke noget problem« – hvad er det udtryk for? Det er udtryk for en beslutning om at kapitulere til den japanske imperialisme. Ikke alle de Kuomintang-medlemmer der går ind for »at tage Yen-an« er nødvendigvis bevidste og overbeviste kapitulanter. Nogle af dem tænker sikkert: »Vi skal stadig kæmpe mod Japan, mens vi slås mod kommunisterne.« Det er sikkert dette, mange af officererne fra Whampoa-kliken¹ tænker. Vi kommunister vil gerne stille disse herrer følgende spørgsmål. Har I glemt læren fra de ti års borgerkrig? Hvis en ny borgerkrig begynder, tror I så, at de overbeviste kapitulanter vil lade jer fortsætte krigen mod Japan? Vil japanerne og Wang Ching-wei tillade jer at fortsætte krigen mod Japan? Er I virkelig så stærke, at I kan kæmpe en borgerkrig og en krig mod den fremmede fjende på samme tid? I hævder at have tre millioner mand, men jeres hære er så demoraliserede, at folk har sammenlignet dem med to kurve æg i enden af et åg – ét sammenstød og de er færdige. Dette er, hvad der er sket i alle felttogene i Chungtiao-bjergene, Taihang-bjergene, Chekiang og Kiangsi, det vestlige Hupeh og Tapiieh-bjergene. Den enkle grund hertil er, at I har fulgt den fatale politik med at være »aktive mod kommunisterne« og »passive mod japanerne«. En national fjende er trængt dybt ind i vort land, og jo mere I aktivt bekæmper kommunisterne og jo mere passive I er i modstanden mod japanerne, jo lavere vil moralen blive blandt jeres tropper. Hvis I gør en så dårlig figur i kampen mod den fremmede aggressor, kan I da forvente, at jeres tropper pludselig skal være skrappe til at kæmpe mod kommunisterne og folket? Det kan ikke lade sig gøre. Har I én gang påbegyndt en borgerkrig, må I vie den udelte opmærksomhed og helt opgive enhver tanke om »samtidig modstand«. Til

sidst vil I uundgåeligt ende med at undertegne en traktat med betingelsesløs overgivelse til den japanske imperialisme, og denne kapitulation vil være jeres eneste mulighed. De af jer i Kuomintang, som egentlig ikke ønsker at kapitulere, vil uundgåeligt ende som kapitulanter, hvis I aktivt medvirker ved tilskyndelsen og forberedelsen af borgerkrig. Dette vil helt sikkert ske, såfremt I deltager i kapitulanklikens manøvrer og anvender resolutionerne fra det 11. plenarmøde og Folkets politiske Råd som instrument til at skaffe jer folkelig støtte og forberede en anti-kommunistisk borgerkrig. Selv om I egentlig ikke ønsker at kapitulere, vil I ende med at overgive jer i kølvandet på kapitulanklikken, hvis I deltager i dens manøvrer og begår fejltrin. Dette er den ene mulighed, hvad angår den retning, som Kuomintang vil følge efter det 11. plenarmøde, og der er en meget alvorlig fare for, at den vil blive til virkelighed. Fra kapitulanklikens standpunkt er snak om »politisk løsning« og »forberedelser til forfatningsmæssig regering« de bedste måder at skjule forberedelserne til borgerkrig på, det vil sige forberedelserne til overgivelse. Alle kommunister, alle patriotiske medlemmer af Kuomintang, alle anti-japanske partier og alle vore landsmænd, som er imod Japan, bør være yderst årvågne over for denne meget alvorlige fare og bør ikke lade sig narre af camouflagen. Man må indse, at faren for borgerkrig aldrig har været så overhængende, som den er nu efter Kuomintangs 11. plenarmøde.

Disse resolutioner kan også lede i en anden retning, nemlig at »gøre ophold en tid og begynde borgerkrigen senere«. Denne kurs, som adskiller sig noget fra kapitulanklikens, vil blive fulgt af de folk, der stadig ønsker at give det udseende af modstand mod Japan, mens de helt og aldeles nægter at opgive deres antikommunisme og diktatoriske herredømme. De vil bevæge sig i den retning, fordi de ser, at store forandringer er uundgåelige i den internationale situation, og at den japanske imperialisme er dødsdømt, at borgerkrig betyder kapitulation og at folket i hele landet ønsker modstand og ikke borgerkrig, at Kuomintang befinder sig i en alvorlig krise, hvor det har fjernet sig fra masserne, mistet folkelig støtte og blevet så isoleret som nogensinde; og at USA, Storbritannien og Sovjetunionen alle er imod, at den kinesiske regering skulle starte en borgerkrig. Alt dette kan tvinge dem til at udsætte deres planer om borgerkrig og søge at vinde tid med tom snak om en »politisk løsning« og »forberedelser til en forfatningsmæssig regering«. Disse folk er tidligere mestre i bedragets og udsættelsens taktik. Selv i drømme glemmer de ikke deres ønske om at »tage Yenan« og »udslette det kommunistiske parti«. På dette punkt er de helt i overensstemmelse med kapitulanklikken. Ikke desto mindre ønsker de at bibeholde udseendet af modstand mod Japan, de ønsker ikke, at Kuomintang mister sin internationale anseelse, og de frygter undertiden kritikken fra den hjemlige og udenlandske offentlige mening; derfor gør de ophold bag et røgslør af »politisk løsning« og »forberedelser til en forfatningsmæssig regering«, mens de venter på gunstigere betingelser. De nærer intet alvorligt ønske om en »politisk løsning« eller en »forfatningsmæssig regering»,

i hvert fald ikke for øjeblikket. Sidste år, da Kuomintangs centrale Eksekutivkomite holdt sit 10. plenarmøde, blev kammerat Lin Piao sendt til Chungking af det kommunistiske partis centralkomite for at forhandle med hr. Chiang Kai-shek. Han ventede i Chungking i ti lange måneder; men hr. Chiang Kai-shek og Kuomintangs centrale Eksekutivkomité ønskede ikke at diskutere et eneste konkret problem med ham. I marts i år udgav hr. Chiang Kai-shek sin bog *Kinas skæbne*, hvori han understreger sin modstand mod kommunismen og mod liberale ideer, placerer skylden for de ti års borgerkrig hos det kommunistiske parti, bagvasker det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé som »en ny slags krigsherrer« og »en ny slags separatister« og lader forstå, at han vil gøre endeligt op med kommunisterne inden for to år. Den 28. juni i år gav hr. Chiang Kai-shek tilladelse til, at Chou En-lai, Lin Piao og andre kammerater kunne vende tilbage til Yenan, men i samme øjeblik beordrede han sine forsvarsstyrker ved Huangho til at marchere mod grænseområdet, og han gav også ordre til, at de lokale myndigheder landet over skulle benytte lejligheden med Tredje Internationale opløsning til i de såkaldte folkeorganisationers navn at kræve Kinas kommunistiske Parti opløst. Under disse omstændigheder var vi kommunister tvunget til at opfordre Kuomintang og hele nationen til at undgå borgerkrig, og vi var tvunget til at afsløre alle Kuomintangs skumle planer og sammensværgelser, som saboterede modstandskrigen og bragte staten i fare. Som de historiske kendsgerninger viser, har vor tålmodighed været drevet til det yderste. Lige siden Wuhans fald har der ikke været nogen ende på de anti-kommunistiske slag, store eller små, i det nordlige og det centrale Kina. Det er nu to år siden, Stillehavskrigen brød ud, og igennem al den tid har Kuomintang angrebet kommunisterne i det centrale og nordlige Kina. Udover de tropper, der oprindeligt var stationeret der, har de tilført armégrupper under Wang Chung-lien og Li Hsien-chou for at angribe kommunisterne i Kiangsu og Shantung. Pang Ping-hsuns armégruppe i Taihang-bjergområdet har ordre til udelukkende at koncentrere sig om kommunisterne, hvilket også gælder for Kuomintang-tropperne i Anhwei og Hupeh. I lang tid offentliggjorde vi ikke engang disse kendsgerninger. Kuomintangs aviser og tidsskrifter har aldrig et øjeblik standset bagvaskelsen af det kommunistiske parti, men i lang tid tog vi ikke til genmæle. Uden grund opløste Kuomintang den nye 4. armé, som så heltemodigt havde kæmpet mod Japan, udslekkede over 9.000 mand af kontingenterne i det sydlige Anhwei, arresterede Yeh Ting, dræbte Hsiang Ying² og satte hundreder af kadrer i fængsel. Selv om dette var et uhyrligt forræderi mod folket og nationen, bevarede vi vor tålmodighed for landets skyld, indgav blot en protest og forlangte oprejsning. Da hr. Chiang Kai-shek mødtes med kammerat Chou En-lai, det kommunistiske partis repræsentant ved Lushan i juni og juli 1937, lovede han, at grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia gennem et dekret ville blive betegnet som en administrativ del under direkte jurisdiktion fra Den nationale Regerings Eksekutive Yuan, og dens

embedsmænd ville modtage officielle udnævnelser. Nu har Chiang Kai-shek ikke blot trukket sine løfter tilbage, han er endda gået så vidt som til at omringe grænseområdet med 400.000 til 500.000 mand for at gennemtvinge en militær og økonomisk blokade, han vil ikke være tilfreds med mindre end udslettelsen af folket i grænseområdet og af den 8. rutearmés tilbagetrukne hovedkvarterer. Det er særdeles velkendt, at lovede forsyninger er blevet frataget den 8. rutearmé og at det kommunistiske parti bliver hængt ud som »forræderparti«, den nye 4. armé som »oprørshæren«, den 8. rutearmé som »forræderhæren« osv. Sagt i korthed ser alle de Kuomintang-folk, der handler på denne måde, det kommunistiske parti som fjenden. For Kuomintang er det kommunistiske parti ti gange, nej hundrede gange mere afskyeligt end japanerne. Kuomintang koncentrerer sit had mod det kommunistiske parti, og har kun lidt, om overhovedet noget, tilovers for japanerne. Dette ligner de japanske fascisters opførsel, som behandler Kuomintang og det kommunistiske parti forskelligt. Mens disse japanske fascister koncentrerer deres had mod Kinas kommunistiske Parti, er de stadig blevet blidere over for Kuomintang; af deres to paroler »Bekæmp kommunisterne« og »Tilintetgør Kuomintang« eksisterer nu kun det første. De aviser og tidsskrifter, som japanerne og Wang Ching-wei kontrollerer, trykker ikke længere paroler som »Ned med Kuomintang« og »Styrt Chiang Kai-shek«. Japan slår til med 58 procent af sin styrke på det kommunistiske parti og bruger kun 42 procent til at holde øje med Kuomintang; de har fornylig slækket denne overvågning og trukket mange tropper væk fra Chekiang og Hupeh for at gøre det lettere at lokke Kuomintang til kapitulation. De japanske imperialister har aldrig turdet fremsætte så meget som ét ord for at overtale det kommunistiske parti til at kapitulere, men de tøver ikke med at sende en endeløs strøm af ord for at overtale Kuomintang til det. Kuomintang er kun aggressivt over for det kommunistiske parti og folket, men det lægger al sin vildskab fra sig over for japanerne. Ikke blot har det skiftet fra at være deltager til at være slet og ret tilskuer til krigen, hvad kampene angår, men selv i ord tør det ikke fremsætte så meget som én skarp afvisning af den japanske imperialismes fornærmelser og smiger. Japanerne siger, »Der er intet galt i argumentationen i Chiang Kai-shek's *Kinas skæbne*.« Har hr. Chiang eller noget medlem af hans parti nogensinde tilbagevist dette? Nej det har de ikke, og det tør de ikke. Hvordan kan japanerne undgå at foragte Kuomintang, når de ser, at hr. Chiang Kai-shek og Kuomintang kun anvender »militære og regeringsmæssige ordrer« og »disciplin« over for kommunisterne, og hverken ønsker eller tør anvende det imod de tyve medlemmer af Kuomintangs centrale eksekutivkomité og de otteoghalvtreds Kuomintang-generaler, som er løbet over til fjenden? Folket i hele landet og de venligtsindede nationer i hele verden har iagttaget, hvorledes hr. Chiang Kai-shek og Kuomintang har opløst den nye 4. armé og angrebet den 8. rutearmé, omringet grænseområdet, hængt dem ud med etiketter som »forræderparti«, »forræderhær«, »en ny slags krigsherrer«, »en

ny type separatistregime«, »saboterer modstandskrigen«, »bringer staten i fare« og til stadighed påkaldt sig »militære og regeringsmæssige ordrer« og »disciplin«. De har aldrig set hr. Chiang og Kuomintang håndhæve nogen militære ordrer, regeringsdekreter eller disciplinære forholdsregler imod de tyve medlemmer af Kuomintangs centrale eksekutivkomité og de otteoghalvtreds Kuomintang-generaler, som gik over til fjenden. På lignende måde er alle resolutionerne, som for nylig er vedtaget på Kuomintangs centrale eksekutivkomité's 11. plenarmøde og ved mødet i Folkets politiske Råd, rettet mod det kommunistiske parti, mens ikke én eneste vender sig imod de mange medlemmer inden for selve Kuomintangs centrale eksekutivkomité og de mange generaler, som er faldet fra og blevet forrædere. Hvad må ikke folket over hele landet og de venligtsindede nationer over hele verden tænke om Kuomintang? Som man kunne forvente, blev der endnu engang talt om en »politisk løsning« og »forberedelse til forfatningsmæssig regering« ved det 11. plenarmøde; så langt så godt, vi hilser en sådan tale velkommen. Men dømmes vi efter den politiske linie, som Kuomintang fast har fulgt i alle disse år, anser vi denne tale for blot at være en masse tomme ord, beregnet til at føre folket bag lyset, mens det egentlige formål er at vinde tid til at forberede en borgerkrig, der skal sikre dets fortsatte diktatoriske herredømme over folket.

Er der en tredje retning som den nuværende situation kan udvikle sig i? Ja, det er der. Det er det, et antal Kuomintang-medlemmer, hele folket og vi kommunister håber på. Hvori består denne tredje kurs? En retfærdig og fornuftig politisk løsning af forholdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, en ægte demokratisk og fri forfatningsmæssig regering, en afstandtagen fra det fascistiske diktatur med dets »ét parti, én lære, én leder« samt skabelsen af en nationalforsamling, virkelig valgt af folket i løbet af modstandskrigen. Vi kommunister har påpeget denne kurs helt fra starten. Et antal Kuomintang-medlemmer vil også gå ind for den. I lang tid håbede vi, at endog hr. Chiang Kai-shek og hans egen fraktion i Kuomintang kunne vælge denne kurs. Men når vi ser på, hvad der er sket de sidste par år, og hvad der sker nu, er der intet, der tyder på, at hr. Chiang og flertallet af ledende personligheder i Kuomintang ønsker at gøre noget sådant.

Der kræves visse betingelser, internationalt og herhjemme, før denne kurs kan virkeliggøres. På nuværende tidspunkt (hvor fascismen i Europa står foran sit totale sammenbrud) er de internationale betingelser gunstige for Kinas modstandskrig, men det er netop i dette øjeblik, at kapitulanterne er særligt ivrige efter at iværksætte en borgerkrig, således at de kan kapitulere, og at japanerne og Wang Ching-wei ligeledes er stærkt opsatte på borgerkrig, så de kan lokke dem til kapitulation. Wang Ching-wei sagde (ifølge nyhedsbureauet Domei den 1. oktober): »Hengivne brødre vil altid forblive brødre, og Chungking vil helt sikkert følge vor vej, jo hurtigere jo bedre, håber vi.« Hvilken hengivenhed, tillid og iver! Således er det bedste, som vi i den

nuværende situation kan forvente fra Kuomintang, et ophold, mens faren for en pludselig forværring absolut er meget stor. Alle betingelserne for den tredje kurs er endnu ikke til stede, og patrioter i alle partier og folket i hele Kina må gøre alle mulige anstrengelser for at skabe dem.

Hr. Chiang Kai-shek kundgjorde på det 11. plenarmøde:

Det skal slås tydeligt fast, at de centrale myndigheder ikke stiller andre krav til det kommunistiske parti, end at det må opgive sit bevæbnede separatist-regime og standse sine overraskelsesangreb på Den nationale Hær, som skader modstandskrigen; der må stilles forhåbninger til, at det kommunistiske parti vil udføre sin erklæring fra Republikkens 26. år [1937], som opfordrede til forenede bestræbelser for at frelse nationen og vil efterleve de fire løfter, der blev afgivet i denne erklæring.

Hr. Chiang's tale om »overraskelsesangreb på Den nationale Hær, som skader modstandskrigen« burde være henvendt til Kuomintang selv, og det er en skam, at han er så forudindtaget og ondskabsfuld, at han bagvasker det kommunistiske parti på denne måde. Siden Wuhans fald har Kuomintang iværksat tre anti-kommunistiske overfald, i hvilke Kuomintang-tropperne, som kendsgerningerne viser, i hvert eneste tilfælde har rettet overrumplende overraskelsesangreb mod de kommunistiske styrker. I det første felttog, fra vinteren 1939 til foråret 1940, indtog Kuomintang-tropperne med overraskelsesangreb fem amtsbyer, der havde garnisoner fra den 8. rutearmé i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, nemlig Chunhua, Hsunyi, Chengning, Ninghsien og Chenyuan, og de anvendte endda luftstyrker i disse operationer. I det nordlige Kina blev Chu Huai-ping's tropper sendt til bjergområdet Taihang for at gennemføre overraskelsesangreb på den 8. rutearmés styrker, som kun tog kampen op i selvforsvar. Det andet felttog blev iværksat i januar 1941. Tidligere, den 19. oktober 1940, havde Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi telegraferet en kategorisk ordre til Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying, hvori de beordrede alle enheder af den 8. rutearmé og den nye 4. armé syd for Huangho til at rykke nord for floden inden en måned. Vi lovede, at vore tropper i det sydlige Anhwei ville rykke nordpå; hvad de andre angik, var det umuligt at overføre dem under de herskende omstændigheder, men vi lovede, at de ville flytte til de angivne stillinger efter sejren i den anti-japanske krig. Allerede inden vore 9.000 mænd i det sydlige Anhwei begyndte at rykke mod nord den 5. januar i overensstemmelse med ordren, havde hr. Chiang Kai-shek allerede udstedt en ny ordre, om at »fange dem alle i et vod«. Mellem den 6. og den 14. januar fangede Kuomintang-tropperne i det sydlige Anhwei faktisk disse enheder fra den nye 4. armé i et vod. Yderligere beordrede hr. Chiang Kai-shek den 17. januar hele den nye 4. armé opløst og Yeh Ting stillet for en krigsret. Den 8. rutearmé og den nye 4. armé er siden da blevet angrebet overalt, hvor der findes Kuomintang-tropper i de anti-japanske baseområder i det centrale og nordlige Kina, og de har kun taget kampen op i selvforsvar. Det tredje felttog begyndte i marts i år og fortsætter

stadig. Kuomintang-tropperne har fortsat deres angreb på den 8. rutearmé og den nye 4. armé i det centrale og det nordlige Kina. Tilmed har hr. Chiang Kai-shek udgivet sin *Kinas skæbne*, som er et heftigt udfald mod kommunismen og imod folket. Han har omdirigeret mange af sine tropper til forsvaret af Huangho til brug for et lynangreb på grænseområdet. Han har tilskyndet til såkaldte folkeorganisationer over hele landet, der skal kræve det kommunistiske parti opløst. Han har mobiliseret Kuomintang-flertallet i Folkets politiske Råd til at godkende Ho Ying-chins militære beretning, der bagvasker den 8. rutearmé, og til at vedtage anti-kommunistiske resolutioner. På denne måde har han drejet Rådet, som skulle være et symbol på den anti-japanske enhed, til at være Kuomintangs private bureau for skabelsen af anti-kommunistisk folkeopinion som forberedelse til borgerkrig. Dette resulterede i, at kammerat Tung Pi-wu, det kommunistiske medlem af Rådet, måtte udvandre i protest. Disse tre anti-kommunistiske overfald blev nøje planlagt og udført af Kuomintang. Vi kan vel spørge, hvad dette er, hvis det ikke er »sabotage af modstandskrigen«?

Den 22. september i Republikkens 26. år (1937), udsendte centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti en erklæring, som opfordrede til forenede bestræbelser for at frelse nationen. I den sagde vi:

For at fjerne ethvert af fjendens påskud til intriger og for at fjerne enhver mistorståelse blandt alle velmenende tvivlere, finder centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti det nødvendigt at erklære sin dybtfølte hengivenhed for den nationale befrielses sag. Derfor erklærer den endnu engang højtideligt til hele nationen: (1) at dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper er, hvad Kina i dag har brug for, og vort parti er rede til at kæmpe for deres fuldstændige gennemførelse, (2) at vi vil indstille vor politik med oprør for at styrte Kuomintang-regimet, ligesom vi indstiller konfiskation med magt af godsejernes jord; (3) at vi vil reorganisere den nuværende røde regering som en demokratisk regering i et særligt område med det håb, at statsmagten vil blive forenet over hele landet; og (4) at den Røde Hær vil ændre sit navn og sin betegnelse, vil blive reorganiseret som en del af Den nationale Revolutionshær og underlagt Den nationale Regerings militære råd, samt være rede til at modtage ordrer om at marchere til de anti-japanske fronter og gøre sin pligt.

Vi har fuldstændigt gennemført disse fire løfter; hverken hr. Chiang Kai-shek eller nogen anden i Kuomintang kan anklage os for at have forsømt et eneste af dem. For det første er den politik som det kommunistiske parti fører i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og i de anti-japanske baseområder bag fjendens linier helt i overensstemmelse med dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper, og intet strider imod dem. For det andet vil vi, så længe Kuomintang ikke kapitulerer til nationens fjende, ødelægger samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne eller starter en borgerkrig mod kommunisterne, altid

holde vort løfte om ikke at styrte Kuomintang-regimet eller konfiskere jord fra godsejerne med magt. Vi har holdt dette løfte tidligere, holder det nu og vil fortsat holde det i fremtiden. Det betyder, at hvis Kuomintang kapitulerer til fjenden, ødelægger samarbejdet eller starter en borgerkrig, vil vi blive tvunget til at ophæve vort løfte, for disse er de eneste omstændigheder, som vil gøre det umuligt for os at holde det. For det tredje blev den oprindelige røde regering reorganiseret i det allerførste år af modstandskrigen, og »systemet med de tre trediedele« for den demokratiske regering har længe været i kraft, men indtil nu har Kuomintang ikke opfyldt sit løfte om at anerkende grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, og hvad mere er, det anklager os for »feudal separatisme«. Hr. Chiang Kai-shek samt andre medlemmer af Kuomintang! I burde vide, at det, som I kalder »separatisme« – den omstændighed, at grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og andre anti-japanske baseområder ikke er anerkendt af Kuomintang-regeringen – ikke er noget, vi har tilstræbt, men derimod er påtvunget os af jer selv. Hvilke grunde har I til at anklage os for »separatisme«, mens I løber fra jeres egne ord, nægter den anerkendelse af grænseområdet, som I gav løfte om, og nægter at anerkende dens demokratiske regering? Dag ud og dag ind anmoder vi om anerkendelse, og I afviser – hvem er da de ansvarlige? Hvilke grunde har hr. Chiang til at fare ud mod »separatismen« i sin *Kinas skæbne* uden at nævne blot en antydning af sin egen andel i sagen, skønt han jo er generaldirektør i Kuomintang og leder af dets regering? Vi vil benytte os af det 11. plenarmøde, hvor hr. Chiang Kai-shek endnu engang har forlangt, at vi gennemfører vore løfter, til at kræve, at han opfylder sit løfte om at give lovmæssig anerkendelse af grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, hvor Princippet om demokrati længe har været i kraft, og ligeledes til de anti-japanske demokratiske baseområder bag fjendens linier. Hvis I fortsætter Jeres ikke-ankendelsespolitik, betyder det, at I ønsker, at vi skal fortsætte med »separatisme«, og at skylden for dette, ligesom tidligere, ganske vil ligge hos jer og ikke hos os. For det fjerde er det længe siden, at den Røde Hær ændrede »navn og betegnelse«, blev »reorganiseret som en del af Den nationale Revolutionshær« og blev »underlagt Den nationale Regerings militære råd«; dette løfte blev opfyldt for lang tid siden. Den eneste styrke, der er underlagt det kommunistiske partis centralkomité og ikke Den nationale Regerings militære råd, er Den nationale Revolutionshærs nye 4. armé; grunden til dette er, at den blev kaldt »oprørshær«, og den blev »opløst« den 17. januar 1941 på det militære råds kontrarevolutionære ordre, hvilket saboterede modstandskrigen og bragte staten i fare, og den var derudover udsat for daglige angreb fra Kuomintang-tropper. Alligevel har denne hær konsekvent bekæmpet japanerne i det centrale Kina og opfyldt de tre første af de fire løfter; endvidere er den villig til igen at »underlægge sig Den nationale Regerings militære råd«, og anmoder hr. Chiang Kai-shek om at ophæve ordren om dens opløsning og genoprette dens betegnelse, og derved gøre det muligt for den at opfylde det fjerde løfte.

I det vedtagne dokument fra det 11. plenarmøde angående det kommunistiske parti hed det også:

Hvad angår de andre problemer, kan de alle rejses til diskussion og løsning i nationalforsamlingen, da det igangværende møde har besluttet at en nationalforsamling skal indkaldes og en forfatning skrives og sættes i kraft inden et år efter krigens ophør.

De »andre problemer«, der her sigtes til, er ophævelsen af Kuomintangs diktatur, ophævelsen af det fascistiske efterretningsvæsen, oprettelsen af demokratisk styre over hele landet, ophævelsen af økonomisk kontrol, urimelige skatter og diverse opkrævninger, der tynger folket, indførelsen af en landbrugspolitik over hele landet, der reducerer jordafgifter og renter, og en økonomisk politik, der hjælper den mindre og mellemstore industri og forbedrer arbejderklassens levevilkår. I vort partis erklæring fra 22. september 1937, hvor vi opfordrede til forenede bestræbelser på at frelse nationen, slog vi fast:

Demokratiet må indføres og en nationalforsamling indkaldes til at udforme og vedtage en forfatning og udstikke en politik for national frelse. For at give det kinesiske folk mulighed for at føre et lykkeligt og godt liv, må vi tage effektive skridt til at afhjælpe hungersnød, sikre stabile levevilkår, udvikle forsvarsindustrien, befri folket fra lidelser og forbedre dets levestandard.

Eftersom denne erklæring blev accepteret i sin helhed af hr. Chiang Kai-shek i en udtalelse allerede dagen efter (23. september), bør han ikke blot bede det kommunistiske parti om at holde de fire løfter, det afgav, han skulle også bede sig selv, Kuomintang og dets regering om at udføre de forordninger, vi her har citeret. Hr. Chiang Kai-shek er ikke kun generaldirektør i Kuomintang, han er også blevet præsident i Kuomintang-regeringen (kaldet Den nationale Regering); han bør derfor samvittighedsfuldt udføre disse forordninger om demokrati og folkets levevilkår, honorere de utallige løfter, som han selv har givet til os kommunister og til folket over hele landet, holde op med at rende fra sine løfter og handle egenmægtigt ved at sige ét og gøre noget andet. Sammen med hele folket ønsker vi kommunister handlinger og ikke mere tom bedragerisk snak. Hvis der kommer handlinger, vil vi blive glade; tomme ord uden handlinger kan ikke bedrage folket ret længe. Det, vi anmoder hr. Chiang Kai-shek og Kuomintang om, er følgende: Gennemfør modstandskrigen til afslutningen, undgå faren for kapitulation; fortsæt samarbejdet, undgå risikoen for borgerkrig; anerkend den demokratiske regering i grænseområdet og i de anti-japanske baseområder bag fjendens linier, genopret den nye 4. armé, stands det anti-kommunistiske felttog, træk de 400.000 til 500.000 tropper, der nu omringer grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia tilbage; hold op med at bruge Folkets politiske Råd som Kuomintangs private bureau til at rejse en anti-kommunistisk opinion, ophæv forbudet mod tale-, møde- og foreningsfrihed, afskaf Kuomintangs ét-partidiktatur; sæt skatter og afgifter ned og skaf bedre leve- og arbejdsvilkår for arbejderne, støt de små og

mellemstore industrier, afskaf efterretningsvæsenet; afskaf den fascistiske undervisning og indfør demokratisk undervisning. I har jo selv lovet at gøre de fleste af disse ting. Hvis I opfylder disse krav og løfter, kan vi forsikre Jer om, at vi fortsat vil holde vore løfter. Vi er parate til at genoptage forhandlinger mellem de to partier, når som helst hr. Chiang Kai-shek og Kuomintang er rede.

For at sige kort om de tre mulige retninger, som Kuomintang kan følge, så er den første, kapitulation og borgerkrig, den sikre vej til udslettelse af hr. Chiang Kai-shek og Kuomintang. Den anden, demagogisk bedrag for at vinde tid og derved opretholde det fascistiske diktatur samt hemmelige forberedelser til borgerkrig, giver heller ingen redning for hr. Chiang og Kuomintang. Kun den tredje retning, den fuldstændige afskrivning af den fejlagtige kurs med fascistisk diktatur og borgerkrig og gennemførelse af den rigtige kurs med demokrati og samarbejde, kan føre hr. Chiang Kai-shek ind på redningens vej. Imidlertid har hr. Chiang og Kuomintang indtil nu intet gjort for at overbevise folket om, at de har i sinde at vælge den tredje retning; derfor må folket i hele landet fortsat være på vagt mod den yderst alvorlige fare for kapitulation og borgerkrig.

Lad alle patriotiske medlemmer i Kuomintang forene sig og forbyde Kuomintang-myndighederne at gå i den første retning, forhindre dem i at fortsætte i den anden og forlange, at de tager den tredje!

Lad alle patriotiske anti-japanske partier og folk forene sig og forbyde Kuomintang-myndighederne at gå i den første retning, forhindre dem i at fortsætte i den anden og forlange, at de tager den tredje!

En forandring uden sidestykke er forestående i verden. Vi håber, at hr. Chiang Kai-shek og medlemmerne af Kuomintang vil opføre sig rigtigt ved dette store vendepunkt i vor æra. Vi håber, at alle patriotiske partier og patriotiske folk vil opføre sig rigtigt ved dette store vendepunkt i vor æra.

Noter

¹ Whampoa-klubben refererer til de Kuomintang-generaler og -officerer som havde været instruktører eller kadetter på Whampoa Militærakademiet. De var Chiang Kai-sheks nærmeste følgesvende i Kuomintang-hæren.

² Yeh Ting og Hsiang Ying var henholdsvis chef og næstkommanderende i den nye 4. armé.

ORGANISER JER!

29. november 1943

På det kommunistiske partis centralkomité's vegne vil jeg gerne sige et par ord ved denne modtagelse, som centralkomiteen holder for de arbejderhelte og -heltinder og andre mønsterarbejdere i produktionen, der er valgt fra landsbyerne, fabrikkerne, de væbnede styrker, regeringen og andre organisationer samt skolerne i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Det, jeg gerne vil sige, kan sammenfattes i ordene: »Organiser Jer«. I år har bondemasserne og folk i hæren, regeringen og andre organisationer, skolerne og fabrikkerne i grænseområderne gennemført en produktionskampagne i overensstemmelse med resolutionerne fra et møde med ældre kadrer indkaldt sidste vinter af centralkomiteens nordvestlige bureau. Der er opnået store resultater og fremskridt på alle områder i produktionen i år, og grænseområderne har fået et nyt udseende. Kendsgerningerne har til fulde bevist det rigtige i den politik, der blev besluttet på mødet med de ældre kadrer. Kernen i denne politik er at organisere masserne, at mobilisere og organisere alle kræfter uden undtagelse – folket, hæren, regeringen og andre organisationer, skolerne – alle mænd og kvinder, unge som gamle, som hel- eller deltids kan deltage med deres arbejdskraft i en stor arbejdshær. Vi har en hær til at kæmpe, såvel som en hær til at arbejde. Til at kæmpe har vi den 8. rutearmé og den nye 4. arme, men selv de udfører et dobbelt arbejde: Krigsførelse og produktion. Med disse to former for hære og en kæmpende hær uddannet til disse to opgaver og til massearbejde, kan vi klare vore vanskeligheder og besejre den japanske imperialisme. Hvis den fremgang, vi har opnået ved produktionskampagnen i grænseområdet i de sidste år ikke har været stor eller bemærkelsesværdig nok til endeligt at bevise dette, så har vi i år opnået resultater, der har bevist det, hvad vi alle har set med vore egne øjne.

I alle hærenheder i grænseområdet, som har fået tildelt jord i år, har soldaterne i gennemsnit dyrket 18 mu (1,2 ha) pro persona, og de kan producere og lave næsten alt: mad (grønsager, kød og madolie,) tøj (vatteret bomuldstøj, uldent strikket tøj, fodtøj), tag over hovedet (huleboliger, huse og

Kammerat Mao Tsetung holdt denne tale ved en modtagelse til ære for arbejderhelte i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia.

mødelokaler), ting til dagligt brug (borde, stole, bænke og skrivematerialer) og brændsel (brænde, trækul og kul). Ved at bruge vores egne hænder har vi nået målet »mad og tøj«. Hver soldat behøver kun at tilbringe 3 måneder af året i produktionen og kan anvende de resterende 9 måneder til træning og kamp. Vore tropper skylder hverken Kuomintangregeringen, grænseområdets regering eller folket for sin løn, men kan fuldt ud forsørge sig selv! Hvilken vigtig nyskabelse for den nationale frigørelses sag! I løbet af de sidste seks og et halvt år af modstandskrigen har de anti-japanske baseområder været udsat for fjendens politik »brænde alt, dræbe alt, plyndre alt«. Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet har været udsat for en streng blokade af Kuomintang, og vi led store tab både finansielt og økonomisk. Hvis vores soldater ikke havde været i stand til andet end at kæmpe, ville vi aldrig have løst vore problemer. Nu har vore tropper i grænseområdet lært at producere, ligesom mange ved fronten, mens andre er ved at lære det. Hvis hver mand i vores heltedige og kampdygtige 8. rutearmé bliver i stand til ikke blot at kæmpe og arbejde blandt masserne, men også til at producere, behøver vi ikke at frygte nogen vanskeligheder og vil blive »uovervindelige under himlen«,¹ for at anvende Mencius' ord. Vore organisationer og skoler har også taget et stort skridt fremad i år. Kun en lille del af deres forbrug er kommet fra regeringen, det meste er dækket af deres egen produktion. De har avlet 100% af de grønsager, de forbruger, mod 50% sidste år, de har forøget deres forbrug af kød betydeligt ved at holde svin og får og oprettet mange værksteder for at fremstille brugsartikler. Da hæren, organisationerne og skolerne nu helt eller delvist forsørger sig selv, bliver der taget mindre i skat fra folket, som derfor kan nyde mere af sit arbejdes frugter. Da både soldater og civile øger produktionen, har alle rigeligt med føde og tøj og er glade. Også i vore fabrikker er produktionen øget, hemmelige agenter er blevet udråb, og produktiviteten er steget voldsomt. I hele grænseområdet er arbejderhelte i store mængder trådt frem inden for landbrug og industri, i organisationerne og skolerne og også i hæren. Vi kan sige, at produktionen i grænseområderne er slået ind på den rette vej. Alt dette skyldes, at massernes styrke bliver organiseret.

At organisere massernes styrke er én politik. Findes der en anden politik? Ja, det gør der. Det er den politik, der savner massestandpunkt, ikke har tillid til masserne eller organiserer dem, og som retter hele sin opmærksomhed mod at organisere det lille antal mennesker, som arbejder i de finansielle organisationer og i forsynings- eller handelsorganisationerne, mens den ikke retter nogen opmærksomhed mod masserne i landsbyerne, hæren, regeringen og andre organisationer, skoler og fabrikker. Denne politik behandler ikke det økonomiske arbejde som en bred bevægelse eller som en vidstrakt front, men kun som et middel til at dække finansielle underskud. Det er den anden politik, den forkerte politik.

Sådan en politik fandtes før i tiden i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia,

men efter den korrekte vejledning der er givet i løbet af disse år, og især efter de ældre kadrers møde sidste år og massebevægelsen i år, er antallet af mennesker, som stadig tænker sådan, ret lille. I baseområderne i det nordlige og centrale Kina, hvor kampen stadig er intens, og de ledende organer ikke har udvist den tilstrækkelige opmærksomhed, er produktionskampagnen endnu ikke udbredt blandt masserne. Siden centralkomiteens direktiv af 1. oktober² i år gøres der nu imidlertid overalt forberedelser til en produktionskampagne næste år. Forholdene ved fronten er vanskeligere end i grænseområderne. Der er ikke blot heftige kampe, men nogle steder er der forekommet naturkatastrofer. Alligevel må vi mobilisere hele partiet, regeringen, hæren og den civile befolkning til både at kæmpe og deltage i produktionen for at støtte krigen, for at imødegå fjendens politik »brænde alt, dræbte alt, plyndre alt« og yde katastrofehjælp. Med de erfaringer, vi har gjort ved de sidste års produktion ved fronten, og med de ideologiske og materielle erfaringer, der blev gjort i vinter, kan og må en omfattende kampagne indledes næste år. I frontområderne, hvor kampene foregår, er det endnu ikke muligt at have »tilstrækkeligt med mad og tøj«, men muligt og absolut nødvendigt »at bruge vore egne hænder og overvinde vanskelighederne«.

Kooperativerne er nu den vigtigste form for masseorganisation på det økonomiske område. Selv om det er unødvendigt at insistere på at sætte etiketten »kooperativ« på den produktionsaktivitet, der udføres af masserne i vor hær, administration og andre organisationer, samt i vore skoler, har denne aktivitet kooperativ karakter, da den udføres under central ledelse for at imødekomme de materielle behov hos forskellige afdelinger, enheder og personer ved gensidig hjælp og samarbejde. Dette er én type kooperativ.

I bondemasserne har der i tusindvis af år hersket et system med individuel økonomi, hvor hver familie eller husholdning udgjorde en produktionsenhed. Denne spredte individuelle form for produktion er det feudale systems økonomiske grundvold og holder bønderne i evig fattigdom. Den eneste måde at forandre det på er ved en gradvis kollektivisering, og den eneste måde, man kan gennemføre en kollektivisering på, er ifølge Lenin gennem kooperativer.³ Vi har allerede organiseret mange bondekooperativer i grænseområdet, men for øjeblikket er de kun på begyndelsesstadiet og må gennemgå mange udviklingsstrin, før de kan blive kooperativer af sovjettypen, kendt som kollektive jordbrug. Vor økonomi er ny-demokratisk, og vore kooperativer er fortsat organisationer for kollektivt arbejde på grundlag af individuel økonomi (privat ejendom). Desuden er der forskellige typer. En type er organisationer for gensidig hjælp i landbrugsarbejdet, som »hold til udveksling af arbejde« og »hold til udveksling og leje af arbejde«. ⁴ Sådanne organisationer blev kendt som »arbejdsgrupper til gensidig hjælp« eller »pløjehold« ⁵ i de røde områder i Kiangsi, og de bliver nu kaldt »hold til gensidig hjælp« nogle steder ved fronten. Så længe de er kollektive, gensidige hjælpeorganisationer, som folk tilslutter sig frivilligt (tvang må aldrig benyttes) er de alle sammen gode,

ligeegyldigt hvad de kaldes, ligeegyldigt om de består af et fåtal, nogle få dusiner eller hundreder af mennesker, eller de helt eller delvist er sammensat af mennesker, der kan bidrage med heltidsarbejde, uanset om deltagerne hjælper hinanden med fysisk arbejde, trækdyr eller værktøj, eller om de bor og spiser sammen i den travleste tid i landbruget, og uanset om organisationerne er midlertidige eller permanente. Disse metoder til gensidig hjælp er massernes egen opfindelse. Tidligere opsummerede vi sådanne erfaringer blandt masserne i Kiangsi, og nu er vi ved at opsummere dem i det nordlige Shensi. I grænseområdet er det gensidige hjælpearbejde blevet meget mere systematiseret og bedre udviklet efter opmuntringen fra de ældre kadrers møde sidste år og efter at have været praktiseret hele det indeværende år. Mange arbejdsudvekslingshold i grænseområdet har pløjet, plantet, luget og høstet kollektivt, og høsten i år er det dobbelte af sidste år. Nu, hvor masserne kan se disse væsentlige resultater, vil flere og flere utvivlsomt tilegne sig denne praksis næste år. Vi forventer ikke på et år at kunne organisere alle de hundreder og tusinder af folk i grænseområderne, som hel- eller deltids kan deltage i arbejdet i kooperativer, men dette mål kan virkeliggøres på få år. Alle kvinder bør også mobiliseres til at gøre en vis del produktivt arbejde. Alle dagdrivere bør også reformeres til at blive gode borgere ved at deltage i produktionen. Sådanne kollektive produktionskooperativer til gensidig hjælp bør organiseres i stort omfang og frivilligt i alle anti-japanske baseområder i Nord- og Centralkina.

Ved siden af de kollektive gensidige hjælpekooperativer i landbrugsproduktionen findes der også tre andre typer: mangeformålskooperativet, som syddistriktets kooperativ i Yen-an, der kombinerer producent-, forbruger-, transport- (salttransport) og kreditkooperativernes funktioner, transportkooperativer (salttransporthold) samt håndværkskooperativer.

Med disse 4 slags kooperativer blandt masserne og kollektive arbejdskooperativer i hæren, skolerne, regeringen og andre organisationer kan vi organisere alle folkets kræfter i en stor arbejdshær. Det er den eneste vej til frigørelse af folket, den eneste vej fra fattigdom til rigdom og den eneste vej til sejr i modstandskrigen. Alle kommunister må lære at organisere massernes arbejde. Kommunister med intellektuel baggrund må også lære dette. Når de én gang har bestemt sig for at lære det, kan det gøres på et halvt eller helt år. De kan hjælpe masserne med at organisere produktionen og opsummere erfaringer. Når vore kammerater ved siden af andre færdigheder har lært sig at organisere massernes arbejde – at hjælpe bønderne med at opsætte produktionsplaner for deres husstand, at oprette arbejdsudvekslingshold, salttransporthold og kooperativer med mange formål, at organisere produktionen i hæren, skolerne, regeringen og andre organisationer, at organisere produktionen i fabrikkerne, at udvikle kappestriden i produktionen, opmuntre og belønne arbejdshelte og arrangere produktionsudstillinger – når vore kammerater har lært at få massernes initiativ og skabende kraft til at udfolde

sig, vil vi med sikkerhed være i stand til at fordrive de japanske imperialister og opbygge et nyt Kina sammen med hele folket.

Vi kommunister må være i stand til at forene os med masserne i alt. Hvis vore partimedlemmer tilbringer hele livet indendørs og aldrig går ud for at stå ansigt til ansigt med verden og trodse stormen – til hvilken nytte vil de så være for det kinesiske folk? Overhovedet ingen, og vi har ikke brug for sådanne medlemmer. Vi kommunister bør stå ansigt til ansigt med verden og trodse stormen, den store verden af massekamp, og massekampens mægtige storm. »Tre skomagere, der forener deres forstand, er lige så kloge som Chukeh Liang, den skarpsindige«. ⁶ Med andre ord, masserne har stor skaberkraft. Faktisk findes der tusinder og atter tusinder Chukeh Liang'er i det kinesiske folk, hver landsby, hver by har sin egen. Vi bør gå ud til masserne og lære af dem, sammenfatte deres erfaringer til de bedre udtrykker principper og metoder, derefter gøre propaganda blandt masserne og opfordre dem til at føre disse principper og metoder ud i livet for at løse deres problemer og hjælpe dem til at opnå befrielse og lykke. Hvis de af vore kammerater, der udfører lokalt arbejde, bliver isolerede fra masserne, ikke forstår deres følelser eller ikke hjælper dem med at organisere produktionen og forbedre deres udkomme, og hvis de begrænser sig til at indsamle »offentligt kornforråd til national frelse« uden at indse, at 10% af deres energi er nok til dette formål, forudsat at de først sætter 90% af deres energi ind på at hjælpe masserne til at løse problemet med »private kornforråd til folkets egen frelse«, så er disse kammerater forgiftet med Kuomintangs arbejdsstil og dækket af bureaukratiets støv. Kuomintang kræver blot ind fra folket og giver det intet til gengæld. Hvis et medlem af vort parti opfører sig sådan, er hans arbejdsstil lig med Kuomintang, og hans ansigt dækket af bureaukratiets støv, og han trænger til at blive vasket godt i et fad varmt vand. Efter min mening findes denne arbejdsstil i lokalt arbejde i alle vore anti-japanske baseområder, og der er kammerater, som er isoleret fra masserne, fordi de ikke har massestandpunktet. Vi må gøre det af med denne arbejdsstil, før vi kan knytte faste bånd til masserne.

Desuden findes der i arbejdet i hæren en slags krigsherrestil, som også er karakteristisk for Kuomintang, hvis hær er adskilt fra masserne. Vore tropper må overholde de rigtige principper, som bestemmer forholdet mellem hæren og folket, mellem hæren og regeringen, hæren og partiet, officerer og menige, mellem militært og politisk arbejde og forholdet mellem kadrene, og den må aldrig begå de fejl, som hænger sammen med krigsherrementaliteten. Officerer må vise omsorg for deres mandskab og ikke være ligegyldige over for deres velvære eller gribe til korporlig afstraffelse. Hæren må vise omsorg for folket og aldrig træde dets interesser for nær. Hæren må respektere regeringen og partiet og aldrig »hævde sin uafhængighed«. Vor 8. rutearmé og nye 4. armé er folkets væbnede styrker. De har altid været meget gode, og de er faktisk de bedste i landet. Men det er rigtigt, at der i de seneste år er opstået en type fejl,

som hænger sammen med krigsherrementaliteten, og nogle kammerater er blevet selvrådige og arrogante i deres opførsel over for soldaterne, folket, regeringen og partiet. De dadler altid de kammerater, der arbejder lokalt, men aldrig sig selv, de ser altid deres egen storhed, men aldrig deres egne mangler, og de hilser altid smiger velkommen, men aldrig kritik. Sådan noget findes f.eks. i Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet. Tendensen er i det grundlæggende blevet overvundet som et resultat af de ældre kadrers møde og mødet med militære og politiske kadre sidste år og under kampagnerne for at »støtte regeringen og vise omsorg for folket« og »støtte hæren« under forårsfe- sten⁷ i år. Men der finders stadig en rest, som vi må gøre yderligere anstrengelser for at udrydde. Disse fejl findes også i baseområderne i Nord- og Centralkina, i partiorganisationerne og i hæren, der alle må forsøge at udrydde dem.

Ligeegyldigt om det drejer sig om tendensen til bureaukrati i lokalt arbejde eller til krigsherrementalitet i hæren, er fejlen af samme natur, nemlig adskillelsen fra masserne. Det overvældende flertal af vore kammerater er gode kammerater. De, som har denne fejl, kan rette den, så snart de er blevet kritiseret, og deres fejl er udpeget. Men selvkritik er yderst vigtig, og man må se gale tendenser i øjnene og rette dem samvittighedsfuldt. Hvis nogen undlader at kritisere tendenser til bureaukrati i det lokale arbejde eller krigsherrementalitet i hærarbejdet, betyder det, at han vil beholde Kuomin- tangstilen, og han vil gå rundt med støvet af bureaukratiet eller krigsherren i det ellers så rene ansigt, og han er ingen god kammerat. Hvis disse to tendenser fjernes vil alt vort arbejde, selvfølgelig indbefattet produktionskam- pagnen, gå glat fremad.

Vort grænseområde har fået et helt nyt udseende, fordi der er opnået store resultater i produktionen, både blandt bondemasserne, i regeringen og i andre organisationer, skolerne, hæren og i fabrikkerne, og fordi forholdet mellem hæren og folket er stærkt forbedret. Alt dette viser, at vore kammerater har et stærkere massestandpunkt og har gjort store fremskridt i at blive ét med folket. Alligevel må vi ikke blive selvtilfredse, men fortsætte vor selvkritik og stræbe efter yderligere fremgang, også i produktionen. Eftersom vores ansig- ter er tilbøjelige til at blive snavsede, må vi vaske dem hver dag, eftersom gulvet er tilbøjeligt til at samle støv, må vi feje det hver dag. Selv om tendensen til bureaukrati i lokalt arbejde og krigsherrementaliteten i hæren er grundlæggende overvundet, kan de opstå igen. Vi er omringet af den japanske imperialismes og den kinesiske reaktions forenede styrker, og vi lever i det udisciplinerede småborgerskabs midte, hvilket har til følge at stærke kaste- vinde med snavs fra bureaukrati og krigsherrementalitet dagligt blæser ind i vore ansigter. Derfor må vi ikke blive selvtilfredse med vor fremgang. Vi må holde vores selvtilfredshed i skak og stadig kritisere vores mangler, ligesom vi må vaske vore ansigter og feje gulvet hver dag for at fjerne snavset, og holde dem rene.

Arbejderhelte og mønsterarbejdere i produktionen! I er folkets ledere. I har været dygtige i jeres arbejde, og jeg håber, at I også vil undgå at blive selvtilfredse. Jeg håber, at I, når I kommer tilbage til amterne i underområderne Kuanchung, Lungtung, Sanpien, Suiteh og Yen-an,⁸ når I kommer tilbage til jeres organisationer, skoler, hærenheder eller fabrikker, vil lede folket, vil lede masserne og arbejde endnu bedre og først og fremmest få organiseret masserne på et frivilligt grundlag i kooperativer, få dem endnu bedre organiseret og i endnu større antal. Jeg håber, at I, når I kommer tilbage, vil gøre dette arbejde og udbrede det, så vi ved næste års konference for arbejderhelte vil have opnået endnu større resultater.

Noter

¹ Fra Mencius' 3. bog *Kungsun Chou* 1. del, kap. 5.

² Centralkomiteens direktiv af 1. oktober lød: »Udbred kampagnerne for at sænke jordafgifterne, for at øge produktionen og for at 'støtte regeringen og vise omsorg for folket' i baseområderne«. Direktivet findes i Mao Tsetung *Udvalgte Værker*, i dette bind.

³ Se Lenin *Om Kooperation* (januar 1923). *Udvalgte værker*. Tiden 1949, bd. 12, s. 253-263.

⁴ »Arbejdsudvekslingshold« og »hold til udveksling og leje af arbejdskraft« var begge arbejdsorganisationer til kollektiv hjælp i landbruget i Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet. Arbejdsudveksling er en metode for bønderne til at dele arbejdskraften mellem sig. Man bytter arbejdsdage for en mand med arbejdsdage for en mand, arbejdsdage for en okse med arbejdsdage for en okse, arbejdsdage for en mand for arbejdsdage for en okse osv. Bønder, der tilsluttede sig arbejdsudvekslingsholdene bidrog med deres arbejdskraft eller deres trækdyr for efter tur at dyrke hver medlemsfamilies jord kollektivt. Når man gjorde regnskabet op, talte arbejdsdagen som bytteenhed. De, der havde bidraget med flere arbejdsdage for mænd og trækdyr, fik betaling for forskellen af dem, der havde bidraget med færre. »Hold til udveksling og leje af arbejdskraft« blev som regel dannet af bønder, der ikke havde nok jord. Deres medlemmer udvekslede arbejde til gensidig hjælp og lejede sig desuden kollektivt ud til de familier, som manglede arbejdskraft.

⁵ Arbejdsgrupper til gensidig hjælp og pløjehold, som var baseret på individuelt landbrug, blev dannet af bønder i de røde områder for bedre at organisere arbejdskraften i løbet af den anden revolutionære borgerkrigsperiode. Ud fra princippet om frivillig deltagelse og gensidig fordel udførte medlemmerne lige meget arbejde for hinanden, eller hvis én ikke kunne give de andre lige så meget hjælp, som han selv fik, opgjorde han forskellen i kontanter. Udover at hjælpe hinanden gav holdene den Røde Hærs soldaters familier fortrinsbehandling og arbejdede for ensomme gamle uden anden betaling end maden under arbejdet. Eftersom denne gensidige hjælp hjalp meget på produktionen og blev gennemført på et rigtigt grundlag, vandt den massernes varme støtte.

⁶ Chukeh Liang var statsmand og strateg i De tre Kongerigers periode (221-265), som blev et symbol på rådsnarhed og visdom i kinesisk overlevering.

⁷ Forårsfesten er nytårsdag i den kinesiske månekalender.

⁸ Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet var opdelt i disse 5 underområder.

VORE STUDIER OG DEN AKTUELLE SITUATION

12. april 1944

I.

Siden sidste vinter har de ældre kadrer i vort parti studeret spørgsmålet om de to linier, der fandtes i partiets historie. Dette har hævet disse talrige ældre kadrers politiske niveau uhyre meget. Under studierne har kammeraterne bragt mange spørgsmål på bane, og centralkomiteens politiske bureau er nået frem til konklusioner om nogle af de vigtige. Det er følgende:

1. Spørgsmålet om, hvilken holdning man bør indtage, når man studerer vore historiske erfaringer. Centralkomiteen mener, at vi bør sætte kadrerne i stand til at blive fuldstændigt afklarede ideologisk om de spørgsmål, der opstod i partiets historie, og at vi samtidig bør føre en lempelig politik, når vi træffer beslutninger om kammerater, der tidligere begik fejl, således at kadrerne på den ene side fuldstændig kan forstå vort partis historiske erfaringer og undgå at gentage tidligere fejl, og på den anden side alle kammerater kan forenes om vore fælles anstrengelser. I vort partis historie var der store kampe mod Chen Tu-hsius¹ og Li Li-sans fejlagtige linier, og de var absolut nødvendige. Men der var mangler ved de anvendte metoder. For det første fik

Fra 1942 til 1944 diskuterede de centrale organer og de ældre kadrer i Kinas kommunistiske Parti partiets historie, især perioden fra begyndelsen af 1931 til slutningen af 1934. Disse diskussioner ydede et stort bidrag til at skabe enhed i partiet på marxismen-leninismens grund. Centralkomiteens politiske bureaus udvidede møde i Tsunyi i Kweichow i januar 1935 havde korigeret den fejlagtige »venstre«-linie, der blev ført fra tidligt i 1931 til sidst i 1934, ændret sammensætningen af den centrale ledelse, etableret ledelsen med kammerat Mao Tsetung i spidsen og sat partilinen på den rette marxistisk-leninistiske kurs; ikke desto mindre havde mange partikadrer endnu ikke nået en fuldstændig forståelse for karakteren af fortidens fejlagtige linie. For at hæve partikadrenes marxistisk-leninistiske ideologiske niveau endnu mere førte det politiske bureau i 1942-43 adskillige diskussioner om partiets historie, og ledte derefter de ældre kadrer i hele partiet til at føre tilsvarende diskussioner i 1943-44. Disse diskussioner var en vigtig forberedelse til partiets 7. nationale kongres i 1945 og satte det i stand til at nå en politisk og ideologisk enhed uden fortilfælde i Kinas kommunistiske Partis historie. »Vore studier og den aktuelle situation« var en tale, som kammerat Mao Tsetung holdt på et møde for ældre kadrer i Yenan d. 12. april 1944 om emnet for disse diskussioner.

kadrerne ikke en fuldstændige ideologisk forståelse for grunden til disse fejl, omstændighederne under hvilke de blev begået og de detaljerede metoder og midler til at rette dem, således at fejl af samme karakter blev gentaget, og for det andet blev der lagt for meget vægt på enkeltpersoners ansvar, således at vi ikke evnede at forene så mange mennesker som muligt om vore fælles anstrengelser. Vi bør tage ved lære af disse to mangler. Denne gang bør vi, når vi beskæftiger os med partiets historie, ikke lægge vægt på visse individuelle kammeraters ansvar, men på analysen af omstændighederne under hvilke fejlene blev begået, på indholdet af fejlene og på deres samfundsmæssige, historiske og ideologiske rødder, og dette bør gøres ud fra ønsket om at »lære af tidligere fejl for at undgå fremtidige« og »kurere sygdommen for at redde patienten«, med henblik på at nå det dobbelte mål af ideologisk klarhed og enhed mellem kammerater. En forsigtig holdning når man behandler enkelte kammeraters sager, hvor man hverken udglatte tingene eller skader kammerater, er et tegn på, at vort parti er livskraftigt og blomstrende.

2. Alle spørgsmål skal behandles analytisk; lad være med at negere alt. Spørgsmålet om den centrale ledelses linie i perioden mellem det 4. plenarmøde² og Tsunyi-mødet³ bør for eksempel analyseres ud fra to synsvinkler. Det må påpeges, at på den ene side var den politiske taktik, den militære taktik og kadrepolitikken, som den centrale ledelse førte i den periode, hovedsagelig fejlagtig, men at der, på den anden side, ikke var nogen diskussion mellem os og de kammerater, der begik fejl, om så grundlæggende emner som at bekæmpe Chiang Kai-shek og fortsætte bonderevolutionen og den Røde Hærs kamp. Og selv den taktiske side må analyseres. I jordspørgsmålet bestod deres fejl for eksempel i en ultra-venstrepolitik, som ikke tildelte herremændene nogen jord og dårlig jord til de rige bønder, men disse kammerater var enige med os om at konfiskere herremændenes jord til fordeling blandt bønder, der kun havde lidt eller ingen jord. Konkret analyse af konkrete betingelser, sagde Lenin, er »det vigtigste i marxismen, marxismens levende sjæl«. ⁴ Fordi mange af vore kammerater mangler en analytisk fremgangsmåde, ønsker de ikke at gå i dybden med indviklede sager, at analysere og studere dem om og om igen; de foretrækker at drage simple konklusioner, som enten er absolut bekræftende eller absolut benægtende. Den kendsgerning, at vore aviser mangler analytiske artikler og at vanen med at analysere endnu ikke trives i partiet, viser, at der er sådanne mangler. Fra nu af bør vi råde bod på denne tingenes tilstand.

3. Spørgsmålet om dokumenterne fra partiets 6. nationale kongres. Det må siges, at den 6. nationale kongres' linie var grundlæggende rigtig, eftersom denne kongres definerede den nuværende revolution som borgerligt-demokratisk, definerede situationen på daværende tidspunkt som et interval mellem to revolutionære flodbølger, afviste opportunisme og kupmageri og vedtog 10 punktsprogrammet. ⁵ Alt dette var korrekt. Kongressen havde også sine mangler. For eksempel undlod den blandt andre mangler og fejltagelser at

påpege den kinesiske revolutions meget langvarige karakter og de landlige baseområders meget store betydning i revolutionen. Ikke desto mindre spillede den 6. nationale kongres en progressiv rolle i vort partis historie.

4. Spørgsmålet om, hvorvidt den provisoriske centrale ledelse, der blev dannet i Shanghai i 1931, og det 5. plenarmøde, som den derefter indkaldte, var lovlige eller ej. Centralkomiteen mener, at begge var lovlige, men det må fastslås, at valgprocedurerne var utilstrækkelige, og at denne sag må ses som en historisk lære.

5. Spørgsmålet om fraktioner i partiets historie. Det må siges, at som følge af forandringerne siden Tsunyi-mødet eksisterer de fraktioner, der tidligere fandtes, og som spillede en uheldig rolle i vort partis historie, ikke længere. Under vore nuværende studier af de to linier i partiet er det absolut nødvendigt at påpege, at disse fraktioner virkelig fandtes og virkelig spillede en uheldig rolle. Men det ville være forkert at tro, at fraktioner med de samme fejlagtige politiske programmer og organisationsformer stadig findes i partiet, efter alle de forandringer, der er kommet af så mange indre partikampe – Tsunyi-mødet i januar 1935, den 6. centralkomités 6. plenarmøde i oktober 1938, det politiske bureaus udvidede møde i september 1941⁷, rettelsesbevægelsen i hele partiet i 1942 og den kampagne, der i vinteren 1943 blev indledt for studiet af de tidligere kampe mellem de to linier inden for partiet. De gamle fraktioner er væk. Hvad der er tilbage, er blot rester af dogmatisk og empiristisk ideologi, som kan overvindes ved at fortsætte og intensivere vor rettelsesbevægelse. Men hvad der stadig findes i alvorlig grad, og næsten overalt, er en mere eller mindre blind »bjergfæstnings«-mentalitet.⁸ For eksempel mangler der gensidig forståelse, gensidig respekt og enhed blandt kammerater fra forskellig enheder, hvilket opstår af forskelle i deres kamperfaringer og baggrund, forskelle på de områder, i hvilke de arbejder (som mellem ét baseområde og et andet og som mellem de japansk-besatte områder, Kuomintang-områderne og de revolutionære baseområder); dette fænomen synes meget normalt, men faktisk er det en hindring for partiets enhed og voksende kampevne. Bjergfæstnings-mentalitetens sociale og historiske rødder er den kendsgerning, at det kinesiske småborgerskab er særlig stort, og at vore baseområder på landet i en lang periode har været adskilt fra hinanden af fjenden, mens den subjektive grund er den utilstrækkelige interne partiskoling. Den vigtige opgave, vi nu står overfor, er at påpege disse grunde, at overtale vore kammerater til at befri sig for deres blindhed og hæve deres politiske bevidsthedsniveau, at nedbryde de ideologiske skranker, der adskiller kammerater, og at fremme gensidig forståelse og respekt, for at skabe enhed overalt i partiet.

En klar forståelse af disse spørgsmål i hele partiet vil ikke blot sikre vore nuværende studiekursers succes, men vil også sikre den kinesiske revolutions sejr.

II

Den nuværende situation karakteriseres af to ting: den ene er, at den anti-fascistiske front bliver stærkere og at den fascistiske front går tilbage, den anden er, at folkenes kræfter bliver stærkere i den anti-fascistiske front, og de anti-folkelige kræfter går tilbage. Den første er indlysende og kan let ses. Hitler vil være slået inden længe, og også de japanske aggressorer styrer mod nederlag. Den anden er ikke så indlysende og ses ikke så let, men den bliver daglig tydeligere i Europa, i Storbritannien og USA og i Kina.

Væksten i folkets styrker i Kina må forklares med vort parti som det centrale i billedet.

Vort partis vækst under modstandskrigen mod Japan kan deles op i tre faser. Den første fase var fra 1937 til 1940. I 1937 og 1938, de to første år i denne fase, tog de japanske militarister Kuomintang alvorligt og det kommunistiske parti let; derfor kastede de deres hovedstyrker ind mod Kuomintangs front, og i deres politik over for Kuomintang var militære angreb det primære og politiske lokketoner med henblik på kapitulation et supplement; de tog ikke de kommunistisk ledede anti-japanske baseområder alvorligt, da de troede, at disse bestod af en håndfuld kommunister, der udførte guerilla-aktioner. Men efter at de havde besat Wuhan i oktober 1938, begyndte de at ændre deres politik og tage kommunistpartiet alvorligt og Kuomintang let. I deres politik over for Kuomintang blev politiske lokketoner med henblik på kapitulation det primære og militære angreb et supplement, mens de samtidig gradvis forskød deres hovedstyrker til at tage sig af kommunisterne. De japanske imperialister mente nu, at det ikke længere var Kuomintang men det kommunistiske parti, der var farligt. I 1937 og 1938 lagde Kuomintang mere vægt på modstandskrigen, dets relationer til vort parti var relativt gode og det tillod noget mere frihed, selv om det pålagde folkets anti-japanske bevægelse mange begrænsninger. Efter Wuhans fald blev Kuomintang imidlertid gradvist mere reaktionært på grund af dets nederlag i krigen og dets øgede fjendtlighed mod det kommunistiske parti, det blev mere reaktionært, mere aktivt mod kommunisterne og mere passivt i krigen mod Japan. I 1937 havde det kommunistiske parti som følge af tilbageslagene i borgerkrigsperioden kun omkring 40.000 organiserede medlemmer og en hær på 30.000 mand; følgelig blev det taget let af de japanske militarister. Men i 1940 var partits medlems-tal steget til 800.000, vor hær var vokset til næsten 500.000, og befolkningen i baseområderne, herunder både dem, der kun betalte kornskat til os, og dem, der både betalte til os og til japanerne og marionetterne⁹, udgjorde ialt omkring 100.000.000. I løbet af flere år har vort parti åbnet en så omfattende krigsskueplads, nemlig de befriede områder, at vi igennem ikke mindre end fem et halvt år var i stand til at forhindre enhver strategisk offensiv fra de japanske angriberes hovedstyrker mod Kuomintangs front, trække disse styrker sammen omkring os selv, udfri Kuomintang af krisen på dets krigs-

skueplads og vedligeholde den langvarige modstandskrig. Men under denne fase begik nogle kammerater i vort parti en fejl; de undervurderede den japanske imperialisme (og så således ikke krigens langvarige og hensynsløse karakter, de hævdede, at mobil krigsførelse med store formationer skulle være det primære, og nedgjorde guerilla-krigsførelsen), de stolede på Kuomintang og evnede ikke for alvor at føre en uafhængig politik, (deraf deres kapitulationisme over for Kuomintang og deres vaklen over for politikken med dristigt og frit at rejse masserne til at oprette anti-japanske demokratiske baseområder bag fjendens linier og kraftigt udvide de væbnede styrker under ledelse af vort parti). I mellemtiden havde vort parti rekrutteret store mængder af nye medlemmer, der stadig var uerfarne, og alle baseområder bag fjendens ryg var nyetablerede og endnu ikke konsoliderede. Under denne fase opstod der en slags indbildskhed i partiet, på grund af den generelle situations gunstige udvikling og vort partis og de væbnede styrkers vækst, og mange medlemmer blev indbildske. Under denne fase overvandt vi imidlertid højreafvigelserne i partiet og førte en uafhængig politik; vi ramte ikke alene den japanske imperialisme hårdt, oprettede baseområder og udvidede Den 8. rutearmé og den nye 4. armé, men tilbageviste også Kuomintangs første storstilede anti-kommunistiske overfald.

Årene 1941 og 1942 udgjorde den anden fase. Med det formål at forberede krigen mod Storbritannien og USA førte de japanske imperialister mere aktivt den politik, de var gået over til efter Wuhans fald, politikken med at koncentrere sig om det kommunistiske parti og ikke om Kuomintang. De samlede en endnu større del af deres styrker omkring de kommunistisk ledede baseområder, udførte den ene »udrensnings«-operation efter den anden og gennemførte den hensynsløse politik med at »brænde alt, dræbe alt, plyndre alt«, og de koncentrerede deres angreb mod vort parti. Som en følge heraf var vort parti i årene 1941 og 1942 i en overordentlig vanskelig stilling. Under denne fase skrumpede dets baseområder i omfang, befolkningstallet faldt til under 50.000.000, Den 8. rutearmé blev reduceret til 300.000 mand, tabet af kadrer var meget stort, og vore finanser og vor økonomi var meget hårdt belastet. Samtidig vendte Kuomintang, der havde hænderne frie, sig mod vort parti på tusind og én måder, indledte sit andet storstilede anti-kommunistiske overfald og angreb os i samvirke med de japanske imperialister. Men denne vanskelige stilling tjente til at gøre os kommunister klogere, og vi lærte mange ting. Vi lærte at bekæmpe fjendens »udrensnings«-operationer, hans politik med at »nippe« til vort territorium, hans »styrk den offentlige sikkerhed«¹⁰ -kampagne, hans politik med at »brænde alt, dræbe alt, plyndre alt« og hans politik med at fremtvinge politiske afsværgelser. Vi lærte, eller begyndte at lære, hvordan man udfører »tre-trediedels-systemet« i enhedsfrontens statsorganer, hvordan man gennemfører jordpolitikken, rettelsesbevægelsen for at rette vor studiemetode, metoden i partirelationer og i vor skrivemåde, politikken med bedre tropper og enklere administration, politikken med forenet

ledelse, bevægelsen for at støtte regeringen og vise omsorg for folket og udviklingen af produktionen. Og vi overvandt mange mangler, herunder den indbildskhed, der var opstået hos mange mennesker under den første fase. Skønt vore tab var meget store i den anden fase, holdt vi stand; vi tilbageviste de japanske indtrængeres offensiv på den ene side og Kuomintang's andet storstilede anti-kommunistiske overfald på den anden. Kuomintang's angreb på det kommunistiske parti, og de kampe, vi måtte føre i selvforsvar, gav anledning til en slags ultra-venstre-afvigelse i partiet; et eksempel var den opfattelse, at samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne snart ville bryde sammen, med det resultat at overdrevne angreb blev ført mod godsejerne, og enheden med offentlige personer uden for partiet blev forsømt. Men vi overvandt også denne afvigelse. I kampen for at modvirke de gnidninger, som Kuomintang skabte, bekræftede vi princippet om at føre kampe »på retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed«, og i enhedsfrontsarbejdet påpegede vi nødvendigheden af »enhed, kamp, enhed gennem kamp«. Således opretholdt vi den anti-japanske nationale enhedsfront over hele landet såvel som i baseområderne.

Den tredje fase går fra 1943 til idag. Vor politik på de forskellige områder er blevet mere effektiv, og i særdeleshed rettelsesbevægelsen og udviklingen af produktionen har givet resultater af en grundlæggende karakter, hvorved vort parti er blevet uovervindeligt både ideologisk og materielt. Desuden lærte vi sidste år, eller begyndte at lære, hvordan vi skulle udføre vor politik med undersøgelser af kadrernes historie og vor politik med at bekæmpe hemmelige agenter. Det er under disse omstændigheder, at vore baseområder igen er blevet udvidet, at befolkningstallet er steget til over 80.000.000, herunder både de, der kun betaler kornskat til os, og de, der både betaler til os og til japanerne og marionetterne, at vor hær er vokset til 470.000 og vor folkemilitis til 2.270.000, og at vort partis medlemstal har nået 900.000 og mere til.

I 1943 foretog de japanske militarister ikke nogen mærkbar ændring af deres politik over for Kina, og de fortsatte med at rette deres hovedangreb mod det kommunistiske parti. I mere end tre år, fra 1941 til idag, har mere end 60% af de japanske tropper i Kina lagt et hårdt pres mod de anti-japanske baseområder, der ledes af vort parti. I disse år har de adskillige hundrede tusinde Kuomintang-tropper, der blev bag fjendens linier, været ude af stand til at modstå den japanske imperialismes slag; omkring halvdelen overgav sig, omkring halvdelen blev udslettet, og kun nogle få overlevede og trak sig tilbage. De Kuomintang-tropper, der overgav sig, har gjort omkring og angrebet vort parti, der som følge heraf måtte modstå mere end 90% af marionet-tropperne. Kuomintang har kun skullet modstå mindre end 40% af de japanske styrker og mindre end 10% af marionet-tropperne. I hele fem et halvt år efter Wuhans fald i oktober 1938 har de japanske imperialister ikke påbegyndt én eneste strategisk offensiv mod Kuomintang-fronten; der har kun været nogle få relativt store operationer (i Chekiang-

Kiangsi, Changsha, det vestlige Hupeh, det sydlige Honan og Changteh), og selv disse var blot togter, mens de koncentrerede det meste af deres opmærksomhed om de anti-japanske baseområder, der ledes af vort parti. I denne situation har Kuomintang ført politikken med at »trække sig tilbage til bjergene« og »se på, at de andre slås«, det har nøjedes med at afværge slag, når fjenden gik frem og set til med armene over kors, når han trak sig tilbage. I 1943 blev Kuomintang endnu mere reaktionært i sin indenrigspolitik og foretog sit tredje storstilede anti-kommunistiske overfald, som vi igen slog tilbage.

Fra 1943 til foråret i år har de japanske aggressorer støt tabt terræn på krigsskuepladsen i Stillehavet, USA har intensiveret sin modoffensiv, og nu vakler Hitler i vest under den sovjetiske Røde Hærs tunge slag. I et forsøg på at afværge deres skæbne har de japanske imperialister nu fået den idé at gennemtvunge åbningen af Peiping-Hankow og Hankow-Canton-jernbanerne for gennemgående trafik, og da deres politik med at formå Kuomintang i Chungking til at kapitulere endnu ikke er lykkedes, har de fundet det nødvendigt at rette endnu et slag; deraf deres plan om en storstilet offensiv på Kuomintang-fronten i år. Honan-felttoget¹¹ har været mere end en måned. Fjendens styrker udgør kun nogle få divisioner, alligevel er adskillige hundrede tusinde Kuomintang-tropper brudt sammen uden kamp, og kun de blandede tropper har været i stand til at føre en slags kamp. I Tang En-pos kommando hersker der fuldstændigt kaos, officererne er adskilt fra deres folk og tropperne fra folket, og mere end to trediedele af hans samlede styrker er gået tabt. Ligeledes brød de divisioner, som Hu Tsung-nan sendte til Honan, sammen ved deres første sammenstød med fjenden. Det er i et og alt en følge af den reaktionære politik, som Kuomintang med stor hårdhed har gennemtvunget det sidste par år. I de fem et halvt år efter Wuhans fald har krigsskuepladsen i de befriede områder, under ledelse af det kommunistiske parti, taget de værste stød i modstanden mod japanernes og marionetternes hovedstyrke; og selv om der måske sker nogen ændring i fremtiden, kan den kun være midlertidig, fordi Kuomintang, der er fuldstændig degenereret af sin reaktionære politik med passiv modstand mod japanerne og aktiv opposition mod kommunisterne, nødvendigvis vil lide alvorlige tilbageslag. Når det sker, vil vort partis opgaver i bekæmpelsen af fjenden og marionetterne blive endnu vanskeligere. Hvad Kuomintang har vundet ved at se til med armene over kors, er tabet af sin kampevne. Hvad det kommunistiske parti har vundet ved at slå og kæmpe hårdt i fem et halvt år er styrkelsen af dets kampevne. Det er dette, der vil afgøre Kinas skæbne.

Kammeraterne kan selv se, at i løbet af de syv år siden juli 1937 er folkets demokratiske kræfter under vort partis ledelse gået gennem tre faser – en fremgang, et tilbageskridt og en ny fremgang. Vi har slået de japanske angribere voldsomme angreb tilbage, oprettet udstrakte revolutionære baseområder, kraftigt udvidet partiet og hæren, tilbagevist tre storstilede anti-

kommunistiske overfald fra Kuomintang og overvundet de fejlagtige højre- og »venstre«-ideologier i partiet; og hele partiet har høstet meget værdifulde erfaringer. Dette opsummerer de sidste syv års arbejde.

Vor nuværende opgave er at forberede os til et endnu større ansvar. Vi må forberede os på at drive de japanske angribere ud af Kina, uanset omstændighederne. For at sætte vort parti i stand til at påtage sig dette ansvar må vi yderligere udvide og konsolidere vort parti, vor hær og vore baseområder, være opmærksomme på arbejdet i de store byer og langs hovedkommunikationslinierne og hæve arbejdet i byerne til en position af lige så stor betydning som arbejdet i baseområderne.

Angående vort arbejde i baseområderne, så blev disse områder kraftigt udvidede under den første etape, men ikke konsoliderede, således at de i den anden etape trak sig sammen, så snart de blev udsat for hårde slag fra fjenden. Under den anden etape gennemgik alle de anti-japanske baseområder, der ledes af vort parti, en hård hærtningsproces og blev kraftigt forbedrede i sammenligning med første etape; kadreerne og partimedlemmerne forbedrede deres ideologiske og politiske niveau betragteligt og lærte mange ting, som de ikke tidligere kunne. Men det tager tid at klare tankerne og studere politik, og vi har stadig meget at lære. Vort parti er endnu ikke tilstrækkelig stærkt, endnu ikke tilstrækkelig forenet eller konsolideret, og det kan således endnu ikke påtage sig større ansvar, end vi har nu. Fra nu af er opgaven yderligere at udvide og konsolidere vort parti, vor hær og vore baseområder i den fortsatte førelse af modstandskrigen; dette er den første uundgåelige del af vort ideologiske og materielle forberedelse til fremtidens gigantiske arbejde. Uden denne forberedelse vil vi ikke være i stand til at drive de japanske angribere ud og befri hele Kina.

Vort arbejde i de store byer og langs hovedkommunikationslinierne har altid være ganske utilstrækkeligt. Hvis vi ikke nu stræber efter at samle snesevis af millioner af de arbejdende masser og andre mennesker, der undertrykkes af de japanske imperialister i de store byer og langs hovedkommunikationslinierne omkring vort parti, og ikke forbereder væbnede masseopstande, vil vor hær og vore baseområder på landet stå over for alle mulige slags vanskeligheder på grund af manglende koordination med byerne. I mere end ti år har vi været i landdistrikterne og været nødt til at opmuntre folk til at kende landdistrikterne og opbygge baseområder på landet. Gennem disse mere end ti år blev opgaven med at forberede opstande i byerne, som besluttet af partiets 6. nationale kongres, ikke, og kunne ikke være blevet, gennemført. Men nu er det anderledes, og den 6. nationale kongres' beslutning vil blive udført efter den 7. nationale kongres. Denne kongres vil sandsynligvis snart blive holdt, og den vil diskutere spørgsmålet om at styrke arbejdet i byerne og vinde en landsomfattende sejr.

Industrikonferencen i Shensi-Kans-Ningsia-grænseområdet, der finder sted nu, er af stor betydning. I 1937 var antallet af fabriksarbejdere i grænseområ-

det kun 700, det øgede til 7.000 i 1942 og er nu 12.000. Man må ikke tage let på disse tal. Mens vi er i baseområderne, må vi lære at administrere store byers industri, handel og transport, ellers vil vi ikke vide, hvad vi skal gøre, når tiden kommer. Således er den anden uundgåelige del af vor ideologiske og materielle forberedelse af fremtiden at organisere os med henblik på væbnet opstand i byerne og langs hovedkommunikationslinierne og at lære, hvordan man administrerer industri og handel. Uden også denne forberedelse vil vi ikke være i stand til at drive de japanske angribere ud og befri hele Kina.

III

For at vinde nye sejre må vi opfordre vore partikadrer til at skille sig af med oppakningen og starte maskinen. »At skille sig af med oppakningen« betyder at befri vore hjerner for mange byrder. Mange ting kan blive oppakning, kan blive byrder, hvis vi holder blindt og ukritisk fast ved dem. Lad os tage nogle eksempler. Når man har begået fejl, kan man synes, at, uanset hvad der sker, er man belemret med dem, og således blive mismodig; hvis man ikke har begået fejl, kan man synes, at man er fejlfri, og således blive indbildsk. Manglende resultater i arbejdet kan skabe pessimisme og nedtrykthed, mens resultater kan skabe stolthed og arrogance. En kammerat med kun lidt kamperfaring kan af den grund søge at undgå ansvar, mens en veteran kan blive påståelig på grund af sin kamperfaring. Arbejder- og bondekammerater vil måske, fordi de er stolte af deres klassebaggrund, se ned på intellektuelle, mens intellektuelle, fordi de har en vis mængde viden, måske vil se ned på arbejdere og bønder. Enhver speciel kunnen kan der blive slået mønt af, så den fører til arrogance og foragt for andre. Selv ens alder kan give anledning til indbildskhed. De unge vil måske, fordi de er kvikke og dygtige, se ned på de ældre; og de ældre vil måske, fordi de er rige på erfaring, se ned på de unge. Alle den slags ting bliver byrder eller oppakning, hvis der ikke er kritisk opmærksomhed. En vigtig grund til at nogle kammerater er meget overlegne, isolerer sig fra masserne og begår gentagne fejl er, at de slæber rundt på en sådan oppakning. Således er en forudsætning for at bedre vore forbindelser til masserne og begå færre fejl, at man undersøger sin oppakning, skaffer sig af med den og således frigør hjernen. Der har været adskillige tilfælde i vort partis historie, hvor stor indbildskhed har vist sig, og vi led under følgerne. Første gang var først i 1927. Den Nordlige Ekspeditionsarmé havde nået Wuhan, og nogle kammerater blev så stolte og overmodige, at de glemte, at Kuomintang var ved at angribe os. Resultatet var fejlene fra Chen Tu-hsius linie, som tilføjede revolutionen nederlag. Anden gang var i 1930. Idet den drog fordel af Chiang Kai-sheks storstilede krig mod Feng Yu-hsiang og Yen Hsi-shan¹², vandt den Røde Hær en række slag, og igen blev nogle kammera-

ter stolte og overmodige. Resultatet var fejlene fra Li Li-sans linie, som igen forårsagede nogle tab for de revolutionære styrker. Tredie gang var i 1931. Den Røde Hær havde knust Kuomintangs tredie »omringnings- og undertrykkelses«-felttog og umiddelbart efter indledte folket, ansigt til ansigt med den japanske invasion, den stormfulde og heltedige anti-japanske bevægelse over hele landet; og igen blev nogle kammerater stolte og overmodige. Resultatet var en endnu mere alvorlig fejl i den politiske linie, hvilket kostede os omkring 90% af de revolutionære styrker, vi majsommeligt havde opbygget. Fjerde gang var i 1938. Modstandskrigen var begyndt, og enhedsfronten var blevet etableret; og atter engang blev nogle kammerater stolte og overmodige. Følgelig begik de en fejl noget lignende Chen Tu-hsiu-linien. Denne gang led det revolutionære arbejde alvorlig skade de steder, hvor virkningen af disse kammeraters fejlagtige ideer var særlig udtalt. Kammerater overalt i partiet bør tage ved lære af disse tilfælde af stolthed og fejl. For nylig har vi genoptrykt Ku Mo-jos essay om Li Tzu-cheng¹³, så kammerater også kan tage ved lære af denne historie og ikke gentage fejlen at blive indbildsk, når tingene lykkes.

»At starte maskinen« vil sige at gøre god brug af tankeevnen. Skønt nogle mennesker ikke har nogen oppakning og har den dyd at have tæt kontakt til masserne, lykkes det dem ikke at opnå noget som helst, fordi de ikke kan tænke omhyggeligt eller er uvillige til at bruge deres hjerne til at tænke længe eller tænke dybt. Andre afviser at bruge deres hjerner, fordi de bærer en oppakning, der indskrænker deres intellekt. Lenin og Stalin anbefalede ofte folk at bruge deres hjerner, og vi bør give det samme råd. Denne mekanisme, hjernen, har den specielle opgave at tænke. Mencius sagde: »Hjernens embede er at tænke.«¹⁴ Han definerede hjernens funktion rigtigt. Vi bør altid bruge vore hjerner og gennemtænke alt omhyggeligt. Et almindeligt udtryk siger: »Rynk panden, og du finder en udvej«. Med andre ord, megen tænkning giver visdom. For at slippe af med vanen med at handle blindt, som er så almindelig i vort parti, må vi opmuntre vore kammerater til at tænke, til at lære analysemetoder og til at fremelske vanen med at analysere. Der er alt for lidt af denne vane i vort parti. Hvis vi skiller os af med vor oppakning og starter maskinen, hvis vi marcherer med let bagage og kan tænke dybt, er vi sikre på at triumfere.

Noter

¹ Chen Tu-hsiu var oprindelig professor ved Pekings Universitet og blev berømt som redaktør af *Ny Ungdom*. Han var en af stifterne af Kinas kommunistiske Parti. På grund af sit ry i 4.-maj-bevægelsens epoke, og grundet partiets umodenhed i starten, blev han dets generalsekretær. Under den sidste del af revolutionen 1924-27 udviklede højretænkningen i partiet, repræsenteret af Chen Tu-hsiu, sig til en kapitulationistisk linie. Kammerat Mao Tsetung har bemærket, at kapitulanterne på det tidspunkt »frivilligt opgav partiets ledelse af bondemasserne, byernes småborgerskab og mellemborgerskab og i særdeleshed partiets ledelse af de væbnede styrker,

og således gav anledning til revolutionens nederlag.« (»Den nuværende situation og vore opgaver.« *Udvalgte Værker*, bd. 4.)

Efter nederlaget i 1927 mistede Chen Tu-hsiu og en håndfuld andre kapitulanter tilliden til revolutionens fremtid og blev likvidatorer. De indtog det reaktionære trotskistiske standpunkt, og sammen med trotskisterne dannede de en lille partifjendtlig gruppe. Følgelig blev Chen Tu-hsiu udstødt af partiet i november 1929. Han døde i 1942.

² Kina kommunistiske Partis 6. centralkomité's 4. plenarmøde blev holdt i januar 1931.

³ Tsunyi-mødet var et udvidet møde i det politiske bureau, indkaldt af Kinas kommunistiske Partis centralkomité i Tsunyi i Kweichow-provinsen i januar 1935.

⁴ Se V.I. Lenins »Kommunisme«, i hvilken Lenin, idet han kritiserer den ungarske kommunist Bela Kun, siger, at han »opgiver det vigtigste i marxismen, marxismens levende sjæl, den konkrete analyse af konkrete forhold.« (V.I. Lenin, *Collected Works*, bd. 31, eng. udg. Moskva 1966, s. 166.)

⁵ Kinas kommunistiske Partis 6. nationale kongres i juli 1928 vedtog følgende 10-punktsprogram: (1) styrt de imperialistiske herskere; (2) konfisker udenlandske kapitalistiske virksomheder og banker; (3) foren Kina og anerkend nationaliteternes ret til selvbestemmelse; (4) styrt Kuomintang's krigsherregovernment; (5) dan en regering af arbejder-, bonde- og soldaterråd; (6) indfør otte timers arbejdsdag, hæv lønnen og indfør arbejdsløshedsunderstøttelse og social forsikring; (7) konfisker al godsejerjord og fordel jorden blandt bønderne; (8) forbedring af soldaternes levevilkår og jord og arbejde til tidligere soldater; (9) afskaf alle urimelige skatter og forskellige opkrævninger og indfør en fast progressiv beskatning; og (10) enhed med verdensproletariatet, enhed med Sovjetunionen.

⁶ Kinas kommunistiske Partis 6. centralkomité's 5. plenarmøde blev holdt i januar 1934.

⁷ Dette møde i det politiske bureau i september 1941 gennemgik spørgsmålet om den politiske linie i partiets hidtidige historie, især under den anden revolutionære borgerkrig.

⁸ »Bjergfæstnings«-mentaliteten var en tendens til at danne klikker, og den opstod først og fremmest på grund af betingelserne med langvarig guerillakrig, i hvilken de revolutionære baseområder på landet var spredte og afskårne fra hinanden. De fleste af disse baser blev først oprettet i bjergområder. Hver enkelt tenderede til at betragte sig selv som en samlet enhed, som enkelt bjergfæstning, så denne fejlagtige tendens blev kendt som bjergfæstnings-mentaliteten.

⁹ I de relativt stabile dele af baseområderne betalte folk kun den almindelige kornskat til den anti-japanske demokratiske regering. Men i de ydre dele af baseområderne og guerilla-zonerne, som konstant blev generet af fjenden, blev folk ofte tvunget til at betale en anden kornafgift til fjendens marionetregering.

¹⁰ I marts 1941 erklærede de japanske angribere og de kinesiske forrædere i det nordlige Kina en »kampagne for at styrke den offentlige sikkerhed«, som omfattede razziaer i folks huse, etablering af naboskabs-garantisystemet, hus-til-hus undersøgelser og opstilling af marionet-tropper, alt sammen med det formål at undertrykke de anti-japanske styrker.

¹¹ I marts 1944 indledte de japanske indtrængere deres felttog i Honan-provinsen med en styrke på 50-60.000 mand. De 400.000 Kuomintangtropper under Chiang Ting-wan, Tang En-po og Hu Tsung-nan smeltede væk foran de japanske indtrængere. 38 amter, herunder Changchow og Loyang, tilfaldt fjenden et efter et. Tang En-po mistede 200.000 mand.

¹² Denne storstilede krig mellem krigsherrerne, med Chiang Kai-shek på den ene side og Feng Yu-hsing og Yen Hsi-shan på den anden, blev udkæmpet langs Lunghai- og Tientsin-Pukow-jernbanerne. Den varede 6 måneder, fra maj til oktober 1930. Tabene på begge sider udgjorde 300.000.

¹³ Kuo Mo-jo skrev essayet »Trehundredåret for opstanden i 1644« i 1944 for at mindes sejren i bondeopstanden under ledelse af Li Tzu-cheng i de sidste år af Ming-dynastiet. Han forklarede, at opstanden led nederlag i 1645, fordi lederne efter bondestyrkernes indtog i Peking i 1644 blev korrumpet af vellevned, og der opstod fraktionskampe. Essayet blev først trykt i *Det nye Kinas Dagblad* i Chungking og blev senere trykt som pjecce i Yenan og andre steder i de befriede områder.

¹⁴ Fra *Mencius*, XI bog, »Kao Tzu«, I. del.

TJEN FOLKET

8. september 1944

Vort kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé, der ledes af partiet, er revolutionens bataljoner. Disse bataljoner er helt helliget folkets befrielse og arbejder i et og alt for folkets interesser. Kammerat Chang Szu-teh¹ var soldat i disse bataljoner.

Alle mennesker skal dø engang, men døden har ikke altid samme betydning. Den gamle kinesiske forfatter Szuma Chien sagde: »Døden rammer alle mennesker, men den enes død kan have større vægt end Tai-bjerget, den andens kan veje mindre end svanedun.«² At dø for folket vejer tungere end Tai-bjerget, men at arbejde for fascisterne og dø for udbytterne og undertrykkerne vejer mindre end svanedun. Kammerat Chang Szu-teh døde for folket, og hans død vejer i sandhed tungere end Tai-bjerget.

Hvis vi har mangler, er vi ikke bange for, at andre peger på dem og kritiserer dem, for vi tjener folket. Enhver, uanset hvem, har lov til at påpege vore mangler. Hvis han har ret, vil vi rette dem. Hvis det han foreslår vil gavne folket, vil vi handle derefter. Tanken om »bedre tropper og enklere administration« blev fremsat af hr. Li Ting-ming³, som ikke er kommunist. Han kom med et godt forslag, som er til gavn for folket, og vi har fulgt det. Hvis vi i folkets interesse stadig gør det, der er rigtigt, og retter det, der er forkert, så vil vores rækker givet vokse sig stærkere.

Vi er mødt op fra alle landets kanter og har sluttet os sammen om et fælles revolutionært mål. Og vi må have folkets store flertal med os på vejen mod dette mål. Idag leder vi allerede baseområder med en befolkning på 91 millioner⁴, men det er ikke nok. For at befri hele nationen må vi være flere. I vanskelige tider må vi huske på vore gode resultater, se den lyse fremtid og fatte mod.

Det kinesiske folk lider. Det er vores pligt at frelse det, og vi må yde alt, hvad vi kan, i kampen. Overalt, hvor der er kamp, kræves der ofre, og døden er en daglig begivenhed. Men det er folkets interesser og det store flertals lidelser, der ligger os på sinde, og når vi dør for folket, er det en værdig død.

Kammerat Mao Tsetung holdt denne tale ved et møde til minde om kammerat Chang Szu-teh, arrangeret af afdelinger direkte under Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

Alligevel skal vi gøre, hvad vi kan, for at undgå unødvendige ofre. Vores kadrer må vise omsorg for hver eneste, der kæmper, og alle mennesker i de revolutionære rækker må tage sig af hinanden, holde af hinanden og hjælpe hinanden.

Fra nu af bør det være en regel, at vi, når en i vore rækker, som har gjort et nyttigt arbejde, dør, hvad enten han er soldat eller kok, mindes ham med en begravelse og et møde til hans ære. Og denne regel bør også indføres blandt folket. Når nogen dør i en landsby, så lad der blive holdt et mindemøde. På denne måde udtrykker vi vores sorg over de døde og forener hele folket.

Noter

¹ Kammerat Chang Szu-teh var soldat i Kinas kommunistiske Partis centralkomités garderegiment. Han var medlem af det kommunistiske parti og tjente loyalt folkets interesser; han sluttede sig til revolutionen i 1933, deltog i den lange march og blev såret under tjenesten. Den 5. september 1944 blev han dræbt under arbejdet med at fremstille trækul i bjergene i Ansai amt i det nordlige Shensi, da en mile pludselig styrtede sammen.

² Szuma Chien, den berømte kinesiske historiker fra det 2. århundrede f.v.t., var forfatter til *Historiske Optegnelser*. Citatet er fra hans »Svar på Jen Shao-chings brev«.

³ Li Ting-ming, en oplyst godsejer i den nordlige del af provinsen Shensi, blev på et vist tidspunkt valgt til viceformand i Shensi-Kansu-Ningsia grænseområdets regering.

⁴ Dette var den samlede befolkning i Shensi-Kansu-Ningsia grænseområdet og alle andre befriede områder i det nordlige, centrale og sydlige Kina.

OM CHIANG KAI-SHEKS TALE VED »TO GANGE TI FESTEN«

11. oktober 1944

Et af de fremherskende træk ved Chiang Kai-sheks to gange ti-tale¹ er dens fuldstændige mangel på indhold og dens manglende evne til at besvare nogle af de spørgsmål, som folket er brændende interesseret i. Chiang Kai-shek erklærer, at man ikke skal frygte fjenden, for der er stadig vidtstrakte territorier i det store bagland. Indtil nu har de enerådende ledere af Kuomintang hverken vist vilje eller evne til at gennemføre politiske reformer eller holde fjenden stangen, og land er den eneste »kapital«, de kan tære på for at modstå fjenden. Men det er tydeligt for enhver, at uden en korrekt politik og uden menneskelige anstrengelser er denne kapital ikke nok, for den japanske imperialisme truer dagligt de resterende territorier. Efter al sandsynlighed har Chiang Kai-shek virkelig følt denne trussel, som det fremgår af netop den kendsgerning, at han gentagne gange forsikrer folket, at en sådan trussel ikke findes og endog siger: »I de tyve år siden jeg grundlagde hæren ved Whampoa Militærakademiet², har den revolutionære situation aldrig været så stabil som i øjeblikket.« Han gentager også hele tiden: »Vi må ikke miste vor selvtillid«, hvilket faktisk antyder manglende tillid hos mange mennesker i Kuomintangsrækker og blandt de mange prominente offentlige personligheder i Kuomintang-områderne. Chiang Kai-shek har søgt efter midler til at genskabe denne tillid. Men i stedet for at søge efter sådanne midler ved at undersøge sin politik og sit arbejde på de politiske, militære, økonomiske og kulturelle områder, søger han tilflugt i tilbagevisning af kritik og skønmaling af sine fejltagelser. Han siger, at alle »udenlandske observatører« er »uvidende om sagens kerne« og at »den kaotiske udenlandske kritik af vore militære og politiske forhold« udelukkende skyldes godtroende accept af »angribernes og de kinesiske kollaboratørers rygter og tricks«. Pudsigt nok mistror sådanne udlændinge som Franklin D. Roosevelt, såvel som sådanne Kuomintangmedlemmer som Soong Ching Ling, mange medlemmer af Folkets politiske Råd og alle kinesere, der har deres samvittighed i behold, de plausible forklarin-

Kammerat Mao Tsetung skrev denne kommentar for Hsinhua Nyhedsbureauet.

ger, som Chiang Kai-shek og hans tro følgesvende tilbyder, og de skaber også »kaotisk kritik af vore militære og politiske forhold«. Chiang Kai-shek er irriteret, men ikke før dette års to gange ti fest er det lykkedes ham at finde, hvad han anser for et magtfuldt argument, nemlig at disse mennesker tror på »angribernes og de kinesiske kollaboratørers rygter og tricks«. Så han fordømmer i sin tale kraftigt og længe »angribernes og de kinesiske kollaboratørers rygter og tricks«. Han indbilder sig, at han, når han har foretaget denne fordømmelse, kan lukke munden på alle disse kinesere og udlændinge. Og alle, som igen rejser »en kaotisk kritik« af hans militære og politiske forhold, vil blive anset for at være nogle, der villigt tror på »angribernes og de kinesiske kollaboratørers rygter og tricks«! Vi anser Chiang Kai-sheks beskyldninger for at være utroligt latterlige. For angriberne og de kinesiske kollaboratører har aldrig kritiseret, men tværtimod varmt hyldet, Kuomintang for dets enevælde, dets halvhjertede krigsførelse, dets korrupsion og inkompetence og dets regerings fascistiske dekretter og defaitistiske militære ordrer. Chiang Kai-sheks *Kinas Skæbne*, en bog der blev mødt med almindelig modvilje, har fået oprigtig og gentagen ros fra de japanske imperialister. Angriberne og de kinesiske kollaboratører har aldrig sagt et ord om reorganisering af den nationale regering og dens overkommando, fordi det er deres højeste ønske, at denne regering og overkommando, der fortsætter med at undertrykke folket og tage slag, skal bevares. Er det ikke en kendsgerning, at Chiang Kai-shek og hans gruppe altid har været målet for japanske tilskyndelser til overgivelse? Er det ikke også en kendsgerning, at af de to paroler, de japanske imperialister oprindeligt fremførte, er den ene, »Udslet Kuomintang«, for længst blevet opgivet, og kun den anden, »Bekæmp kommunisterne«, er tilbage? Indtil dette øjeblik har de japanske imperialister ikke erklæret krig mod Kuomintang-regeringen, og der hersker ingen krigstilstand, siger de, mellem Japan og Kuomintang-regeringen! Indtil dette øjeblik tager angriberne og de kinesiske kollaboratører godt vare på Kuomintang-spidsernes ejendom i Shanghai, Nanking, Ningpo osv. Den fjendtlige boss Shunroku Hata har sendt repræsentanter for at bringe ofre ved Chiang Kai-sheks forfædres grave i Fenghua. I Shanghai og andre steder opretholder hemmelige udsendinge fra Chiang Kai-sheks trofaste følgesvende næsten uafbrudt kontakt med og fører hemmelige forhandlinger med de japanske angribere. Disse kontakter og forhandlinger bliver hyppigere, når japanerne intensiverer deres offensiver. Er alt dette ikke kendsgerninger? Er de, der rejser en »kaotisk kritik« af Chiang Kai-shek og hans gruppes militære og politiske forhold, virkelig »uvidende om sagens kerne«, eller er de tværtimod alt for godt kendt med den? Trods alt, hvor skal »sagens kerne« findes, i »angribernes og de kinesiske kollaboratørers rygter og tricks« eller hos Chiang Kai-shek og hans gruppe selv?

I en anden erklæring i sin tale benægter Chiang Kai-shek, at der vil udbryde borgerkrig i Kina. Men han tilføjer: »Det er sikkert, at der ikke igen

er nogen, der vil vove at gøre oprør mod republikken og sabotere modstandskrigen, som Wang Ching-wei og hans lige gjorde det.« Her søger Chiang Kai-shek, og har faktisk fundet, en undskyldning for borgerkrig. Enhver kineser, hvis hukommelse ikke er for kort, vil huske, at i 1941, i det øjeblik da forræderne mod Kina beordrede den nye 4. armé opløst, og det kinesiske folk rejste sig for at afværge truslen om borgerkrig, holdt Chiang Kai-shek en tale, i hvilken han sagde, at der aldrig ville komme nogen krig for at »undertrykke kommunisterne«, og, hvis der blev krig, ville det kun blive en straffekrig for at bekæmpe oprørere. De, der har læst *Kinas Skæbne*, vil også huske Chiang Kai-sheks bemærkning, at Kinas kommunistiske Parti »stod i ledtog med« Wang Ching-wei i Wuhan-regeringens periode. I resolutionerne fra Kuomintang's centrale eksekutivkomité's 11. plenarmøde i 1943 blev en otte-ords etiket hæftet på Kinas kommunistiske Parti: »Det saboterer modstandskrigen og bringer staten i fare.« Efter at have læst hans tale føler man, at faren for borgerkrig ikke alene eksisterer, men faktisk vokser. Fra nu af bør det kinesiske folk virkelig huske, at Chiang Kai-shek en skønne dag vil beordre en straffeekspedition mod såkaldte oprørere, og anklagen vil være »oprør mod republikken«, »sabotage af modstandskrigen« og at man gør, som »Wang Ching-wei og hans lige gjorde«. Chiang er god til dette spil; han er ikke god til at fordømme folk som Pang Ping-hsun, Sun Liang-chen og Chen Hsiao-chiang³ som oprørere eller iværksætte straffeekspeditioner mod dem, men han er god til at fordømme den nye 4. armé i Centralkina og Vov-at-dø-korpset⁴ i Shansi som oprørere og usædvanlig god til at iværksætte straffeekspeditioner mod dem. Det kinesiske folk må ikke glemme, at mens Chiang Kai-shek erklærer, at han ikke vil føre borgerkrig, har han allerede afsat 775.000 mand, der nu udelukkende er beskæftiget med at omringe eller angribe den 8. rutearmé, den nye 4. armé og folkets guerillaer i Sydkina.

Chiang Kai-sheks tale siger intet positivt, og han har på ingen måde imødekommet det kinesiske folks ivrige ønsker om at styrke den anti-japanske front. På den negative side er talen svanger med farlige muligheder. Hans holdning bliver mere og mere abnorm, som det fremgår af hans stædige modstand mod folkets krav om politiske forandringer, hans bitre had mod Kinas kommunistiske Parti og hans antydning af et påskud for den anti-kommunistiske krig, som han forbereder. Imidlertid vil ingen af hans rænker lykkes. Medmindre han ændrer kurs, vil det, han laver, være at løfte en sten, blot for at tabe den på sine fødder. Vi håber oprigtigt, at han vil ændre kurs, for hans nuværende handlinger fører ham absolut ingen vegne. Eftersom han har erklæret, at »et større spillerum vil blive tilladt for meningstilkendegivelser«⁵, bør han ikke kvæle »den kaotiske kritik« ved at true folket med den bagtalelse, at det villigt accepterer »angribernes og de kinesiske kollaboratørers rygter og tricks«. Eftersom han har erklæret, at »perioden med politisk formynderskab vil blive afskåret«, burde han ikke afvise kravene om en reorganisering af regeringen og overkommandoen. Eftersom han har erklæret,

at »problemet med kommunisterne bør løses politisk«, burde han ikke igen søge et påskud for at forberede borgerkrig.

Noter

- ¹ »To gange ti« d. 10. oktober er årsdagen for den væbnede opstand i Wuhan, som var startskuddet på revolutionen af 1911.
- ² Whampoa Militærakademiet, der ligger i Whampoa nær Canton, blev oprettet af dr. Sun Yat-sen i 1924 efter omorganiseringen af Kuomintang med hjælp fra Kinas kommunistiske Parti og Sovjetunionen. Før Chiang Kai-sheks forræderi mod revolutionen i 1927 blev akademiet drevet af Kuomintang og Kinas kommunistiske Parti i fællesskab. Kammeraterne Chou En-lai, Yeh Chien-ying, Yun Tai-ying, Hsiao Chu-nu og andre havde på et eller andet tidspunkt betroede stillinger ved akademiet. Mange af officersaspiranterne var medlemmer af det kommunistiske parti eller det kommunistiske ungdomsforbund, og de udgjorde akademiets politiske kerne.
- ³ Pang Ping-hsun, Sun Liang-cheng og Chen Hsiao-chiang var Kuomintang-generaler, der åbent deserterede til de japanske imperialister.
- ⁴ Vov-at-dø-korpset i Shansi var en folkelig anti-japansk væbnet styrke, som opstod under ledelse og indflydelse af det kommunistiske parti i de tidlige dage af modstandskrigen mod Japan.
- ⁵ I april 1944 erklærede Kuomintang, at »et større spillerum vil blive tilladt for meningstilkendegivelser«. Formålet var at spise folket af, fordi kravet om at Kuomintangs diktatur skulle afskaffes, demokrati indføres, og ytringsfrihed garanteres var blevet folkets generelle krav i Kuomintang-områderne fra begyndelsen af dette år. I maj erklærede Kuomintangs centrale eksekutivkomité 12. plenarmøde, at det ville »beskytte ytringsfriheden«. Men Kuomintang opfyldte ingen af de løfter, det var blevet afpresset, og efterhånden som folkets bevægelse for demokrati stormede frem, mangedoblede det sine forholdsregler for at undertrykke den folkelige mening.

ENHEDSFRONTEN I DET KULTURELLE ARBEJDE

30. oktober 1944

Formålet med alt vort arbejde er at styrte den japanske imperialisme. Ligesom Hitler går de japanske imperialister deres undergang i møde. Men vi må fortsætte vore anstrengelser, for kun på den måde kan vi udvirke deres endelige fald. I vort arbejde kommer krigen først, så produktionen, så kulturelt arbejde. En hær uden kultur er en sløv hær, og en sløv hær kan ikke slå fjenden.

Kulturen i de befriede områder har allerede sin progressive side, men den har stadig en tilbagestående side. De befriede områder har allerede en ny kultur, en folkets kultur, men en hel del feudale levn overlever. Blandt de 1.500.000 mennesker i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia er der mere end en million analfabeter, der er 2.000 udøvere af trolddom, og de brede masser er stadig under indflydelse af overtro. Disse er fjender inde i folkets hoveder. Det er ofte vanskeligere at bekæmpe fjender i folks hoveder end at bekæmpe den japanske imperialisme. Vi må opfordre masserne til at rejse sig i kampen mod deres egen analfabetisme, overtro og uhygiejniske vaner. Til denne kamp er en bred enhedsfront uundværlig. Og denne enhedsfront må være særlig bred et sted som grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, som har en spredt befolkning, dårlige kommunikationer og et lavt kulturelt niveau at gå ud fra, og som i tilgift udkæmper en krig. Derfor må vi i vores uddannelse ikke alene have almindelige grund- og mellemskoler, men også spredte, uformelle landsbyskoler, avislæsningsgrupper og læseklasser. Ikke alene må vi have den moderne type skoler, men vi må også benytte og omforme de gammeldags landsbyskoler. Inden for kunsten må vi ikke alene have moderne drama, men Shensi-operaen og *yangko*-dansen. Ikke alene må vi få nye Shensi-operaer og nye *yangko*-danse, men vi må også benytte og gradvis omforme de gamle opera-selskaber og *yangko*-truppe, der udgør næsten 90% af samtlige *yangko*-truppe. Denne fremgangsmåde er endnu mere nødvendig på det medicinske

Denne tale blev holdt af kammerat Mao Tse-tung på en konference for kultur- og uddannelsesarbejdere i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia.

område. I grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia er både menneskenes og dyrenes dødelighed meget stor, og samtidig tror mange mennesker stadig på trolddom. Under sådanne forhold er det ikke nogen løsning at stole udelukkende på moderne læger. Selvfølgelig har moderne læger fordele fremfor læger af den gamle type, men hvis de ikke beskæftiger sig med folkets lidelser, ikke uddanner læger for folket, ikke forener sig med de mere end tusinde læger og dyrlæger af den gamle type i grænseområdet og hjælper dem med at gøre fremskridt, så hjælper de i virkeligheden troldmændene og viser ligegyldighed over for den høje menneske- og dyredødelighed. Der er to principper for enhedsfronten: det ene er at forene, det andet er at kritisere, uddanne og omforme. I enhedsfronten er kapitulationisme forkert, og det samme er sekterismen med sin ophøjethed og foragt for andre. Vor opgave er at forene os med alle intellektuelle, kunstnere og læger af den gamle type, der kan være til hjælp, at hjælpe dem, omvende dem og omforme dem. For at omforme dem må vi først forene os med dem. Hvis vi gør det ordentligt, vil de byde vor hjælp velkommen.

Vor kultur er en folkets kultur; vore kulturarbejdere må tjene folket med stor begejstring og hengivenhed, og de må forbinde sig med masserne, ikke adskille sig fra masserne. For at gøre det må de handle i overensstemmelse med massernes behov og ønsker. Alt arbejde for masserne må tage udgangspunkt i deres behov og ikke i nogen enkeltpersons ønsker, uanset hvor velmente de måtte være. Det sker tit, at masserne objektivt behøver en bestemt forandring, men subjektivt er de endnu ikke bevidste om behovet, endnu ikke villige til eller indstillede på at foretage forandringen. I sådanne tilfælde bør vi vente tålmodigt. Vi bør ikke foretage forandringen, før massernes flertal gennem vores arbejde er blevet sig behovet bevidst og er villig til og indstillet på at gennemføre den. Ellers vil vi isolere os fra masserne. Medmindre de er bevidste og villige, vil ethvert arbejde, der kræver deres deltagelse, vise sig at være en formalitet, og det vil mislykkes. Udtrykket »hastværk er lastværk« betyder ikke, at vi ikke skal skynde os, men at vi ikke bør være fremfusende; heftighed fører kun til fiasko. Dette gælder for al slags arbejde, og i særdeleshed for det kulturelle og uddannelsesmæssige arbejde, der sigter på at omforme massernes tankegang. Der er to principper her: det ene er massernes virkelige behov, snarere end hvad vi mener, de behøver, og det andet er massernes ønsker; de må selv træffe deres afgørelser, frem for at vi gør det for dem.

VI MÅ LÆRE AT UDFØRE ØKONOMISK ARBEJDE

10. januar 1945

Arbejdshelte og mønsterarbejdere.

I har deltaget i denne konference og opsummeret jeres erfaringer; vi byder jer velkommen og ærer jer. I har tre gode kvaliteter og spiller tre roller. For det første rollen som foregangsmænd. Med andre ord, med jeres fremragende anstrengelser og talrige fornyelser har I gjort jeres arbejde til et forbillede for andre, hævet standarden og inspireret andre til at lære af jer. For det andet rollen som rygrad. De fleste af jer er endnu ikke kadrer, men I er blevet rygraden, den hårde kerne i masserne; med jer er det lettere at drive vort arbejde fremad. Senere bliver I måske kadrer; i øjeblikket er I reservekadrer. For det tredje rollen som bro. I er en bro mellem os og de brede masser; gennem jer bliver massernes opfattelser bragt til ledelsen og omvendt.

I har mange gode kvaliteter og har gjort store gerninger, men I må altid huske ikke at blive indbildske. I er respekteret af alle, og med rette, men det fører let til indbildskhed. Hvis I bliver indbildske, hvis I ikke er beskedne og holder op med at anstrenge jer, og hvis I ikke respekterer andre, ikke respekterer kadrerne og masserne, så vil I ophøre med at være helte og forbilleder. Der har tidligere været den slags mennesker, og jeg håber, at I ikke vil følge deres eksempel.

Denne konference har opsummeret jeres erfaringer. Opsummeringen er særdeles god og også anvendelig i andre befriede områder. Det vil jeg imidlertid ikke dvæle ved. Jeg vil blot gerne sige et par ord om vort økonomiske arbejde.

I det sidste par år er vi begyndt at lære at udføre økonomisk arbejde, og vi har virkelig opnået succes på dette felt, men det er stadig kun en begyndelse. Vi må sørge for, at grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og de befriede områder bag fjendens linier i løbet af et par år bliver fuldstændigt eller stort set selvforsynende med korn og fabriksvarer og endog får et overskud. Vi må

Kammerat Mao Tsetung holdt denne tale ved en konference for arbejdshelte og mønsterarbejdere, fra grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia.

opnå endnu større succes i landbrug, industri og handel. Kun da kan vi mene om os selv, at vi har lært mere om økonomisk arbejde, og at vi har lært at gøre det bedre. På steder, hvor der ikke er nogen forbedring af troppernes og folkets leveforhold, hvor det materielle grundlag for modoffensiven forbliver ustabil, og landbrug, industri og handel stagnerer eller endog går tilbage i stedet for at ekspandere år for år, er det tydeligt, at partiets, regeringens og hærens mandskab endnu ikke har lært at udføre økonomisk arbejde, og der vil utvivlsomt opstå store vanskeligheder.

Der er ét punkt, jeg igen må gøre alle opmærksomme på, nemlig at vore ideer bør tilpasses vore umiddelbare omgivelser. Vore umiddelbare omgivelser er landlege; det kunne se ud som om, ingen er i tvivl om det, for hvem ved ikke, at vi lever på landet? Men i virkeligheden er det slet ikke tilfældet. Mange kammerater forstår overhovedet ikke landområderne, eller i hvert fald ikke dybtgående, selv om de lever dér og bilder sig ind, at de kender dem. De går ikke ud fra den kendsgerning, at vore omgivelser er landet, som er baseret på individuel økonomi, opdelt af fjenden og involveret i guerillakrigsførelse, og resultatet er, at deres behandling af politiske, militære, økonomiske og kulturelle problemer, eller af partianliggender og arbejder-, bonde, ungdoms- og kvindebevægelserne ofte er forkert eller delvis forkert. De nærmer sig landlege problemer ud fra et bymæssigt synspunkt og render ofte hovedet mod en mur, fordi de opstiller mange uegnede planer subjektivt og gennemfører dem vilkårligt. I de senere år har vore kammerater gjort store fremskridt, takket være både rettelseskampagnen og de fejlslag, de har haft i deres arbejde. Men vi må stadig være omhyggelige med at tilpasse vore planer fuldstændigt til vore omgivelser, før vi kan opnå resultater på alle felter og gøre dette hurtigt. Hvis vi virkelig forstår den kendsgerning, at de landlege baseområder, i hvilke vi befinder os, er baseret på individuel økonomi, opdelt af fjenden og involveret i guerillakrigsførelse, og tager det som udgangspunkt for alt, hvad vi gør, så er det vigtige spørgsmål, hvordan vore resultater, som kan synes langsommelige og lidet iøjnefaldende, forholder sig til resultaterne af at tage et andet udgangspunkt, for eksempel det bymæssige synspunkt? Langt fra at være langsommelige er de i virkeligheden ret hurtige. For hvis vi tog udgangspunkt i det bymæssige synspunkt og gik ud fra vore nuværende realiteter, ville problemet ikke være at nå langsommelige eller hurtige resultater, men at rende ind i utallige vanskeligheder og slet ikke nå noget resultat.

Et klart bevis herpå gives af den store succes for den nuværende form for kampagne for militær og civil produktion, som vi har fremmet.

Vi ønsker at rammé de japanske aggressorer hårdt og gøre forberedelser til at erobre byer og vinde vore tabte territorier tilbage. Men hvordan kan vi nå dette mål, når vi nu engang er anbragt i landlege områder baseret på individuel økonomi, opdelt af fjenden og involveret i guerillakrigsførelse? Vi kan ikke efterligne Kuomintang, som ikke løfter en finger selv, men som udelukkende er afhængig af udlændinge, selv for sådanne nødvendigheder

som bomuldsstof. Vi går ind for at stole på os selv. Vi håber på udenlandsk hjælp, men kan ikke være afhængige af den; vi stoler på vores egne anstrengelser, på hele hærens og folkets skabende kraft. Men hvordan gør vi det? Ved at starte storstilede produktionskampagner samtidig blandt tropperne og blandt folket.

Eftersom vi er på landet, hvor arbejdskraften og ressourcerne er spredt, har vi indført politikken med »forenet ledelse og decentraliseret forvaltning« af produktionen og forsyningerne.

Eftersom vi er på landet, hvor bønderne er spredte individuelle producenter, der anvender tilbagestående produktionsmidler, og hvor det meste af jorden stadig ejes af godsejere, og bønderne er udsat for feudal udbytning gennem afgifter, har vi indført politikken med reduktion af jordafgifterne og renter og organisering af gensidig hjælp i arbejdet, for at øge bøndernes begejstring for at producere og øge landbrugsarbejdets produktivitet. Reduktionen af jordafgifterne har øget bøndernes begejstring for produktionen, og den gensidige hjælp har øget landarbejdets produktivitet. Jeg har fået materiale fra forskellige steder i det nordlige og centrale Kina, som alt sammen viser, at efter reduktionen af jordafgifterne er bønderne meget mere interesserede i at producere og villige til at organisere gensidige hjælpegrupper som vore arbejdsudvekslingsgrupper her, i hvilke tre menneskers produktivitet nu svarer til fire menneskers tidligere. Da det er tilfældet, kan 90 millioner mennesker lave lige så meget som 120 millioner. Der er også tilfælde, hvor to personer laver, hvad der tidligere krævede tres arbejde. Hvis vi i stedet for tvang og kommandisme, der modvirker deres hensigt, fordi de kræver hurtige resultater, indfører en politik med at overtale folket ved at give dem et godt eksempel, så vil det være muligt for hovedparten af bønderne at blive organiseret i gensidig hjælpegrupper for landbrugs- og håndværksproduktion i løbet af det næste par år. Så snart sådanne produktionsgrupper bliver det almindelige, vil ikke alene produktionen stige og alle mulige slags fornyelser fremkomme, men der vil også være politiske fremskridt, et højere uddannelsesniveau, hygiejniske fremskridt, omformning af driverter og forandring af sociale skikke, og det vil ikke vare længe, før også produktionsredskaberne bliver forbedrede. Når alt dette sker vil vort landlige samfund gradvis blive genopbygget på et nyt grundlag.

Hvis vore kadrer omhyggeligt studerer dette arbejdsområde og meget energisk hjælper landbefolkningen med at udvikle produktionskampagner, vil der være rigelige forsyninger af korn og andre nødvendigheder på landet i løbet af få år, og vi vil ikke alene være i stand til at fortsætte krigen og klare misvækster, men også til at opretholde en stor reserve af korn og andre nødvendigheder til fremtidigt brug.

Vi bør organisere hærenhederne og regeringen og andre organisationer såvel som bønderne til at producere.

Eftersom vi er på landet, som konstant hærages af fjenden og som er

indblandet i en langvarig krig, er det tvingende nødvendigt for hærenhederne og regeringen og andre organisationer at deltage i produktionen. Og det er muligt for dem at gøre det, fordi guerillakampene er spredt over et stort område. Desuden er tropperne og regeringspersonellet i vort grænseområde Shensi-Kansu-Ningsia meget talrige i forhold til den samlede befolkning, og de vil sulte, hvis de ikke selv tager del i produktionen, mens folket på den anden side vil sulte, hvis der bliver taget for meget fra dem og byrderne er for tunge at bære for dem. Dette er grundene til at vi er fast besluttede på at starte en storstilet produktionskampagne. Tag f.eks. grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Hærenhedernes og regeringens og andre organisationers årlige behov for rensket korn (hirse) udgør 260.000 *tan* (her svarer 1 *tan* til 300 *chin*), af hvilke de får 160.000 fra folket og selv producerer resten; hvis de ikke deltog i produktionen, ville enten de eller folket sulte. Takket være vore produktionskampagner er vi fri for sult, og faktisk er tropperne og folket ret velnærede.

Med undtagelse af korn, beklædning og sengetøj er regeringen og andre organisationer i grænseområdet selvforsynende med det meste af det, de behøver, og nogle enheder er fuldstændig selvforsynende. Mange enheder er delvis selvforsynende selv med korn, beklædning og sengetøj.

Hærenhederne i grænseområdet kan fremvise endnu bedre resultater. Mange er fuldstændigt selvforsynende med korn, beklædning, sengetøj og alle andre fornødenheder, det vil sige, de er 100% selvforsynende og kræver intet fra regeringen. Dette er den højeste standard, topkarakteren, og den er opnået gradvis gennem en periode på adskillige år.

Denne standard kan ikke indføres ved fronten, hvor der skal kæmpes. Der må der opstilles en anden og en tredje standard. Den anden standard kræver, at bortset fra korn, beklædning og sengetøj, der leveres af regeringen, bør selvforsyning opnås med hensyn til følgende ting: spiseolie (0.5 *liang* pr. person pr. dag), salt (0.5 *liang* pr. person pr. dag), grønsager (1-1.5 *chin* pr. person pr. dag) og kød (1-2 *chin* pr. person pr. dag); anskaffelsen af brændsel, kontorartikler og diverse ting; uddannelses- og sundhedsmidler; udgifter til rensning af våben og for forsyninger af tobak, sko, strømper, handsker, håndklæder, tandbørster osv; disse ting udgør ialt godt 50% af de samlede udgifter. Denne standard kan gradvis nås på to eller tre år. Nogle steder er den allerede nået. Denne standard kan anvendes i de stabile baseområder.

Den tredje standard gælder for de fjerntliggende distrikter og i guerillazonerne, hvor 50% selvforsyning ikke er mulig, men hvor 15-25% kan være det. At nå denne standard er godt nok dér.

Kort sagt må alle hærenheder og regeringer og andre organisationer bortset fra dem, der befinder sig under særlige forhold, deltage i produktion i opholdene mellem kampe, træning eller arbejde. Foruden at anvende sådanne ophold til kollektiv produktion bør de organisere noget af deres mandskab specifikt til produktion, overdrage dem at drive gårde, grønsagsgartnerier, marker, værksteder, små fabrikker, transporthold og kooperativer, eller at

dyrke korn og grønsager i samarbejde med bønderne. I vor nuværende situation bør hver eneste organisation og hærenhed etablere sin egen »hus-holdningsøkonomi« for at komme over vanskelighederne. Modvilje mod at gøre det er karakteristisk for driverter, og det er skammeligt. For at stimulere produktionen bør vi også indføre et system med individuel bonus, gradueret i forhold til kvaliteten af arbejdet, for alle der deltager direkte i det. Yderligere bør chefen for hver enkelt organisation, som den effektive måde at drive arbejdet fremad på, tage ansvar for det og personligt tage del i det, og han må anvende metoden med at forbinde ledelsen med masserne og forbinde generelle opfordringer med særlig og konkret vejledning.

Nogle mennesker siger, at hvis hærenhederne går ind i produktionen, vil de ikke være i stand til at træne eller kæmpe, og at hvis regeringen og andre organisationer gør det, vil de være ude af stand til at udføre deres arbejde. Dette er et falsk argument. I de seneste år har vore hærenheder i grænseområderne produceret i stor stil for at forsyne sig med tilstrækkeligt mad og tøj, og samtidig har de trænet og drevet deres politiske studier, læsekurser og andre kurser meget mere fremgangsrigt end tidligere, og der er større enhed end nogensinde inden for hæren og mellem hæren og folket. Mens der var en storstilet produktionskampagne ved fronten sidste år blev der vundet store succeser i kampene og i tilgift blev der påbegyndt en stor træningskampagne. Og takket være produktionen fører regeringens og andre organisationers personel et bedre liv og arbejder med større hengivenhed og effektivitet; dette er tilfældet både i grænseområdet og ved fronten.

Således kan det ses, at i sammenhæng med guerillakrigsførelse i landområderne udviser de hærenheder, regerings- og andre organisationer, der producerer til selvhjælp, større energi og aktivitet i deres kampe, træning og arbejde, og de forbedrer deres disciplin og deres enhed både internt og med de civile. Produktion til selvhjælp er følgen af vort lands langvarige guerillakrig, og den er vor stolthed. Så snart vi mestrer den, kan ingen materiel vanskelighed skræmme os. Vi vil vokse i kraft og energi år for år og blive stærkere for hvert slag; vi vil overmande fjenden og ikke have nogen frygt for, at han skal overmande os.

Her må vore kammerater ved fronten gøres opmærksomme på et andet punkt. Nogle af vore nyligt oprettede baseområder er temmelig rige på materielle ressourcer, og i tillid hertil er kadrenerne dér uvillige til enten at spare eller at deltage i produktionen. Dette er meget dårligt, og de vil komme til at lide under det senere. Uanset, hvor vi nu er, må vi værdsætte vor arbejdskraft og vore materielle ressourcer, og må ikke være kortsynede og forfalde til ødselhed og ekstravagance. Hvor vi end er, må vi fra vort arbejdes første år huske de mange år, der ligger forude, den langvarige krig, der må føres videre, modoffensiven og genopbygningsarbejdet efter fjendens uddrivelse. På den ene side: vær aldrig ødsel eller ekstravagant; på den anden: udvid aktivt produktionen. Tidligere led folk nogle steder en hel del, fordi de ikke indtog

det langsigtede synspunkt og forsømte sparsommelighed med arbejdskraft og materielle ressourcer og udvidelsen af produktionen. Det har vi lært og det må vi gøre opmærksom på.

Med hensyn til fabriksvarer har grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia besluttet at blive fuldstændigt selvforsynende med bomuld, bomuldsgarn, bomuldsstof, jern, papir og mange andre ting inden for to år. Vi må dyrke, fremstille og skaffe, hvad der ikke produceres her eller kun produceres i små mængder, og må overhovedet ikke regne med omverdenen. Hele opgaven skal gennemføres af offentlige, private og kooperative virksomheder. For alle ting forlanger vi ikke alene kvantitet, men også kvalitet, det vil sige at de skal kunne holde. Grænseområdets regering, fællesforsvarshovedkvarteret for den 8. rutearmé og partiets centralkomités nordvestlige bureau har fuldstændig ret, når de viser disse ting stor opmærksomhed. Jeg håber, at det samme vil blive gjort alle andre steder ved fronten. Mange steder bliver det allerede gjort, og jeg ønsker dem succes.

I vort grænseområde og de andre befriede områder, vil det vare endnu to eller tre år at lære hver eneste gren af det økonomiske arbejde. Den dag, hvor vi dyrker alt eller det meste af vort korn, fremstiller alle eller de fleste af vore varer og således er fuldstændigt eller hovedsageligt selvforsynende eller endda har et overskud, vil også være den dag, hvor vi mestrer hver eneste gren af det økonomiske arbejde på landet. Efter at vi har drevet fjenden ud af byerne skal vi være i stand at gå i gang med nye grene af det økonomiske arbejde. Vi må anstrenge os og lære, for Kinas genopbygning afhænger af os.

DET ER OGSÅ MULIGT AT PRODUCERE I GUERILLAZONERNE

31. januar 1945

Vi har allerede set i øjnene, og der er ikke længere nogen tvivl om, at der kan og bør føres produktionskampagner i hæren og blandt folket i de befriede områders forholdsvis stabile områder bag fjendens linjer. Men hvorvidt de kan føres i guerillazonerne og i de mest fjerntliggende områder bag fjendens linjer, er der ikke mange, der føler sig overbeviste om, og de ønsker et bevis på det.

Men nu har vi beviset. I 1944 foregik produktionen i et betragteligt omfang i mange guerillazoner og den bragte glimrende udbytte i følge kammerat Chang Ping-kais beretning om guerillaenhedernes produktionskampagne i grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei, som blev offentliggjort i *Befrielsens Dagblad* den 28. januar. Distrikterne og enhederne, som nævnes i denne beretning er: i det centrale Hopei den sjette underregion, den anden underregions fjerde distriktskontingent, den fjerde underregions ottende distriktskontingent, Hsushui-Tingsien-afdelingen, Paoting-Manchung-afdelingen, Yngpiao-afdelingen; og i Shansi tropperne i amterne Taihsien og Kuohsien. Betingelserne i disse områder er særdeles ugunstige:

Stedet vrir af befæstede stillinger og blokhuse, som tilhører fjenden og hans marionetter, og er overstået med grøfter, mure og veje, og fjenden, som benytter sig af sin militære overlegenhed og sine kommunikationsfaciliteter, iværksætter meget tit overraskelsesangreb og omringelses- og »udrensnings«felttog mod os. Under disse betingelser må guerillaenhederne ofte skifte stillinger adskillige gange på en dag. Ikke desto mindre har guerillaenhederne været i stand til at fortsætte produktion i pauserne mellem kampene. Resultatet er:

Alle får i dag bedre mad – hver person får et halvt *liang* madolie med salt og en *chin* grønsager pr. dag og 1.5 *chin* kød pr. måned. Desuden er der nu skaffet tandbørster og begynderlæsebøger, som har været umulige at opdrive i mange år.

Kammerat Mao Tsetung skrev denne leder til *Befrielsens Dagblad*, Yenan.

Hvem siger så, at det ikke er muligt at producere i guerillazonerne?

Mange mennesker siger, at der ikke er noget jord til overs i de tæt befolkede områder. Er der virkelig ikke jord tilovers? Vær så venlig at se på grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei:

Jordproblemet er løst i overensstemmelse med politikken om at prioritere landbruget højest. De bruger i alt ni metoder: 1) jævne volde med jorden og opfylde de grøfter, som fjenden bruger til blokadeformål, 2) ødelægge bilveje, som fjenden kunne tænkes at ville bruge og plante korn langs dem, 3) gøre brug af små stykker uopdyrket jord, 4) hjælpe folkemilitsen ved at skaffe den væbnet beskyttelse, når den planter korn rundt om blokhusene i trods mod fjenden, 5) pløje markerne sammen med bønder, som mangler arbejdskraft, 6) pløje markerne rundt om fjendens befæstede stillinger og blokhus mere eller mindre åbenlyst, idet soldaterne er forklædte som bønder, 7) anvende flodbredderne ved at bygge diger, fjerne sandet og forvandle bredderne til marker, 8) hjælpe bønderne til at få tørre områder overrislet, 9) hjælpe med arbejdet på gårdene i hver landsby, hvor de er aktive.

Men hvis det er muligt at drive landbrug, er håndværk og anden produktion så umulig? Er det virkelig tilfældet? Vær så venlige at se på grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei:

Tropperne i nærheden af fjendernes blokadelinjer eller blokadegrøfter begrænser ikke deres produktion til landbruget, men ligesom i de stabile områder har de også udviklet håndværk og transport. Det fjerde distriktskontingent har opført et værksted, en oliepresse og en mølle, som maler mel, og har på syv måneder haft en fortjeneste på 500.000 yuan i den lokale valuta. Det har ikke blot overvundet sine egne vanskeligheder, men tilfredsstiller også behovene hos folket i guerillazonen. Soldaterne kan nu være selvforsynende med alle deres uldne sweatere og sokker.

Når militære operationer er så hyppige i guerillazonerne, bliver kampene så ikke berørt, hvis tropperne deltager i produktionen? Er det virkelig tilfældet? Se venligst på grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei:

Idet de anvender princippet om at integrere arbejdsstyrken med den væbnede styrke, lægger de lige meget vægt på opgaverne i produktionen og i kampene.

Og

Tag for eksempel den anden underregions fjerde distriktskontingent. Da de begyndte deres forårsplojning, sendte de en specialafdeling for at angribe fjenden og iværksatte samtidig en kraftigt politisk offensiv. Netop derfor var der også større aktivitet på det militære område og troppernes kampeffektivitet blev øget. Fra februar til først i september udkæmpede denne lille afdeling 71 træfninger og tog støttepunkterne ved Chutungsseh, Shangchuang, Yehchuang, Fengchiachai og Yaitou

tilføjede fjenden og marionettropperne tab på 165 soldater og tog 91 marionetsoldater til fange og erobrede 3 lette maskingeværer og 101 rifler og pistoler.

Og

Idet de sørgede for at koordinere militær aktivitet med propaganda for udstrakt produktion, påbegyndte de omgående en politisk offensiv under parolen: »Knus alle, som forsøger at ødelægge det store produktionsfremstød!« I amtsbyerne i Taihsien og Kuohsien spurgte fjenden indbyggerne: »Hvorfor er den 8. rutearmé blevet så hård på det sidste?« De svarede: »Fordi I forsøger at ødelægge det store produktionsfremstød i grænseområdet« Marionettropperne sagde til hinanden: »Det er nok bedre at holde sig væk, mens de udfører dette store produktionsfremstød.«

Er det muligt at få folket i guerillazonerne til også at iværksætte en produktionskampagne? Er bønderne interesserede i at øge produktionen i sådanne zoner, hvor jordafgifterne måske endnu ikke er blevet reducerede, eller hvor reduktionen af afgifterne ikke er blevet ført igennem? Dette er blevet besvaret bekræftende i grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei.

Desuden giver tropperne i nærheden af fjendens blokadelinjer eller blokadegrøfter direkte hjælp til lokalbefolkningen ved at udbrede produktionskampagnen. På den ene side sørger de for væbnet beskyttelse af masserne, når de deltager i produktionen, og på den anden side er de til stor hjælp ved deres arbejde. Nogle enheder har gjort det til en regel at afsætte 50 procent af deres mandskab for at kunne yde gratis hjælp til masserne i de travle tider for landbruget. Således er massernes begejstring for produktionen blevet meget større, forholdet mellem hæren og folket er blevet endnu mere harmonisk, og masserne har tilstrækkeligt at spise. Således er massernes sympati og støtte til det kommunistiske parti blevet større i guerillazonerne.

Enhver tvivl om hvorvidt folket og hæren i guerillazonerne kan og bør gennemføre store produktionskampagner, er således blevet besvaret. Vi kræver, at alle kadrer i partiet, i regeringen og hæren og især i guerillazonerne opnår fuld forståelse for dette, for så snart dette »at kunne« og »at burde« er forstået, vil produktionen blive sat i gang overalt. Det var netop ud fra dette udgangspunkt, at man kunne begynde i grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei:

Under produktionskampagnerne var tropperne i nærheden af blokadelinjerne ikke blot i stand til at gennemføre deres egen produktionsplan til tiden i det korte tidsrum på fem måneder, men dertil kommer, at de indførte en masse praktiske fornyelser. Dette skyldtes, at kadrerne ændrede deres tænkemåde, var meget opmærksomme på produktionen og på at integrere arbejdsstyrken og den væbnede styrke og frembragte

arbejdshelte og mønsterarbejdere fra massernes midte (66 arbejdshelte og mønsterarbejdere i følge en foreløbig opgørelse).

I 1945 må de befriede områder udføre en større produktionskampagne både i den militære og civile produktion end nogensinde før under alles forenede anstrengelser, og i den kommende vinter vil vi sammenligne alle områders resultater.

Krig er ikke blot en militær og politisk, men også en økonomisk strid. For at besejre de japanske aggressorer må vi ud over alle de andre opgaver arbejde ihærdigt med det økonomiske arbejde, og vi bør mestre det inden for to eller tre år, i dette år, 1945, må vi opnå større resultater end nogensinde før. Dette er, hvad Kinas Kommunistiske Partis centralkomité stærkt forventer af alle kadrer og hele folket overalt i de befriede områder, og vi håber at denne forventning vil blive opfyldt.

TO MULIGHEDER FOR KINAS FREMTIDIGE SKÆBNE

23. april 1945

Kammerater! Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres begynder idag.

Hvad er betydningen af vor kongres? Det er en kongres, der angår Kinas 450 millioner indbyggers skæbne. Kina kan lide en af to skæbner. En eller anden har skrevet en bog om en af dem¹; vor kongres repræsenterer Kinas anden skæbne, og vi vil også skrive en bog om den.² Målet for vor kongres er den japanske imperialismes fald og befrielsen af alle folk i Kina. Vor kongres er en kongres for de japanske aggressorers nederlag og opbygningen af et nyt Kina gennem enheden mellem alle kinesiske folk og folkene i hele verden.

Tiden er meget gunstig. I Europa vil Hitler snart være styrtet. Hovedskuepladsen for verdens anti-fascistiske krig er i Vesten, hvor kampene snart vil ende med sejr, takket være den sovjetiske Røde Hærs anstrengelser. Den Røde Hærs kanoner kan allerede høres i Berlin, som sandsynligvis vil falde inden længe. Også i Østen er sejren i krigen for at styrte den japanske imperialisme nær. Vor kongres træder sammen på tærskelen til den endelige sejr i den anti-fascistiske krig.

Der ligger to veje foran det kinesiske folk, lysets vej og mørkets vej. To mulige skæbner venter Kina, en lys skæbne og en mørk skæbne. Den japanske imperialisme er endnu ikke slået. Men selv efter dens nederlag vil vi stadig stå over for to muligheder. Enten et Kina, som er uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, blomstrende og stærkt, det vil sige et Kina fuldt af lys, et nyt Kina, hvis folk har vundet frihed, eller et Kina, der er halv-kolonialt, halv-feudalt, splittet, fattigt og svagt, det vil sige det gamle Kina. Det nye Kina eller det gamle Kina – dette er de to muligheder, som det kinesiske folk, Kinas kommunistiske Parti og denne kongres står over for.

Eftersom Japan endnu ikke er slået, og eftersom vi vil stå over for de to muligheder også efter dets nederlag, hvordan bør vi så gribe vort arbejde an?

Dette var åbningstalen på Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres.

Hvad er vor opgave? Vor eneste opgave er dristigt at mobilisere masserne, udvide folkets styrker og forene alle kræfter i landet, der er i stand til at forene sig under vort partis ledelse, for at besejre de japanske aggressorer og opbygge et strålende nyt Kina, et Kina, der er uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, blomstrende og stærkt. Vi må af al magt stræbe efter en strålende fremtid, en lys skæbne og af al magt vende os imod en mørk fremtid, en mørk skæbne. Dette er vor eneste opgave! Sandelig, det er opgaven for vor kongres, for hele vort parti og for hele Kinas folk.

Er det muligt, at vore håb bliver opfyldt? Vi mener, at det er det. Muligheden er til stede, fordi vi allerede nyder følgende fordele:

- 1) Et stærkt kommunistisk parti med rige erfaringer og et medlemstal på 1.210.000.
- 2) Stærke befriede områder med en befolkning på 95.500.000, en hær på 910.000 og en milits på 2.200.000.
- 3) Massernes støtte over hele landet.
- 4) Støtte fra folkene i alle lande og især i Sovjetunionen.

Med disse forudsætninger – et stærkt kommunistisk parti, stærke befriede områder, støtte fra masserne over hele landet og støtte fra verdens folk – kan vore håb så opfyldes? Det tror vi, at de kan. Kina har aldrig nydt disse fordele før. Nogle har været til stede i nogle år, men aldrig i så stor udstrækning som i dag. Vort kommunistiske parti har aldrig været så stærkt, de revolutionære baseområder har aldrig haft så stor en befolkning og så stor en hær, det kommunistiske partis prestige er større end nogensinde både i de japansk besatte områder og i Kuomintangområderne, og Sovjetunionens revolutionære kræfter og folkene i alle lande er stærkere end nogensinde før. Man må sige, at med disse forudsætninger er det fuldt ud muligt at slå aggressorerne og opbygge et nyt Kina.

Vi må have en korrekt politik. Det grundlæggende punkt i vor politik er dristigt at mobilisere masserne og udvide folkets styrker, så de under vort partis ledelse vil slå aggressorerne og opbygge et nyt Kina.

I sin 24 år lange tilværelse siden fødselen i 1921 har Kinas kommunistiske Parti gennemgået tre historiske perioder af heltmodig kamp – den Nordlige Ekspedition, den revolutionære bondekrig og modstandskrigen mod Japan – og det har høstet rige erfaringer. Nu er vort parti blevet tyngdepunktet i det kinesiske folks kamp for at modstå Japan og redde nationen, tyngdepunktet i dets kamp for befrielse og i dets kamp for at slå aggressorerne og opbygge et nyt Kina. Kinas tyngdepunkt er lige her, hvor vi er, og ikke noget andet sted.

Vi bør være beskedne, og vi bør tænke os godt om, være på vagt mod arrogance og ubesindighed og tjene det kinesiske folk med liv og sjæl for at forene det for at slå de japanske aggressorer nu og opbygge en ny-demokratisk stat i fremtiden. Forudsat at vi gør sådan, forudsat at vi har den korrekte

politik, og forudsat at vi forener vore anstrengelser, kan vi afgjort fuldføre vore opgaver.

Ned med den japanske imperialisme!

Længe leve det kinesiske folks befrielse!

Længe leve Kinas kommunistiske Parti!

Længe leve Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres!

Noter

1 Dette henviser til Chiang Kai-sheks »Kinas skæbne«, udgivet i 1943.

2 Dette henviser til kammerat Mao Tse-tungs rapport »Om koalitionsregeringen« på samme kongres.

OM KOALITIONSREGERINGEN

24. april 1945.

I. DET KINESISKE FOLKS GRUNDLÆGGENDE KRAV

Vor kongres afholdes under følgende omstændigheder. En ny situation er opstået efter næsten otte års beslutsom, heltemodig og ukuelig kamp ført af det kinesiske folk med utallige ofre og under usigelige strabadser mod de japanske aggressorer; i verden som helhed er der vundet en afgørende sejr i den retfærdige og hellige krig mod de fascistiske aggressorer, og øjeblikket er inde, hvor de japanske aggressorer vil blive besejret af det kinesiske folk i koordination med de allierede lande. Men Kina forbliver splittet og står stadig over for en alvorlig krise. Hvad bør vi gøre under disse omstændigheder? Utvivlsomt er det en absolut nødvendighed at forene repræsentanter for alle de politiske partier og grupper og for folk uden nogen partitilknytning og oprette en provisorisk, demokratisk koalitionsregering med det formål at indføre demokratiske reformer, overvinde den nuværende krise, mobilisere og forene alle de anti-japanske kræfter i landet til kamp i effektiv koordination med de allierede lande for at besejre de japanske aggressorer og således sætte det kinesiske folk i stand til at frigøre sig for de sidstnævntes klør. Derefter vil det være nødvendigt at sammenkalde en nationalforsamling på en bred demokratisk basis og danne en regulær demokratisk regering, som også vil have karakter af en koalition, og som vil have en endnu bredere repræsentation af folk fra alle partier og grupper eller folk uden nogen partitilknytning, og som vil lede hele landets befriede folk i opbygningen af et uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, velstående og stærkt nyt Kina. Kort sagt, vi må gå ind for enhed og demokrati, besejre aggressorerne og opbygge et nyt Kina.

Vi tror, at dette alene kan give udtryk for det kinesiske folks grundlæggende krav. Derfor vil min beretning først og fremmest beskæftige sig med disse krav. Hvorvidt en demokratisk koalitionsregering bør oprettes eller ikke, er blevet en sag af største interesse for det kinesiske folk og for den demokratiske

Dette er den politiske beretning, som kammerat Mao Tsetung aflagde på Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres.

offentlige mening i de allierede lande. Min beretning vil derfor lægge særlig vægt på at belyse dette spørgsmål.

I de otte års modstandskrig mod Japan har Kinas kommunistiske Parti overvundet mange vanskeligheder og opnået store succeser, men som forholdene er, står vort parti og folket stadig over for alvorlige vanskeligheder. Den nuværende situation kræver, at vort parti arbejder endnu alvorligere og mere intenst, og at det fortsætter med at overvinde vanskelighederne og med at stræbe efter at opfylde det kinesiske folks grundlæggende krav.

II. DEN INTERNATIONALE OG DEN HJEMLIGE SITUATION

Kan det kinesiske folk omsætte disse grundlæggende krav til virkelighed? Dette vil afhænge af niveauet af dets politiske bevidsthed, dets enhed og dets anstrengelser. Samtidig frembyder den nuværende internationale og hjemlige situation yderst gunstige muligheder. Hvis det kinesiske folk kan udnytte disse muligheder godt og kan fortsætte med at kæmpe standhaftigt, energisk og vedholdende, vil det utvivlsomt besejre aggressorerne og opbygge et nyt Kina. Det må fordoble sine anstrengelser for at fuldføre sine hellige opgaver.

Hvad er den nuværende internationale situation?

Den nuværende militære situation er, at den sovjetiske hær angriber Berlin, og Storbritanniens, USA's og Frankrigs allierede styrker angriber Hitlers resterende styrker i koordination med denne offensiv, mens det italienske folk iværksætter opstande. Alt dette vil udslette Hitler én gang for alle. Når Hitler er tilintetgjort, vil de japanske aggressors nederlag ikke være langt borte. Stik mod de kinesiske og udenlandske reaktionæres forudsigelser vil den fascistiske aggressions kræfter utvivlsomt blive styrtet, og folkets demokratiske kræfter vil utvivlsomt sejre. Uden tvivl vil verden følge fremskridtets vej og ikke reaktionens. Naturligvis må vi stadig være meget på vagt og regne med muligheden af visse midlertidige og måske endda alvorlige svingninger og bugtninger i begivenhedernes forløb; i mange lande er der stadig stærke reaktionære kræfter, som ikke vil unde folket hjemme og i udlandet deres enhed, fremskridt og befrielse. Enhver, som taber denne mulighed af syne, vil gøre politiske fejl. Historiens generelle tendens er derimod allerede klart afgjort og vil ikke ændre sig. Dette er kun skadeligt for fascisterne og de reaktionære i alle lande, som i virkeligheden er deres hjælpere, men det er en velsignelse for folket og for de organiserede demokratiske kræfter i alle lande. Folket, og folket alene, er verdenshistoriens drivkraft. Det sovjetiske folk har opbygget stor styrke og er blevet hovedkraften bag fascismens nederlag. Det er dets anstrengelser, samt folkenes anstrengelser i de andre anti-fascistiske allierede lande, som gør tilintetgørelsen af fascismen mulig. Krigen har opdraget folket, som vil vinde krigen, vinde freden og vinde fremskridtet.

Denne nye situation er meget forskellig fra situationen i 1. verdenskrig. Sovjetunionen eksisterede endnu ikke dengang, og folket var ikke politisk vågent, som det er i mange lande idag. De to verdenskrige repræsenterer to fuldstændig forskellige epoker.

Dette betyder ikke, at der ikke vil være flere kampe efter de fascistiske aggressorlandes nederlag, 2. verdenskrigs afslutning og oprettelsen af den internationale fred. De resterende fascistiske kræfter, som stadig er vidt udbredte, vil bestemt fortsætte med at skabe uro, mens der inden for den lejr, som nu bekæmper den fascistiske aggression, er kræfter, som vender sig imod demokratiet og undertrykker andre lande, og de vil fortsætte med at undertrykke folket i forskellige lande og i kolonierne og halv-kolonierne. Derfor vil der, efter at den internationale fred er oprettet, stadig være talrige kampe over størstedelen af verden – mellem de anti-fascistiske masser og resterne af fascismen, mellem demokrati og anti-demokrati, mellem national befrielse og national undertrykkelse. Folket vil kun kunne opnå den mest omfattende sejr ved langvarige og vedvarende anstrengelser, når de resterende fascistiske kræfter, de anti-demokratiske kræfter og alle de imperialistiske kræfter er overvundet. Ganske vist vil den dag ikke komme særligt hurtigt eller nemt, men den vil bestemt komme. Sejren i den anti-fascistiske 2. verdenskrig vil bane vejen for folkenes sejr i deres kampe efter krigen. En stabil og varig fred vil kun være sikret, når der er vundet sejr i disse kampe.

Hvad er den nuværende hjemlige situation?

Kinas langvarige krig har krævet, og vil fortsat kræve, store ofre af det kinesiske folk, men samtidigt har den samme krig hårdet dem. Den har vakt og forenet det kinesiske folk i højere grad end alle dets store kampe i de sidste hundrede år. Det kinesiske folk står ikke alene over for en vældig national fjende, men også over for stærke hjemlige reaktionære kræfter, som i realiteten hjælper fjenden; dette er den ene side af billedet. Men den anden side er, at det kinesiske folk ikke alene er mere politisk bevidst end nogensinde før, men det har også opbygget stærke befriede områder og en landsomfattende demokratisk bevægelse, som vokser dag for dag. Disse hjemlige betingelser er gunstige. Hvis nederlagene og tilbageslagene i det kinesiske folks kampe i de sidste hundrede år skyldtes fraværet af visse nødvendige internationale og hjemlige betingelser, så er situationen idag anderledes – alle de nødvendige betingelser er til stede. Der er alle muligheder for at undgå nederlag og vinde sejr. Vi vil sejre, hvis vi kan forene hele folket i beslutsom kamp og give det den rette ledelse.

Det kinesiske folk har nu meget større tillid til, at det kan forenes om at besejre aggressorerne og opbygge et nyt Kina. Tiden er inde, hvor det kan overvinde alle vanskeligheder og opnå sine grundlæggende krav, sin store historiske stræben. Er der nogen tvivl om det? Det tror jeg ikke.

Sådan er den generelle internationale og hjemlige situation idag.

III. TO LINIER I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG

NØGLEN TIL KINAS PROBLEMER

Når vi taler om den hjemlige situation, må vi også foretage en specifik analyse af Kinas modstandskrig.

Kina er et af de fem største lande, som deltager i krigen mod fascismen, og det er det vigtigste land, som bekæmper de japanske aggressorer på det asiatiske kontinent. Ikke alene har det kinesiske folk spillet en meget stor rolle i krigen mod Japan, men det vil også spille en meget stor rolle i sikringen af freden i verden efter krigen og en afgørende rolle i sikringen af freden i Østen. Kina har gjort meget store anstrengelser for at befri sig selv og for at hjælpe de allierede lande gennem de otte års modstandskrig mod Japan. Disse anstrengelser er først og fremmest gjort af det kinesiske folk. I stort antal har officerer og menige i de kinesiske hære kæmpet og udgydt deres blod ved fronten; Kinas arbejdere, bønder, intellektuelle og industrifolk har arbejdet hårdt i baglandet; udlandskineserne har givet pengegaver til støtte for krigen; og alle de anti-japanske politiske partier, undtagen de af deres medlemmer, som vender sig imod folket, har spillet deres rolle i krigen. Kort sagt, det kinesiske folk har, med sit blod og sin sved, bekæmpet de japanske aggressorer helt modigt i otte lange år. Men i flere år har de kinesiske reaktionære udspremt rygter og vildledt den offentlige mening for at forhindre verden i at få kendskab til sandheden om den rolle, det kinesiske folk har spillet i krigen. Desuden har der endnu ikke været nogen omfattende opsummering af de forskelligartede erfaringer, som Kina har høstet under disse otte års krig. Derfor bør vort parti foretage en korrekt opsummering af alle disse erfaringer for at opdrage folket og skaffe vort parti et grundlag for formuleringen af politiske retningslinier.

Når det drejer sig om en sådan opsummering, er det klart for alle, at der er to forskellige ledetråde i Kina. Den ene fører til de japanske aggressorers nederlag, mens den anden ikke alene umuliggør deres nederlag, men i nogle henseender faktisk hjælper dem og underminerer vor modstandskrig.

Kuomintang-regeringens politik med passiv modstand mod Japan og dens reaktionære hjemlige politik med aktiv undertrykkelse af folket har resulteret i militære tilbageslag, enorme tab af territorium, finansiell og økonomisk krise, undertrykkelse og lidelser for folket og splittelse af den nationale enhed. Denne reaktionære politik har været en hindring for mobiliseringen og foreningen af alle det kinesiske folks anti-japanske kræfter til effektiv krigsførelse og har hindret folkets opvågnen og enhed. Alligevel har denne politiske opvågnen og denne enhed aldrig ophørt med at udvikle sig, men har bevæget sig fremad ad krogede veje under den dobbelte undertrykkelse fra de japanske aggressorer og Kuomintang-regeringen. Der har klart været to linier i Kina i lang tid, Kuomintang-regeringens linie med undertrykkelse af folket og passiv

modstand og det kinesiske folks linie med forøgelse af sin egen bevidsthed og enhed for at føre en folkekrig. Heri ligger nøglen til alle Kinas problemer.

HISTORIENS GANG ER KROGET

For at hjælpe folk til at forstå, hvorfor dette spørgsmål om de to linier er nøglen til alle Kinas problemer, er det nødvendigt at følge det historiske forløb af vor modstandskrig mod Japan.

Det kinesiske folks modstandskrig har fulgt krogede veje. Den begyndte så langt tilbage som i 1931. Den 18. september dette år besatte de japanske aggressorer Shenyang, og inden for nogle få måneder indtog de de tre nordøstlige provinser. Kuomintang-regeringen valgte en ikke-modstandspolitik. Men mod Kuomintang-regeringens vilje og ledet og hjulpet af Kinas kommunistiske Parti organiserede folket og en patriotisk del af tropperne i disse provinser De anti-japanske Frivillige og Den anti-japanske Enhedshær og deltog i den heroiske guerillakrigsførelse. På én gang voksede denne heroiske krigsførelse til store dimensioner, og på trods af mange vanskeligheder og hindringer er den aldrig blevet nedkæmpet af fjenden. Da de japanske aggressorer angreb Shanghai i 1932, trodsede en gruppe af patrioter i Kuomintang endnu engang Kuomintang-regeringens vilje og anførte den 19. rutearmé i modstanden mod de japanske aggressorer. I 1933 invaderede de japanske aggressorer provinserne Jehol og Chahar, og for tredje gang trodsede en gruppe af patrioter i Kuomintang Kuomintang-regeringens vilje og samarbejdede med det kommunistiske parti om organiseringen af den Allierede anti-japanske Hær for at modstå fjenden. Men i alle disse kampe mod Japan kom støtten udelukkende fra det kinesiske folk, Kinas kommunistiske Parti, andre demokratiske grupper og de patriotiske udlandskinesere, mens Kuomintang-regeringen med sin ikke-modstandspolitik ikke ydede noget bidrag. Tværtimod blev de anti-japanske aktioner i Shanghai og Chahar begge ødelagt af Kuomintang-regeringen selv. I 1933 tilintetgjorde den også den folkeregering, som var blevet oprettet i Fukien af den 19. rutearmé.

Hvorfor valgte den tids Kuomintang-regering en ikke-modstandspolitik? Hovedårsagen var, at den havde ødelagt samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti og det kinesiske folks enhed i 1927.

I 1924 indkaldte dr. Sun Yat-sen, idet han accepterede forslagene fra Kinas kommunistiske Parti, Kuomintangs 1. nationale kongres, i hvilken kommunisterne deltog. Denne kongres vedtog de Tre Store Politiske Retningslinier med alliance med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønderne og arbejderne, den oprettede Whampoa Militærakademiet og dannede den nationale enhedsfront bestående af Kuomintang, det kommunistiske parti og alle befolkningsgrupper. Som et resultat blev de reaktionære kræfter i provinsen Kwangtung tilintetgjort i 1924-25, den sejrrige Nordlige

Ekspedition blev gennemført i 1926-27, de fleste af områderne langs Yangtse og Huangho blev erobret, den nordlige krigsherreregering blev besejret og folkets befrielseskamp udbredtes i et omfang, som aldrig før er set i Kinas historie. Men i det kritiske øjeblik i den Nordlige Ekspeditions fremmarch, i det sene forår og den tidlige sommer 1927, ødelagde den forræderiske og reaktionære politik med »parti-udrensning« og massakrer, som Kuomintang-myndighederne valgte at følge, denne nationale enhedsfront – den enhedsfront, som bestod af Kuomintang, det kommunistiske parti og alle befolkningsgrupper, og som udtrykte det kinesiske folks befrielses sag – og alle dens revolutionære politiske linier. Gårsdagens allierede, Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk, blev nu betragtet som fjender, og gårdsdagens fjender, imperialisterne og feudalherrerne, blev nu betragtet som allierede. Således gik det til, at et pludseligt angreb svigefuldt blev iværksat mod Kinas kommunistiske Parti og folket, og den store, dynamiske og stærke revolution blev knust. Derefter blev enheden erstattet af borgerkrig, demokratiet af diktatur og et Kina fyldt med lys af et Kina dækket af mørke. Men Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk blev hverken underkuede eller besejrede eller udryddede. De rejste sig, tørrede blodet af sig, begravede deres faldne kammerater og gik i kamp igen. Med revolutionens store fane højt hævet rejste de sig i væbnet modstand, og over et stort område af Kina oprettede de folkeregninger, gennemførte jordreformer, opbyggede en folkehær – den kinesiske Røde Hær – og bevarede og udvidede det kinesiske folks revolutionære kræfter. Dr. Sun Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper, som Kuomintangs reaktionære havde kasseret, blev fremsført af folket, det kommunistiske parti og andre demokrater.

Efter de japanske aggressors invasion af de tre nordøstlige provinser foreslog Kinas kommunistiske Parti i 1933 alle de af Kuomintangs styrker, som dengang angreb de revolutionære baseområder og den Røde Hær, at man skulle slutte en våbenstilstandsftale for at lette den forenede modstand mod Japan; dette forslag blev fremsført med tre betingelser – at angrebene ophørte, at folket fik bevilget demokratiske rettigheder og at folket blev bevæbnet. Men Kuomintang-myndighederne afslog det.

Fra da af blev Kuomintang-regeringens borgerkrigspolitik stadig mere ryggesløs, mens det kinesiske folks stemme blev stadig kraftigere i kravet om en afslutning på borgerkrigen og en forenet modstand mod Japan. Alle former for folkelige patriotiske organisationer blev dannet i Shanghai og mange andre steder. Mellem 1934 og 1936 gennemgik den Røde Hærs hovedstyrker nord og syd for floden Yangtse, under ledelse af vort partis centralkomité, uhørte strabadser og flyttede til det nordvestlige Kina og sluttede sig til den Røde Hærs enheder dér. Det var i disse to år, at Kinas kommunistiske Parti vedtog og gennemførte en ny og omfattende politisk linie i overensstemmelse med den nye situation – linien med den nationale enhedsfront mod Japan og oprettelsen af en ny-demokratisk republik som kampens mål. Den 9. decem-

ber 1935 startede studentermasserne i Peiping en heltemodig patriotisk bevægelse under vort partis ledelse; de dannede Kinas Nationale Befrielses Avantgardekorps¹ og udbredte denne bevægelse til alle større byer i Kina. Den 12. december 1936 iværksatte to patriotiske grupper i Kuomintang, som gik ind for modstanden mod Japan, Nordøsthæren og den 17. rutearmé, sammen de berømte begivenheder ved Sian i modig modstand mod Kuomintang's reaktionære politik med kompromiser med Japan og massakrer på den hjemlige befolkning. Andre patrioter i Kuomintang var ligeledes utilfredse med Kuomintang-myndighedernes politik på den tid. Det var under disse omstændigheder, at Kuomintang-myndighederne blev tvunget til at opgive deres borgerkrigspolitik og anerkende folkets krav. Den fredelige bilæggelse af begivenhederne ved Sian blev et vendepunkt; under de nye omstændigheder tog det indre samarbejde form, og den landsomfattende modstandskrig mod Japan begyndte. I maj 1937, kort før begivenhederne ved Lukouchiao², indkaldte vort parti den historiske nationale konference, på hvilken den nye politiske linie, som var blevet fulgt af partiets centralkomité siden 1935, blev bekræftet.

Fra begivenhederne ved Lukouchiao den 7. juli 1937 til Wuhans fald i oktober 1938 var Kuomintang-regeringen forholdsvis aktiv i krigen mod Japan. I denne periode tvang de storstilede japanske angreb og hele folkets stigende patriotiske harme Kuomintang-regeringen til at gøre modstanden mod de japanske aggressorer til tyngdepunktet i dens politik, hvilket gjorde det lettere at udvirke et opsving i hele hærens og folkets kamp mod Japan, og for en tid opstod en ny og dynamisk atmosfære. Hele folket, herunder kommunisterne og andre demokrater, håbede oprigtigt, at Kuomintang-regeringen ville benytte lejligheden, i en tid, hvor nationen var i fare, og folket var fyldt med begejstring, til at indføre demokratiske reformer og føre dr. Syn Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper ud i livet. Men deres håb blev gjort til skamme. Selv i disse to år med forholdsvis aktiv modstand fortsatte Kuomintang-myndighederne med at vende sig imod massernes mobilisering til en folkekrig og med at sætte begrænsninger for folkets spontane anstrengelser for at forene sig til anti-japansk og demokratisk handling. Selv om Kuomintang-regeringen i nogen grad havde ændret sin tidligere holdning til Kinas kommunistiske Parti og de andre anti-japanske partier, fortsatte den med at nægte dem ligestilling og begrænse deres aktiviteter på mange måder. Patriotiske politiske fanger blev stadig holdt fængslet i stort tal. Fremfor alt opretholdt Kuomintang-regeringen stadig det oligarkiske diktatur, som den oprettede efter at have indledt borgerkrigen i 1927, således at det var umuligt at danne en demokratisk koalitionsregering, som kunne repræsentere nationens enstemmige vilje.

Lige fra begyndelsen af denne periode har vi kommunister peget på, at der var to alternative linier for Kinas modstandskrig mod Japan, en altomfattende folkekrig, som ville føre til sejr, eller en delvis krig, i hvilken folket

forblev undertrykt, som ville føre til nederlag. Vi pegede på, at krigen ville blive langvarig og uundgåeligt ville omfatte mange hindringer og strabadser, men at det kinesiske folk gennem sine anstrengelser var sikker på at vinde den endelige sejr.

FOLKEKRIGEN

I den samme periode blev den kommunistisk ledede Røde Hærs hovedstyrker, som var flyttet til det nordvestlige Kina, ombenævnt til Kinas Nationale Revolutionshærs 8. rutearmé, mens den kinesiske Røde Hærs guerillaenheder, som var blevet tilbage forskellige steder på begge sider af floden Yangtse, fik ændret navn til Kinas Nationale Revolutionshærs nye 4. armé. Den førstnævnte drog i kamp på den nordkinesiske front og den sidstnævnte på den centralkinesiske front. Under borgerkrigsperioden voksede den kinesiske Røde Hær, som havde bevaret og udviklet den demokratiske tradition fra Whampoa Militærakademiet og fra Den nationale Revolutionshær på den Nordlige Ekspeditions tid, på et tidspunkt til flere hundredtusinde mand. Men ved begyndelsen af modstandskrigen mod Japan var den blevet reduceret til nogle få titusinde som følge af den hensynsløse ødelæggelse, som blev iværksat af Kuomintang i vore sydlige baseområder, vore tab under den Lange March og af andre årsager. Derfor var der nogle, som så ned på denne hær og troede, at hovedtilliden til modstanden mod Japan skulle placeres hos Kuomintang. Men folket er de bedste dommere. Folket vidste, at trods den 8. rutearmés og den nye 4. armés lille antal på det tidspunkt var de af høj kvalitet, at kun de kunne føre en virkelig folkekrig, og at endeløse perspektiver ville åbne sig for dem, når de først nåede de anti-japanske fronter og sluttede sig til de brede masser dér. Og folket havde ret. I dette øjeblik, mens jeg aflægger denne beretning, er vor hær allerede udvidet til 910.000 mand, mens antallet i vor landlige milits, som ikke er trukket bort fra det normale produktionsarbejde, er vokset til mere end 2.200.000. På trods af den kendsgerning, at vor regulære hær stadig er talmæssigt meget mindre end Kuomintangs (medregnet Kuomintang-enhederne under lokal såvel som central kontrol), er den allerede blevet den kinesiske modstandskrigs hovedstyrke at dømme ud fra det antal japanske styrker og marionetstyrker, som den har taget kampen op med, og udstrækningen af dens kamplinier, ud fra dens kampeffektivitet, ud fra den massestøtte, den nyder i sine operationer og ud fra dens politiske kvalitet, samhörighed og enhed.

Denne hær er stærk, fordi alle dens medlemmer har en disciplin, som er baseret på politisk bevidsthed, de er kommet sammen og de kæmper ikke for nogle få individers eller en snæver klikes private interesser, men for de brede massers og hele nationens interesser. Denne hærs eneste formål er at stå fast sammen med det kinesiske folk og at tjene det helhjertet.

Vejledt af dette formål har denne hær en ukuelig ånd, og den er besluttet på at besejre alle fjender og aldrig give efter. Uanset hvor store anstrengelser og

strabadser, så længe der blot er en eneste mand tilbage, vil han kæmpe videre.

Vejledt af dette formål har denne hær opnået en bemærkelsesværdig enhed i sine egne rækker og med dem uden for sine rækker. Indadtil er der enhed mellem officerer og menige, mellem højere og lavere rang og mellem det militære arbejde, det politiske arbejde og etapetjenesterne; og udadtil er der enhed mellem hæren og folket, mellem hæren og regeringsorganisationerne og mellem vor hær og venligtsindede hære. Det er bydende nødvendigt at overvinde alt, hvad der svækker denne enhed.

Vejledt af dette formål har denne hær en korrekt politik til at vinde fjendens officerer og menige for sig og til at tage sig af krigsfangerne. Uden undtagelse bliver alle medlemmer af fjendens styrker, som overgiver sig, som kommer over på vor side, eller som efter at have nedlagt våbnene ønsker at slutte sig til os i kampen mod den fælles fjende, hilst velkommen og givet den rette opdragelse. Det er forbudt at dræbe, mishandle eller krænke nogen krigsfange.

Vejledt af dette formål har denne hær opbygget et system af strategi og taktik, som er absolut nødvendigt for folkekrigen. Den er kyndig i fleksibel guerillakrigsførelse, ført i overensstemmelse med de skiftende konkrete betingelser, og den er også kyndig i mobil krigsførelse.

Vejledt af dette formål har denne hær opbygget et system af politisk arbejde, som er absolut nødvendig for folkekrigen, og som har til formål at fremme enheden i dens egne rækker, enheden med venligtsindede hære og enheden med folket, og at bringe fjendens styrker i opløsning og sikre sejren i kampen.

Vejledt af dette formål er hele hæren, som opererer under guerillakrigsførelsens betingelser, i stand til at anvende og har faktisk anvendt, pauserne mellem slagene og mellem træningsperioderne til at producere korn og andre fornødenheder og således blive helt, halvt eller i det mindste delvist selvforsynende, således at de økonomiske vanskeligheder overvindes, levevilkårene forbedres, og folkets byrder lettes. Enhver mulighed er udnyttet for at oprette et antal små våbenfabrikker i forskellige militære baseområder.

Endvidere er denne hær stærk, fordi den har folkets selvforsvarskorps og militsen – massernes vældige væbnede organisationer – til at kæmpe i koordination med den. I Kinas befriede områder er alle mænd og kvinder, fra de unge til de midaldrende, organiserede i folkets anti-japanske selvforsvarskorps på frivillig og demokratisk basis og uden at opgive deres arbejde i produktionen. Selvforsvarskorpsenes elite inddrages, med undtagelse af dem, som slutter sig til hær- eller guerillaenhederne, i militsen. Uden medvirken fra disse massers væbnede styrker ville det være umuligt at besejre fjenden.

Endelig er denne hær stærk på grund af dens opdeling i to dele, hovedstyrkerne og de regionale styrker, hvor de førstnævnte er til rådighed for operationer i et hvilket som helst område når som helst, det er nødvendigt, og de sidstnævnte koncentrerer sig om at forsvare deres egne lokaliteter og angribe

fjenden dér i samarbejde med den lokale milits og selvforsvarskorpse. Denne arbejdsdeling har vundet folkets helhjertede støtte. Uden denne korrekte arbejdsdeling – hvis, for eksempel, opmærksomheden udelukkende var rettet mod hovedstyrkernes rolle, mens de regionale styrkers rolle blev negligeret – ville det ligeledes være umuligt at besejre fjenden under de vilkår, som gælder for Kinas befriede områder. Under de regionale styrker er der blevet organiseret talrige væbnede arbejds hold, som er veltrænede og derfor bedre kvalificerede til det militære og politiske arbejde og til massearbejdet; de trænger ind i de bageste områder bag fjendens linier, slår til mod fjenden og vækker masserne til den anti-japanske kamp, og således støtter de de forskellige befriede områders militære operationer ved fronten. I alt dette har de opnået stor succes.

Hele det anti-japanske folk i Kinas befriede områder opfordres til, under ledelse af deres demokratiske regeringer, at slutte sig til arbejder-, bonde-, ungdoms- og kvindeorganisationerne og de kulturelle, faglige og andre organisationer, som helhjertet vil udføre forskellige opgaver til støtte for de væbnede styrker. Disse opgaver er ikke begrænset til at samle folket om at slutte sig til hæren, transportere korn til den, drage omsorg for soldaternes familier og hjælpe tropperne ved at opfylde deres materielle behov. De omfatter også mobiliseringen af guerillaenheder, milits og selvforsvarskorps til at foretage omfattende angreb og udlægge landminer mod fjenden, indsamling af efterretninger om ham, udrensning af forrædere, transport og beskyttelse af de sårede og direkte deltagelse i hærens operationer. Samtidigt påtager folket i de befriede områder sig ivrigt forskellige former for politisk, økonomisk, kulturelt og sundhedsmæssigt arbejde. Det vigtigste i denne forbindelse er at mobilisere alle til produktionen af korn og andre fornødenheder og at sikre, at alle regeringsinstitutioner og skoler, undtagen i særlige tilfælde, helliger deres fritid til produktion til eget underhold for at supplere hærens og folkets kampagne for selvforsyningsproduktion og således hjælpe med at skabe et stort opsving i produktionen til støtte for den langvarige modstandskrig. I Kinas befriede områder har fjenden forvoldt megen ødelæggelse, og oversvømmelser, tørker og ødelæggelser fra skadelige insekter har været hyppige. Men de demokratiske regeringer dér har ledet folket i overvindelsen af disse vanskeligheder på en organiseret måde, og der er opnået enestående resultater ved de store massekampagner for skadedyrsudryddelse, oversvømmelseskontrol og katastrofehjælp, og således er det gjort muligt at holde ud i den langstrakte modstandskrig. Kort sagt, alt for fronten, alt for de japanske aggressorerers nederlag og for befrielsen af det kinesiske folk – dette er den generelle parole, den generelle politik for hele hæren og hele folket i Kinas befriede områder.

Således er en virkelig folkekrig. Kun ved at føre en sådan folkekrig kan vi besejre den nationale fjende. Kuomintang har netop fejlet på grund af sin desperate modstand mod en folkekrig.

Når først de kinesiske befriede områders hær er udstyret med moderne våben, vil den blive endnu stærkere og vil være i stand til at opnå de japanske aggressorers endelige nederlag.

DE TO KAMPFRONTER

Helt fra begyndelsen har der været to fronter i Kinas modstandskrig, Kuomintangs front og de befriede områders front.

Efter Wuhans fald i oktober 1938 standsede de japanske agressorer deres strategiske offensiv mod Kuomintangs front og overflyttede gradvist deres hovedstyrker til de befriede områders front; samtidigt erklærede de under udnyttelse af Kuomintang-regeringens defaitistiske følelser deres villighed til at nå til en kompromisfred med den, og de tilskyndede, idet de valgte en politik, som var beregnet på at narre den kinesiske nation, forræderen Wang Ching-wei til at forlade Chungking og oprette en marionetregering i Nanking. Kuomintang-regeringen begyndte da at ændre sin politik og gradvist lægge vægten om fra modstanden mod Japan til modstanden mod det kommunistiske parti og folket. Denne omlægning viste sig først på det militære område. For at bevare sin egen militære styrke, valgte Kuomintang-regeringen den passive modstands politik over for Japan; den kastede kampens byrde over på de befriede områders front ved at lade de japanske angribere angribe de befriede områder med store styrker, mens de selv »sad på toppen af bjerget for at se tigrene slås«.

I 1939 vedtog Kuomintang-regeringen de reaktionære »Forholdsregler til indskrænkning af fremmede partiers aktiviteter« og berøvede fuldstændigt folket og de anti-japanske partier alle de rettigheder, som de havde vundet i den tidligere del af frihedskrigen. Fra dette tidspunkt er alle demokratiske partier i Kuomintang-områderne, og først og fremmest Kinas kommunistiske Parti, blevet tvunget under jorden af Kuomintang-regeringen. I alle provinser i disse områder er fængslerne og koncentrationslejrene fyldt med kommunister, unge patrioter og andre, som kæmper for demokratiet. I de fem år fra 1939 til efteråret 1943 iværksatte Kuomintang-regeringen tre storstilede anti-kommunistiske overfald for at splitte den nationale enhed og skabte derved en alvorlig fare for borgerkrig. Det var i denne periode, at »opløsningen« af den nye 4. armé blev beordret og mere end ni tusinde af dens tropper i det sydlige Anhwei blev tilintetgjort – en begivenhed, der rystede verden. Helt til dette øjeblik er Kuomintang-troppernes angreb på de befriede områder ikke ophørt, og der er heller ingen tegn på, at de vil gøre det. Samtidigt har Kuomintangs reaktionære udgydt alle slags bagvaskelser og bagtalelser. Det er dem, som har opfundet sådanne betegnelser og udtryk som »forræderparti«, »forræderhær«, »forræderområder« og »saboterer modstandskrigen og bringer staten i fare«, med det formål at bagtale det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé og de befriede områder. For at imødegå krisen udsendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité den 7. juli 1939 et

manifest, som fremsatte følgende paroler: »Fasthold modstanden og vend jer imod en kapitulation! Fasthold enheden og vend jer imod en splittelse! Fasthold fremskridtet og vend jer imod tilbageskridtet!« I fem år har vort parti ved at handle ud fra disse forløsende paroler kraftigt tilbagevist de tre reaktionære og anti-folkelige anti-kommunistiske overfald og har overvundet krisen i hvert tilfælde.

Der var faktisk ingen alvorlige kampe på Kuomintang-fronten i disse år. Den japanske aggressions sværdæg var hovedsagelig rettet mod de befriede områder. I 1943 bandt hæren og folket i de befriede områder 64 procent af de japanske styrker, som invaderede Kina, og 95 procent af marionettropperne, mens Kuomintangs front kun stod over for 36 procent af de førstnævnte og 5 procent af de sidstnævnte.

I 1944 iværksatte de japanske aggressorer operationer for med magt at åbne Kinas nord-sydgående hovedjernbanelinier for gennemgående trafik⁴; Kuomintangs styrker blev panikslagne og var helt ude af stand til at yde modstand. I løbet af nogle få måneder var vidtstrakte områder i provinserne Honan, Hunan, Kwangsi og Kwangtung faldet i fjendens hænder. Først da skete der en vis ændring i størrelsesforholdet mellem de fjendtlige styrker, som var indsat på de to fronter. Alligevel er, på tidspunktet for udfærdigelsen af denne beretning, af de 40 divisioner, omfattende 580.000 japanske soldater i Kina (uden at medregne styrkerne i de nordøstlige provinser), 22½ division, omfattende 320.000 mand eller 56 procent af den samlede styrke, indsat på de befriede områders front, og ikke mere end 17½ division, omfattende 260.000 mand eller 44 procent, er sat ind på Kuomintangs front. Hvad angår marionettropperne, som er indsat på de to fronter, er forholdet overhovedet ikke ændret.

Det bør også understreges, at marionettropperne, som tæller mere end 800.000 mand (i både de regulære og de lokale styrker), først og fremmest består enten af enheder, som har overgivet sig under deres Kuomintang-chefers, eller af enheder, som er organiseret af Kuomintangs officerer efter deres overgivelse. Kuomintangs reaktionære har på forhånd udstyret disse marionettropper med en falsk og forræderisk teori, nemlig »at frelse nationen ad krogede veje«, og har givet dem moralsk og organisatorisk støtte efter deres overgivelse og sendt dem til angreb mod det kinesiske folks befriede områder i samarbejde med de japanske aggressorer. Disse reaktionære har også mønstret store styrker, på et samlet antal af ikke mindre end 797.000 mand, til at blokere og angribe grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og andre befriede områder. Denne alvorlige situation bliver holdt skjult for mange kinesere og udlændinge af Kuomintang-regeringens politik med at undertrykke nyheder.

KINAS BEFRIEDE OMRÅDER

Kinas befriede områder, som ledes af det kommunistiske parti, har nu en befolkning på 95.500.000. De findes fra Det indre Mongoli i nord til øen

Hainan i syd; næsten ligegyldigt hvor fjenden færdes, finder han den 8. rutearmé, den nye 4. armé eller en anden af folkets styrker i aktion. Dette vidtstrakte befriede område består af nitten større befriede områder, som dækker større eller mindre dele af provinserne Liaoning, Jehol, Chahar, Suiyuan, Shensi, Kansu, Ningsia, Shansi, Hopei, Honan, Shantung, Kiangsu, Chekiang, Anhwei, Kiangsi, Hupeh, Hunan, Kwangtung og Fukien. Yenan er det centrum, fra hvilket der gives retningslinier til alle disse befriede områder. Grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia vest for Huangho med en befolkning på kun 1.500.000, er kun ét af de nitten områder, som danner denne vidtstrakte befriede del af Kina og er i virkeligheden det befolkningsmæssigt mindste med undtagelse af et område i den østlige del af provinsen Chekiang og et andet på øen Hainan. Nogle mennesker, som ikke er klar over dette, tror, at Kinas befriede landområde hovedsageligt består af grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Denne misforståelse stammer fra Kuomintang-regeringens blokade. I hvert af de befriede områder er alle den nationale anti-japanske enhedsfronts nødvendige politiske retningslinier blevet ført ud i praksis, og folkevalgte regeringer, dvs. lokale koalitionsregeringer er blevet eller er ved at blive oprettet, i hvilke kommunister og repræsentative personligheder fra andre anti-japanske partier eller uden nogen partitilknytning samarbejder. Hele folkets styrke er blevet mobiliseret i de befriede områder. Som et resultat heraf har Kinas befriede områder, på trods af fjendens vældige pres, Kuomintangs militære blokade og angreb og den fuldstændige mangel på hjælp udefra, stået fast og er vokset støt ved at reducere det område, som er besat af fjenden, og udvide deres eget; de er blevet et mønster på et demokratisk Kina og hovedstyrken i uddrivelsen af de japanske aggressorer og befrielsen af det kinesiske folk i militært samarbejde med de allierede lande. Kinas befriede områders væbnede styrker, den 8. rutearmé, den nye 4. armé og folkets andre væbnede styrker, er ikke alene et heltmodigt forbillede i kampen mod Japan, men er også et eksempel på udførelsen af den nationale anti-japanske enhedsfronts demokratiske politik. Den erklæring, som udsendes af Kinas kommunistiske Partis centralkomité den 22. september 1937, som fastslår, at »da dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper er, hvad Kina behøver idag, er vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige gennemførelse«, er fuldstændigt blevet ført ud i livet i Kinas befriede områder.

KUOMINTANG-OMRÅDERNE

Kuomintangs øverste herskende klike har ved at fastholde sit diktatoriske styre fulgt en politik med passiv modstand over for Japan og en hjemlig politik, som er vendt mod folket. Som følge heraf er dens væbnede styrker skrumpet ind til mindre end halvdelen af deres oprindelige størrelse, og de fleste af dem har praktisk talt mistet deres kampeffektivitet; der er en dyb kløft mellem denne klike og de brede masser og en alvorlig krise med forarmelse af masserne, ulmende utilfredshed og udbredte oprør; ikke alene er dens rolle i

krigen stærkt reduceret, men den er også blevet en hindring for alle det kinesiske folks anti-japanske kræfters mobilisering og enhed.

Hvorfor er en så alvorlig situation opstået under Kuomintang's øverste herskende klikes ledelse? Den er opstået, fordi den klike repræsenterer Kinas storgodsejeres, storbankierers og storkompradorers interesser. Den håndfuld mennesker, som danner dette reaktionære lag, monopoliserer alle de vigtige militære, politiske, økonomiske og kulturelle organisationer under Kuomintang-regeringen. De sætter varetagelsen af deres egne interesser over modstanden mod Japan. De siger også »nationen frem for alt«, men deres handlinger er ikke i overensstemmelse med kravene fra nationens store flertal. De siger også »staten frem for alt«, men hvad de mener, er storgodsejernes, storbankierernes og storkompradorernes feudal-fascistiske diktatur og ikke en folkedemokratisk stat. Derfor er de bange for folkets fremgang, bange for den demokratiske bevægelse og bange for den fulde massemobilisering til krigen mod Japan. Heri ligger den dybeste årsag til deres politik med passiv modstand over for Japan og deres reaktionære hjemlige politik over for folket, demokratiet og det kommunistiske parti. De har en tvetydig politik i alle forhold. For eksempel yder de på den ene side modstand mod Japan, men på den anden side følger de en passiv krigspolitik, og desuden er de det konstante mål for de japanske tilskyndelser til overgivelse. De taler om at udvikle Kinas økonomi, men i virkeligheden opbygger de deres egen bureaukrat-kapital, dvs. storgodsejernes, bankierernes og kompradorernes kapital, og de monopoliserer Kinas økonomiske livslinier, idet de hensynsløst undertrykker bønderne, arbejderne, småborgerskabet og det ikke-monopolistiske borgerskab. De taler om at føre »demokratiet« ud i praksis og »give statsmagten tilbage til folket«, alligevel undertrykker de hensynsløst folkets bevægelse for demokrati og nægter at indføre selv den mindste demokratiske reform. De siger, at »det kommunistiske problem er et politisk problem og bør løses politisk«, alligevel undertrykker de hensynsløst Kinas kommunistiske Parti militært, politisk og økonomisk, idet de betragter det som »fjende nummer ét« og de japanske aggressorer kun som »fjende nummer to«, og dag ud og dag ind har de travlt med forberedelserne til en borgerkrig og sammensværgelser for at udslette det kommunistiske parti. De siger, at de vil oprette en »moderne stat«, alligevel arbejder de desperat for at bevare storgodsejernes, bankierernes og kompradorernes feudal-fascistiske diktatur. Mens de opretholder formelle diplomatiske forbindelser med Sovjetunionen, er de i realiteten fjendtlige over for den. De synger »Asien før Europa« i kor med de amerikanske isolationister for at forlænge det fascistiske Tysklands liv, hvilket er ensbetydende med at forlænge fascisternes liv overalt, medregnet deres eget fascistiske styre over det kinesiske folk, alligevel hengiver de sig samtidigt til diplomatiske manøvrer, forklædte som anti-fascistiske helte. Hvis man vil finde den egentlige årsag til alle disse selvmodsigende, tvetydige politiske linier, vil man opdage, at de alle stammer fra storgodsejernes, bankierernes og kompradorernes sociale lag.

Alligevel er Kuomintang ikke et homogent politisk parti. Skønt det kontrolleres og ledes af den reaktionære klike, som repræsenterer storgodsejernes, bankierernes og kompradorernes lag, må man ikke fuldstændigt identificere det med denne klike. Nogle af Kuomintangs ledere tilhører ikke denne klike, af hvilken de endog bliver ringeagtet, tilsidesat og angrebet. Mange af dets kadre og dets menige medlemmer og mange medlemmer af de Tre Folkeprincipers Ungdomsliga er utilfredse med denne klikes ledelse, og nogle vender sig endog imod den. Det samme gælder for alle Kuomintangs hære, regeringsorganisationer og økonomiske og kulturelle institutioner, som denne reaktionære klike kontrollerer. Der er en hel del demokratiske elementer i dem alle. Desuden er den reaktionære klike selv, splittet som den er i adskillige, indbyrdes stridende fraktioner, ikke nogen fast sammentømret gruppe. Det er utvivlsomt forkert at betragte Kuomintang som en homogen gruppe af reaktionære.

EN KONTRAST

Det kinesiske folk er nået frem til at se den skarpe kontrast mellem de befriede områder og Kuomintang-områderne.

Er kendsgerningerne ikke klare nok? Her er to linier, folkekrigens linie og den passive modstands linie, som er imod en folkekrig; den ene fører til sejr selv under de vanskelige betingelser for Kinas befriede områder med deres mangel på hjælp udefra, og den anden fører til nederlag selv under Kuomintang-områdernes yderst gunstige betingelser med den udenlandske hjælp til rådighed.

Kuomintang-regeringen forklarer sine fiaskoer med mangel på våben. Dog kan man spørge, hvilke af de to, Kuomintangs tropper eller de befriede områders tropper, mangler våben? Af alle Kinas styrker har de befriede områders styrker den mest akutte mangel på våben, idet deres eneste våben er de, som de erobrer fra fjenden eller fremstiller under de mest ugunstige betingelser.

Er det ikke sandt, at de styrker, som er direkte underlagt Kuomintangs centralregering er langt bedre bevæbnede end provinstropperne? Alligevel er centralstyrkerne provinsstyrkerne underlegne i kampeffektivitet.

Kuomintang råder over enorme reserver af menneskemateriale, alligevel gør dets forkerte rekrutteringspolitik erstatningen af menneskematerialet meget vanskelig. Selv om Kinas befriede områder er afskåret fra hinanden af fjenden og optaget af stadige kampe, er de i stand til at mobilisere udtømmelige mængder af menneskemateriale, fordi milits- og selvforsvarssystemet, som er veltilpasset til folkets behov, praktiseres overalt, og fordi misbrug og spild af menneskemateriale undgås.

Selv om Kuomintang kontrollerer enorme områder, som er rige på korn, og folket forsyner det med 70-100 millioner *tan* om året, mangler dets hær altid mad, og dets soldater er altid udhungrede, fordi de, gennem hvis hænder

kornet passerer, tilegner sig størstedelen af det. Men selv om de fleste af Kinas befriede områder, som befinder sig i fjendens bagland, er blevet hærgede af fjendens »brænde alt, dræbe alt, plyndre alt«-politik, og selv om nogle områder, som det nordlige Shensi, er meget ufrugtbare, har vi med held løst kornproblemet gennem vore egne anstrengelser ved at øge landbrugsproduktionen.

Kuomintang-områderne står over for en meget alvorlig økonomisk krise; de fleste industrier er gået konkurs, og selv sådanne fornødenheder som klæder må importeres fra USA. Men Kinas befriede områder er i stand til at dække deres egne behov for klæder og andre fornødenheder gennem industriens udvikling.

I Kuomintang-områderne lever arbejderne, bønderne, butiksmedhjælperne, de regeringsansatte, de intellektuelle og kulturarbejderne i den yderste elendighed. I de befriede områder har hele folket mad, klæder og arbejde.

Det er karakteristisk for Kuomintang-områderne, at embedsmændene, der udnytter den nationale krise i den hensigt at profitere af den, samtidig er blevet handelsmænd og vanesvindlere uden nogen sans for skam eller sømmelighed. Det er karakteristisk for Kinas befriede områder, at kadrerne, der udviser et eksempel på jævn levevis og hårdt arbejde, deltager i produktionen ved siden af deres faste pligter; hæderlighed er højt agtet, mens svindel er strengt forbudt.

I Kuomintang-områderne har folket overhovedet ingen frihed. I Kinas befriede områder har folket den fulde frihed.

Hvem er skyld i disse skævheder, som Kuomintangs ledere står overfor? Er andre skyld i dem, eller er de selv? Er fremmede lande skyld i dem, fordi de ikke giver dem hjælp nok, eller er Kuomintang-regeringens diktatoriske styre, korruption og uduelighed skyld i dem? Er svaret ikke indlysende?

HVEM »SABOTERER MODSTANDSKRIGEN OG BRINGER STATEN I FARE«?

I lyset af de uomstødelige beviser, er det så ikke Kuomintang-regeringen selv, som har saboteret det kinesiske folks modstandskrig og bragt vort land i fare? I hele ti år helligede denne regering sig fuldstændigt borgerkrigen og vendte æggen af sit sværd mod folket, mens den helt forsømte det nationale forsvar, og ved sin ikke-modstandspolitik lod den de fire nordøstlige provinser gå tabt. Da de japanske aggressorer trængte ned syd for den Kinesiske Mur gjorde den et forfjamsket forsøg på modstand og trak sig så tilbage fra Lukouchiao helt tilbage til provinsen Kweichow. Alligevel hævder Kuomintang, at »det kommunistiske parti saboterer modstandskrigen og bringer staten i fare« (se resolutionerne fra Kuomintangs centrale eksekutivkomité's 11. plenarmøde, som afholdtes i september 1943). Dens eneste bevis er, at det kommunistiske parti har forenet sig med alle befolkningsgrupper for at skabe de befriede områder, som gør heltemodig modstand mod Japan. Kuomintangs logik er så

forskellig fra det kinesiske folks, at det ikke kan undre, at bestræbelserne på at finde et fælles sprog vedrørende mange problemer er slået fejl.

Her er to spørgsmål.

For det første, hvad nøjagtigt har fået Kuomintang-regeringen til at forlade et så enormt og så tæt befolket område som det, der strækker sig fra provinsen Heilungkiang til Lukouchiao og fra Lukouchiao til Kweichow? Kan det være noget andet end dets politik først med ikke-modstand og siden med passiv modstand mod Japan, og dets hjemlige politik, som vender sig mod folket?

For det andet, hvad nøjagtigt har gjort Kinas befriede områder i stand til at knuse de hensynsløse og langvarige angreb fra japanerne og marionetstyrkerne, at genvinde så enorme områder og befri en så umådelig befolkning fra den nationale fjendes greb? Kan det være noget andet end vor korrekte linie, en linie for en folkekrig?

»ULYDIGHED MOD REGERINGENS OG MILITÆRETS ORDRER«

Kuomintang-regeringen beskylder også bestandigt Kinas kommunistiske Parti for »ulydighed mod regeringens og militærets ordrer«. Alt, hvad vi behøver at sige, er, at heldigvis har de kinesiske kommunister, som deler det kinesiske folks sunde fornuft, ikke adlydt sådanne af »regeringens og militærets ordrer«, som i realiteten ville have betydet overgivelse til de japanske aggressorer af de befriede områder, som det kinesiske folk havde generobret med store vanskeligheder og trængsler. Nogle eksempler er »Forholdsregler til indskrænkning af fremmede partiers aktiviteter« i 1939, ordrene om »opløsning af den nye 4. armé« og om dens »tilbagetrækning til nord for Huanghos gamle løb« i 1941, ordren om »opløsning af Kinas kommunistiske Parti« i 1943, ordren til os om at »opløse alle tropperne med undtagelse af ti divisioner inden for en bestemt tidsgrænse« i 1944 og det forslag, som Kuomintang-regeringen kaldte »en indrømmelse« i de seneste forhandlinger med os, og som ville kræve, at vi overgav vore væbnede styrker og lokale regeringer til gengæld for nogle få poster i dets egen diktatoriske regering, men uden dannelsen af en koalitionsregering. Heldigvis har vi ikke underkastet os den slags og har således bevaret en ubesudlet landstrækning og en heltemodig anti-japansk hær for det kinesiske folk. Bør det kinesiske folk ikke ønske sig til lykke med en sådan ulydighed? Synes Kuomintang-regeringen ikke, at den har gjort nok, efter at den har foræret de japanske aggressorer det enorme befolkede område fra Heilungkiang til Kweichow ved sine egne fascistiske regeringsdekreter og defaitistiske militære ordrer? De japanske aggressorer og de reaktionære hilser disse »regeringens og militærets ordrer« velkommen, men kan sådanne ting hilses velkommen af en retskaffen kinesisk patriot? Medmindre der er en koalitionsregering, ikke formelt men reelt, ikke et fascistisk diktatur, men en demokratisk regering, er det da tænkeligt, at det kinesiske folk ville tillade, at de kinesiske kommunister overgav de befriede områder, hvor folket har vundet frihed, såvel som folkehærene, som har gjort

fremragende tjeneste i modstandskrigen, til den nuværende Kuomintang-regering, som er defaitistisk, fascistisk og diktatorisk? Kunne det kinesiske folks anti-japanske sag være dén, den er idag, uden de befriede områder og folkehæren? Og kan nogen overhovedet fatte, hvad den kinesiske nations fremtid ville være?

FAREN FOR EN BORGERKRIG

Til denne dag fortsætter den øverste herskende klike i Kuomintang sin reaktionære politik med diktatur og borgerkrig. Der er mange tegn på, at den længe har truffet, og nu fremskynder, forberedelser til at slippe en borgerkrig løs, så snart et vist allieret lands styrker har ryddet en betragtelig del af det kinesiske hovedland for de japanske aggressorer. Den håber også, at visse allierede landes generaler vil gøre det samme stykke arbejde i Kina, som den britiske general Scobie⁵ har gjort i Grækenland. De hylder de myrderier, som blev begået af Scobie og den reaktionære græske regering. Den planlægger endnu en gang at styrte Kina ud i borgerkrigens malstrøm som i 1927-37. Bag et røgslør af at »sammenkalde nationalforsamlingen« og en »politisk løsning« forbereder den hemmeligt en borgerkrig. Hvis vore landsmænd undlader at notere sig dette, undlader at afsløre dens planer og sætte en stopper for disse forberedelser, så vil de en skønne morgen høre borgerkrigens kanontorden.

FORHANDLINGER

Efter at have opnået andre partiers samtykke fremsatte Kinas kommunistiske Parti i september 1944 i Folkets Politiske Råd kravet om, at Kuomintangs ét-partisdiktatur straks skulle afskaffes, og at en demokratisk koalitionsregering skulle dannes med det formål at besejre de japanske aggressorer, at opbygge et nyt Kina og at forhindre en borgerkrig. Dette er utvivlsomt et krav, som er på sin plads, og i løbet af et par måneder har det vundet de brede massers varme tilslutning.

Vi har haft mange forhandlingsrunder med Kuomintang-regeringen om spørgsmålet om afskaffelsen af ét-partisdiktaturet, dannelsen af en koalitionsregering og indførelsen af nødvendige demokratiske reformer, men den har afslået alle vore forslag. Kuomintang er ikke alene uvillig til at afskaffe ét-partisdiktaturet og danne en koalitionsregering, den er også uvillig til at indføre en eneste af de yderst nødvendige demokratiske reformer, såsom afskaffelsen af det hemmelige politi, annulleringen af de reaktionære love og dekreter, som undertrykker folkets frihed, frigivelsen af de politiske fanger, anerkendelsen af de politiske partiers lovlige status, anerkendelsen af de befriede områder og tilbagetrækningen af de hære, som blokerer og angriber dem. Som følge heraf er de politiske forhold i Kina blevet meget anspændte.

TO PERSPEKTIVER

I lyset af situationen som helhed og af den ovenstående analyse af de faktiske

internationale og hjemlige forhold ville jeg bede alle her om at være på vagt og ikke forvente, at vor sag vil gå glat og nemt. Nej, det vil den ikke. Faktisk er der to muligheder, to perspektiver, et godt og et dårligt. Den ene mulighed eller det ene perspektiv er, at det fascistiske diktatur vil fortsætte, og at demokratiske reformer ikke vil blive tilladt, at der vil blive lagt vægt på at bekæmpe folket i stedet for de japanske aggressorer, og at der, når de japanske aggressorer er besejret, endda kan udbryde en borgerkrig, som vil trække Kina tilbage til dets gamle ulykkelige tilstand, uden uafhængighed, frihed, demokrati, enhed, velstand eller styrke. Denne mulighed eller dette perspektiv er stadig til stede og er ikke holdt op med at eksistere og er ikke forsvundet automatisk bare på grund af den gunstige internationale situation og den øgede politiske bevidsthed og vort folks organiserede styrke. De, som håber, at denne mulighed eller dette perspektiv vil blive en realitet i Kina, er den reaktionære klike inden for Kuomintang hjemme og de imperialistisk-sindede reaktionære i udlandet. Dette er det ene aspekt, som må tages i betragtning.

Men der er et andet aspekt, og vi kan, igen i lyset af situationen som helhed og den foregående analyse af de internationale og hjemlige forhold, vinde yderligere tillid og mod ved at stræbe efter den anden mulighed eller perspektiv. Det er muligheden for at overvinde alle vanskeligheder, at forene hele folket, at afskaffe Kuomintangs fascistiske diktatur, at føre demokratiske reformer ud i livet, at konsolidere og udvide de anti-japanske styrker, at besejre de japanske aggressorer fuldstændigt og at opbygge et uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, velstående og stærkt nyt Kina. De, som håber, at denne mulighed eller dette perspektiv vil blive en realitet i Kina, er masserne, det kommunistiske parti og de andre demokratiske partier hjemme, og alle nationer, som behandler os som ligemænd, og de progressive og masserne i udlandet.

Vi er fuldt ud klar over, at vi kommunister sammen med hele det kinesiske folk stadig står over for store problemer og mange hindringer og har en lang og kroget vej at gå. Men vi er ligeledes helt klar over, at vi sammen med hele det kinesiske folk vil overvinde alle vanskelighederne og hindringerne og fuldføre den opgave, som historien har betroet Kina. Den store opgave for os og for hele folket er at forhindre den første mulighed eller det første perspektiv og arbejde for den anden med hver dråbe af vor energi. I alt væsentligt er den internationale og hjemlige situation gunstig for os kommunister sammen med det kinesiske folk som helhed. Dette har jeg allerede gjort helt klart. Vi håber, at Kuomintang-myndighederne vil have mod til at ændre deres nuværende forkerte politik i betragtning af den generelle verdensudvikling og den folkelige mening i Kina, således at krigen kan vindes, det kinesiske folks lidelser kan mindskes, og et nyt Kina kan blive skabt. Man må forstå, at, uanset hvor kroget vejen er, vil det kinesiske folk bestemt fuldføre opgaven med at opnå uafhængighed og befrielse, og at tiden er inde, hvor det skal gøre det. Det falder i vor generations lod at opfylde de store forhåbninger, som nåredes af

utallige martyrer i forrige århundrede, og ethvert forsøg på at standse os vil utvivlsomt ende i fiasko.

IV. KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS POLITIK

Jeg har analyseret de to linier i Kinas modstandskrig. En sådan analyse er absolut nødvendig. For indtil selve dette øjeblik ved mange kinesere endnu ikke, hvad der virkelig går for sig i denne krig. Mange mennesker i Kuomintang-områderne og i udlandet bliver holdt hen i uvidenhed på grund af Kuomintang-regeringens blokadepolitik. De vidste praktisk taget intet om Kinas befriede områder, før en gruppe kinesiske og udenlandske journalister kom hertil på en observationstur i 1944. Så snart denne gruppe vendte tilbage, lukkede Kuomintang-regeringen, der var meget bange for, at den virkelige situation i de befriede områder skulle blive kendt udenfor, for adgangen, og nægtede at lade andre journalister komme hertil. På samme måde har den undertrykt sandheden om Kuomintang-områderne. Derfor føler jeg, at vi har pligt til at give offentligheden så meget af det sande billede af »de to områder« som muligt. Først når folket ser hele situationen i Kina klart, vil det forstå, hvorfor der er en sådan politisk forskel på det kommunistiske parti og Kuomintang, de to største politiske partier i Kina, og hvorfor der er en sådan kamp mellem to linier. Først da vil folk forstå, at striden mellem de to partier ikke er en unødvendig eller uvæsentlig, eller bare en kværlantisk strid, som nogle har hævdet, men en principiel strid, af hvilken hundreder af millioner menneskers liv afhænger.

I Kinas nuværende alvorlige situation håber folket, demokrater og demokratiske partier herhjemme og folket i andre lande, som er optaget af situationen i Kina, at enhed vil erstatte splittelse, og at demokratiske reformer vil blive indført, og de vil alle gerne vide, hvad der er Kinas kommunistiske Partis politik for at løse tidens mange vitale problemer. Medlemmerne af vort parti har selvfølgelig endnu større interesse i disse sager.

Vor politik om den anti-japanske nationale enhedsfront i krigen har altid været klar og bestemt, og den er blevet afprøvet i otte års krig. Vor kongres bør drage konklusioner af den som en vejledning for vore fremtidige kampe.

Jeg vil her redegøre for nogle af de klare konklusioner angående de vigtigste politiske retningslinier, som vort parti er nået frem til.

VORT GENERELLE PROGRAM

Det kinesiske folk, Kinas kommunistiske Parti og alle de anti-japanske demokratiske partier har et presserende behov for at enes om et fælles politisk program for at mobilisere og forene alle det kinesiske folks anti-japanske

kræfter, fuldstændig feje de japanske aggressorer bort og bygge et nyt Kina, som er uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, velstående og magtfuldt.

Et sådant fællesprogram kan deles i to dele, det generelle og det specifikke. Lad os først betragte det generelle og så det specifikke program.

Ud fra den vigtige forudsætning, at de japanske aggressorer fuldstændig må ødelægges og et nyt Kina opbygges, er vi kommunister og befolkningens overvældende flertal enige om de følgende grundlæggende forslag på det nuværende stadium af Kinas udvikling. For det første bør Kina ikke have et feudalt, fascistisk og anti-folkeligt statssystem under storgodsejernes og storborgerskabets diktatur, for atten år under Kuomintang's øverste herskerklikes styre har allerede bevist dets fuldstændige fallit. For det andet kan Kina umuligt oprette et demokratisk diktatur af den gamle type – en rent national-borgerlig stat – og bør derfor ikke forsøge at gøre dette, fordi det kinesiske nationale borgerskab på den ene side har vist sig meget svagt økonomisk og politisk, og på den anden side har nu i lang tid en ny faktor været til stede, nemlig det vakte kinesiske proletariat med dets leder Kinas kommunistiske Parti, som har vist stor kunnen på den politiske arena og opnået ledelsen over bondemasserne, byernes småborgerskab, intelligentsiaen og andre demokratiske kræfter. For det tredje er det ligeledes umuligt for det kinesiske folk at indføre et socialistisk statssystem på det nuværende stadium, hvor det stadig er dets opgave at bekæmpe udenlandsk og feudal undertrykkelse, og hvor de nødvendige sociale og økonomiske forudsætninger for en socialistisk stat stadig mangler.

Hvad foreslår vi så? Vi foreslår, at der efter de japanske aggressorer's fuldstændige nederlag, oprettes et statssystem, som vi kalder Nyt Demokrati, nemlig en demokratisk enhedsfronts-alliance, der bygger på folkets overvældende flertal under ledelse af arbejderklassen.

Det er denne slags statssystem, der virkelig opfylder det overvældende flertal af det kinesiske folks krav, fordi det kan vinde og faktisk har vundet billiggelse fra for det første millioner af industriarbejdere og dusinvis af millioner af håndværkere og landarbejdere, for det andet fra bønderne, der udgør 80% af Kinas befolkning, dvs. 360 millioner ud af en befolkning på 450 millioner og for det tredje fra en stor del af byernes småborgerskab såvel som fra det nationale borgerskab, den oplyste lavadel og andre patrioter.

Selvfølgelig er der stadig modsætninger mellem disse klasser, navnlig modsætningen mellem arbejde og kapital, og som følge deraf har hver af dem sine egne særlige krav. Det ville være hyklerisk og forkert at benægte eksistensen af disse modsætninger og afvigende krav. Men under det ny-demokratiske stadium, vil disse modsætninger, disse afvigende krav ikke vokse og overskride de krav, som alle har fælles, og de bør ikke få lov til at gøre det; de kan tilpasses. Under forudsætning af en sådan tilpasning kan disse klasser sammen fuldføre den ny-demokratiske stats politiske, økonomiske og kulturelle opgaver.

Det Nye Demokratis politik, som vi taler for, består i at omstyrte den ydre undertrykkelse og den indre feudale og fascistiske undertrykkelse og så oprette ikke et demokrati af den gamle slags, men et politisk system som er en enhedsfront af alle demokratiske klasser. Disse synspunkter er fuldstændig i overensstemmelse med dr. Sun Yat-sens revolutionære synspunkter. I manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres skrev dr. Sun:

Det såkaldte demokratiske system i moderne stater er sædvanligvis monopoliseret af borgerskabet og er simpelthen blevet et redskab til at undertrykke den almindelige befolkning. På den anden side betyder Kuomintang's Princip om Demokrati et demokratisk system, som hele den almindelige befolkning har del i, og som ikke ejes privat af de få.

Dette er et af dr. Suns vigtigste politiske opdrag. Det kinesiske folk, Kinas kommunistiske Parti og alle andre demokrater må respektere det, føre det ud i livet med en fast vilje og føre en beslutsom kamp mod alle enkeltpersoner og grupper, der krænker det eller går imod det, og således forsvare og udvikle dette fuldstændigt korrekte politiske princip om Nyt Demokrati.

Den ny-demokratiske stats organisatoriske princip bør være demokratisk centralisme, hvor folkekongresser fastlægger de overordnede politiske retningslinier og vælger regeringer på forskellige niveauer. Den er på én gang demokratisk og centraliseret dvs. centraliseret på grundlag af demokrati og demokratisk under centraliseret ledelse. Det er det eneste system, der kan give demokratiet fuld udfoldelse, idet al magt er sikret hos folkekongresser på alle niveauer, og som på samme tid garanterer centraliseret administration, hvor regeringerne på alle niveauer centraliseret forvalter alle de sager, folkekongresserne på tilsvarende niveau har betroet dem, og sikrer hvad der er væsentligt for folkets demokratiske liv.

Hæren og de øvrige væbnede styrker udgør en vigtig del af den ny-demokratiske statsmagts apparat, uden hvilken staten ikke kan forsvares. Som med alle andre magtorganer, tilhører den ny-demokratiske stats væbnede styrker folket og beskytter folket; de har intet til fælles med den gamle slags hær, politi osv., som tilhører de få og undertrykker folket.

Det Nye Demokratis økonomi, som vi er tilhængere af, er ligeledes i overensstemmelse med dr. Suns principper. I jordspørgsmålet forsvarede dr. Sun princippet »jorden til den, der dyrker den«. I spørgsmålet om industri og handel erklærede dr. Sun i manifestet, som er citeret ovenfor:

Virksomheder som f.eks. banker, jernbaner og luftfartsselskaber, der, uanset om de er kinesisk- eller udenlandsk ejede, er enten monopolistiske i deres karakter eller er for store til at blive drevet af private, skal drives og administreres af staten, så at den private kapital ikke kan dominere folkets levevilkår: det er hovedprincippet for reguleringen af kapitalen.

På det nuværende stadium bifalder vi fuldt ud disse af dr. Suns synspunkter om det økonomiske spørgsmål.

Nogle folk mistænker de kinesiske kommunister for at være imod udviklin-

gen af det personlige initiativ, vækst i privat kapital og beskyttelse af privat ejendom; men de tager fejl. Det er fremmed undertrykkelse og feudal undertrykkelse, der lægger sine grusomme lænker om udviklingen af det kinesiske folks personlige initiativ, hæmmer væksten af privat kapital og ødelægger folkets ejendom. Det er faktisk opgaven for det Nye Demokrati, som vi er tilhængere af, at fjerne disse lænker og standse denne ødelæggelse, at garantere at folket frit kan udvikle sin individualitet inden for samfundets rammer og frit udvikle en sådan privatkapitalistisk økonomi, som vil gavne og ikke »dominere folkets levevilkår«, og at beskytte alle passende former for privat ejendom.

I overensstemmelse med dr. Suns principper og den kinesiske revolutions erfaringer, bør Kinas nationale økonomi på det nuværende stadium være sammensat af den statslige sektor, den private sektor og den kooperative sektor. Men her må staten sandelig ikke være en, der er »privat ejet af de få«, men en ny-demokratisk stat »som alle almindelige mennesker har del i« under proletariats ledelse.

Det Nye Demokratis kultur bør ligeledes være en kultur, »som alle almindelige mennesker har del i«, dvs. den bør være en national, en videnskabelig og en massernes kultur, og den må under ingen omstændigheder være en kultur, »der er privat ejet af de få«.

Dette er det generelle eller grundlæggende program, som vi kommunister taler for på det nuværende stadium, hele den borgerligt-demokratiske revolutions stadium. Dette er vort minimumsprogram i forhold til vort fremtidige eller maksimumsprogram for socialismen og kommunismen. Dets virkeliggørelse vil bringe den kinesiske stat og det kinesiske samfund et skridt fremad fra en kolonial, halv-kolonial og halv-feudal stat til en ny-demokratisk stat og et ny-demokratisk samfund.

Proletariats politiske ledelse og den af proletariatet ledede stat og økonomiens kooperative sektorer, som kræves i vort program, er socialistiske faktorer. Dog vil opfyldelsen af dette program ikke forvandle Kina til et socialistisk samfund.

Vi kommunister skjuler ikke vore politiske synspunkter. Det er afgjort og hævet over enhver tvivl, at vort fremtidige eller maksimumsprogram er at føre Kina frem til socialismen og kommunismen. Både vort partis navn og vort marxistiske verdenssyn peger ufravigeligt mod dette det højeste fremtidsideal, en fremtid af uforlignelig lys og uforlignelig pragt. Når en kommunist tilslutter sig partiet, har han to klart definerede mål i sit hjerte, den ny-demokratiske revolution nu og socialismen og kommunismen i fremtiden, og for disse vil han kæmpe trods hadet fra kommunismens fjender og deres vulgære og uvidende bagtalelse, skælden ud og latterliggørelse, som vi standhaftigt må bekæmpe. Hvad angår de velmenende skeptikere, bør vi forklare tingene for dem med god vilje og tålmodighed og ikke angribe dem. Alt dette er meget klart, tydeligt og ufravigeligt.

Men alle kommunister og alle, der sympatiserer med kommunismen i Kina, må kæmpe for at nå det nuværende stadiums mål; de må kæmpe mod udenlandsk og feudal undertrykkelse for at redde det kinesiske folk fra dets ulykkelige koloniale, halv-koloniale og halv-feudale tilstand og oprette et ny-demokratisk Kina under proletariats ledelse, hvis hovedopgave er befrielsen af bønderne, et Kina med dr. Sun Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper, et Kina som er uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, velstående og magtfuldt. Det er, hvad vi faktisk har gjort. Sammen med det kinesiske folks masser har vi kommunister kæmpet helt modigt for dette mål de sidste fireogtyve år.

Hvis nogen kommunist eller kommunistisk sympatisør taler om socialisme og kommunisme, men undlader at kæmpe for dette mål, hvis han bagatelliserer denne borgerligt-demokratiske revolution, slapper af eller sænker farten bare det mindste og viser den mindste illoyalitet og kølig distance eller er uvillig til at udgyde sit blod eller give sit liv for det, så forråder en sådan person, bevidst eller ubevidst, socialismen og kommunismen i større eller mindre udstrækning og er absolut ikke en politisk bevidst og standhaftig kæmper for kommunismen. Det er en af marxismens love, at socialismen kun kan nås via demokratiets stadium. Og i Kina er kampen for demokratiet langvarig. Det ville være en ren illusion at prøve at bygge et socialistisk samfund på ruinerne af den koloniale, halv-koloniale og halv-feudale orden uden en forenet ny-demokratisk stat, uden udviklingen af den ny-demokratiske økonomis statslige sektor, af den privatkapitalistiske og af den kooperative sektor og af en national, en videnskabelig og en massernes kultur, dvs. en ny-demokratisk kultur, og uden frigørelsen af og den personlige udvikling hos hundreder af millioner af mennesker – kort sagt uden en tilbundsgående borgerligt-demokratisk revolution af en ny type under ledelse af det kommunistiske parti.

Nogle folk forstår ikke, at kommunister, som langt fra frygter kapitalismen, skulle tale for dens udvikling under visse givne betingelser. Vort svar er enkelt. At erstatte den udenlandske imperialismes og den hjemlige feudalismes undertrykkelse med en vis grad af kapitalistisk udvikling er ikke blot et fremskridt, men også en uundgåelig proces. Den gavner proletariatet såvel som borgerskabet, og måske mest førstnævnte. Det er ikke hjemlig kapitalisme, men udenlandsk imperialisme og hjemlig feudalisme, som er overflødige i Kina idag; faktisk har vi for lidt kapitalisme. Mærkeligt nok forsøger nogle talsmænd for det kinesiske borgerskab at undgå at tale åbent for udviklingen af kapitalismen, men henviser forblømt til den. Der er andre folk, der simpelthen nægter, at Kina skulle tillade en nødvendig grad af kapitalistisk udvikling, og som taler om at nå socialismen med ét skridt og »med ét slag at opfylde« de Tre Folkeprincippers og socialismens opgaver. Det er indlysende, at disse meninger enten genspejler det kinesiske nationale borgerskabs svaghed eller er et demagogisk kneb fra storgodsejernes og

storborgerskabets side. Ud fra vort kendskab til marxismens love for samfundsudviklingen forstår vi kommunister klart, at under det ny-demokratiske statssystem i Kina vil det i samfundsudviklingens interesse være nødvendigt at lette udviklingen af den privatkapitalistiske sektor i økonomien (forudsat at den ikke dominerer folkets levevilkår) foruden udviklingen af den statslige sektor og af den individuelle og kooperative sektor drevet af det arbejdende folk. Vi kommunister vil ikke lade tom snak eller bedrageriske kneb forvirre os.

Der er nogle folk, der tvivler på, om vi kommunister er oprigtige, når vi erklærer at »da de Tre Folkeprincipper er, hvad Kina har brug for idag, er vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige virkeliggørelse«. Det er et resultat af, at de ikke forstår, at de grundlæggende principper i de Tre Folkeprincipper, som dr. Sun Yat-sen fremsatte i manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres i 1924, og som vi har godkendt, er i overensstemmelse med visse grundlæggende principper i vort partis program for det nuværende stadium, dvs. vort minimumsprogram. Det skal understreges, at disse dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper kun er i overensstemmelse med vort partis program for det nuværende stadium med hensyn til visse grundlæggende principper og ikke i ét og alt. Vort partis program for nyt demokrati er selvfølgelig meget mere omfattende end dr. Suns principper, især fordi vort partis ny-demokratiske teori, program og praksis i høj grad har udviklet sig med den kinesiske revolutions udvikling i de tyve år siden dr. Suns død, og de vil udvikle sig stadig videre. I sin kerne er disse Tre Folkeprincipper imidlertid et program for Nyt Demokrati, som adskiller sig fra de tidligere gamle Tre Folkeprincipper; naturligvis er det, »hvad Kina har brug for idag«, og naturligvis »er vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige virkeliggørelse«. For os kinesiske kommunister er kampen for vort partis minimumsprogram og kampen for dr. Suns revolutionære – eller nye – Tre Folkeprincipper grundlæggende (skønt ikke i enhver henseende) en og samme ting. Derfor vil de kinesiske kommunister – som nu og førhen – også i fremtiden vise sig at være de mest oprigtige og grundige arvtagere til de revolutionære Tre Folkeprincipper.

Nogle folk er mistænksomme og tror, at når det kommunistiske parti én gang er kommet til magten, vil det følge Ruslands eksempel og oprette proletariats diktatur og et et-partisystem. Vort svar er, at en ny-demokratisk stat, der bygger på en alliance mellem de demokratiske klasser i princippet er forskellig fra en socialistisk stat under proletariats diktatur. Det er hævet over enhver tvivl, at vort ny-demokratiske system vil blive opbygget under proletariats og det kommunistiske partis ledelse, men på det ny-demokratiske stadium kan Kina umuligt have et et-klassediktatur og en et-partiregering og bør derfor heller ikke forsøge på det. Vi har ingen grund til at nægte at samarbejde med politiske partier, sociale grupper og med enkeltpersoner, forudsat at de er indstillede på at samarbejde med og ikke er fjendtligt

indstillede overfor det kommunistiske parti. Det russiske system er skabt af den russiske historie; i Rusland er det ene menneskes udbytning af det andet afskaffet som samfundsmæssigt system, et politisk, økonomisk og kulturelt system med den nyeste type af demokrati dvs. socialismen er blevet ført ud i livet, og folket støtter alene det bolsjevikiske parti, idet det har kasseret alle de anti-socialistiske partier. Alt dette har skabt det russiske system, som er helt nødvendigt og fornuftigt dér. Men selv i Rusland, hvor bolsjevikpartiet er det eneste politiske parti, er det system, der praktiseres i statsmagtens organer stadig en alliance af arbejdere, bønder og intellektuelle og en alliance af partimedlemmer og partiløse, og ikke et system hvori kun arbejderklassen og bolsjevikkerne må arbejde i regeringsorganerne. Det kinesiske system for det nuværende stadium skabes af den kinesiske histories nuværende stadium og i lang tid fremover vil der eksistere en speciel form for statsmagt og politisk magt, en form der adskiller sig fra det russiske system, men som er helt nødvendig og fornuftig for os, nemlig den ny-demokratiske form for statsmagt og politisk magt på grundlag af alliancen mellem de demokratiske klasser.

VORT SPECIFIKKE PROGRAM

Vort parti må også have et specifikt program for hver periode på grundlag af dette generelle program. Vort generelle program for det Nye Demokrati vil forblive uændret i hele den borgerligt-demokratiske revolutions stadium dvs. i adskillige årtier. Men fra fase til fase under dette stadium har betingelserne skiftet eller har været i færd med at skifte, og det er kun naturligt, at vi må ændre vort specifikke program i overensstemmelse hermed. For eksempel er vort generelle program for det Nye Demokrati forblevet uændret i perioden med den Nordlige Ekspedition, den revolutionære bondekrig og modstandskrigen mod Japan, men der har været ændringer i vort specifikke program, fordi vore venner og fjender ikke er forblevet de samme i disse tre perioder.

Det kinesiske folk befinder sig i følgende situation:

- (1) de japanske aggressorer er endnu ikke blevet besejret;
- (2) det kinesiske folk har et presserende behov for at arbejde sammen for en demokratisk forandring med det formål at opnå national enhed, hurtigt at mobilisere og forene alle anti-japanske kræfter og besejre de japanske aggressorer i samarbejde med de allierede; og
- (3) Kuomintang-regeringen ødelægger den nationale enhed og bremser en sådan demokratisk forandring.

Hvordan er vort specifikke program under disse omstændigheder, eller med andre ord, hvad er folkets umiddelbare krav?

Vi anser det følgende for at være de passende minimumskrav:

Mobilisér alle tilgængelige kræfter for grundigt at slå de japanske aggressorer og for at tilvejebringe en international fred i samarbejde med de allierede;

Afskaf Kuomintangs et-partidiktatur og opret en demokratisk koalitionsregering og en fælles overkommando;

Straf pro-japanske elementer, fascister og defaitister, som bekæmper folket og ødelægger den nationale enhed og hjælp således med til at opbygge national enhed;

Straf alle reaktionære som skaber fare for borgerkrig og hjælp således med til at sikre indre fred;

Straf forræderne, tag foranstaltninger til at straffe officerer, der overgiver sig til fjenden, og straf de japanske agenter;

Afskaf det reaktionære efterretningsvæsen og alle dets undertrykkende aktiviteter og afskaf koncentrationslejre;

Ophæv alle reaktionære love og dekreter, der sigter mod at undertrykke folkets tale-, presse-, forsamlings- og organisationsfrihed, frihed til politisk overbevisning og religiøs tro og den personlige frihed, og garanter fulde borgerrettigheder for folket;

Anerkend alle demokratiske partiers og gruppers lovlige status;

Løslad alle patriotiske politiske fanger;

Træk alle tropper tilbage som omringer og angriber Kinas befriede områder og send dem til den anti-japanske front;

Anerkend de anti-japanske væbnede styrker og de folkevalgte regeringer i Kinas befriede områder;

Konsolider og udvid de befriede områder og deres væbnede styrker og vind alt tabt land tilbage;

Hjælp folket i de japansk-besatte områder med at organisere væbnede undergrundsstyrker til væbnede opstande;

Lad det kinesiske folk få lov til at bevæbne sig og forsvare sine hjem og sit land;

Sæt den politiske og militære omformning i gang af de hære direkte under Kuomintangs overkommando, som konstant taber slag, undertrykker folket og diskriminerer de hære, der ikke direkte er under dem, og straf de militærchefer, som er ansvarlige for katastrofale nederlag;

Bedre rekrutteringssystem og bedre levevilkår for officerer og mandskab;

Giv fortrinsbehandling til familier af soldater, der kæmper i den anti-japanske krig, så officerer og mandskab ved fronten er fri for hjemlige bekymringer;

Sørg for fortrinsbehandling for invaliderede soldater og for familier til soldater, der giver deres liv for landet, og hjælp hjemsendte soldater med at slå sig ned og tjene til livets ophold;

Byg krigsindustrier for at lette krigsførelsen;

Fordel den finansielle og militære hjælp, der er modtaget fra de allierede upartisk til alle hære, der kæmper i modstandskrigen;

Straf korrupte embedsmænd og indfør en uplettet regeringsførelse;

Bedre betaling til regeringsansatte af mellem og lavere rang;

Giv det kinesiske folk demokratiske rettigheder;

Afskaf det undertrykkende *pao-chia* system⁶;

Skaf hjælp til krigsflygtninge og ofre for naturkatastrofer;

Skaf tilstrækkelig store midler efter tilbageerobringen af Kinas tabte områder til omfattende hjælp til dem, der har lidt under fjendens besættelse;

Afskaf overdrevne skatter og forskellige afgifter og indfør en fast progressiv skat;

Indfør jordreformer, nedsæt jordafigter og renter, skaf passende sikkerhed for fæsternes rettigheder, giv lavt forrentede lån til ruinerede bønder og hjælp bønderne med at organisere sig for at lette udvidelsen af landbrugsproduktionen;

Gør bureaukrat-kapital fredløs;

Afskaf den nuværende politik med økonomisk kontrol;

Stand den uhemmede inflation og prisernes himmelflugt;

Hjælp privat industri og forsyn den med muligheder for at opnå lån, købe råmaterialer og sælge sine produkter;

Bedre levevilkår for arbejderne, skaf hjælp til de arbejdsløse og hjælp arbejderne med at organisere sig for at lette udvidelsen af industriproduktionen;

Afskaf Kuomintang-indoktrineringen i uddannelsen og frem en national, en videnskabelig kultur og en kultur og uddannelse for masserne;

Garantér levevilkårene for lærerne og det øvrige personale på uddannelsesinstitutionerne og garantér de akademiske friheder;

Forsvar ungdommens, kvindernes og børnenes interesser – giv hjælp til unge studenterflygtninge, hjælp ungdommen og kvinderne med at organisere sig for at deltage på lige fod i alt arbejde, der gavner krigsanstrengelserne og den samfundsmæssige udvikling, garantér frihed til ægteskab og lighed mellem mænd og kvinder og giv unge mennesker og børn en nyttig uddannelse;

Giv de nationale mindretal i Kina en bedre behandling og giv dem autonome rettigheder;

Beskyt udlands-kinesernes interesser og hjælp dem, der er vendt tilbage til fædrelandet;

Beskyt de fremmede statsborgere, der er flygtet til Kina fra den japanske undertrykkelse og støt deres kamp mod de japanske aggressorer;

Gør forholdet mellem Kina og Sovjet bedre.

Det vigtigste for at opnå disse krav er den øjeblikkelige afskaffelse af Kuomintang's et-partidiktatur og oprettelsen af en demokratisk provisorisk central regering, en koalitionsregering, der nyder landsomfattende støtte og indehol-

der repræsentanter for alle de anti-japanske partier og for folk uden partitilknytning. Uden denne forudsætning er det umuligt at lave virkelige forandringer i Kuomintang-områderne og derfor i landet som helhed.

Disse krav udtrykker forhåbningerne i de kinesiske masser og også i brede dele af den demokratiske offentlighed i de allierede lande.

Et specifikt minimumsprogram, som har fået tilslutning fra alle de anti-japanske demokratiske partier, er absolut ufravigeligt, og vi er rede til at forhandle med dem på grundlag af det program, der er skitseret ovenfor. Forskellige partier kan have forskellige krav, men alle bør nå til enighed om et fælles program.

Hvad angår Kuomintang-områderne, er et sådant program stadig kun et folkeligt krav; hvad angår de japansk-besatte områder, er det et program hvis opfyldelse må afvente deres generobring, bortset fra kravet om at organisere undergrundsstyrker til væbnede opstande; hvad angår de befriede områder, er det et program, der allerede er blevet, bliver og fortsat vil blive ført ud i livet.

Det kinesiske folks umiddelbare krav eller specifikke program, som er skitseret ovenfor, omfatter mange livsvigtige krigstids- og efterkrigstidsproblemer, som kræver yderligere belysning. Når vi nedenfor forklarer disse problemer, vil vi kritisere nogle af de forkerte synspunkter, som Kuomintangs ledende herskerklige har, og på samme tid svare på nogle af de spørgsmål, der er stillet af andre folk.

I. ØDELÆG DE JAPANSKE ANGRIBERE FULDSTÆNDIGT, TILLAD INGEN KOMPROMISER PÅ HALVVEJEN

Cairo-konferencen⁷ besluttede korrekt, at de japanske aggressorer må bringes til at kapitulere ubetinget. Men de japanske aggressorer arbejder nu i kulisserne for en kompromisfred, mens de pro-japanske elementer i Kuomintang-regeringen går sammen med Japans hemmelige udsendinge gennem marionetregeringen i Nanking, og der er ikke blevet sat en stopper for dette. Således er faren for et kompromis på halvvejen ikke drevet fuldstændig over. Cairo-konferencen traf en anden god beslutning, nemlig at de fire nordøstlige provinser, Taiwan og Penghu-øerne skal gives tilbage til Kina. Men ud fra Kuomintang-regeringens nuværende givne politik, kan man umuligt stole på, at den vil kæmpe hele vejen til Yalu-floden og generobre alt vort tabte land. Hvad bør det kinesiske folk gøre under disse omstændigheder? Det bør kræve, at Kuomintang-regeringen skal ødelægge de japanske aggressorer fuldstændig og ikke tillade noget kompromis på halvvejen. Alle intriger for at lave kompromis må øjeblikkeligt standses. Det kinesiske folk bør kræve, at Kuomintang-regeringen skal ændre sin nuværende politik med passiv modstand og bruge al sin militære styrke i aktiv krigsførelse mod Japan. Det bør udvide sine egne væbnede styrker – den 8. rutearmé, den nye 4. armé og folkets andre væbnede enheder – og på eget initiativ opbygge anti-japanske væbnede

styrker i udstrakt grad overalt, hvor fjenden er nået frem, og det bør forberede sig på at generobre alt tabt land ved at kæmpe i direkte samarbejde med de allierede; det må under ingen omstændigheder kun stole på Kuomintang. Det er det kinesiske folks ukrænkelige ret at besejre de japanske aggressorer. Hvis de reaktionære prøver at berøve det denne ret, undertrykke dets anti-japanske aktiviteter eller underminere dets styrke, så bør det kinesiske folk fast slå tilbage i selvforsvar, hvis overtalelse viser sig frugtesløs. For sådanne landsforræderiske handlinger fra de kinesiske reaktionæres side hjælper og opildner blot de japanske aggressorer.

2. AFSKAF KUOMINTANGS ETPARTIDIKTATUR, OPRET EN DEMOKRATISK KOALITIONSREGERING

Det er nødvendigt at udslette de japanske aggressorer for at indføre demokratiske reformer over hele landet. Det vil dog være umuligt, med mindre Kuomintangs etpartidiktatur bliver afskaffet og en demokratisk koalitionsregering oprettet.

Kuomintangs etpartidiktatur er i virkeligheden det diktatur, som den anti-folkelige klike inden for Kuomintang gennemfører, og dette diktatur har sprængt Kinas nationale enhed, det er ophavsmand til Kuomintang-frontens nederlag i krigen og den grundlæggende hindring for at mobilisere og forene det kinesiske folks anti-japanske kræfter. Det kinesiske folk er fuldt ud blevet opmærksom på dette diktators onder gennem otte års bitter erfaring i modstandskrigen og kræver naturligvis dets øjeblikkelige afskaffelse. Dette reaktionære diktatur har fremavlet borgerkrigen, og medmindre det øjeblikkeligt afskaffes, vil det igen bringe borgerkrigens ulykker over folket.

Så omfattende og kraftigt er det kinesiske folks råb på afskaffelsen af det anti-folkelige diktatur, at Kuomintang-myndighederne selv er blevet tvunget til offentligt at tilslutte sig en »tidligere afslutning af politisk formynderskab«, hvilket viser, i hvor høj grad dette »politiske formynderskab« eller etpartidiktatur har mistet sin folkelige støtte og prestige. Der er ikke én eneste person i Kina, der stadig tør påstå, at »politisk formynderskab« eller etpartidiktatur er til nogen nytte, eller at det ikke bør afskaffes eller »afsluttes«, og det markerer en stor ændring i situationen.

Det er afgjort og hævet over enhver tvivl, at det bør »afsluttes«. Men der er forskellige meninger om, hvordan det skal gøres. Nogle siger: afslut det øjeblikkeligt og opret en provisorisk demokratisk koalitionsregering. Andre siger: vent lidt, sammenkald »nationalforsamlingen« og »giv statsmagten tilbage til folket« og ikke til en koalitionsregering.

Hvad betyder det?

Det betyder, at der er to måder at gøre tingene på, den ærlige og den uærlige måde.

For det første den ærlige måde. Den ærlige måde er øjeblikkeligt at bekendtgøre afskaffelsen af Kuomintangs etpartidiktatur, at oprette en provi-

sovjetisk centralregering bestående af repræsentanter fra Kuomintang, det kommunistiske parti, Det demokratiske Forbund og folk uden partitilknytning, og at udbrede et demokratisk politisk handlingsprogram svarende til det kinesiske folks umiddelbare krav, som fremsat ovenfor, med det sigte at genskabe den nationale enhed og besejre de japanske aggressorer. Der bør indkaldes en rundbordskonference med repræsentanter for de forskellige partier og folk uden partitilknytning for at diskutere og opnå enighed om disse sager, og der bør handles i overensstemmelse hermed. Dette er enhedens vej, som det kinesiske folk fast vil støtte.

For det andet den uærlige måde. Den uærlige måde er at ignorere massernes og alle de demokratiske partiers krav og at insistere på at sammenkalde en såkaldt nationalforsamling iscenesat af den anti-folkelige klike i Kuomintang og få den til at vedtage en »forfatning«, som i praksis vil være anti-demokratisk og vil afstive denne klikes diktatur med det formål at give en illegal »national regering« et legalt skær – dannet i hemmelighed ved at udpege nogle få dusin Kuomintang-medlemmer, påtvunget folket og fuldstændig blottet for grundlag i folkeviljen – og således foregive »at give statsmagten tilbage til folket«, mens de faktisk »giver den tilbage« til den selv samme klike inden for Kuomintang. Den, som misbilliger dette, vil blive beskyldt for at sabotere »demokratiet« og »enheden«, hvad der så vil være »grund« til at beordre en afstraffelsesaktion mod ham. Dette er splittelsens vej, som det kinesiske folk med fasthed vil bekæmpe.

De skridt, som vore reaktionære helte forbereder sig på at tage i forlængelse af denne splittelsespolitik, vil sandsynligvis føre til deres ødelæggelse. De lægger løkken om deres egen hals og strammer til, og denne løkke er »nationalforsamlingen«. Deres hensigt er at bruge »nationalforsamlingen« som et magisk våben til for det første at forhindre dannelsen af en koalitionsregering, for det andet til at opretholde deres diktatur og for det tredje til at forberede en retfærdiggørelse af borgerkrig. Imidlertid er deres ønsker imod historiens logik, og de »vil løfte en sten blot for at tabe den over deres egne fødder«. For det er nu åbenbart for alle, at folket i Kuomintang-områderne ingen frihed har, og at folket i de japansk-besatte områder ikke kan tage del i valgene, mens de befriede områder, der har frihed, ikke anerkendes af Kuomintangregeringen. Når det er sådan, hvordan kan der så være nationale delegerede? Hvordan kan der være en »nationalforsamling«? Den nationalforsamling, de råber op om, er i enhver detalje den samme, som Kuomintangdiktaturet stablede på benene for otte år siden i borgerkrigens tid. Hvis sådan en forsamling indkaldes, vil hele nationen uundgåeligt rejse sig imod den, og man kan spørge sig om, hvordan vore reaktionære helte vil komme ud af den knibe? Alt i alt vil indkaldelsen af en falsk nationalforsamling kun føre til deres ødelæggelse.

Vi kommunister foreslår to trin i afskaffelsen af Kuomintangs etpartidiktatur. For det første, på det nuværende stadium at oprette en provisorisk

koalitionsregering gennem bred tilslutning fra alle partier og fra folk uden partitilknytning. For det andet, i det næste stadium at sammenkalde en nationalforsamling efter frie og uindskrænkede valg og danne en regulær koalitionsregering. I begge tilfælde vil der være en koalitionsregering, i hvilken repræsentanter for alle klasser og politiske partier, der er villige til at deltage, er forenede om et demokratisk fællesprogram i kampen mod Japan i dag, i den nationale genopbygning i morgen.

Dette er den eneste vej, Kina kan følge, hvilke hensigter Kuomintang eller andre partier, grupper eller individer end måtte have, hvadenten de kan lide det eller ej, og hvadenten de er klar over det eller ej. Det er en historisk lov, en ubønhørlig tendens, som ingen kraft kan afvende.

Om dette og alle andre demokratiske reformproblemer erklærer vi kommunister, at selv om Kuomintang-myndighederne stadig hårdnakket fortsætter med deres forkerte politik og udnytter forhandlinger til at vinde tid og vildlede offentligheden, er vi rede til at indgå i forhandlinger med dem i det øjeblik, de viser vilje til at frafalde deres nuværende forkerte politik og gå med til demokratiske reformer. Men forhandlingerne må bygge på de generelle principper om modstand, enhed og demokrati, og vi vil ikke gå med til såkaldte forholdsregler, planer eller tomme erklæringer, der afviger fra disse generelle principper, hvor behagelige de end kan lyde.

3. FRIHED FOR FOLKET

I øjeblikket er det kinesiske folks kamp for frihed først og fremmest rettet mod de japanske aggressorer. Men Kuomintang-regeringen forhindrer det i at bekæmpe de japanske aggressorer ved at berøve det sin frihed og binde det på hænder og fødder. Medmindre dette problem bliver løst, vil det være umuligt at mobilisere og forene alle nationens anti-japanske kræfter. Det er netop for at løse folkets bånd, så at det kan få frihed til at bekæmpe Japan, til at forene sig og vinde demokratiet, at vort program fremsætter sådanne krav som afskaffelse af ét-partidiktaturet, nedlæggelse af det hemmelige politi, tilbagekaldelse af undertrykkende love og dekretter, afstraffelse af forrædere, spioner, pro-japanske elementer, fascister og korrupte embedsmænd, løsladelse af politiske fanger, anerkendelse af alle de demokratiske partiers lovlige status, tilbagetrækning af tropper, der omringer eller angriber de befriede områder, anerkendelse af de befriede områder, afskaffelse af *pao-chiasystemet*, og mange andre krav i forbindelse med økonomien, kulturen og massebevægelsen.

Folket vinder friheden gennem kamp, den skænkes ikke som en gunst fra nogen. Folket i Kinas befriede områder har allerede vundet friheden, og folket kan og må vinde friheden også i de andre områder. Jo større det kinesiske folks frihed og jo stærkere dets organiserede demokratiske kræfter, jo større er muligheden for at danne en provisorisk og forenet koalitionsregering. Når den én gang er dannet, vil denne koalitionsregering gennem sit arbejde sørge for fuld frihed for folket og således konsolidere sit eget grundlag. Først da vil det

være muligt at afholde frie og uindskrænkede valg over hele landet, efter at de japanske aggressorer er blevet styrtet, at skabe en demokratisk nationalforsamling og oprette en regulær og forenet koalitionsregering. Medmindre folket får frihed, kan der ikke findes nogen nationalforsamling eller regering, der virkelig er valgt af folket. Er det ikke klart nok?

Tale-, presse-, forsamlings- og foreningsfrihed, frihed til politisk overbevisning og religiøs tro og personlig frihed er folkets vigtigste friheder. I Kina har kun de befriede områder fuldt ud ført disse friheder ud i livet.

I 1925 erklærede dr. Sun Yat-sen i testamentet på sit dødsleje:

I fyrré år har jeg viet mig selv til den nationale revolutions sag for at vinde frihed og lighed for Kina. Mine erfaringer gennem disse fyrré år har givet mig den faste overbevisning, at for at opnå dette mål må vi vække folkets masser og forene os i fælles kamp med de nationer i verden, der behandler os som ligemænd.

Dr. Suns uværdige efterfølgere, som har forrådt ham, undertrykker folkets masser i stedet for at vække dem og berøver dem deres tale-, presse-, forsamlings- og foreningsfrihed, friheden til personlig overbevisning og religiøs tro og den personlige frihed. De hæfter mærkater som »forræderparti«, »forræderhær« og »forræderområder« på det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé og de befriede områder, som alle virkelig vækker folkets masser og beskytter dets friheder og rettigheder. Vi håber, at der snart bliver gjort ende på denne venden op og ned på rigtigt og forkert. Hvis det varer meget længere, vil det kinesiske folk helt miste tålmodigheden.

4. FOLKETS ENHED

Det er bydende nødvendigt at forandre et splittet Kina til et forenet Kina for at ødelægge de japanske aggressorer, forhindre borgerkrig og bygge et nyt Kina; dette er det kinesiske folks historiske opgave.

Men hvordan skal Kina forenes? Gennem en diktators enevældige forening eller gennem folkets demokratiske forening? Fra Yuan Shi-kais⁸ tid samlede de nordlige krigsherrer sig om en enevældig forening. Men hvad var resultatet? Stik mod, hvad de ønskede, var det, de opnåede, ikke enhed, men splittelse, og til sidst blev de styrtet fra magten. Den anti-folkkelige klike i Kuomintang der fulgte i Yuan Shih-kais' fodspor, søgte enevældig forening og førte borgerkrig i ti fulde år for blot at lade de japanske aggressorer slippe ind, mens de selv trak sig tilbage til Omei-bjerget⁹. Og nu råber de igen fra deres bjergtinde om deres teori om enevældig forening. Hvem råber de til? Vil nogen ægte patriotisk kineser lytte til dem? Efter at have levet atten år under de nordlige krigsherrers styre og under atten års diktatorisk Kuomintang-styre har folket fået tilstrækkelig erfaring og skarpe øjne. Det ønsker massernes demokratiske forening og ikke en diktators enevældige forening. Så tidligt som i 1935 fremsatte vi kommunister politikken med den anti-japanske nationale enhedsfront, og vi har kæmpet for den lige siden. I 1939, da

Kuomintang gennemtvang sine reaktionære »midler for at begrænse de fremmede partiers aktiviteter«, og således skabte overhængende fare for kapitulation, splittelse og tilbageslag, og da det råbte op om sin teori om enevældig forening, erklærede vi igen: Foreningen skal være grundlagt på modstand og ikke på kapitulation, på enhed og ikke på splittelse, på fremskridt og ikke på tilbageslag. Kun forening grundlagt på modstand, enhed og fremskridt er ægte, og al anden slags er humbug. Seks år er gået, men det er stadig det samme spørgsmål.

Kan der være enhed, hvis ikke folket har frihed eller demokrati? Der bliver enhed, så snart det har begge dele. Det kinesiske folks bevægelse for frihed, demokrati og en koalitionsregering er samtidig en bevægelse for enhed. Når vi i vort specifikke program fremsætter mange krav om frihed, demokrati og en koalitionsregering, sigter vi samtidig mod enhed. Det er almindelig sund fornuft, at medmindre den anti-følkkelige Kuomintang-klikes reaktionære diktatur bliver afskaffet og en demokratisk koalitionsregering dannet, vil det ikke blot være umuligt at gennemføre en demokratisk reform i Kuomintang-områderne eller mobilisere hærene og folket der til at besejre de japanske aggressorer, men borgerkrigens ulykker vil også følge efter. Hvorfor kræver så mange demokrater med og uden partitilknytning, herunder mange i Kuomintang, enstemmigt en koalitionsregering? Fordi de klart har erkendt den nuværende krise og indset, at der ikke er andre måder at overvinde den på og opnå både enhed mod fjenden og enhed om national opbygning.

5. FOLKETS HÆR

Uden en hær, der står på folkets side, er det ikke muligt for det kinesiske folk at vinde frihed og forening, oprette en koalitionsregering, grundigt besejre de japanske aggressorer og bygge et nyt Kina. For tiden er de eneste væbnede styrker, der fuldt og helt står på folkets side, den 8. rutearmé og den nye 4. armé, som ikke er så store, i de befriede områder; de er langt fra tilstrækkelige. Alligevel intrigerer Kuomintang-gruppen, der bekæmper folket, uophørligt for at underminere og ødelægge de befriede områders hære. I 1944 præsenterede Kuomintang-regeringen et såkaldt memorandum, der krævede, at det kommunistiske parti »inden for en bestemt tidsgrænse« skulle »opløse«, fire femtedele af de befriede områders væbnede styrker. I 1945, under de seneste forhandlinger, har den yderligere krævet, at det kommunistiske parti udleverede alle de befriede områders væbnede styrker, hvorefter den ville give det kommunistiske parti »lovlig status«.

Disse folk siger til kommunisterne: »Aflever jeres tropper, og vi vil give jer frihed«. I henhold til deres teori bør et politisk parti, der ikke har nogen hær, have frihed. Og dog, hvilken frihed Kinas kommunistiske Parti så end havde i tiden 1924-27, da det kun havde en lille væbnet styrke, ja så forsvandt den med Kuomintang-regeringens politik med »partiudrensning« og massakre. Og idag har Kinas demokratiske forbund og demokraterne inden for Kuo-

mintang heller ingen frihed. Lad os tage arbejderne, bønderne og studenterne og folk med progressive tendenser inden for kulturelle, uddannelsesmæssige og industrielle kredse under Kuomintang-regimet – i de sidste atten år har ingen af dem haft nogle væbnede styrker, og heller ingen af dem har haft nogen frihed. Kunne det være sådan, at alle disse demokratiske partier og folk er blevet nægtet frihed, fordi de organiserede hære, forøvede »feudal separatisme«, skabte forræderområder og krænkede »regeringens og militærets orden«? Overhovedet ikke. Tværtimod de er blevet nægtet frihed, netop fordi de ikke har gjort nogle af disse ting.

»Hæren tilhører staten« – det er fuldstændig rigtigt, og der er ikke en hær i verden, der ikke tilhører en stat. Men hvilken slags stat? En stat under storgodsejernes, storbankiernes og storkompradorernes feudale og fascistiske diktatur, eller folkets brede massers ny-demokratiske stat? Den eneste slags stat, Kina bør oprette, er en ny-demokratisk stat, og på grundlag af den bør det oprette en ny-demokratisk koalitionsregering; alle Kinas væbnede styrker må tilhøre en sådan koalitionsregering for sådan en stat, så de kan sikre folkets frihed og effektivt bekæmpe fremmede aggressorer. I det øjeblik, der dannes en ny-demokratisk koalitionsregering i Kina, vil Kinas befriede områder overgive deres væbnede styrker til den. Men alle Kuomintangs væbnede styrker må samtidig overgives til den.

I 1924 sagde dr. Sun Yat-sen: »Dagen i dag bør markere begyndelsen til en ny epoke af den nationale revolution ... Det første skridt er at forene de væbnede styrker med folket, og det næste skridt er at forandre dem til folkets væbnede styrker«. ¹⁰ Det er fordi den 8. rutearmé og den nye 4. armé har gennemført denne politik, at de er blevet »folkets væbnede styrker«, dvs. folkets hær, og er blevet i stand til at vinde sejre. I den Nordlige Ekspeditions tidlige fase tog Kuomintang-hærene dr. Suns »første skridt« og vandt derfor sejre. I den Nordlige Ekspeditions sene fase forlod de endog de »første skridt«, stillede sig i modsætning til folket, og blev derfor fra dette tidspunkt og helt op til i dag mere og mere korrupte og degenererede; de er i deres rette element, når de udkæmper indre krig, derfor kan de kun være uden for deres rette element, når det drejer sig om at udkæmpe en ydre krig. Enhver patriotisk officer i Kuomintang-hæren, der har en samvittighed, bør begynde på at genoplive dr. Sun Yat-sens ånd og omforme sine tropper.

Under arbejdet med at omforme de gamle hære bør der gives en passende uddannelse til alle officerer, som det er muligt at genuddanne for at hjælpe dem med at blive af med deres forældede synspunkter og nå frem til korrekte synspunkter, så de kan blive og tjene i folkets hær.

Det er hele nationens pligt at kæmpe for skabelsen af det kinesiske folks hær. Uden en folkehær har folket intet. Der bør overhovedet ikke være nogen tom teoretiseren om dette spørgsmål.

Vi kommunister er rede til at give vor støtte til opgaven med at omdanne den kinesiske hær. Alle de militære styrker, der er villige til at forene sig med

folket og kæmpe mod de japanske aggressorer i stedet for at kæmpe mod de kinesiske befriede områders væbnede styrker, bør betragtes som venligtsindede tropper og bør gives ordentlig hjælp af den 8. rutearmé og den nye 4. armé.

6. JORDPROBLEMET

For at udslette de japanske aggressorer og bygge et nyt Kina, er det bydende nødvendigt at reformere jordsystemet og frigøre bønderne. Dr. Sun Yat-sens tese om »jorden til dem, der dyrker den« er korrekt i den nuværende periode af vor revolution, som er borgerligt-demokratisk i sit væsen.

Hvorfor siger vi, at vor revolution i den nuværende periode er borgerligt-demokratisk i sit væsen? Vi mener, at målet for denne revolution ikke er borgerskabet i almindelighed men den nationale og feudale undertrykkelse, at midlerne, der tages i brug i denne revolution, i almindelighed ikke er rettet mod at afskaffe, men mod at beskytte den private ejendomsret, og at arbejderklassen som et resultat af denne revolution vil opbygge styrken til at lede Kina i retning af socialismen, selv om kapitalismen stadig vil få mulighed for at vokse til en passende udstrækning i en temmelig lang periode. »Jorden til dem, der dyrker den« betyder at overføre jorden fra de feudale udbytttere til bønderne, forandre de feudale godsejeres private ejendom til bøndernes private ejendom og frigøre dem fra de feudale landbrugsforhold og derved muliggøre omformningen fra et landbrugsland til et industriland. Således er »jorden til dem, der dyrker den« i sit væsen et borgerligt-demokratisk og ikke et proletarisk-socialistisk krav; det er alle revolutionære demokraters krav og ikke alene kommunisternes krav. Forskellen er, at i Kinas tilfælde behandler kun kommunisterne dette krav med særlig alvor og taler ikke bare om det, men fører det også ud i livet. Hvem er de revolutionære demokrater? Bortset fra proletariatet, der er de mest tilbunds gående af de revolutionære demokrater, udgør bønderne langt den største gruppe. Det overvældende flertal af bønderne dvs. alle undtagen de rige bønder, der har en snert af det feudale, kræver aktivt »jorden til dem, der dyrker den«. Byernes småborgerskab er også revolutionære demokrater, og »jorden til dem, der dyrker den« vil vise sig også at være til deres fordel, for den vil hjælpe med til at udvikle produktivkræfterne i landbruget. Det nationale borgerskab er en vaklende klasse – det tilslutter sig også »jorden til dem, der dyrker den« fordi det har brug for markeder, men mange af dem er bange herfor, fordi de for det meste har bånd til de store jordejere. Dr. Sun Yat-sen var den tidligste revolutionære demokrat i Kina. Han repræsenterede den revolutionære del af det nationale borgerskab, gennemførte en væbnet revolution og fremsatte sin tese om »lige adgang til at eje jord« og »jorden til dem, der dyrker den«. Men ulykkeligvis tog han ikke initiativet og reformerede jordsystemet, da han var ved magten. Og da den anti-folkelige klike i Kuomintang tog magten, forrødte

den fuldstændigt, hvad han stod for. Det er denne klike, som nu hårdnakket bekæmper tesen om »jorden til dem, der dyrker den«, fordi den repræsenterer de store godsejeres, bankierers og kompradorers lag. Da Kina ikke har noget parti, der udelukkende repræsenterer bøndernes interesser, og da det nationale borgerskabs politiske partier ikke har et tilbundsgående jordprogram, er Kinas kommunistiske Parti blevet leder for bønderne og alle de øvrige revolutionære demokrater, idet det er det eneste parti, der har formuleret og som fører et tilbundsgående jordprogram ud i livet, kæmper oprigtigt for bøndernes interesser og har derfor vundet bøndernes overvældende flertal som sin store allierede.

Fra 1927 til 1936 anvendte Kinas kommunistiske Parti forskellige midler for tilbundsgående at reformere jordsystemet og føre dr. Suns »jorden til dem, der dyrker den« ud i livet. Det var netop den reaktionære klike i Kuomintang, banden af dr. Sun Yat-sens uværdige efterfølgere, der blottede sine tænder, viste klør og kæmpede mod »jorden til dem, der dyrker den« i ti års krig mod folket.

Det kommunistiske parti har gjort en stor indrømmelse i den anti-japanske krigs periode ved at ændre politikken om »jorden til dem, der dyrker den« til at reducere jordafgifterne og renterne. Denne indrømmelse er rigtig, for den hjalp til at bringe Kuomintang ind i krigen mod Japan og mindskede modstanden fra godsejerne i de befriede områder mod vor mobilisering af bønderne til krigen. Hvis der ikke opstår nogle specielle hindringer, er vi rede til at fortsætte denne politik efter krigen, ved først at udstrække nedsættelsen af jordafgifter og renter til hele landet og dernæst at tage passende skridt til gradvist at opnå »jorden til dem, der dyrker den«.

Imidlertid lader de, der har forrådt dr. Sun og bekæmper nedsættelse af jordafgifter og renter, »jorden til dem, der dyrker den« falde. Kuomintang-regeringen har ikke virkeliggjort dekretet om en »25% nedsættelse af jordafgifterne« og lignende dekreter, som den selv har kundgjort; kun vi har i de befriede områder sat dem i kraft, og for denne forbrydelse er de befriede områder blevet stemplet som »forræderområder«.

Under den anti-japanske krig er en såkaldt teori om to stadier, et stadie med »national revolution« og et stadie med »revolution for demokrati og folkets levevilkår« dukket op. Denne teori er forkert.

»Stillet overfor en mægtig fjende bør vi ikke rejse spørgsmålet om demokratiske reformer eller om folkets levevilkår; hellere vente indtil japanerne er væk« – sådan er den absurde teori, der fremsættes af den reaktionære Kuomintang-klike med det formål at forhindre en fuldstændig sejr i krigen. Dog er der folk, der har gentaget denne teori og blevet dens tjenstvillige tilhængere.

»Stillet overfor en mægtig fjende, er det umuligt for os at opbygge baser mod japanerne og modstå deres angreb, medmindre vi afgør spørgsmålet om

demokrati og folkets levevilkår« – det er hvad Kinas kommunistiske Parti har talt for- og hvad mere er – allerede har ført ud i livet med udmærkede resultater.

I den anti-japanske krigs periode tjener nedsættelse af jordafgifter og renter og de øvrige demokratiske reformer alle krigen. For at mindske godsejernes modstand mod krigsanstrengelserne har vi afstået fra at afskaffe deres ejendomsret til jorden og har blot nedsat jordafgifter og renter; samtidig har vi opmuntret dem til at overføre deres formuer til industrien og givet den oplyste lavadel mulighed for at tage del i den offentlige virksomhed for krigen og i regeringsarbejdet på linje med andre repræsentanter for folket. Hvad angår de rige bønder, har vi opmuntret dem til at udvikle produktionen. Alt dette er dele af den beslutsomme linje med demokratiske reformer i landområderne, og den er absolut nødvendig.

Der er to linjer. Enten hårdnakket at bekæmpe de kinesiske bønders bestræbelser for at afgøre problemet om demokrati og folkets levevilkår og blive korrupt, unyttig og fuldstændig ude af stand til at bekæmpe Japan; eller fast at støtte de kinesiske bønder i deres bestræbelser og dermed vinde den største af alle forbundsfæller, der udgør 80 procent af befolkningen, og på denne måde smede en mægtig kampstyrke. Det førstnævnte er Kuomintang-regeringens linje, det sidstnævnte er linjen i Kinas befriede områder.

Opportunisternes linje er at vakle mellem de to, at foregive støtte til bønderne og dog mangle karakterfasthed til at nedsætte jordafgifter og renter, bevæbne bønderne eller oprette demokratisk politisk magt i landområderne.

Kuomintang har, idet det har brugt alle de kræfter, det kontrollerede, rettet alle mulige ondsindige angreb, åbenlyst og i hemmelighed, militært og politisk, både med blodsudgydelse og uden mod Kinas kommunistiske Parti. Set i sin samfundsmæssige sammenhæng drejer polemikken mellem de to partier sig i sin kerne om forholdene i landbruget. Nøjagtigt hvor har vi fornærmet den reaktionære Kuomintang-klike? Er det ikke på dette felt? Er det ikke netop ved at give de japanske aggressorer stor hjælp på dette felt, at denne klike har vundet gunst og opmuntring fra dem? Kommer ikke alle anklagerne mod Kinas kommunistiske Parti – om »at sabotere modstandskrigen og bringe staten i fare«, »forræderparti«, »forræderhær«, »forræderområder« og »opsætsighed overfor regeringens og den militære orden« – netop fordi det har gjort et samvittighedsfuldt arbejde i nationens sande interesse på dette område?

Det er bønderne, der er kilden til Kinas industriarbejdere. I fremtiden vil yderligere snesevis af millioner af bønder vandre til byerne og gå ind i fabrikkerne. Hvis Kina skal opbygge magtfulde nationale industrier og mange store moderne byer, må der komme en lang proces med omformning fra land-til byboere.

Det er bønderne, der udgør det vigtigste marked for Kinas industri. Kun de kan forsyne med fødevarer og råstoffer i store mængder og aftage fabrikerede goder i store mængder.

Det er bønderne, der er den kinesiske hær's kilde. Soldaterne er bønder i militæruniformer, de japanske aggressorer's dødelige fjender.

Det er bønderne, der er den vigtigste politiske kraft for demokrati i Kina på det nuværende stadium. Kinas demokrater vil intet opnå, medmindre de bygger på de 360 millioner bønders støtte.

Det er bønderne, der er af størst interesse for Kinas kulturelle bevægelse på det nuværende stadium. Hvis de 360 millioner bønder lukkes ude, bliver »udryddelse af analfabetismen«, »uddannelse til folket«, »litteratur og kunst for masserne« og »folkesundhed« så ikke stort set tom snak?

Når jeg siger dette, ser jeg selvfølgelig ikke bort fra den politiske, økonomiske og kulturelle betydning, som resten af folket, der tæller omkring 90 millioner, har, og specielt ser jeg ikke bort fra arbejderklassen, der er politisk mest bevidst og derfor kvalificeret til at lede hele den revolutionære bevægelse. Lad der ikke være nogen misforståelse omkring det.

Det er absolut nødvendigt ikke blot for kommunister, men for hver en demokrat i Kina virkelig at forstå disse punkter.

Hvor jordsystemet bliver reformeret – selv så elementær en reform som nedsættelse af jordafgifter og renter – bliver bønderne mere interesserede i at producere. Når så bønderne bliver hjulpet til at organisere landbrugs- og andre kooperativer skridt for skridt på frivillig basis, vil produktivkræfterne vokse. Landbrugskooperativerne kan i øjeblikket kun være kollektive arbejdsorganisationer til gensidig hjælp baseret på en individuel bondeøkonomi (dvs. på bøndernes private ejendomsret), såsom arbejdsudvekslingshold, hold til gensidig hjælp og arbejdsudvekslingsgrupper; og trods dette er stigningen i arbejdsproduktiviteten forbløffende. Sådanne organisationer er blevet bredt udviklet i Kinas befriede områder, og fra nu af bør de spredes så meget som muligt.

Det bør nævnes at kooperative organisationer af typen arbejdsudvekslingshold har eksisteret blandt bønderne i lang tid, men tidligere var de kun et middel, hvormed de søgte at lindre deres elendighed. Arbejdsudvekslingsholdene i Kinas befriede områder i dag er anderledes både i form og indhold; de er blevet midler, med hvilke bondemasserne hæver produktionen og stræber efter et bedre liv.

I sidste instans afhænger virkningen – den være sig stor eller lille, god eller dårlig – af et hvilket som helst kinesisk partis politik og praksis på folket af, om og hvor meget den bidrager til at udvide produktivkræfterne, og hvorvidt den binder eller frigør disse kræfter. Kinas samfundsmæssige produktivkræfter kan kun frigøres ved at ødelægge de japanske aggressorer, gennemføre en jordreform, frigøre bønderne, udvikle en moderne industri og oprette et uafhængigt, frit, demokratisk, forenet, velstående og magtfuldt nyt Kina – og dette vil vinde det kinesiske folks bifald.

Det bør ydermere påpeges, at det ikke er let for byernes intellektuelle, som kommer for at arbejde på landet, at forstå det karakteristiske ved landområderne, dvs. at de stadig er baseret på en spredt og tilbagestående individuel

økonomi, og at de befriede områder ydermere midlertidigt er afskåret fra hinanden af fjenden og involveret i en guerillakrig. Hvis de ikke forstår disse karakteristiske ting, nærmer de sig og behandler ofte landlige problemer og landligt arbejde på en forkert måde – de ser på dem på samme måde som på liv og arbejde i byerne, de skiller sig derfor ud fra livet i landområderne og kan ikke identificere sig med bønderne. Det er nødvendigt at overvinde dette gennem opdragelse.

Kinas talrige revolutionære intellektuelle må vågne til nødvendigheden af at blive ét med bønderne. Bønderne har brug for dem og forventer deres hjælp. De bør begejstret tage ud på landet, afføre sig deres studenterdragt, iføre sig simple klæder og villigt begynde på et hvilket som helst arbejde, uanset hvor kedeligt; de bør erfare, hvad bønderne ønsker, og hjælpe med at vække og organisere dem i kampen for at fuldføre den demokratiske revolution på landet, hvilket er en af de vigtigste opgaver i Kinas demokratiske revolution.

Efter at de japanske aggressorer er udslettede, bør vi konfiskere den jord, som de og de største forrædere har tilranet sig, og fordele den blandt de bønder, der har lidt eller ingen jord.

7. INDUSTRIENS PROBLEMER

For at besejre de japanske aggressorer og opbygge et nyt Kina er det nødvendigt at udvikle industrien. Men under Kuomintang-regeringen er vi afhængige af udlandet i ét og alt, og dens finanspolitik og økonomiske politik ødelægger hele folkets økonomiske liv. Nogle få små industriforetagender er alt, hvad man finder i Kuomintang-områderne, og i de fleste tilfælde har de været ude af stand til at undgå fallit. Alle produktivkræfterne ødelægges, fordi de politiske reformer har manglet, og dette gælder både landbrug og industri.

Det vil stort set være umuligt at udvikle industrien, medmindre Kina bliver uafhængigt, frit, demokratisk og forenet. At udslette de japanske aggressorer er at søge uafhængighed. At afskaffe Kuomintangs etpartidiktatur, oprette en demokratisk og forenet koalitionsregering, omdanne alle Kinas tropper til folkets væbnede styrker, føre jordreformen ud i livet og frigøre bønderne er at søge frihed, demokrati og enhed. Uden uafhængighed, frihed, demokrati og enhed er det umuligt at opbygge industrien i virkelig stor udstrækning. Uden industri vil der ikke være noget solidt nationalt forsvar, ingen velfærd for folket, ingen velstand eller styrke for nationen. De 105 års historie siden opiumskrigen i 1840¹¹, og især de sidste atten års, siden Kuomintang kom til magten, har vist det kinesiske folk dette vigtige punkt. Et Kina, der ikke er fattigt og svagt, men velstående og stærkt, betyder et Kina, der ikke er koloniale eller halv-koloniale, men uafhængigt, ikke halv-feudalt, men frit og demokratisk, ikke splittet, men forenet. I det halv-koloniale, halv-feudale og splittede Kina har mange mennesker i årevis drømt om at udvikle industrien, opbygge et nationalt forsvar, bringe velfærd til folket og velstand og magt til

nationen; men alle deres drømme er blevet knust. Mange velmenende undervisere, videnskabsmænd og studenter har begravet sig i deres arbejde eller studier og ikke bekymret sig om politik i troen på, at de kunne tjene landet med deres viden, men også det har vist sig at være en drøm, en drøm, der er blevet knust. Det er faktisk et godt tegn; for at disse barnlige drømme er blevet knust, markerer starten på Kinas vej mod velstand og styrke. Det kinesiske folk har lært mange ting i krigen; det ved, at efter de japanske aggressors nederlag, må det bygge et ny-demokratisk Kina, der nyder uafhængighed, frihed, demokrati, enhed, velstand og styrke, der alle er indbyrdes forbundne og uomgængelige. Hvis det gør det, venter der Kina en lys fremtid. Det kinesiske folks produktivkræfter vil først blive frigjort og få enhver mulighed til at udvikle sig, når det ny-demokratiske politiske system bliver opnået i alle dele af Kina. Flere og flere folk kommer hver dag til at forstå dette punkt.

Når det ny-demokratiske politiske system er vundet, må det kinesiske folk og dets regering tage praktiske skridt til at opbygge den tunge og den lette industri skridt for skridt over et antal år og omforme Kina fra et landbrugs- til et industriland. Den ny-demokratiske stat kan ikke konsolideres, hvis den ikke har en solid økonomi som grundlag, et langt mere fremskredent landbrug endnu, og en omfattende industri, der indtager førstepladsen i den nationale økonomi med samfærdselsmidler, handel og finanser, der svarer dertil.

Vi kommunister er rede til at kæmpe for dette mål sammen med alle de demokratiske partier og med industrikredse i hele landet. Den kinesiske arbejderklasse vil spille en stor rolle i dette forehavende.

Lige siden den 1. verdenskrig har den kinesiske arbejderklasse bevidst kæmpet for Kinas uafhængighed og befrielse. Året 1921 var vidne til fødslen af Kinas kommunistiske Parti, arbejderklassens fortrop, og Kinas kamp for befrielse gik da ind i et nyt stadium. I de følgende tre perioder, den Nordlige Ekspedition, den revolutionære bondekrig og modstandskrigen mod Japan, har arbejderklassen og Kinas kommunistiske Parti arbejdet meget hårdt og ydet uvurderlige bidrag til det kinesiske folks befrielsessag. I kampen for de japanske aggressors endelige nederlag og især for generobringen af de store byer og de vigtige kommunikationslinier, vil den kinesiske arbejderklasse spille en meget stor rolle. Og det kan forudsiges, at efter den anti-japanske krig vil den kinesiske arbejderklassens anstrengelser og bidrag blive endnu større. Det er den kinesiske arbejderklasses opgave ikke blot at kæmpe for oprettelsen af en ny-demokratisk stat men også for Kinas industrialisering og for moderniseringen af dets landbrug.

Politikken med at tilpasse arbejdets og kapitalens interesser vil blive udført under det ny-demokratiske statssystem. På den ene side vil det beskytte arbejdernes interesser, indføre en otte- til ti-timers arbejdsdag alt efter omstændighederne, give en passende arbejdsløshedsunderstøttelse og social forsikring og sikre fagforeningernes rettigheder; på den anden side vil det garantere lovlige profiler til veldrevne statslige, private og kooperative

foretagender – så at både den offentlige og den private sektor og både arbejde og kapital vil arbejde sammen og udvikle industriproduktionen.

De japanske aggressorer og de største forræderes foretagender og ejendomme i Kina vil blive konfiskeret og stillet til rådighed for regeringen, når Japan er besejret.

8. PROBLEMERNE I KULTUREN, UDDANNELSEN OG MED DE INTELLEKTUELLE

De ulykker, der er bragt over det kinesiske folk af fremmed og feudal undertrykkelse, berører også vor nationale kultur. Det er især de progressive kultur- og uddannelsesinstitutioner og de progressive kulturarbejdere og undervisere, der har lidt herunder. For at fejde udenlandsk og feudal undertrykkelse væk og opbygge et ny-demokratisk Kina har vi brug for et stort antal undervisere og lærere til folket, og vi har også brug for folkelige videnskabsmænd, ingeniører, teknikere, læger, journalister, skribenter, forfattere, kunstnere og menige kulturarbejdere. De må være opfyldt af viljen til at tjene folket, og de må arbejde hårdt. Forudsat at de tjener folket godt, bør alle intellektuelle værdsættes og betragtes som værdifulde nationale og sociale aktiver. Problemet med de intellektuelle bliver særlig vigtigt i Kina, fordi landet er kulturelt tilbagestående som et resultat af fremmed og feudal undertrykkelse, og fordi der er et uhyre behov for intellektuelle i folkets kamp for befrielse. De talrige revolutionære intellektuelle har spillet en meget stor rolle i folkets kamp for befrielse i det sidste halve århundrede og især siden 4. maj-bevægelsen i 1919 og i de otte års anti-japanske krig. De vil spille en endnu større rolle i de kampe, der vil komme. Derfor er det en folkeregerings opgave systematisk at udvikle alle slags intellektuelt udrustede kadre i folkets rækker og på samme tid sørge for at forene sig med og genopdrage alle de nyttige intellektuelle, der allerede findes.

Udryddelsen af analfabetismen blandt de 80 procent af befolkningen er en livsvigtig opgave for det nye Kina.

Rigtige og faste skridt bør tages for at udrydde al slavebindende feudal og fascistisk kultur og uddannelse.

Der bør tages kraftige skridt for at forhindre og helbrede endemiske og andre sygdomme blandt folket og udvide den folkelige medicin- og sundhedstjeneste.

Kultur- og uddannelsesarbejdere og læger af den gamle type bør gives en passende genuddannelse, så at de kan tilegne sig et nyt syn på tingene og nye metoder til at tjene folket.

Det kinesiske folks kultur og uddannelse bør være ny-demokratisk, dvs. at Kina bør oprette sin egen nationale, videnskabelige og massekultur og -uddannelse.

Hvad angår fremmed kultur, ville det være en forkert politik at lukke den

ude; vi burde hellere så langt som muligt trække på det, der er progressivt i den til brug i udviklingen af Kinas nye kultur; det ville også være forkert at kopiere den blindt, vi burde hellere udnytte den kritisk for at imødekomme det kinesiske folks aktuelle behov. Den nye kultur, der er skabt i Sovjetunionen, bør være et forbillede for os i opbygningen af vor folkelige kultur. På lignende måde bør den gamle kinesiske kultur hverken forkastes helt eller kopieres blindt, men bør accepteres delvis for at støtte udviklingen af Kinas ny kultur.

9. PROBLEMET MED DE NATIONALE MINDRETAL

Den antifolkelige Kuomintang-klike benægter, at der er mange nationaliteter i Kina, og benævner alle undtagen Han-nationaliteten som »stammer«. Den har overtaget den reaktionære politik, som Ching-dynastiets regeringer og de nordlige krigsherrer førte over for de nationale mindretal, idet den undertrykker og udnytter dem på enhver mulig måde. Åbenlyse tilfælde af dette er massakren på mongoler fra Ikhchao-forbundet i 1943, den væbnede undertrykkelse af de nationale mindretal i Sinkiang siden 1944 og massakrene på Hui-folket i Kansu-provinsen i de seneste år. Det er udslag af en forkert Han-chauvinistisk ideologi og politik.

I 1924 skrev dr. Sun Yat-sen i manifestet fra Kuomintangs 1. nationale kongres, at »Kuomintangs Princip om Nationalisme har en dobbelt betydning, for det første befrielsen af den kinesiske nation, og for det andet lighed mellem alle nationaliteter i Kina«, og at »Kuomintang erklærer højtideligt, at det anerkender selvbestemmelsesretten for alle nationaliteter i Kina og at en fri og forenet kinesisk republik (en fri union af alle nationaliteter) vil blive oprettet, når revolutionen mod imperialismen og krigsherrene har sejret«.

Kinas kommunistiske Parti er i fuld overensstemmelse med dr. Suns politik over for nationaliteterne, som den er formuleret her. Kommunisten må aktivt hjælpe folket fra alle nationale mindretal til at kæmpe for den, og hjælpe dem, herunder alle de ledere, der har bånd til masserne, til at kæmpe for deres politiske, økonomiske og kulturelle frigørelse og udvikling og til at oprette deres egne hære, som vil sikre folkets interesser. Deres talte og skrevne sprog, deres skikke og vaner og deres religiøse tro må respekteres.

Den holdning, som grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og de befriede områder i det nordlige Kina i årevis har indtaget over for mongolerne og Hui-nationaliteten, er korrekt, og det arbejde, de har gjort, har båret frugt.

10. UDENRIGSPOLITISKE PROBLEMER

Kinas kommunistiske Parti kan tilslutte sig det Atlantiske Charter og beslutningerne på de internationale konferencer i Moskva, Cairo, Teheran og på Krim¹², fordi disse beslutninger alle bidrager til de fascistiske aggressors nederlag og til forsvaret af verdensfreden.

• Det grundlæggende princip for den udenrigspolitik, som Kinas kommuni-

stiske Parti gør sig til talsmand for, er følgende: Kina skal oprette og styrke de diplomatiske forbindelser med alle lande og løse alle spørgsmål af fælles interesse, som samordning af militære operationer i krigen, fredskonferencer, handel og investeringer ud fra den grundlæggende betingelse, at de japanske aggressorer må besejres fuldstændigt og verdensfreden forsvares, at der skal være gensidig respekt for national uafhængighed og ligestilling, og at gensidige interesser og venskab mellem stater og mellem folk må fremmes.

Kinas kommunistiske Parti tilslutter sig fuldt ud Dumbarton Oaks-konferencens forslag og Krim-konferencens beslutninger om at oprette en organisation til at sikre international fred og sikkerhed efter krigen. Det hilser de Forenede Nationers konference om en international organisation velkommen. Det har udnævnt sin egen repræsentant til Kinas delegation til denne konference for at udtrykke det kinesiske folks vilje¹³.

Vi mener, at Kuomintang-regeringen må indstille sin fjendtlighed over for Sovjetunionen og hastigt forbedre de kinesisk-sovjetiske forbindelser. Sovjetunionen var det første land, der tilbagekaldte de ulige traktater og underskrev nye, lige traktater med Kina. Ved Kuomintangs 1. nationale kongres, som dr. Sun Yat-sen indkaldte i 1924, og under den efterfølgende Nordlige Ekspedition var Sovjetunionen det eneste land, der hjalp Kinas befrielseskrig. Da den anti-japanske krig brød ud i 1937, var Sovjetunionen igen det første land, der hjalp Kina imod de japanske aggressorer. Det kinesiske folk er taknemmelige over for den sovjetiske regering og det sovjetiske folk for denne hjælp. Vi tror ikke, at en endelig og tilbundsående løsning af problemerne i Stillehavsområdet er mulig uden Sovjetunionens deltagelse.

Vi anmoder regeringerne i alle de allierede lande, og i første række i USA og Storbritannien om, at vise det kinesiske folks stemme oprigtig opmærksomhed, og ikke skade venskabet ved at følge en udenrigspolitik, der går imod dets vilje. Vi fastholder, at hvis en fremmed regering hjælper de kinesiske reaktionære og går imod det kinesiske folks demokratiske sag, så vil den begå en stor fejl.

Det kinesiske folk hilser de skridt, der er taget af mange fremmede regeringer til at tilbagekalde deres ulige traktater og indgå nye, lige traktater med Kina. Imidlertid fastholder vi, at indgåelsen af lige traktater i sig selv ikke betyder, at Kina faktisk har vundet virkelig ligestilling. Virkelig og faktisk ligestilling kan aldrig være en gave fra fremmede regeringer, men må hovedsageligt vindes af det kinesiske folk gennem dets egne anstrengelser, og måden at vinde den på er at bygge et ny-demokratisk Kina politisk, økonomisk og kulturelt; ellers vil der kun være tale om uafhængighed og ligestilling af navn og ikke af gavn. Kina kan altså aldrig vinde virkelig uafhængighed og ligestilling ved at følge Kuomintang-regeringens nuværende politik.

Vi mener, at det efter de japanske aggressors nederlag og betingelsesløs overgivelse vil være nødvendigt at hjælpe alle det japanske folks demokratiske kræfter med at oprette deres eget demokratiske system, så at japansk fascisme

og militarisme kan udryddes grundigt sammen med deres politiske, økonomiske og sociale rødder. Medmindre det japanske folk får et demokratisk system, vil det være umuligt at udrydde den japanske fascisme og militarisme grundigt og umuligt at sikre freden i Stillehavsområdet.

Vi betragter Cairo-konferencens beslutning angående Koreas uafhængighed som værende korrekt. Det kinesiske folk bør hjælpe det koreanske folk til at vinde friheden.

Vi håber, at Indien vil opnå uafhængighed. For et uafhængigt og demokratisk Indien er ikke blot, hvad det indiske folk har brug for, men også uhyre vigtigt for verdensfreden.

Hvad angår de sydøstasiatiske lande – Burma, Malaya, Indonesien, Vietnam og Philippinerne – håber vi, at deres folk efter de japanske aggressors nederlag vil udøve deres ret til at oprette deres egne uafhængige og demokratiske stater. Hvad angår Thailand, bør det behandles på samme måde som de fascistiske satellitstater i Europa.

Så meget om hovedpunkterne i vort specifikke program.

For at gentage, så kan ingen af punkterne i dette specifikke program føres ud i livet i landsomfattende skala med succes uden en demokratisk koalitionsregering, der nyder hele nationens støtte.

Gennem sine 24 års kamp for det kinesiske folks befrielsessag, har Kinas kommunistiske Parti opnået en sådan position, at et politisk parti eller en social gruppe eller enhver kineser eller udlænding, der ignorerer dets mening i spørgsmål, der angår Kina, vil begå en alvorlig fejl og berede sig et sikkert nederlag. Der har været og er stadig folk, der prøver at ignorere vore meninger og følge deres egne fanatiske veje, men de er alle endt i en blindgyde. Hvorfor? Simpelthen fordi vore meninger svarer til de kinesiske massers interesser. Kinas kommunistiske Parti er det kinesiske folks trofaste talsmand, og den, der ikke respekterer det, respekterer faktisk ikke de kinesiske masser og er dømt til nederlag.

OPGAVERNE I KUOMINTANG-OMRÅDERNE

Jeg har nu givet en detaljeret redegørelse for vort partis generelle og specifikke program. Der er ingen tvivl om, at disse programmer i sidste instans vil blive gennemført i Kina. Det er det perspektiv, som den internationale og den hjemlige situation har åbnet for det kinesiske folk. Imidlertid adskiller betingelserne sig i øjeblikket fra hinanden i Kuomintang-områderne, i de af fjenden besatte områder og i de befriede områder, og det gør det nødvendigt for os at skelne mellem disse områder i gennemførelsen af vort program. Forskellige betingelser giver anledning til forskellige opgaver. Nogle af disse opgaver har jeg allerede forklaret ovenfor, mens andre stadig har behov for at blive gennemarbejdet nærmere.

I Kuomintang-områderne kan folket ikke frit beskæftige sig med patriotiske

aktiviteter, og demokratiske bevægelser betragtes som ulovlige, og dog bliver forskellige samfundslag, demokratiske partier og enkeltpersoner stadig mere aktive. Kinas demokratiske Forbund udsendte i januar i år et manifest, der krævede, at der blev gjort en ende på Kuomintang's etpartidiktatur og oprettet en koalitionsregering. Mange dele af folket har fremsat lignende erklæringer. Inden for Kuomintang er der ligeledes mange folk, der viser stigende tvivl og utilfredshed over den politik, som deres eget partis ledende organer fører, som bliver stadig mere opmærksomme på faren for deres eget partis isolation fra folket, og som derfor kræver tidssvarende reformer. I Chungking og andre steder vokser demokratiske bevægelser blandt arbejderne og bønderne, i kulturelle kredse, blandt studenterne, i undervisningskredsene, blandt kvinderne i industri- og handelskredse, blandt regeringsansatte og endog blandt visse soldater og officerer. Disse kendsgerninger peger på, at alle de undertrykte lags demokratiske bevægelser gradvist løber sammen mod et fælles mål. En svaghed ved de nuværende bevægelser er, at samfundets grundlæggende dele endnu ikke har tilsluttet sig i bred skala, og at de vigtigste kræfter nemlig bønderne, arbejderne, soldaterne, de regeringsansatte af lavere rang og lærerne, som alle lider så bittert, endnu ikke er organiserede. En anden svaghed er, at mange af de demokratiske personligheder i bevægelsen stadig er uklare og tøvende omkring den grundlæggende politik, nemlig at en forandring i situationen må søges gennem at føre kampen på demokratisk massebasis. Imidlertid tvinger den objektive situation alle de undertrykte lag, politiske partier og samfundsgrupper til gradvist at vækkes og forenes. Ingen undertrykkelse fra Kuomintang-regeringens side kan stoppe denne bevægelses fremskridt.

Alle de undertrykte lag, politiske partier og samfundsgrupper i Kuomintang-områderne må udvide deres demokratiske bevægelser i bred skala og gradvist sammensveje deres spredte styrker for at kæmpe for national enhed, for oprettelse af en koalitionsregering, for at besejre de japanske aggressorer og for at opbygge et nyt Kina. Kinas kommunistiske Parti og folket i de befriede områder bør give dem al mulig hjælp.

I Kuomintang-områderne bør kommunisterne fortsat følge politikken med en bred enhedsfront mod Japan. I kampen for fælles mål bør vi forene os med enhver, som ikke går imod os i dag, selvom han måske har gjort det i går.

OPGAVERNE I DE JAPANSK BESATTE OMRÅDER

I de besatte områder bør kommunisterne opfordre alle, der er imod Japan til at følge de franske og italienske eksempler og danne organisationer og undergrundsstyrker for at forberede væbnede opstande, så at de, når tiden er inde, kan handle indefra i samordning med de hære, der angriber udefra, og således udslutte de japanske aggressorer. Den grusomhed, plyndren, voldtægt og ydmygelse, som vore brødre og søstre i de besatte områder har lidt i hænderne på de japanske aggressorer og deres tjenstivrige lakajer, har vækt

alle kineseres brændende vrede, og hævnens time nærmer sig hastigt. Sejrene på den europæiske krigsskueplads og vor 8. rutearmés og nye 4. armés sejr har stimuleret og højnet folkets anti-japanske ånd i de besatte områder. De ønsker brændende at blive organiseret for at nå befrielsen så hurtigt som muligt. Derfor må vi hæve vort arbejde i de besatte områder til samme grad af vigtighed som i de befriede områder. Et stort antal af vore folk må sendes dertil for at arbejde. Et stort antal af vore aktivister blandt folket dér må trænes og forfremmes og må tage del i lokalt arbejde. Vi må intensivere vort undergrundsarbejde i vore fire nordøstlige provinser, der har været besat længere end nogen anden egn, og som udgør et nøgleområde for de japanske aggressorers industri- og troppekoncentration. Med henblik på at generobre disse tabte landområder bør vi styrke vor solidaritet med de folk, der er flygtet fra det nordøstlige område.

Kommunister bør følge den bredest mulige enhedsfrontspolitik i de besatte områder. For at besejre den fælles fjende bør de forene sig med enhver, der går imod de japanske aggressorer og deres tjenstivrige lakajer.

Vi må advare alle marionethære, marionetpolitiet og andre, der hjælper fjenden og bekæmper deres landsmænd om, at de hurtigt må indse deres handlingers kriminelle karakter, angre i tide og sone deres forbrydelser ved at hjælpe deres landsmænd mod fjenden. Ellers vil nationen med sikkerhed kræve dem til regnskab, den dag fjenden bryder sammen.

Kommunisterne bør rette overtalende propaganda mod alle marionetorganisationer med masseopbakning for at vinde de masser, der er blevet vildledt, over på vor side mod nationens fjende. Samtidig bør der indsamles bevismateriale mod de forstokkede kollaboratører, der har begået de mest afskyelige forbrydelser, så at de kan blive bragt for retten, når de tabte landområder er blevet generobret.

De reaktionære Kuomintang-medlemmer, der har forrådt nationen ved at organisere åbenlyse kollaboratører til at bekæmpe det kinesiske folk, det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og andre af folkets væbnede styrker, må formanens om at angre i tide. Ellers vil de med sikkerhed blive straffet for deres forbrydelser sammen med dem, der har samarbejdet med Japan, når de tabte landområder er generobret, og der vil ikke blive vist nogen nåde.

OPGAVERNE I DE BEFRIEDE OMRÅDER

Vort parti har ført hele sit ny-demokratiske program ud i praksis i de befriede områder med slående resultater og har således opbygget en vældig anti-japansk styrke, og fra nu af bør denne styrke udvikles og konsolideres på alle måder.

Under de fremherskende betingelser bør de befriede områders tropper iværksætte omfattende angreb på alle steder, som kan erobres fra japanerne og marionetterne for at udvide de befriede områder og mindske de besatte områder.

Men samtidig må man huske på, at fjenden stadig er stærk og kan iværksætte yderligere angreb på de befriede områder. Vore områders hær og befolkning må til enhver tid være rede til at knuse hans angreb og må på enhver måde arbejde på at konsolidere disse områder.

Vi må udvide de befriede områders hære, guerillaenheder, folkemilits og selvforsvarskorps og øge deres kampeffektivitet ved at forcere deres træning og konsolidering for at opbygge tilstrækkelig styrke til at tilføje aggressorerne deres endelige nederlag.

De befriede områders hær må støtte regeringen og vise omsorg for folket, mens de demokratiske regeringer må lede folket i arbejdet med at støtte hæren og drage omsorg for familierne til de soldater, som kæmper mod Japan. På denne måde vil relationerne mellem hæren og folket blive endnu bedre.

I de lokale koalitionsregeringers og masseorganisationers arbejde bør kommunisterne fortsat arbejde nært sammen med alle anti-japanske demokrater på basis af det ny-demokratiske program.

I det militære arbejde må kommunisterne på samme måde arbejde nært sammen med alle anti-japanske demokrater, som er villige til at samarbejde med os, hvadenten de er medlemmer af de befriede områders hære eller ikke.

For at øge begejstringen for krigen og produktionen hos masserne af arbejdere, bønder og andre arbejdende folk må vi grundigt anvende politikken med at reducere jordafgifterne og renterne og øge arbejdernes og kontorfolkenes lønninger. De befriede områders kadrer må flittigt lære sig at udføre økonomisk arbejde. Alle disponible kræfter må mobiliseres til den omfattende udvikling af landbrug, industri og handel og forbedringen af soldaternes og folkets levevilkår. Til dette formål må der føres kampagner for kappestrid mellem arbejderne, og der må gives belønninger til arbejdshelte og mønsterarbejdere. Når de japanske aggressorer er drevet ud af byerne, må vort personel hurtigt lære, hvordan man udfører økonomisk arbejde i byerne.

Vort kultur- og uddannelsesarbejde bør udvikles for at hæve niveauet af den politiske bevidsthed hos folket i de befriede områder og, fremfor alt, hos masserne af arbejdere, bønder og soldater og for at uddanne et stort antal kadrer. Ved udførelsen af dette arbejde bør de, som deltager i det, vægte former og indhold, som passer til de eksisterende landlige forhold og til behov og ønsker hos folket på landet.

I alt vort arbejde i de befriede områder må ressourcerne af arbejdskraft og materiel bruges med den største sparsommelighed, og der må lægges langsigtede planer på alle områder, og misbrug og spild må undgås. Dette er nødvendigt både for at besejre de japanske aggressorer og for at opbygge et nyt Kina.

I alt vort arbejde i de befriede områder må vi være meget opmærksomme på at hjælpe den lokale befolkning med at administrere lokale sager og oplære mange lokale kadrer blandt de bedste lokale folk. Det vil være umuligt at fuldføre den demokratiske revolutions store opgave i landområderne, hvis

ikke de kammerater, som kommer fra andre steder, identificerer sig med lokalbefolkningen og hjælper de lokale kadre helhjertet, omhyggeligt og på måder, som passer til de faktiske forhold, og hvis ikke de holder af dem som deres egne brødre og søstre.

Når en enhed af den 8. rutearmé, den nye 4. armé eller en hvilken som helst anden af folkets styrker kommer til et sted, bør den straks hjælpe den lokale befolkning med at organisere styrker ledet af de lokale kadre, indbefattet ikke alene militsen og selvforsvarskorpset men også lokale tropper og regionale styrker. Dette vil muliggøre den endelige skabelse af regulære styrker og regulære hærformationer ledet af den lokale befolkning. Dette er en uhyre vigtig opgave. Hvis ikke den fuldføres, kan vi hverken opbygge stabile anti-japanske baseområder eller udvide folkehæren.

Naturligvis bør lokalbefolkningen på sin side tage varmt imod og hjælpe de revolutionære arbejdere og folkestyrker, som kommer fra andre områder.

Alle bør være opmærksomme på spørgsmålet om behandlingen af de skjulte sabotører. For det er nemt at opdage og tage sig af åbenlyse fjender og sabotører af den nationale sag, men ikke dem, som arbejder under dække. Derfor bør vi tage denne sag op i fuldt alvor og samtidig være meget forsigtige, når vi tager os af sådanne folk.

Alle religioner er tilladte i Kinas befriede områder i overensstemmelse med princippet om religiøs trosfrihed. Alle, som tror på protestantismen, katolicismen, Islam, buddhismen eller andre trosretninger, nyder folkeregeringens beskyttelse, så længe de adlyder dens love. Enhver har frihed til at tro eller til ikke at tro; hverken tvang eller diskriminering er tilladt.

Vor kongres bør foreslå de befriede områders befolkning, at en folkekonference for Kinas befriede områder¹⁴ holdes i Yenan så snart som muligt for at diskutere spørgsmålene om koordineringen af de forskellige befriede områders aktiviteter, styrkelsen af deres arbejde i modstandskrigen, hjælpen til folkets anti-japanske demokratiske bevægelse i Kuomintang-områderne, hjælpen til folkets væbnede undergrundsstyrker i de besatte områder og fremme af den nationale enhed og dannelsen af en koalitionsregering. Nu, hvor Kinas befriede områder er blevet tyngdepunktet i den landsomfattende folkekamp for at modstå Japan og redde landet, sætter de brede masser over hele landet deres lid til os, og det er vor pligt ikke at skuffe dem. En sådan conference vil bringe meget nyt liv i det kinesiske folks nationale befrielses sag.

V. LAD HELE PARTIET FORENES OG KÆMPE FOR AT FULDFØRE SINE OPGAVER!

Kammerater! Nu, hvor vi forstår vore opgaver og de politiske retningslinier, som skal til for at fuldføre dem, hvad bør da være vor holdning ved udførelsen af disse politiske retningslinier og fuldførelsen af disse opgaver?

Den nuværende internationale og hjemlige situation åbner lyse perspektiver og skaber enestående gunstige betingelser for os og det kinesiske folk som helhed; dette er indlysende og hævet over enhver tvivl. Men samtidig er der stadig alvorlige vanskeligheder. Ingen, som kun ser den lyse side, men ikke vanskelighederne, kan kæmpe effektivt for fuldførelsen af partiets opgaver.

Vort parti har sammen med det kinesiske folk opbygget enorm styrke for den kinesiske nation i partiets fireogtyveårige historie, medregnet de otte års modstandskrig mod Japan; succesen i vort arbejde er åbenbar og hævet over enhver tvivl. Men samtidig er der stadig fejl i vort arbejde. Ligeledes kan ingen, som kun ser den succesfulde side, men ikke fejlene, kæmpe effektivt for fuldførelsen af partiets opgaver.

Kinas kommunistiske Parti har i de fireogtyve år siden sin fødsel i 1921 gennemgået tre store kampe, den Nordlige Ekspedition, bonderevolutionskrigen og modstandskrigen mod Japan, som stadig foregår. Vort parti har lige fra sin start baseret sig på marxismen-leninismens teori, for marxismen-leninismen er udkrystalliseringen af verdensproletariatets mest korrekte og mest revolutionære videnskabelige tænkning. Da marxismen-leninismens universelle sandhed begyndte at blive integreret med den kinesiske revolutions konkrete praksis, fremstod den kinesiske revolution i et helt nyt lys, og hele den ny-demokratiske historiske fase opstod. Bevæbnet med den marxistisk-leninistiske teori har Kinas kommunistiske Parti bibragt det kinesiske folk en helt ny arbejdsstil, en arbejdsstil som i alt væsentligt medfører integration af teori med praksis, knytning af nære forbindelser med masserne og udøvelse af selvkritik.

Marxismen-leninismens universelle sandhed, som afspejler den proletariske kamps praksis over hele verden, bliver et uovervindeligt våben for det kinesiske folk, når den integreres med den konkrete praksis fra det kinesiske proletariats revolutionære kamp. Dette har Kinas kommunistiske Parti opnået. Vort parti er vokset og gået frem ved standhaftig kamp mod enhver manifestation af dogmatisme og empirisme, som strider mod dette princip. Dogmatismen er adskilt fra den konkrete praksis, mens empirismen forveksler fragmentariske erfaringer med universel sandhed; begge former for opportunistisk tankegang strider mod marxismen. Vort parti har i løbet af sine fireogtyve års kamp med held bekæmpet sådanne forkerte tankegange, og det gør det stadig og konsoliderer således i høj grad sig selv ideologisk. Vort parti har nu 1.210.000 medlemmer. Det overvældende flertal har tilsluttet sig under modstandskrigen, og der er forskellige urenheder i deres ideologi. Det samme gælder for nogle af de medlemmer, som sluttede sig til partiet før krigen. Rettelsesarbejdet har i de sidste par år været højst succesrigt og er nået langt i retningen af at fjerne disse urenheder. Dette arbejde bør fortsættes, og den ideologiske opdragelse inden for partiet bør udvikles i stadig mere udstrakt grad i ånden med »at lære af tidligere fejl for at undgå fremtidige« og »at helbrede sygdommen for at redde patienten«. Vi må sætte partiets ledende

kadrer på alle planer i stand til at forstå, at den nære integration af teori og praksis er et kendetegn, som adskiller vort parti fra alle andre politiske partier. Derfor er den ideologiske opdragelse det nøgleled, som må fastholdes ved foreningen af hele partiet til store politiske kampe. Hvis ikke dette gøres, kan partiet ikke fuldføre nogen af sine politiske opgaver.

Et andet kendetegn, som adskiller vort parti fra alle andre politiske partier, er, at vi har meget nære bånd til de bredeste folkemasser. Vort udgangspunkt er at tjene folket helhjertet og ikke fjerne os et øjeblik fra masserne, i alle sager at gå ud fra folkets interesser og ikke fra enkeltindviders eller -gruppers interesser og at forstå identiteten af vort ansvar over for folket og vort ansvar over for partiets ledende organer. Kommuniste må til enhver tid være rede til at forsvare sandheden, fordi sandheden er i folkets interesse; kommuniste må til enhver tid være rede til at rette deres fejl, for fejl strider mod folkets interesser. Fireogtyve års erfaring fortæller os, at den rette opgave, politik og arbejdsstil uvægerligt er i overensstemmelse med massernes krav på et givet tidspunkt og sted og uvægerligt styrker vore bånd til masserne, og den forkerte opgave, politik og arbejdsstil uvægerligt er i uoverensstemmelse med massernes krav på et givet tidspunkt og sted og uvægerligt fremmedgør os for masserne. Grunden til, at sådanne ondt som dogmatisme, empirisme, kommandisme, halehængspolitik, sekteriskhed, bureaukrati og en arrogant holdning i arbejdet er klart skadelige og utålelige, og til at enhver, som lider af disse ondt, må overvinde dem, er, at de fremmedgør os for masserne. Vor kongres bør opfordre hele partiet til at være på vagt og holde øje med, at ingen kammerat på nogen post bliver adskilt fra masserne. Det bør lære alle kammerater at elske folket og lytte opmærksomt til massernes stemme; at identificere sig med masserne hvor som helst han færdes, og i stedet for at være hævet over dem at dykke ned blandt dem; og i overensstemmelse med deres nuværende niveau at vække dem og hæve deres politiske bevidsthed og gradvist hjælpe dem til frivilligt at organisere sig og at igangsætte alle væsentlige kampe, som de indre og ydre forhold tillader på det givne tidspunkt og sted. Kommandismen er forkert inden for enhver type af arbejde, fordi den ved at overskride massernes politiske bevidsthedsniveau og ved at krænke den frivillige masseaktions princip afspejler fremfusenhedens sygdom. Vore kammerater må ikke gå ud fra, at alt, hvad de selv forstår, også forstås af masserne. Hvorvidt masserne forstår det og er rede til at skride til handling, kan kun erfares ved at gå ind i deres midte og foretage undersøgelser. Hvis vi gør det, kan vi undgå kommandisme. Halehængspolitik i enhver form for arbejde er også forkert, fordi den, ved at ligge under massernes politiske bevidsthedsniveau og krænke princippet om at lede masserne fremad, afspejler forhalingens sygdom. Vore kammerater må ikke gå ud fra, at masserne ingen forståelse har for det, som de endnu ikke selv forstår. Det sker ofte, at masserne løber fra os og er ivrige efter at rykke et skridt frem, når vore kammerater endnu render i hælene på visse tilbagestående elementer; for

i stedet for at optræde som massernes ledere afspejler sådanne kammerater disse tilbagestående elementers synspunkter og forveksler desuden disse synspunkter med de brede massers. Kort sagt, enhver kammerat må bringes til at forstå, at den højeste prøve for en kommunistes ord og handlinger er, om de er i overensstemmelse med de højeste interesser hos det overvældende flertal af befolkningen og nyder dets støtte. Enhver kammerat må hjælpes til at forstå, at så længe vi stoler på folket, tror fast på massernes udtømmelige skabende kraft og derfor har tillid til og identificerer os med dem, kan ingen fjende knuse os, mens vi kan knuse alle fjender og overvinde alle vanskeligheder.

Den samvittighedsfulde udøvelse af selvkritik er endnu et kendetegn, som adskiller vort parti fra alle andre politiske partier. Som vi siger: et værelse vil samle støv, hvis det ikke rengøres regelmæssigt, vore ansigter vil blive snavsede, hvis de ikke vaskes regelmæssigt. Vore kammeraters sind og vort partis arbejde kan også samle støv og må også fejes og vaskes. Ordsproget: »Rindende vand bliver aldrig råddent, og et dørhængsel bliver aldrig ormædt« betyder, at konstant bevægelse forhindrer angreb af bakterier og andre organismer. At kontrollere vort arbejde regelmæssigt og i løbet af denne proces at udvikle en demokratisk arbejdsstil, at frygte hverken kritik eller selvkritik og at anvende sådanne gode folkelige kinesiske leveregler som »sig alt, hvad du vil, og sig det uden forbehold«, »bebrejd ikke taleren, men vær advaret af hans ord« og »ret fejl, hvis I har begået dem, og vær på vagt over for dem, hvis I ikke har« – dette er den eneste effektive måde at forhindre alle former for politisk støv og bakterier i at forurene vore kammeraters sind og vort partis krop. Grunden til den store effektivitet i rettelsesbevægelsen, hvis formål det var »at lære af tidligere fejl for at undgå fremtidige og at helbrede sygdommen for at redde patienten«, var, at den kritik og selvkritik, som vi udøvede, var ærlig og samvittighedsfuld, og ikke overfladisk og fordrejet. Da vi kinesiske kommunister, som baserer alle vore handlinger på de højeste interesser hos det kinesiske folks bredeste masser, og som er fuldstændig overbeviste om vor sags retfærdighed, aldrig vægrer os ved noget personligt offer og til enhver tid er rede til at give vore liv for sagen, kan vi så være uvillige til at forkaste enhver idé, ethvert synspunkt, enhver mening eller metode, som ikke er i overensstemmelse med folkets behov? Kan vi være villige til at tillade, at politisk støv og bakterier tilsmudser vore rene ansigter og æder sig ind i vore sunde organismer? Utallige revolutionære martyrer har sat deres liv til i folkets interesse, og vore hjerter er fyldt med smerte, når vi levende tænker på dem – kan der da være nogen personlig interesse, som vi ikke ville ofre, eller nogen fejl, som vi ikke ville forkaste?

Kammerater! Når denne kongres er slut, vil vi tage til fronten og under vejledning af dens beslutninger kæmpe for at udvirke de japanske aggressors endelige nederlag og opbygge et nyt Kina. For at opnå dette mål vil vi forene os med hele vort lands befolkning. Lad mig gentage: Vi vil forene os

med enhver klasse, ethvert parti, enhver gruppe eller enhver enkeltperson, hvis de går ind for de japanske aggressors nederlag og opbygningen af et nyt Kina. For at opnå dette mål vil vi fast forene alle vort partis kræfter på de demokratisk-centralistiske principper for organisation og disciplin. Vi vil forene os med enhver kammerat, hvis han retter sig efter partiets program, vedtægter og beslutninger. På den Nordlige Ekspeditions tid havde vort parti et medlemstal på mindre end 60.000, af hvilke de fleste blev spredt af fjenden; på den revolutionære bondekrigs tid havde vi et medlemstal på mindre end 300.000, af hvilke de fleste ligeledes blev spredt af fjenden. Nu har vi flere end 1.200.000 medlemmer; denne gang må vi under ingen omstændigheder lade os blive spredt af fjenden. Hvis vi kan drage fordel af erfaringerne fra disse tre perioder, hvis vi er beskedne og på vagt over for indbildskhed og er i stand til at styrke enheden blandt alle kammerater inden for partiet og med hele folket uden for partiet, kan vi være sikre på, at vi, langt fra at blive spredt af fjenden, beslutsomt, grundigt, helt og fuldstændigt vil tilintetgøre de japanske aggressorer og deres krybende lakajer og derefter opbygge et ny-demokratisk Kina.

Erfaringerne fra de tre perioder af revolutionen, og især erfaringerne fra modstandskrigen mod Japan, har overbevist os og hele det kinesiske folk om, at uden Kinas kommunistiske Partis anstrengelser, uden de kinesiske kommunister som det kinesiske folks bærende kraft, kan Kina aldrig opnå uafhængighed eller befrielse eller industrialisering og modernisering af sit landbrug.

Kammerater! Jeg tror fast på, at med Kinas kommunistiske Parti væbnet med erfaringerne fra de tre revolutioner kan vi fuldføre vor store politiske opgave.

Tusinder og atter tusinder af martyrer har heltemodigt givet deres liv for folket; lad os holde deres banner højt og marchere frem ad den vej, som er farvet rød af deres blod!

Et ny-demokratisk Kina vil snart blive født. Lad os hilse den store dag!

Noter

¹ Kinas Nationale befrielses Avantgardekorps, eller for at bruge dets kortere navn det Nationale Avantgardekorps, var en revolutionær ungdomsorganisation, som dannedes under ledelse af Kinas kommunistiske Parti i september 1936 af den progressive ungdom, som deltog i 9. december-bevægelsen i 1935. Efter modstandskrigens udbrud oplevede mange af dem kamp-handlingerne og deltog i opbygningen af baseområder bag fjendens linier. Det Nationale Avantgardekorps' organisationer i Kuomintang-områderne blev opløst med magt af Chiang Kai-sheks regering i 1938; de, som befandt sig i de befriede områder, blev senere sluttet sammen med Ungdomsforbundet til national Frelse, en organisation med endnu bredere rækkevidde.

² Den 7. juli 1937 angreb de japanske invasionsstyrker den kinesiske garnison ved Lukouchiao, omkring ti kilometer sydvest for Peking. Under indflydelse af den glødende og landsomfattende anti-japanske bevægelse satte de kinesiske tropper sig til modstand. Disse begivenheder markerede begyndelsen til det kinesiske folks heltemodige modstandskrig mod Japan, som varede otte år.

- ³ For en grundigere redegørelse for de tre anti-kommunistiske stormløb, se artiklen »En kommentar til møderne i Kuomintangs centrale eksekutivkomité og i Folkets politiske Råd«, i dette bind.
- ⁴ Disse operationer for med magt at åbne Kinas nord-sydgående hovedjernbanelinier for gennemgående trafik udgjorde den offensiv, som blev iværksat i maj 1944 af den japanske hær for at erobre Canton-Hankow jernbanen i dens fulde længde og således sikre en ubrudt forbindelse over land mellem det nordlige og sydlige Kina.
- ⁵ Scobie var chef for de imperialistiske britiske aggressionsstyrker i Grækenland. I oktober 1944, da de slagne tyske angribere trak sig tilbage på det europæiske kontinent, trængte Scobie ind i landet og bragte den reaktionære græske regering med sig, som havde været i eksil i London. Scobie dirigerede og hjalp denne regering med at angribe den græske Folkets Befrielsesfront, som havde ført en lang og heltemodig kamp mod de tyske angribere, og med at massakrere de græske patrioter og styrtede således Grækenland ud i et blodbad.
- ⁶ *Pao chia* var det administrative system, gennem hvilket Kuomintangs reaktionære klike udøvede sit fascistiske styre på det primære plan. Den 1. august 1932 udstedte Chiang Kai-shek sine »Regulativer for organiseringen af *pao* og *chia* og af en folketælling i amterne«, som omfattede provinserne Honan, Hupeh og Anhwei. »Regulativerne« foreskrev, at »*pao* og *chia* skal organiseres på basis af husstande; der skal være en leder af hver husstand, af hver *chia*, som består af ti husstande, og af hver *pao*, som består af ti *chia*«. Naboer blev påbudt at holde øje med hinandens aktiviteter og rapportere dem til myndighederne, og alle kunne straffes, hvis én blev fundet skyldig; der blev også fastlagt reaktionære foranstaltninger til at afkræve tvangsarbejde. Den 7. november 1934 bekendtgjorde Kuomintang-regeringen officielt, at dette fascistiske styrelsessystem skulle oprettes i alle provinser og byer under dens herredømme.
- ⁷ Cairo-konferencen, som afholdtes af Kina, USA og Storbritannien i november 1943, udsendte Cairo-erklæringen, som klart fastslog, at Taiwan og visse andre områder skulle gives tilbage til Kina. I juni 1950 sendte den amerikanske regering en flåde for at kontrollere Taiwan i åben fornægtelse af denne aftale i et forsøg på at frarøve Kina dets suverænitet over øen.
- ⁸ Yuan Shih-kai var lederen af de nordlige krigsherrer i Ching-dynastiets sidste år. Efter at Ching-dynastiet var blevet styrtet af revolutionen af 1911, bemægtigede han sig præsidentembedet i republikken og organiserede de nordlige krigsherrers første regering, som repræsenterede storgodsejer- og storkompradorklasserne. Han gjorde dette ved at stole på kontrarevolutionære væbnede styrker og på imperialisternes støtte og ved at udnytte den forsonlige karakter hos accepterede, som dengang ledte revolutionen. I 1915 ønskede han at gøre sig selv til kejser og accepterede, for at vinde de japanske imperialisters støtte, de 21 krav med hvilke Japan stræbte efter at opnå fuldstændig kontrol over hele Kina. I december samme år fandt en opstand sted mod hans overtagelse af tronen i provinsen Yunnan, og den vandt omgående landsomfattende tilslutning og støtte. Yuan Shih-kai døde i Peking i juni 1916.
- ⁹ Omei er et berømt bjerg i den sydvestlige del af provinsen Szechuan. Her symboliserer det Szechuans bjergrige områder, Chiang Kai-sheks herskende klikes sidste tilflugtssted i modstandskrigen mod Japan.
- ¹⁰ Fra dr. Sun Yatsens »Erklæring ved min afrejse til Nordkina«, dateret den 10. november 1924.
- ¹¹ I mange årtier, begyndende ved slutningen af det 18. århundrede, eksporterede Storbritannien en stigende mængde opium til Kina. Denne trafik underkastede ikke alene det kinesiske folk under brugen af narkotika, men plyndrede også Kina for dets sølv. Den vakte voldsom modstand i Kina. I 1840 iværksatte Storbritannien under påskud af at sikre sin handel med Kina væbnet aggression mod det. De kinesiske tropper under ledelse af Lin Tse-hsu gjorde modstand, og folket i Canton organiserede spontant et »knus-briterne korps«, som rettede alvorlige slag mod de britiske aggressionsstyrker. Men i 1842 underskrev Ching-regimet Nanking-traktaten med Storbritannien. Denne traktat foreskrev betaling af erstatninger og afståelsen af Hongkong til Storbritannien og fastsatte, at Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo og Canton skulle åbnes for britisk handel, og at toldtariffen for britiske varer, som importeredes til Kina, skulle fastsættes af Kina og Storbritannien i fællesskab.

- ¹² Det Atlantiske Charter blev udsendt af USA og Storbritannien i fællesskab ved afslutningen af deres Atlanterhavskonference i august 1941. Moskva-konferencen afholdtes i oktober 1943 af udenrigsministrene fra Sovjetunionen, USA og Storbritannien. Sovjetunionens, USA's og Storbritanniens Teheran-konference blev afholdt i Irans hovedstad fra november til december 1943. Sovjetunionens, USA's og Storbritanniens Krim-konference fandt sted i februar 1945 i Yalta. Ved alle disse internationale konferencer markerede underskriverne deres beslutning om at besejre det fascistiske Tyskland og Japan gennem fælles bestræbelser og efter krigen at forhindre genopblomstringen af aggressionens kræfter og resterne af fascismen, bevare verdensfreden og at hjælpe folkene i alle lande med at realisere deres drømme om uafhængighed og demokrati. Men straks efter krigen krænkede de amerikanske og britiske regeringer alle disse internationale aftaler.
- ¹³ Som repræsentant for Kinas befriede områder deltog kammerat Tung Pi-wu i de Forenede Nationers konference om international organisation, som afholdtes i San Francisco fra april til juni 1945 med deltagelse af repræsentanter fra 50 lande. Forslagene til de Forenede Nationers organisation blev udfærdiget i Dumbarton Oaks, USA, hvor repræsentanter fra Sovjetunionen, Storbritannien og Kina mødtes fra august til oktober 1944 i overensstemmelse med beslutningerne fra Moskva- og Teheran-konferencerne.
- ¹⁴ Med Japans overgivelse ændredes situationen, og Kinas befriede områders folkekonference blev ikke sammenkaldt, skønt en komité til forberedelse af denne konference var dannet i Yen-an efter Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres og holdt et åbningsmøde, som overværedes af repræsentanter fra alle de befriede områder.

DEN TÅBELIGE GAMLE MAND DER FLYTTED E BJERGENE

11. juni 1945

Vi har haft en meget vellykket kongres. Vi har gjort tre ting. For det første har vi fastlagt vort partis linje, nemlig dristigt at mobilisere masserne og udvide folkets styrker, således at de under vort partis ledelse vil besejre de japanske angribere, befri hele folket og opbygge et ny-demokratisk Kina. For det andet har vi vedtaget partiets nye love. For det tredje har vi valgt partiets ledende organ – centralkomiteén. Herefter er det vor opgave at lede alle medlemmerne i gennemførelsen af partiets linje. Vor kongres har været en sejrens kongres, en enhedens kongres. De delegerede har fremsat fortræffelige kommentarer til de tre beretninger. Mange kammerater er kommet med selvkritik, og gennem selvkritik nåede vi den enhed, som var et af vore mål. Denne kongres er et mønster på enhed, på selvkritik og indre partidemokrati.

Når kongressen slutter, vil mange kammerater tage afsted til deres poster og til de forskellige krigsfronter. Kammerater, hvor I end tager hen, bør I gøre propaganda for kongressens linje og gennem partimedlemmerne forklare den for folkets masser.

Vort mål med at gøre propaganda for kongressens linje er at styrke hele partiets og hele folkets tillid til revolutionens sikre sejr. Vi må først højne fortroppens politiske bevidsthed, så den beslutsomt og uden at vige tilbage for noget offer vil overvinde enhver vanskelighed for at vinde sejr. Men det er ikke nok. Vi må også vække hele folkets politiske bevidsthed, så det gerne og med glæde vil kæmpe sammen med os for sejren. Vi må opflamme hele folket med den overbevisning, at Kina ikke tilhører de reaktionære, men det kinesiske folk.

Der er en gammel kinesisk fabel, som hedder »Den tåbelige gamle mand der flyttede bjergene«. Den handler om en gammel mand, som boede i det nordlige Kina for længe, længe siden, og som var kendt som den tåbelige gamle mand fra Nordbjerget. Hans hus vendte mod syd, og udenfor hans

Dette var kammerat Mao Tsetungs afslutningstale til Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres.

indgang stod to høje bjergtinder Taihang og Wangwu og spærrede vejen. Han kaldte sine sønner sammen, og med hakke i hånd begyndte de beslutsomt at grave de to bjerge bort. En anden gråskæg, der var kendt som den vise gamle mand, så dem og sagde spottende: »Hvor er I dog tåbelige! Det er fuldstændig umuligt for jer, så få I er, at grave de to enorme bjerge væk.« Den tåbelige gamle mand svarede ham: »Når jeg dør, vil mine sønner fortsætte arbejdet, når de dør, vil der være mine sønnesønner, og så deres sønner og sønnesønner, og så videre til evig tid. Hvor høje bjergene end er, så kan de ikke vokse, og for hvert stykke vi graver bort, bliver de så meget mindre. Hvorfor skulle vi så ikke kunne fjerne dem?« Da han havde gendrevet den vise gamle mands forkerte opfattelse, fortsatte han gravningen hver dag uden vaklen i sin overbevisning. Gud blev rørt over dette, og han sendte to engle, som bar bjergene bort på deres ryg.

Idag ligger to store bjerge som en tung byrde på det kinesiske folk. Det ene er imperialismen, det andet er feudalismen. Kinas kommunistiske Parti har forlængst besluttet sig til at grave dem væk. Vi må holde ud og arbejde uden ophør, og så vil også vi røre Guds hjerte. Vor gud er ingen anden end det kinesiske folks masser. Hvis de rejser sig og graver sammen med os, hvorfor skulle disse to bjerge så ikke kunne fjernes?

I en samtale i går med to amerikanere, som skulle tilbage til De forenede Stater, sagde jeg, at den amerikanske regering prøvede at undergrave os, og at vi ikke ville lade den gøre det. Vi modsætter os den amerikanske regerings politik at støtte Chang Kai-shek mod kommunisterne. Men vi må for det første skelne mellem det amerikanske folk og dets regering, og for det andet inden for den amerikanske regering mellem dem, der lægger politikken, og deres underordnede. Jeg sagde til disse to amerikanere: »Fortæl de ledende politikere i jeres regering, at vi forbyder jer amerikanere at komme til de befriede områder, fordi jeres politik er at støtte Chang Kai-shek mod kommunisterne, og vi er nødt til at være på vagt. I kan komme til de befriede områder, hvis jeres hensigt er at kæmpe mod Japan, men der må først laves en aftale. Vi vil ikke lade jer snuse omkring allevegne. Eftersom Patrick J. Hurley¹ offentligt har erklæret sig imod samarbejde med Kinas kommunistiske Parti, hvorfor ønsker I så stadig at komme og luske rundt i vores befriede områder?«

Den amerikanske regerings politik med støtte til Chiang Kai-shek mod kommunisterne viser de amerikanske reaktionæres frækhed. Men alle disse kinesiske eller udenlandske reaktionæres planer om at hindre det kinesiske folk i at vinde sejr, er dømt til at slå fejl. De demokratiske kræfter er hovedstrømmen i verden i dag, mens reaktionen kun er en modstrøm. Den reaktionære modstrøm prøver nu at drukne hovedstrømmen for national uafhængighed og folkets demokrati, men den kan aldrig blive hovedstrømmen. I dag er der stadig tre hovedmodsætninger i den gamle verden, som Stalin påpegede for længe siden: for det første modsætningen mellem proleta-

riatet og borgerskabet i de imperialistiske lande. For det andet modsætningen mellem de forskellige imperialistiske magter. Og for det tredje modsætningen mellem de koloniale og halv-koloniale lande og de imperialistiske hovedlande². Disse tre modsætninger bliver ikke alene ved med at eksistere, men de bliver mere akutte og udbredte. Fordi de findes og vokser, vil den tid komme, hvor den reaktionære antisovjetiske, antikommunistiske og antidemokratiske modstrøm, som stadig findes i dag, vil blive fejlet bort.

I dette øjeblik holdes der to kongresser i Kina: Kuomintang's 6. kongres og det kommunistiske parti's 7. kongres. De har helt forskellige mål: Målet for den ene er at udrydde det kommunistiske parti og alle de andre demokratiske kræfter i Kina og derved styrte Kina ud i mørket. Den anden kongres har som mål at styrte den japanske imperialisme og dens lakajer, de kinesiske feudale kræfter, og skabe et ny-demokratisk Kina og derved føre Kina frem i lyset. Disse to linjer er i konflikt med hinanden. Vi tror fast på, at det kinesiske folk, ledet af Kinas kommunistiske Parti og vejledt af linjen fra den 7. kongres, vil vinde fuldstændig sejr, mens Kuomintang's kontrarevolutionære linje uvægerligt vil lide nederlag.

Noter

¹ Patrick J. Hurley, en reaktionær politiker fra det republikanske parti, blev udnævnt til amerikansk ambassadør i Kina i slutningen af 1944. I november 1945 blev han tvunget til at træde tilbage, fordi hans støtte til Chiang Kai-sheks antikommunistiske politik fremkaldte det kinesiske folks faste modstand. Hurleys åbne udtalelse imod samarbejde med Kinas kommunistiske Parti blev fremsat den 2. april 1945 ved en pressekonference i det amerikanske udenrigsministerium i Washington. Angående detaljer se *Hurleys og Chiangs duet er en fiasko* i dette bind.

² Se J. V. Stalin: »Leninismens grundlag«, *Leninismens problemer*, Forlaget Tiden, København, 1949, s. 9-13.

OM HÆRENS PRODUKTION TIL SIT EGET UNDERHOLD OG OM BETYDNINGEN AF DE STORE RETTELSES- OG PRODUKTIONSBEVÆGELSER

27. april 1945

Under de nuværende omstændigheder, hvor hæren står over for yderst vanskelige materielle forhold og er involveret i vidtspredte operationer, er det absolut uantageligt, at de ledende organer påtager sig det fulde ansvar for at underholde hæren, for at gøre dette vil både hæmme initiativet hos et stort antal officerer og folk af lavere rang, og det vil ikke være i stand til at opfylde deres behov. Vi bør sige: »Kammerater, lad os alle skride til handling og overvinde vore vanskeligheder!« Hvis bare ledelsen på de højere niveauer er god til at formulere opgaverne rigtigt og giver de lavere niveauer frie hænder til at overvinde deres vanskeligheder gennem deres egne anstrengelser, vil problemet være løst, og endda løst på en mere tilfredsstillende måde. Men hvis på den anden side de højere niveauer altid bærer byrder, som er tungere, end de egentlig kan bære, ikke tør give de lavere niveauer frie hænder og ikke tilskynder til selvtillid i de brede masser, da vil både de højere og de lavere niveauer befinde sig i en vanskelig situation på trods af alle anstrengelserne fra de højere niveauer, og problemet vil aldrig blive løst under de nuværende omstændigheder. De sidste års erfaringer har tydeligt vist dette. Princippet om »forenet ledelse og decentral styring« har vist sig at være det korrekte til organisering af al økonomisk aktivitet i de befriede områder under de nuværende omstændigheder.

De befriede områders væbnede styrker udgør allerede mere end 900.000 mand. Hvis vi skal slå de japanske aggressorer, må vi øge dem til adskillige gange dette antal. Men indtil nu har vi ikke modtaget hjælp udefra. Selv hvis vi får det i fremtiden, skal vi fortsat fremskaffe midlerne til vort eget udkomme; på det punkt må der ikke være nogle illusioner overhovedet. I den nærmeste fremtid må vi flytte det nødvendige antal militære enheder fra de

Dette er en leder, som kammerat Mao Tsetung skrev til *Befrielsens Dagblad*, Yenan.

områder, hvor de nu deltager i spredte operationer og koncentrere dem med henblik på angreb mod nogle bestemte af fjendens mål. Sådanne store enheder til en samlet operation vil ikke være i stand til at deltage i produktionen med henblik på at kunne underholde sig selv, og hvad mere er, de vil behøve store forsyninger fra baglandet, kun de lokale tropper og regionale enheder, som bliver tilbage (og de vil stadig være anselige), vil som før blive både i stand til at deltage i produktionen og kæmpe. Når det er tilfældet, er der så nogen tvivl om, at så længe kamp og træning ikke bliver hindret, bør alle tropper uden undtagelse bruge den nuværende situation til at lære, hvordan man kan blive delvist selvforsynende gennem produktion?

Under vore forhold er det, at hæren kan producere til sit eget underhold, progressivt i sit indhold og af stor historisk betydning, skønt det er tilbagestående eller tilbagestræbende i sin form. Formelt talt bryder vi arbejdsdelingens princip. Imidlertid er vore handlinger progressive under de nuværende omstændigheder – vort lands splittethed og fattigdom (som skyldes de forbrydelser, som den ledende herskende klike i Kuomintang har begået) og folkets langvarige og spredte guerillakrig. Se blot hvor blege og udmagrede Kuomintang-soldaterne er, og se hvor seje og stærke vore soldater fra de befriede områder er! Se, hvilke vanskeligheder vi selv havde, før vi indledte produktionen for at kunne forsyne os selv, og hvor meget bedre vi har klaret os siden da! Lad os spørge to hærenheder her, lad os sige to kompagnier, hvilken af de to metoder, de ville vælge, dvs. enten at de højere niveauer forsyner dem med alle midlerne til deres underhold, eller at de højere niveauer forsyner dem med lidt eller ingenting, men lader dem selv producere alt, hvad de behøver til sig selv, eller størstedelen, eller halvdelen eller måske endda mindre end halvdelen af, hvad de behøver. Hvilken metode vil give de bedste resultater? Hvilken vil de foretrække? Efter et år alvorlig produktion for selvforsyning, vil de helt sikkert svare, at den anden metode giver de bedste resultater, og at de vil være villige til at anvende den, og de vil helt sikkert svare, at den første metode giver dårlige resultater, og at de vil være uvillige til at anvende den. Årsagen er, at den anden metode kan forbedre levevilkårene hos alle i hæren, mens den første metode aldrig vil kunne tilfredsstille deres behov under de nuværende vanskelige materielle forhold, hvor meget de højere niveauer så end måtte forsøge. Fordi vi har taget en metode i anvendelse, der ser ud til at være »tilbagestående« og »tilbagestræbende«, er vore tropper i stand til at overvinde knaphed i midlerne til deres underhold og til at forbedre deres levevilkår, således at enhver soldat er stærk og sej; som en følge heraf er vi i stand til at lette folkets skattebyrder, idet folket også er i vanskeligheder. Således vinder vi dets støtte, og vi er i stand til at fortsætte den langvarige krig og udvide vore væbnede styrker og hermed udvide de befriede områder, formindske antallet af områder, som er besat af fjenden og nå vort endelige mål: sejr over aggressoren og befrielse af hele Kina. Er dette ikke af stor historisk betydning?

Hærens produktion til sit eget underhold har ikke bare forbedret hærens levevilkår og lettet folkets byrder, og derved gjort en yderligere udvidelse af hæren mulig. Derudover har den medført mange umiddelbare virkninger. Det er følgende:

- (1) Forbedrede forhold mellem officerer og menige. Officerer og menige arbejder sammen i produktionen og bliver som brødre.
- (2) En bedre holdning til arbejdet. Det, som vi nu har, er hverken det gamle lejesoldatsystem eller almindelig værnepligt, men et tredje system, et system der bygger på mobilisering af frivillige. Det er bedre end lejesoldatsystemet, da det ikke frembringer så mange dagdrivere, men det er ikke så godt som almindelig værnepligt. Ikke desto mindre giver vore nuværende forhold os kun mulighed for at anvende det system, der bygger på mobilisering af frivillige og ikke på almindelig værnepligt. De mobiliserede soldater er nødt til at leve et militærliv i længere tid, hvilket måske vil svække deres holdning til arbejdet, og således gør det dem til dagdrivere eller smitter dem med visse dårlige vaner, som er karakteristiske for krigsherrernes hære. Men siden hæren begyndte at producere til sit eget underhold, er holdningen til arbejdet blevet forbedret og dagdriveriet er blevet overvundet.
- (3) En styrket disciplin. Langt fra at svække kampdisciplinen og disciplinen i hærens liv bliver den styrket af arbejdsdisciplinen i produktionen.
- (4) Forbedrede forhold mellem hæren og folket. Når en væbnet styrke én gang begynder at »holde hus« for sig selv, vil overgreb på folkets ejendom sjældent eller aldrig mere forekomme. Venskabet mellem hæren og folket vil styrkes, når de arbejder for hinanden og hjælpes ad i produktionen.
- (5) Mindre mukkeri i hæren over regeringen og forbedrede forhold mellem de to.
- (6) En udfarende kraft i folkets store produktionskampagne. Så snart hæren tager del i produktionen, bliver behovet for, at regeringen og andre organisationer også gør det mere åbenbart, og ligeledes bliver behovet for en omfattende kampagne for at hele folket øger produktionen naturligvis mere åbenbar, og dette bliver også udført med større styrke.

Den udbredte rettelses- og produktionsbevægelse, som begyndte henholdsvis i 1942 og i 1943, har spillet og spiller stadig en afgørende rolle, den ene i vort ideologiske, den anden i vort materielle liv. Medmindre vi griber disse to led på det rigtige tidspunkt, vil vi være ude af stand til at gribe hele revolutionens kæde, og vor kamp vil ikke få fremgang.

Som vi ved, er der kun nogle få titusinder tilbage af de medlemmer, som tilsluttede sig partiet før 1937, og de fleste i vor nuværende medlemsskare på 1.200.000 kommer fra bønderne eller andre dele af småborgerskabet. Disse

kammeraters revolutionære glød er beundringsværdig, og de ønsker en marxistisk oplæring, men de har bragt ideer med sig ind i partiet, som er i uoverensstemmelse med eller ikke helt i overensstemmelse med marxismen. Det samme gælder for nogle folk, der tilsluttede sig partiet før 1937. Dette udgør en yderst alvorlig modsigelse, en enorm vanskelighed. Kunne vi under disse omstændigheder have gjort fremskridt hele tiden, hvis vi ikke havde indledt en omfattende bevægelse for marxistisk opdragelse, hvilket vil sige rettelsesbevægelsen. Helt klart ikke. Men eftersom vi nu har løst eller er i gang med at løse denne modsigelse blandt et stort antal kadrer – modsigelsen inden for partiet mellem proletarisk og ikke-proletarisk ideologi (herunder småborgerlig, borgerlig og selv godsejerklassens ideologi, men hovedsagelig den småborgerlige), dvs. modsigelsen mellem den marxistiske og den ikke-marxistiske ideologi – kan vort parti gå frem med store og faste skridt i en hidtil ukendt ideologisk, politisk og organisatorisk enhed. Fra nu af kan og bør vort parti vokse sig endnu større, og vejledt af den marxistiske ideologis principper vil vi være i stand til at styre dets videre udvikling mere effektivt.

Det andet led er bevægelsen for produktionen. Modstandskrigen har varet i otte år. Da den begyndte, havde vi mad og tøj. Men det bliver stadig værre, indtil vi var i store vanskeligheder og både manglede korn, spiseolie og salt, sengetøj og tøj og økonomiske midler. Disse store vanskeligheder, denne store modsigelse kom i kølvandet på de store japanske offensiver og Kuomintang-regeringens tre store angreb på folket (»de anti-kommunistiske overfald«) i 1940-43. Kunne vor anti-japanske kamp have vundet fremskridt, hvis vi ikke havde overvundet denne vanskelighed, havde løst denne modsigelse, havde grebet dette led? Helt klart ikke. Men vi har lært og vi lærer stadig at udvikle produktionen, og derfor er vi atter fulde af liv og kraft. Da vi ikke frygter nogen fjende, vil vi sejre over dem alle i løbet af nogle få år.

Der kan således ikke være nogen tvivl om, hvilken stor historisk betydning, de to store bevægelser for rettelse og produktionen har.

Lad os gå fremad og udbrede disse to store bevægelser overalt som et grundlag for at udføre andre opgaver i vor kamp. Hvis vi kan det, er det kinesiske folks fuldstændige befrielse sikret.

Nu kommer tiden for forårsplojningen, og vi håber, at de ledende kammerater, hele det arbejdende personel og folkets masser i hvert befriet område vil tage et fast greb om produktionen i god tid og stræbe efter at opnå endnu større resultater end sidste år. Der må gøres større anstrengelser i år, især i de områder som endnu ikke har lært at udvikle produktionen.

HURLEYS OG CHIANGS DUET ER EN FIASKO

10. juli 1945

Forsamlet med henblik på at camouflere Chiang Kai-sheks diktatoriske regime blev Folkets 4. politiske Råd åbnet i Chungking den 7. juli. Det var den mindste åbningssamling, der hidtil er set. Ikke alene var der ingen til stede fra Kinas kommunistiske Parti, men mange medlemmer af rådet fra andre grupper var også fraværende. Ud af et samlet medlemstal på 290 kom kun 180. Chiang Kai-shek førte sig frem på følgende måde på dette åbningsmøde:

Regeringen vil ikke forelægge nogle specifikke forslag om spørgsmål, der vedrører sammenkaldelsen af nationalforsamlingen, og d'herrer kan derfor diskutere disse sager udtømmende. Regeringen er rede til at lytte ærligt og oprigtigt til Deres syn på disse spørgsmål.

Dette vil sandsynligvis være punktum for hele affæren om at sammenkalde nationalforsamlingen den 12. november i år. Imperialisten Patrick J. Hurley har haft noget at gøre med denne affære. I starten tilskyndede han kraftigt Chiang Kai-shek til at foretage et sådant træk, og det var dette, der afstivede Chiang Kai-sheks nytårstale¹ og i endnu højere grad hans tale den 1. marts, hvor han erklærede sit forsæt om at »give statsmagten tilbage til folket« den 12. november. I sin tale 1. marts afviste han fuldstændig Kinas kommunistiske Partis forslag, der udtrykte det kinesiske folks almindelige ønske, nemlig at en konference med deltagelse af alle partier skulle sammenkaldes og en koalitionsregering oprettes. Han fremførte gladeligt ideen om at danne en såkaldt treparts-komité, indeholdende en amerikaner, til at »reorganisere« Kinas kommunistiske Partis væbnede styrker. Han havde den frækhed at sige, at Kinas kommunistiske Parti måtte overgive sine tropper, før han ville skænke det »lovlig status«. I alt dette var Hans Herlighed Patrick J. Hurleys opbakning afgørende. I en erklæring i Washington den 2. april gjorde Hurley sit bedste for at opreklamere Chiang Kai-sheks »nationalforsamling« og andre lignende ækle projekter. I tilgift benægtede han Kinas kommunistiske

Kammerat Mao Tsetung skrev denne kommentar for nyhedsbureauet Hsinhua.

Partis rolle, bagvaskede dets aktiviteter, erklærede sig som modstander af samarbejde med det og ytrede andre lignende imperialistiske banaliteter. Således nåede duetten mellem Hurley i USA og Chiang Kai-shek i Kina sin mest rustne skratten med ofringen af det kinesiske folk som det fælles mål. Siden da synes forestillingen at være afmattet. Utallige røster er blevet hævet i protest overalt, blandt både kinesere og udlændinge, både i og uden for Kuomintang, blandt folk med partitilknytning og folk uden. Den eneste grund hertil er, at trods det højtravende sprog er Chiang-Hurley-postyret beregnet på at ofre det kinesiske folks interesser, yderligere at ødelægge dets enhed og at lægge en bombe, der kan udløse en storstilet borgerkrig i Kina. Hermed skader de de fælles interesser, som folkene i USA og de andre allierede lande har i den fælles krig mod fascismen, og de skader mulighederne for en fredelig sameksistens efter krigens afslutning. I øjeblikket synes Hurley at holde en lav profil, uden at nogen ved, hvad han beskæftiger sig med, med det resultat at Chiang Kai-shek må vrøvle overfor Folkets politiske Råd. Tidligere, den 1. marts, sagde Chiang Kai-shek:

Betingelserne i vort land adskiller sig fra dem i andre lande: før nationalforsamlingens sammenkaldelse har vi ikke nogen ansvarlig organisation, der er repræsentativ for folket, og gennem hvilken regeringen kan rådspørge folket om dets synspunkter.

Hvis det er rigtigt, hvorfor går vor generalissimo så til Folkets politiske Råd for at »lytte« til »synspunkter«? Ifølge ham, er der i hele Kina ingen »ansvarlig organisation«, gennem hvilken man »kan rådspørge folket om dets synspunkter«; heraf følger, at Folkets politiske Råd kun eksisterer som »organisation« for at spise, og at hans »lytten« til det ikke har noget lovligt grundlag. Lad det nu være; hvis Folkets politiske Råd siger blot et eneste ord mod sammenkaldelsen af den falske »national«-forsamling, så vil det have gjort en god gerning og gjort sig fortjent til guddommelig nåde, skønt det ved at gøre det ville have krænket det kejserlige edikt af 1. marts og begået majestætsfor nærmelse. Selvfølgelig er det stadigvæk for tidligt at komme med nogen kommentar om Folkets politiske Råd, da vi må vente nogle få dage for at se, hvad det vil fremkomme med, som generalissimoen kan »lytte« til. En ting er imidlertid sikker: lige siden det kinesiske folk er begyndt at hæve sin røst i protest mod denne nationalforsamling, har selv de, der var begejstrede for »konstitutionelt monarki«, været bekymrede over vor »monark«, advaret ham mod at stikke sin hals i en løkke ved at samle et »parlament af svin«³⁾ og advaret ham mod Yuan Shih-kais skæbne. Hvem ved, måske vil vor »monark« forholde sig afventende som følge heraf. Men det er fuldstændig sikkert, at han og hans følge ikke vil tillade folket at vinde et gram magt, hvis det ville koste dem et eneste hår. Det umiddelbare bevis er, at Hans Majestæt har beskrevet folkets berettigede kritik som »ubændige angreb«. Han sagde:

... under krigsforhold er almindelige valg helt indlysende ude af betragtning i de japansk besatte områder. Følgelig besluttede Kuomintangs

centrale eksekutivkomité for to år siden at sammenkalde nationalforsamlingen og indføre en forfatningsmæssig regering inden for et år efter krigens afslutning. Dengang blev der imidlertid foretaget ubændige angreb fra visse sider.

Og grundene til disse angreb var, at denne dato kunne være for sent. Hans Majestæt foreslog derpå, »at nationalforsamlingen blev sammenkaldt, så snart krigssituationen er stabiliseret, i betragtning af den mulighed at den endelige afslutning af krigen kan blive forsinket, og at ordenen måske ikke vil blive genoprettet hurtigt overalt efter krigens afslutning«. Til hans store overraskelse kom disse mennesker igen med »ubændige angreb«. Dette har bragt Hans Majestæt i en frygtelig knibe. Men det kinesiske folk må give Chiang Kai-shek og hans gruppe en lærestreg og fortælle dem: Uanset hvad I siger eller gør, så vil ingen kneb, der modarbejder folkets ønsker, blive tolereret. Hvad det kinesiske folk kræver, er omgående demokratiske reformer, såsom løsladelse af politiske fanger, afskaffelse af efterretningsvæsenet, indrømmelse af folkets frihed og de politiske partiers lovlige status. I gør ingen af disse ting, men jonglerer i stedet bare med pseudo-problemet om datoen for »nationalforsamlingens« sammentræden; dette kan ikke engang narre et treårs barn. Uden et minimum af virkelige demokratiske reformer vil alle jeres forsamlinger, store eller små, blive kastet i kloakken. Kald dette et »ubændigt angreb«, hvis I vil, men ethvert bedrag af denne slags må sprænges beslutsomt, fuldstændigt, helt og aldeles, uden at et spor får lov til at blive tilbage. Grunden er simpelthen, at det er svindel. Hvorvidt der er en nationalforsamling eller ej, er én ting, og hvorvidt der er et minimum af demokratiske reformer, er en helt anden. Førstnævnte kan der ses bort fra for øjeblikket, men sidstnævnte må indføres omgående. Siden Chiang Kai-shek og hans gruppe er villige til at »give statsmagten tilbage til folket tidligere«, hvorfor er de så uvillige til at gennemføre et minimum af demokratiske reformer »tidligere«? D'herrer i Kuomintang! Når I kommer til disse afsluttende linier, bliver I nødt til at indrømme, at Kinas kommunister ikke på nogen måde kommer med et »ubændigt angreb« på jer, men blot stiller jer et enkelt spørgsmål. Må vi ikke engang stille et spørgsmål? Kan I feje det til side? Spørgsmålet, som I skal besvare, er: Hvordan kan det være, at I er villige til at »give statsmagten tilbage til folket«, men ikke villige til at indføre demokratiske reformer?

Noter

¹ Radiotalen, som Chiang Kai-shek holdt 1. januar 1945, nævnte ikke engang Kuomintangtropernes forsmædelige nederlag til japanerne i det foregående år, men bagtalte folket og gik imod forslaget om at afskaffe Kuomintangs etpartidiktatur og oprette en koalitionsregering og en fælles overkommando, et forslag der blev støttet af hele folket og alle anti-japanske partier i landet. Han insisterede på at fortsætte Kuomintangs etpartidiktatur, og som et skjold mod folkets kritik snakkede han om at sammenkalde en Kuomintang-kontrolleret »nationalforsamling«, som var blevet forkastet af hele landet.

² 1. marts 1945 holdt Chiang Kai-shek en tale i Chungking i Sammenslutningen til indførelse af en forfatningsmæssig regering. Ud over at gentage de reaktionære synspunkter fra sin nytårstale foreslog Chiang Kai-shek dannelsen af en treparts-kommission, herunder en repræsentant for USA, for at »reorganisere« den 8. Rutearmé og den nye 4. armé, hvilket udgjorde en åben invitation til USA-imperialisterne om at blande sig i Kinas indre forhold.

³ I 1923 lod den nordlige krigsherre Tsao Kun sig vælge som »præsident for Republikken Kina« ved at give parlamentsmedlemmer en bestikkelse på 5000 sølvdollars hver. Han blev berygtet som præsidenten, der blev valgt ved bestikkelse, og de bestukne medlemmer blev kaldt »medlemmer af svineparlamentet«. Kammerat Mao Tsetungs analogi her sammenligner Kuomintang's falske »nationalforsamling« med »svineparlamentet«.

OM HURLEY-POLITIKKENS FARER

12. juli 1945

Det er blevet mere og mere tydeligt, at USA's politik over for Kina, som den repræsenteres af deres ambassadør Patrick J. Hurley, skaber en borgerkrigs-krise i Kina. Idet Kuomintang-regeringen holder sig til sin reaktionære politik, har den levet af borgerkrig, lige siden den blev dannet for 18 år siden; kun på tidspunktet for begivenhederne i Sian i 1936 og for den japanske invasion syd for Den store Mur i 1937 blev den tvunget til at opgive sin landsomfattende borgerkrig for en tid. Siden 1939 er borgerkrig i lokal målestok imidlertid blevet ført uden ophold. »Bekæmp kommunisterne først« er den mobiliseringsparole, som Kuomintang-regeringen bruger blandt sine egne folk, mens den henviser modstand mod Japan til en sekundær placering. I øjeblikket er alle dens militære forholdsregler ikke koncentreret om at modstå de japanske aggressorer, men om at »genvinde tabt terræn« fra Kinas befriede områder og på at udslutte Kinas kommunistiske Parti. Denne situation må tages alvorligt i betragtning, både i vor kamp for sejr i modstandskrigen og for fredelig opbygning efter krigen. Afdøde præsident Roosevelt tog det i betragtning og afstod følgelig, til gavn for USA, fra at føre en politik med at hjælpe Kuomintang til at foretage væbnede angreb på Kinas kommunistiske Parti. Da Hurley besøgte Yenan som Roosevelts personlige repræsentant, udtrykte han enighed med Kinas kommunistiske Partis plan om afskaffelse af Kuomintangs etpartidiktatur og oprettelsen af en demokratisk koalitionsregering. Men senere ændrede han tone og svigtede, hvad han havde sagt i Yenan. Denne ændring blev grelt afsløret i hans erklæring i Washington den 2. april. I mellemtiden synes Kuomintang-regeringen, repræsenteret ved Chiang Kai-shek, ifølge selvsamme Hurley, at være blevet til skønheden og Kinas kommunistiske Parti til uhyret, og han erklærede ligeud, at USA kun ville samarbejde med Chiang Kai-shek og ikke med Kinas kommunistiske Parti. Dette er selvfølgelig ikke blot Hurleys personlige synspunkt, men en hel gruppe menneskers i den amerikanske regering. Det er et forkert og farligt synspunkt. Netop da døde Roosevelt, og Hurley vendte tilbage til den amerikanske ambassade i Chungking i højt humør. Faren ved

Denne kommentar blev skrevet for nyhedsbureauet Hsinhua.

USA's Kinapolitik, som den fremsføres af Hurley, er, at den opmuntrer Kuomintang-regeringen til at være endnu mere reaktionær og forværrer borgerkrigs-krisen. Hvis Hurley-politikken fortsætter, vil USA's regering uigenkaldeligt falde i den kinesiske reaktions dybe stinkende kloak; den vil komme til at støde de hundreder af millioner vågne og vågnende kinesere fra sig, og vil blive en hindring for modstandskrigen i øjeblikket og for verdensfreden i fremtiden. Er det ikke tydeligt, at dette ville være det uundgåelige resultat? En del af den offentlige mening i USA er bekymret over Kinapolitikken af Hurley-typen, og ønsker den ændret, fordi den klart ser, hvad angår Kinas fremtid, at de kræfter i det kinesiske folk, der kræver uafhængighed, frihed og enhed, er uimodståelige, og er sikre på at bryde frem og fortrænge den udenlandske og feudale undertrykkelse. Vi kan endnu ikke sige, om eller hvornår USA's politik vil blive ændret. Men én ting er sikker: Hvis Hurleys politik, med at hjælpe og tilskynde de reaktionære kræfter i Kina og støde det kinesiske folk med dets umådelige antal fra sig, fortsætter uændret, vil den lægge en knusende byrde på regeringen og folket i USA, og styrte dem ud i uendelige vanskeligheder. Dette punkt må gøres tydelig for det amerikanske folk.

TELEGRAM TIL KAMMERAT WILLIAM Z. FOSTER

29. juli 1945

Kammerat William Z. Foster og USA's kommunistiske Partis nationalkomité:

Vi er glade for at høre, at den særlige samling i USA's kommunistiske politiske Sammenslutning har besluttet at tage afstand fra Browders revisionistiske, dvs. kapitulationistiske linie¹, har genoprettet en marxistisk ledelse og genoplivet USA's kommunistiske Parti. Vi sender Jer hermed vore varme lykønskninger med denne store sejr for arbejderklassen og den marxistiske bevægelse i USA. Hele Browders revisionistisk-kapitulationistiske linie (som udtrykkes fuldstændigt i hans bog *Teheran*) genspejler i virkeligheden reaktionære amerikanske kapitalistiske gruppers indflydelse på den amerikanske arbejderbevægelse. Disse grupper gør nu deres yderste for også at øge deres indflydelse i Kina; de støtter den fejlagtige politik, som føres af den reaktionære klike i Kuomintang, en politik som er imod nationens og folkets interesser, og de stiller derved det kinesiske folk over for den alvorlige fare for borgerkrig, og bringer folkenes interesser i vore to store lande, Kina og USA, i fare. Den amerikanske arbejderklasses og dens fortrops, USA's kommunistiske Parti, sejr over Browders revisionistisk-kapitulationistiske linie vil utvivlsomt bidrage betydeligt til den store sag, som det kinesiske og det amerikanske folk er engageret i, sagen at fortsætte krigen mod Japan og at opbygge en fredelig og demokratisk verden efter krigen.

Noter

¹ Earl Browder var generalsekretær for USA's kommunistiske Parti fra 1930 til 1944. Under 2. verdenskrig udviklede de højreopportunistiske ideer i USA's kommunistiske Parti, som Browder var hovedeksponent for, sig til en anti-marxistisk, revisionistisk-kapitulationistisk linie. Fra december 1943 fremførte Browder denne linie i en række taler og artikler, og i april 1944 udgav han *Teheran* som sit højreopportunistiske program. Idet han reviderede den grundlæggende leninistiske tese, at imperialismen er monopolistisk, dekadent og døende kapitalisme, og idet han benægtede den amerikanske kapitalismes imperialistiske natur, erklærede han, at den amerikanske kapitalisme »bibeholder nogle af den unge kapitalismes kendetegn« (Browders fremhævnings) og at der er en »fælles interesse« mellem proletariatet og storborgerskabet i USA. Således gjorde han sig til talsmand for at sikre det monopolistiske trust-systems eksistens og drømte om at redde den amerikanske kapitalisme fra uundgåelige kriser gennem klasseforso-

ning. Med udgangspunkt i denne absurde vurdering af den amerikanske kapitalisme og med sin kapitulationistiske linie for classesamarbejde med monopolkapitalen præsiderede Browder i maj 1944 over opløsningen af USA's kommunistiske Parti, det amerikanske proletariats parti, og dannede en ikke partimæssig organisation, USA's kommunistiske politiske Sammenslutning. Lige fra starten mødte Browders fejlagtige linie modstand fra mange medlemmer af USA's kommunistiske Parti, med kammerat William Z. Foster i spidsen. Under kammerat Fosters ledelse vedtog Den kommunistisk politiske Sammenslutning i juni 1945 en resolution, der fordømte Browders linie. I juli holdt Sammenslutningen en særlig samling og besluttede en gennemgribende likvidering af denne linie og at gendanne USA's kommunistiske Parti. Browder blev ekskluderet af partiet i februar 1946, fordi han fastholdt sin holdning, som var et forræderi mod proletariatet, og fordi han åbent støttede Truman-administrationens imperialistiske politik og deltog i fraktionsvirksomhed mod partiet.

SIDSTE OMGANG MED DE JAPANSKE ANGRIBERE

9. august 1945

Det kinesiske folk hilser den sovjetiske regerings krigserklæring mod Japan den 8. august hjerteligt velkommen. Sovjetunionens handling vil i høj grad afkorte krigen mod Japan. Krigen befinder sig allerede i sin sidste fase, og tiden er kommet til at påføre de japanske aggressorer og deres lakajer det endelige nederlag. Under disse omstændigheder bør alle anti-japanske styrker i det kinesiske folk indlede en landsomfattende modoffensiv i nært og effektivt samarbejde med Sovjetunionens og de andre allierede landes operationer. Den 8. rutearmé, den nye 4. armé og folkets andre væbnede styrker bør gribe enhver lejlighed til at starte omfattende angreb på alle de angribere og deres lakajer, der nægter at overgive sig, udslette deres styrker, erobre deres våben og materiel, energisk udvide de befriede områder og reducere områderne under fjendtlig besættelse. Vi må dristigt danne væbnede arbejds hold, som i hundred- og tusindvis bør trænge dybt ind i de fjendtligt besatte områders bagland, organisere folket til at ødelægge fjendens kommunikationslinier og kæmpe koordineret med de regulære hære. Vi må dristigt rejse folket i de besatte områder i deres dusinvis af millioner og omgående organisere undergrundsstyrker for at forberede væbnede opstande og for at udslette fjenden i samarbejde med tropperne, der angriber udefra. Samtidig må konsolideringen af baseområderne ikke forsømmes. Blandt de 100 millioner mennesker dér, og blandt folket i alle andre områder, efterhånden som de bliver befriet, bør vi overalt gennemføre sækning af jordafgifter og renter i denne vinter og næste forår, øge produktionen, opbygge folkets politiske magt og væbnede styrker, intensivere militærarbejdet, styrke hærens disciplin, ihærdigt udvikle enhedsfronten mellem alle dele af folket og vogte mod spild af arbejdskraft og materielle ressourcer. Alt dette er beregnet på at give vor hær offensiv mod fjenden mere slagkraft. Folket i hele landet må være på vagt for at afværge faren for borgerkrig og anstrenge sig for at fremme dannelsen af en koalitionsregering. Et nyt stadium i Kinas nationale befrielseskrig er kommet, og folket i hele landet må styrke sin enhed og kæmpe for den endelige sejr.